

Quái bóng kinh hoàng

K a r i n e G I É B E L

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Lời cảm ơn

Tôi xin cảm ơn những người đã phần khởi chấp thuận là độc giả đầu tiên của tôi: trước hết là cảm ơn mẹ tôi, cũng như cảm ơn Emmanuelle, Philippe và Sylvain, đã cho tôi những ý kiến chân thành về cuốn tiểu thuyết này.

MỞ ĐẦU

Con phố dài. Hẹp. Tối và ẩm.

Dù mặc áo măng tô nhưng tôi không cảm thấy ấm. Nếu không nói là tôi lạnh. Nhất là dọc sống lưng.

Tôi rảo bước, mong chóng đến chỗ đỗ ô tô. Và lát nữa là chiếc giường.

Lẽ ra tôi không nên đỗ xe xa như thế này. Lẽ ra tôi không nên uống nhiều như thế. Và ra về quá muộn.

Mà nói cho cùng, lẽ ra tôi không nên đến buổi tiệc tối nay. Để tích lũy thêm những khoảng thời gian phí phạm. Những khoảng thời gian bị để mất vốn đã quá nhiều. Tối nay, lẽ ra tôi nên ở cùng một cuốn sách hay hoặc một anh chàng đẹp trai. Anh chàng của tôi.

Một nửa đèn đường đang bị hỏng. Trời tối và đã khuya. Cô đơn.

Tiếng bước chân tôi dội vào những bức tường bẩn thỉu. Tôi bắt đầu thấy lạnh thực sự. Và không rõ tại sao, tôi bắt đầu thấy sợ. Một cảm giác mơ hồ, không rõ rệt, nó nhẹ nhàng bóp nghẹt cổ tôi. Hai bàn tay lạnh giá quẩn quanh cổ tôi mà tôi không để ý.

Mà thực ra, tôi sợ điều gì ? Con phố vắng ngắt, tôi sẽ chẳng thể bị tấn công bởi một cái thùng rác !

Nào, chỉ còn khoảng một trăm mét nữa. Cùng lắm cũng chỉ đến hai trăm. Chẳng có gì hết, mặc dù...

Đột nhiên, tôi nghe có tiếng ai đang bước sau lưng. Theo bản năng, tôi chờ một giây rồi quay lại.

Một cái bóng, cách tôi khoảng hai mươi mét. Chắc là một người đàn ông. Không kịp nhìn xem anh ta cao, thấp, gầy hay béo. Chỉ là một cái bóng, bỗng nhiên không biết từ đâu hiện ra. Đi theo tôi, trong một con phố vắng ngắt, vào lúc hai giờ sáng.

Chỉ là một cái bóng...

Tôi nghe tiếng tim mình đập. Tôi cảm thấy nó. Thật kì cục là đôi khi ta có thể cảm nhận trái tim mình. Trong khi phần lớn thời gian ta không hề quan tâm đến nó.

Tôi rảo bước nhanh hơn. Anh ta cũng thế. Tim tôi cũng thế.

Tôi không còn lạnh, tôi không còn say. Tôi không còn một mình.

Nỗi sợ ở cùng tôi. Trong tôi. Và đã trở nên rõ rệt.

Ngoái đầu lại thêm một lần nữa: dáng người đã gần thêm. Chúng tôi chỉ còn cách nhau khoảng năm sáu mét. Cũng có thể nói là chẳng còn chút khoảng cách nào.

Tôi cố gắng để không hoảng loạn.

Chỉ là một người nào đó đang về nhà, giống như tôi thôi.

Tôi ngoặt sang bên phải, và bắt đầu chạy. Đến giữa phố, tôi nhìn lại phía sau: anh ta đã biến mất. Nhưng thay vì khiến tôi yên tâm, điều đó lại làm tôi kinh hãi. Anh ta đâu ?

Hắn là anh ta đã tiếp tục đi thẳng, hắn là anh ta đã cười khoái chí khi thấy tôi hoảng hốt đến thế ! Tôi chạy chậm lại một chút, rẽ phải lần nữa. Nào, gần đến nơi rồi !

Cuối cùng, tôi vào đến phố Poquelin, và đưa tay lục tìm chìa khóa trong túi xách. Tôi cảm thấy thoải mái hơn hẳn khi chạm tay vào nó. Tôi ngược mắt lên, nhìn thấy chiếc xe đang nằm ngoan ngoãn giữa những chiếc khác. Tôi khởi động hệ thống mở cửa tự động, đèn lập tức nhấp nháy trả lời tôi.

Chỉ còn mười mét. Chỉ còn năm mét. Chỉ còn...

Cái bóng chột nhô ra từ một hốc tường. Tim tôi nảy ra và rơi tõm vào khoảng trống.

Sốc. Chấn động thần kinh.

Hắn cao lớn dềnh dàng. Mặc toàn đồ đen, đầu đội mũ trùm.

Tôi lùi lại một bước, theo phản xạ. Miệng há to nhưng tiếng hét thì bị bóp nghẹt ở tận sâu thẳm bên trong con người tôi.

Đêm nay, trong một con phố vắng tanh, xấu xí, tôi sẽ chết ! Hắn sẽ lao vào tôi, đâm hoặc đánh tôi, bóp cổ tôi, mổ bụng tôi. Hãm hiếp tôi, giết chết tôi.

Tôi không nhìn thấy mặt hắn, cứ như thể hắn không có mặt.

Tôi không còn nghe thấy tiếng tim tôi, cứ như thể tôi không có tim.

Tôi không còn thấy chút tương lai nào, cứ như thế...

Tôi lùi thêm một bước ra phía sau. Hắn tiến thêm một bước lên phía trước.

Chúa ơi, tôi sẽ chết. Không phải bây giờ, không phải tối nay. Không phải ở đây, không phải thế này... !

Nếu tôi chạy, hắn sẽ bắt được tôi. Nếu tôi không nhúc nhích, hắn sẽ lao vào tôi. Nếu tôi hét lên, hắn sẽ khiến tôi câm miệng. Vĩnh viễn.

Thế là, kinh hoàng đến tột độ, tôi nhìn chăm chăm vào cái bóng không có khuôn mặt. Tôi không còn nghĩ đến điều gì nữa, tôi không còn là gì nữa.

Còn, một con mồi.

Tôi có cảm giác nhìn thấy mắt hắn ánh lên trong bóng tối, giống như mắt một con dã thú trong đêm.

Cảnh đối mặt đó kéo dài suốt nhiều giây đồng hồ. Cảnh tượng khủng khiếp.

Hắn tựa vào xe của tôi. Còn tôi tựa vào tường. Đối diện với cái chết của chính mình.

Thế rồi đột nhiên, hắn quay gót và bỏ đi, nhòe lẫn vào trong bóng tối.

Cho đến khi hắn và bóng tối nhập làm một, và biến mất.

Hai chân tôi bắt đầu run lên, chìa khóa xe trượt giữa các ngón tay. Hai đầu gối tôi khuỵu xuống, tôi quỳ sụp trên vỉa hè. Giữa hai cái thùng rác.

Tôi biết chắc chắn là tôi vừa tè vào chân mình.

Em có một cuộc sống bình thường, thông thường, nhưng là ao ước của khá nhiều người.

Có vẻ như em đã thành công, ít nhất là về mặt công việc, hoặc có thể nói là cả về mặt công việc. Chỉ là cách nhìn nhận thôi.

Em đã biết cách tạo vị thế cho mình trong thế giới này, biết tạo chỗ đứng riêng cho bản thân.

Thế rồi một ngày...

Một ngày, em quay lại và thấy một cái bóng phía sau mình.

Chỉ là một cái bóng.

Từ ngày hôm đó, nó bám theo em. Không rời.

Ban ngày, ban đêm, nó vẫn ở đó. Dai dẳng. Quyết tâm. Không thể lay chuyển.

Em không nhìn rõ nó. Em đoán biết nó, em cảm nhận nó. Ở đó, ngay sau lưng em.

Đôi khi nó vờn vào gáy em. Một hơi thở ấm áp, sùng bái.

Nó theo em trên phố, nó tắt đèn sau lưng em.

Nó mở thư của em, nó đóng cửa sổ nhà em.

Nó lật giở sách của em, nó vò nhàu ga giường em, nó ăn cắp những album ảnh bí mật của em.

Nó quan sát em cả trong những thời khắc riêng tư nhất.

Em quyết định báo cảnh sát, nhưng họ không hiểu gì cả. Họ khuyên em nên đến gặp một bác sĩ tâm thần.

Em tâm sự với bạn bè, lúc đầu họ nhìn em một cách lạ lùng. Và sau cùng họ xa lánh em.

Em khiến họ sợ.

Em sợ.

Nó vẫn luôn ở đó. Chỉ là một cái bóng. Không khuôn mặt, không tên tuổi. Không có động cơ rõ ràng.

Phải chăng nó là ma quỷ ? Sự hiện diện vô hình đó ám ảnh em và phá hỏng đời em, khiến cuộc sống của em trở nên không thể chịu đựng nổi, cho đến khi em muốn chấm dứt nó bằng cách lao mình vào đường tàu hoặc nhảy từ trên cao xuống, với hi vọng rằng nó sẽ không theo em đến tận địa ngục.

Không ai hiểu em. Không ai có thể giúp em.

Em cô độc.

Hay đúng hơn là em muốn được ở một mình biết bao.

Nhưng cái bóng vẫn còn đó, luôn ở đó. Sau lưng em, trong cuộc sống của em.

Hay chỉ ở trong đầu em... ?

Càng ngày em càng uống nhiều thuốc. Thuốc ngủ để có thể ngủ mỗi khi em cảm thấy nó đang cúi xuống bên em. Ma túy để chống chọi lại những ngày mà em chỉ nghĩ đến nó.

Chỉ nghĩ đến nó và không nghĩ đến bất cứ điều gì khác.

Cuộc sống từng rất hoàn hảo của em tan nát thành từng mảnh. Vỡ vụn, dần dần, nhưng không thể tránh khỏi.

Không thể thay đổi.

Và cái bóng đang cười gằn sau lưng em. Vẫn cười, cười mãi.

Hay trong đầu em... ?

Đến khi em hiểu ra, thì đã quá muộn.

Chương 1

Một giấc ngủ trong ba tiếng đồng hồ là ngắn. Quá ngắn.

Mặc dù vậy, vẫn phải tuân theo mệnh lệnh khắc nghiệt của chiếc đồng hồ báo thức. Tắm, trang điểm, làm tóc, mặc quần áo.

Làm theo thói quen, mặc dù Cloé cảm thấy rằng sẽ không còn gì như trước nữa.

Tuy nhiên, không có lý do gì. Chỉ là một biến cố trong muôn vàn biến cố khác, chẳng có hậu quả gì.

Thế tại sao lại có cái cảm giác lạ lùng và chưa từng thấy này nhỉ ? Tại sao lại có giọng nói đang thì thầm với cô rằng cuộc sống của cô vừa thay đổi ? Vĩnh viễn.

Lái xe vài kilômét, trong những đoạn tắc đường buổi sáng, và cuối cùng tòa nhà cũng hiện ra, một gã khổng lồ giữa những gã khổng lồ. Giản dị, oai vệ và buồn bã.

Một ngày mới chắc chắn sẽ khiến. Cloé quên đi nỗi khiếp đảm trong đêm. Quên đi cái bóng đã đi theo cô, đuổi bám cô. Đã khiến cô tựa vào một bức tường.

Quên đi nỗi sợ khủng khiếp đó. Nỗi sợ vẫn còn sống động trong tim cô, trong đầu cô, trong lòng cô.

Thang máy, hành lang, những lời chào. Những nụ cười thật lòng hoặc giả tạo. Tổ ong đã vào guồng và có lẽ Cloé sắp trở thành nữ hoàng ghê gớm của nó.

Chào Nathalie, nữ thư kí trung thành và tận tụy, chào Pardieu, tổng giám đốc, người đang ngự trong một văn phòng rộng rãi không xa văn phòng của cô. Đảm bảo với ông ta rằng mọi chuyện đều ổn, rằng mọi người đều sẵn sàng cho một ngày dài lê thê đầy hiệu quả, phục vụ cho cái tổ ong nhiều ngăn và nhiều lợi lộc này.

Giả vờ không quên cuộc hẹn lúc 16 giờ, cuộc hẹn quan trọng để giành được một hợp đồng lớn.

Làm sao tôi có thể quên được chứ ? Tôi chỉ nghĩ đến nó từ mấy tuần nay, thưa ông !

Che giấu rằng mình đã không ngủ, hoặc gần như thế. Rằng mình đã nhìn thấy cái chết gần đến nỗi cuộc hẹn lúc 16 giờ chẳng còn chút quan trọng nào.

Tôi đã tè vào chân mình cách đây mấy tiếng. Nhưng sẽ không bao giờ, không có ai biết được chuyện đó.

Ngoại trừ cái bóng.

Cloé đẩy cánh cửa nhà hàng Ý và đưa mắt tìm kiếm Carole. Nhà hàng này là sào huyệt của họ, nơi hai người phá hủy rồi lại xây dựng lại thế giới. Nơi họ bày mưu tính kế, tâm sự với nhau, đôi khi im lặng. Nói biết bao chuyện xấu xa về biết bao người. Chỉ là để giết thời gian mà thôi.

- Xin lỗi, tớ bị kẹt ! Pardieu kể với tớ rằng ông ta vừa mua một căn nhà nông thôn ở vùng Allier... Chuyện đó thì có liên quan quái gì đến tớ ? Ông ta cứ đến cái lều đó đi, và ở luôn đó thì càng tốt ! Nhường chỗ cho người khác !

Carole cười thoải mái.

- Kiên nhẫn đi, bạn yêu. Cậu biết rõ là rốt cuộc thì Ông Già sẽ phải về hưu. Và cậu sẽ ngồi vào ghế của ông ta.

- Không chắc đâu, Cloé đáp lại, vẻ mặt đột nhiên trở nên cau kỉnh. Có hai ứng cử viên trên sàn đấu.

- Ông ấy thích cậu hơn, đương nhiên là thế. Cậu sẽ được ưu tiên.

- Martins cũng có cơ hội. Và anh ta đang ra sức cố gắng. Đúng là kẻ chuyên liếm đít ! Nếu anh ta được lên, tớ sẽ phải ở dưới quyền anh ta, và chắc chắn là tớ sẽ không thể chịu nổi.

- Cậu sẽ đi làm ở chỗ khác, Carole kết luận. Với hồ sơ của cậu, chuyện đó chẳng có vấn đề gì.

Người phục vụ ghi các món ăn được gọi và rời đi với tốc độ ánh sáng, len lách giữa các bàn với sự linh lợi đáng ngạc nhiên. Cloé uống một cốc nước và lấy hơi nói tiếp.

- Tớ phải kể cho cậu nghe một chuyện... Đêm qua, tớ bị một phen sợ chết khiếp ! Tớ đến bữa tiệc do một khách hàng tổ chức.

- Bertrand đi cùng cậu à ?

- Không, anh ấy có kế hoạch khác rồi.

- Cậu có chắc anh ta không sống hai mặt không ? Carole bóng gió. Anh ấy thường có kế hoạch khác, tớ thấy thế.

- Chúng tớ đâu có sống cùng nhau. Thế nên không bắt buộc là cứ phải người này dính với người kia.

- Đương nhiên, nhưng cậu đã quen anh ấy được mấy tháng rồi, tớ đang tự hỏi một số điều về chàng hoàng tử bí ẩn đó đây !

Nhận ra mình vừa đi vào ngõ cụt, Carole lùi bước.

- Thế là cậu đã đến bữa tiệc đó và... thích không ?

- Không hề. Dài lê thê, mãi chả kết thúc được. Nhân có một cặp vợ chồng ra ngoài, tớ cũng chuồn luôn, nhưng lúc đó cũng đã 2 giờ sáng, hoặc gần như thế.

Người phục vụ mang ra một đĩa salad, một bánh pizza và một chai nước khoáng.

- Chúc hai quý cô ngon miệng !

- Anh ta thật tốt bụng, Carole mỉm cười. *Hai quý cô...* Đạo này tớ không hay được gọi như thế nữa ! Thế là cậu ra về vào lúc 2 giờ sáng, rồi sao ?

- Tớ bị một gã bám theo trên phố.

- Ôi trời...

Cloé im lặng, nỗi sợ lại trở lại giống như một chiếc boomerang.

Phải một phút sau, cô mới bắt đầu kể chi tiết câu chuyện. Có cảm giác như trút được một gánh nặng.

Carole phân vân mất một lúc.

- Chỉ có thể thôi sao ? Cuối cùng cô hỏi. Anh ta quay người bỏ đi và biến mất ?

- Chính xác. Bay biến.

- Cậu có chắc chắn là cùng một người không ? Người đi theo cậu và người lao ra từ hốc tường ?

- Có. Mặc toàn đồ đen, đầu đội mũ trùm.

- Thật kì cục là anh ta không làm gì cả. Anh ta đã có thể giật túi xách của cậu hoặc...

- Giết tớ.

- Đúng thế, Carole khẽ đồng tình. Nhưng may quá là chuyện kết thúc tốt đẹp. Có thể anh ta chỉ muốn dọa cậu cho vui.

- Trò đùa kì cục !

- Thôi, quên chuyện đó đi, Carole vừa nói vừa tấn công đĩa salad. Chỉ là một cuộc gặp gỡ tồi tệ, không có gì nghiêm trọng cả. Bây giờ, nó đã chấm dứt.

- Tớ không biết nữa. Có thể hắn vẫn còn ở đó. Hắn vẫn bám theo tớ.

- Hôm nay cậu lại nhìn thấy hắn sao ? Carole lo lắng.

- Không, nhưng... Tớ cũng không biết nữa. Chỉ là cảm giác thế.

- Đó chỉ là phản xạ tiếp theo thôi, Carole giải thích. “Và bản tính hay ám ảnh của cậu lại trỗi dậy” , cô thầm bổ sung thêm, dù môi không nhúc nhích.

- Khi ta vô cùng hoảng sợ, thì phải mất một thời gian mới giải tỏa được. Nó bám dai lắm. Bây giờ, mọi chuyện sẽ ổn thôi, cô vừa cười vừa nói.

Nhưng Cloé vẫn im lặng, nên cô bạn gái lại tiếp tục thuyết phục.

- Cậu tin tưởng tớ, đúng không ? Đó là nghề của tớ mà... Trấn áp nỗi sợ, đó chính là nghề của tớ !

Cloé mỉm cười. Thật là một định nghĩa thú vị về nghề y tá.

- Chỉ đến mai là cậu sẽ không còn nghĩ đến nó nữa. Và lần sau, nhớ dẫn theo anh chàng vệ sĩ của cậu !

- Cậu nói đúng.

- Điều quan trọng là gã đó đã không định làm cậu bị thương... Thôi nào, pizza của cậu nguội mất ! Tớ không biết tại sao cậu ăn pizza suốt mà chẳng béo lên gam nào !

Nói cho cùng, ăn thứ gì cũng thế thôi... Cảm giác cứ như nuốt gai xương rỗng.

Ngày mai, cậu sẽ không nghĩ đến chuyện đó nữa.

Thế tại sao mình lại có cảm giác đó chỉ là khúc dạo đầu ?

Hai mươi một giờ. Cuối cùng, Cloé cũng đỗ xe trên phố Moulines.

Cô muốn mời Bertrand đến ăn tối, nhưng đã hơi muộn để chui vào bếp. Trong cuộc sống, có vẻ như phải biết rõ mình đang muốn gì. Có lẽ tốt hơn hết là phải biết mình có thể làm gì...

Hi sinh cuộc sống riêng cho mục tiêu thành công. Đặc biệt khi ta là phụ nữ. Chứng tỏ năng lực, khả năng, sự nhiệt tình, thậm chí cả sự kín đáo của bản thân.

Chứng tỏ liên tục, mỗi ngày mới lại phải bắt đầu. Không bao giờ để mất cảnh giác.

Cloé lấy thư từ trong hộp thư rồi bước lên bậc tam cấp, với cảm giác đang trèo lên đỉnh núi Ventoux vào một ngày gió lớn.

Cuối cùng cũng đến nhà... Một căn nhà điệu đà xây từ những năm 50, nằm giữa một khu vườn rợp bóng cây. Cơ ngơi sang trọng mà cô là người chủ duy nhất.

Những giờ làm thêm chủ yếu là để đạt được điều này, để không phải quay cuồng trong một căn hộ thảm hại, giữa một khu ngoại ô xấu xí. Chỉ có điều thời gian Cloé ở văn phòng nhiều hơn thời gian cô sống trong căn nhà

xinh đẹp của mình. Nhưng cô đã xua đuổi ý nghĩ sai lạc đó ra khỏi tâm trí từ rất lâu rồi.

Bước qua cửa ra vào, cô bỏ thư từ trên chiếc bàn nhỏ chạm khắc bằng cẩm thạch, đặt dưới bóng một cây bonsai Nhật Bản tuyệt đẹp. Cô đi ngay vào phòng ngủ để cởi bỏ quần áo.

Chỉ mặc đồ lót, cô nhẹ nhàng thả người nằm lên chiếc ghế dài trong phòng khách, rồi ấn số điện thoại của Bertrand. Khi anh nhắc máy, mặt Cloé giãn ra, ngời sáng. Không thứ gì tác động nhiều đến cô bằng giọng nói của anh. Vừa êm dịu vừa trầm ấm, đầy nhục cảm giống như một cái vuốt ve sâu lắng.

- Chào anh yêu.

- Anh đang tự hỏi liệu có phải Ông Già đã bắt cóc em không !

- Chúng em có một cuộc hẹn quan trọng lúc 16 giờ, và mãi mà chả kết thúc được, giống như mọi khi. Ông Già muốn ăn mừng sự kiện đó ! Sắp xếp cho tất cả mọi người.

- Thế thì chắc em mệt rũ rồi, đúng không ?

- Đúng. Nhất là vì đêm hôm qua em không ngủ được mấy.

- À, bữa tiệc quan trọng đó ! Thế nào, em có thích không ?

Cái bóng tự cho phép mình bước vào phòng khách, ngang nhiên đứng giữa tấm thảm Iran. Cloé rùng mình, khép chân vào theo phản xạ tự vệ.

- Không có anh, em chán quá. Em nhớ anh.

- Anh hi vọng thế ! Em muốn anh qua không ?

- Em chẳng chuẩn bị gì để ăn tối cả.

- Anh ăn rồi. Chỉ còn thiếu món tráng miệng...

Cloé phì cười, đôi chân cô lại duỗi dài trước mặt. Cái bóng đã biến mất. Bay hơi, giống như đêm trước.

- Anh cho em thời gian để đi tắm chứ ?

- Nửa giờ, Bertrand thì thầm. Không thêm một phút.

- Thỏa thuận xong. Em gác máy đây, vì em không được để mất phút nào !

Cô cắt ngang cuộc trò chuyện, một nụ cười thích thú nở trên môi.

Vẫn còn may là căn nhà sạch sẽ và gọn gàng, Fabienne đã làm rất tốt. Những giờ làm thêm còn cho phép thêm điều đó. Không phải lo lắng đến chuyện dọn nhà.

Cô liền quyết định chăm chút bản thân, làm đẹp cho bản thân vì người đàn ông đã lấp đầy từng khoảng trống trong cuộc sống của cô. Hoặc gần như thế.

Luôn giữ lại một chút không gian xung quanh mình để có thể hít thở, phát triển.

Cloé không muốn khẳng định là cô yêu anh, nhưng cô biết rằng đã tìm thấy sự cân bằng mà từ bấy lâu nay cô vẫn hi vọng. Từ bấy lâu nay, mặc dù cô đã một lần kết hôn.

Với một con quái vật.

Đứng trước tủ quần áo, Cloé ngần ngại hồi lâu. Một chiếc đầm đen và ngắn, có dây vai mảnh, bay ra khỏi tủ để hạ cánh xuống chiếc chăn lông màu kem phủ trên chiếc giường lớn.

Cloé đứng một lát trước cửa sổ, đưa mắt nhìn xuyên vào khu vườn đang tắm mình dưới ánh đèn nhợt nhạt từ đường phố bên ngoài chiếu vào. Gió thổi nhẹ, nền trời sáng sủa thêu những ngôi sao.

Nhưng đột nhiên, cô cảm thấy nghẹt thở. Một cái bóng vừa thoáng qua trước nhà.

Không phải là một cái bóng, không.

Mà là Cái Bóng đó.

Cao lớn, mặc đồ đen, đầu đội mũ trùm, người đàn ông dừng lại gần tường rào. Hòa làm một với bóng tối, hắn chăm chăm nhìn vào cửa sổ.

Chăm chăm nhìn Cloé.

Cô hét lên, một sức mạnh vô hình hút cô ra sau. Dựa lưng vào tường, hai tay áp chặt lên miệng, mắt tròn tròn, cô nghe tim mình đang hấp hối.

Hắn ở đó. Hắn đã theo mình đến tận đây. Hắn muốn mình.

Giết mình, đó là điều hắn muốn.

Cuối cùng, cô nhận ra cửa ra vào chưa khóa, liền lao vào hành lang hẹp.

Miễn là cô chạy ra kịp.

Cô vấp phải một chiếc ghế nhưng không cảm thấy đau. Cô lao ra cửa, xoay ổ khóa hai lần rồi vồ lấy điện thoại.

Số 18... Không, số 17 ! Cô không biết nữa, ngón tay cô run rẩy.

Tiếng chuông cửa lạnh lạnh khiến cô đánh rơi ống nghe. Cô kinh hoàng, không thể cử động được nữa.

Chuông cửa reo lần thứ hai.

Số 17, vâng. Có một người muốn giết tôi !

Điện thoại di động của cô bắt đầu rung, cô vồ lấy nó và nhìn thấy khuôn mặt Bertrand trên màn hình. Người cứu rỗi của cô, hiệu quả hơn cả một đội cảnh sát !

- Bertrand ! Anh đang ở đâu ? Cô hét lên.

- Trước cửa nhà em. Em không nghe thấy chuông à ? Có chuyện gì thế ?

Cô lại lao ra cửa, nhìn thấy một dáng người nhập nhòa qua lớp kính sần. Cô mở khóa, thấy trước mặt mình là một người đàn ông. Người đàn ông của cô.

- Chào em yêu.

Anh kéo cô sát vào anh, cô co người lại, không cho anh hôn.

- Anh không nhìn thấy ai sao ? Ở kia, trong vườn... khi anh đến đây. Bertrand hơi lặng đi một chút

- Không, anh không thấy ai cả.

Cô tách ra khỏi người anh, đưa mắt nhìn ra ngoài rồi xoay khóa cửa hai vòng.

- Có một gã đi qua hướng này, gần cửa sổ và phòng ngủ !

- Anh bảo đảm với em là không nhìn thấy ai cả, Bertrand nhắc lại.

Anh cởi áo khoác, chăm chú nhìn khuôn mặt lo lắng của người phụ nữ trẻ.

- Em biết đấy, trời tối đen... Chắc là em mơ rồi.

- Không ! cô đáp lại gay gắt.

Ánh mắt Bertrand tối lại. Giọng nói của cô khiến anh ngạc nhiên.

- Lấy cho anh cái đèn, anh sẽ đi một vòng quanh nhà để em yên tâm.

- Nguy hiểm lắm ! Nếu chẳng may mà hấn ở đó, hấn có thể...

- Bình tĩnh đi. Đưa đèn đây cho anh, để anh lo. Được không ?

Cô lấy một chiếc đèn Maglite trong ngăn tủ.

- Anh cẩn thận đấy.

- Em đừng lo, người đẹp của anh. Hai phút nữa anh sẽ quay lại.

Trong khi anh biến vào bóng tối, anh nghe tiếng khóa cửa sau lưng mình.

Cloé lại ra cửa sổ phòng khách. Tay cô túm chặt tấm rèm, hơi thở gấp gáp, cô nhìn thấy Bertrand đi qua, bước sau quầng sáng rực tỏa ra từ chiếc đèn.

- Mình chắc chắn đã nhìn thấy hắn... hắn đã ở đó. Mình đâu có điên, khi thật !

Cổ họng cô như bị thắt nút.

Đấy là tác động kèm theo thôi. Khi ta vô cùng hoảng sợ, thì phải mất một thời gian nó mới nguôi đi được...

Dù sao, mình cũng đâu có bị ảo giác chứ ?

Tiếng chuông cửa khiến cô giật mình. Cô vội vàng lao ra, áp tai vào cánh cửa.

- Anh đây. Em nhanh lên, anh đóng băng rồi !

Cuối cùng, cô cũng mở được cửa, Bertrand bước vào trong căn nhà ấm áp.

- Chẳng có gì đáng chú ý cả. Nếu lúc trước có kẻ nào ở đây, anh có thể đảm bảo với em là hắn đi rồi.

- Cảm ơn anh, cô nói. Em thật sự rất sợ, anh biết không.

- Để em khỏi sợ, anh nghĩ chắc anh buộc phải ở lại đây đêm nay rồi !

- Em đảm bảo với anh là em đã nhìn thấy hắn.

- Anh tin em. Nhưng bây giờ hắn đi rồi. Thế nên ta hãy quên hắn đi, được không ?

Quên hắn đi... Cloé ước sao có thể làm được như vậy. Xua đuổi cái bóng đáng nguyên rủa đó ra khỏi đầu.

Quên đi cái đích ngắm đã được khắc lên trán cô.

Chương 2

Trời chưa sáng hẳn, cũng không còn là đêm. Vả lại mắt anh đã quen rồi. Anh nhắm cô. Đang ngủ rất say sưa. Cô nằm sấp, một cánh tay giấu dưới gối, một chân co lên.

Đẹp. Lại càng đẹp hơn khi cô ngủ.

Không tự vệ. Chính là khi anh thích cô hơn, ham muốn cô nhiều hơn.

Cô đã cất bỏ đồng vũ khí của một nữ chiến binh thời hiện đại. Không còn những giàn tên lửa trong đáy mắt, không còn súng giắt ở thắt lưng, không còn móng vuốt trên đầu ngón tay.

Chỉ là một phụ nữ, mỏng manh và bị tước hết vũ khí. Đúng như anh muốn.

Anh gặp cô chưa lâu. Chỉ mới vài tháng.

Anh nhận ra cô trước đó một chút.

Cô đơn, bởi từng bị chấn thương tâm lý do chồng cũ.

Cô đơn, bởi quá bận rộn xây dựng sự nghiệp nên không có thời gian tìm kiếm người tri kỉ.

Rạng ngời nhưng vô cùng đáng sợ với đa số đàn ông.

Không phải với anh. Thuần hóa dã thú là nghề mà anh mơ ước ngay từ khi còn là một cậu bé. Thế nên anh thích sư tử cái, hổ cái... Cloé là một trong số đó. Cô che giấu những điểm yếu của mình dưới một tấm áo giáp gần như hoàn hảo.

Không thể xâm nhập, không thể phá hủy ư ? Không ai, không có thứ gì như thế hết.

Những điểm yếu vô hình nếu chỉ nhìn bằng mắt. Nhưng với một lăng kính tốt, một góc nhìn tốt, ta có thể phát hiện ra mọi thứ. Và anh đã nhìn ra.

Ngay lập tức. Làm thế nào để tiếp cận cô, điều khiển cô. Đưa cô vào giường của anh.

Anh tiếp tục quan sát cô, làn da trắng sữa của cô ánh lên trong bóng tối. Mái tóc dài màu hạt dẻ sáng có ánh hung che khuất khuôn mặt cô đang quay sang phía anh.

Bertrand quyết định đánh thức cô. Nhẹ nhàng. Cô mở mắt sau khi bị dứt khỏi giấc mơ bởi một cái ve vuốt trên vai, trên lưng.

- Anh xin lỗi, Bertrand thì thầm. Hình như em đang gặp ác mộng.

Ác mộng, đúng thế. Luôn là cơn ác mộng đó, từ rất lâu rồi.

Một tiếng hét kinh hoàng, một thân người rơi trong khoảng không rồi bẹp nát dưới chân cô.

Cloé trốn vào trong vòng tay đầy che chở của Bertrand.

- Em đã hét à ? Cô hỏi. Em đã đánh thức anh sao ?

- Không, anh đã dậy rồi.

- Vẫn còn sớm mà, đúng không ?

- Ủ, nhưng... hình như anh nghe thấy tiếng động.

Cô rúm người lại, anh mỉm cười trong bóng tối. Hơi thở của cô gấp gáp, thậm chí anh còn cảm thấy tim cô đập trên làn da anh. Thật thú vị.

- Nó vang lên từ sau nhà... Chắc là anh mơ thôi !

Cloé ngồi dậy, kéo ga giường quấn kín thân thể đang run sợ.

- Hẳn đang ở đó, cô thì thầm.

- Ai ?... Không đâu, không có ai đâu ! Bertrand vui vẻ. Lẽ ra anh không nên nói với em, anh đúng là quá ngốc.

Cloé đặt tay lên công tắc đèn ngủ. Cô ngần ngại. Có cảm giác ánh sáng, giống như một luồng ánh bạc, sẽ buộc cô phải nhìn thấy hẳn ở cuối giường.

- Hẳn đang ở đó, cô lại thì thầm.

Giọng cô lạnh giá, trán cô nóng bừng.

- Bình tĩnh đi em. Không có ai cả, anh đã nói rồi. Anh chỉ mơ thôi mà. Có thể là gió.

- Không có gió. Hẳn đang ở đó !

- Nhưng em đang nói đến ai vậy ?

- Gã em đã nhìn thấy trong vườn hôm qua ! Hẳn đã theo em trong phố...

Gọi cảnh sát đi !

Bertrand bật đèn. Cloé nhắm mắt lại.

- Em bình tĩnh lại đi, anh xin em đấy... Anh sẽ lục soát khắp nhà, dù chỉ để em yên lòng.

Cô mở mắt ra, căn phòng trống vắng. Cô nhìn Bertrand mặc quần, không thể ngăn mình cảm thấy anh vừa đẹp trai vừa đầy dũng khí. Thật may là anh ở đây để trông chừng cô.

- Anh đừng đi tay không, cô van nài. Hãy cầm theo vũ khí gì đó !

Anh mỉm cười, hơi chế giễu.

- Em có súng dưới gối không, bé con ?

Cô lao đến bên tủ, lôi ra một thứ và đưa cho anh. Anh tròn xoe mắt.

- Cái gì thế em ?

- Là... Là cái ô.

Anh phá lên cười, trù mếu đẩy nhẹ cô ra.

- Anh nhìn rõ đấy là cái ô rồi ! Tốt hơn hết là em cứ để mặc anh.

Anh bắt đầu bằng việc kéo rèm và chăm chú nhìn ra khu vườn sau nhà. Rồi bước vào lối đi dẫn ra phòng khách. Không mấy mong muốn phải ở lại một mình trong phòng ngủ, Cloé quyết định đi theo anh.

Kể trước người sau, hết phòng này đến phòng khác, Bertrand bật hết đèn lên. Xem kỹ những chiếc tủ tường, dò xét từng góc khuất, đưa mắt nhìn phần còn lại của khu vườn.

- Em thấy đấy, cuối cùng anh nói, ở đây không có ai khác ngoài chúng ta. Cloé có vẻ không mấy bị thuyết phục.

- Anh thực sự xin lỗi, anh vừa nói thêm vừa ôm cô trong vòng tay, là lỗi của anh. Lẽ ra anh nên im lặng... Mà chuyện về cái gã theo em trong phố là thế nào thế ?

- Là khi em từ bữa tiệc ra về tối hôm trước. Em đỗ xe ở xa và... Một gã đàn ông đã đi theo em, em liền bỏ chạy để cắt đuôi hắn. Nhưng hắn lại đứng chờ ở cạnh xe em.

- Hắn đã... ?

- Không. Hắn không nói gì, không làm gì. Một lúc sau, hắn bỏ đi.

- Lạ nhỉ, Bertrand nói thêm. Nhưng lẽ ra em không nên ra xe một mình, thật là bất cẩn !

Anh có vẻ bức bối, Cloé áp trán vào vai anh.

- Ở bữa tiệc đó không có gã nào đủ khả năng đi cùng em ra xe à ? Em có nhận thức được điều đó không ? May mà hắn đã không làm gì !

- Vâng... Tối qua, em có cảm giác chính hắn lảng vảng quanh đây.

- Anh nghĩ là do tối đó em quá hoảng sợ nên hôm nay bị hoang tưởng thôi.

- Carole cũng nói thế.

- Nếu anh hiểu đúng, em đã kể chuyện này với Carole nhưng không kể với anh, phải không ?

- Em không muốn làm phiền anh, Cloé khó nhọc thanh minh.

- Làm phiền ? Hóa ra là thế đấy !

Anh nâng mặt cô lên, nhìn vào mắt cô.

- Em có tin tưởng anh không, có hay không ?... Thế nên, em phải nói với anh những chuyện như thế này, được không ?

- Được.

Cuối cùng, anh mỉm cười. Một nụ cười thật đẹp. Băng bó những vết thương, xóa bỏ những ác mộng.

Anh hôn cô, chậm rãi đẩy cô sát vào tường.

- Anh hết buồn ngủ rồi, anh thì thầm. Em thì sao ?

- Em cũng thế ! Em thật may mắn vì đã gặp anh, cô nói thêm trong khi anh đưa tay thám hiểm dưới làn áo ngủ.

- Không, anh mới là kẻ số đỏ may mắn !

Cô khẽ cười, chiếc áo ngủ rơi xuống sàn nhà.

Kẻ số đỏ may mắn, đúng thế.

Chương 3

Đến muộn. Thì sao nào ?

Chẳng mấy nữa, cô sẽ điều hành cái nhà tù này. Kẻ vô thức nào dám mạo hiểm dù chỉ một lời trách móc ?

Trong khi Cloé đi thẳng về văn phòng mình, những người làm mà ta thường thích gọi là đồng nghiệp cung kính chào cô. Quý mọp trước nữ lãnh đạo tương lai, hèn hạ, ngoan ngoãn. Những nụ cười gượng gạo, những ánh mắt phục tùng.

Cloé rất thích như thế. Càng ngày cô càng nhận ra điều đó. Thật khó tin là người ta có thể nhanh chóng quen với mùi vị của quyền lực đến thế.

Khi nào cô làm bà chủ, Cloé sẽ lia một nhát chổi. Nếu cô tính toán đúng, sẽ là vào mùa thu, mùa lý tưởng cho việc quét dọn tổng thể. Một số kẻ sẽ

phải thu xếp đồ đạc để tham gia đội ngũ thất nghiệp.

Không còn công việc nữa ư ? Anh sẽ bị đày đến Địa Cực tìm việc, ở đầu kia của xã hội. Bắt đầu một chuyến đi dài và cực nhọc xuyên qua sa mạc băng, không chó cũng chẳng xe trượt tuyết. Nhưng có rất nhiều chim cánh cụt.

Vừa bước qua cửa văn phòng mình, cô vừa mỉm cười khi nghĩ đến danh sách tuy ngắn gọn nhưng thú vị gồm những người, cả nam cả nữ, sẽ phải thu xếp vali để đi đến miền đất hoang vắng đó.

Cô vừa cởi áo khoác thì Nathalie lao vào chiếc hang rộng rãi của cô mà không hề gõ cửa.

- Xin chào, Cloé !

Ít lâu nay, cô thư kí tự nghĩ mình được quyền gọi cô bằng tên riêng. Sắp tới, cô ta sẽ xưng hô cậu tớ và ra sức đập vào lưng cô. Đã đến lúc đưa cô ta về đúng chỗ. Tận nấc thang cuối cùng.

- Xin chào, Cloé trả lời.

- Báo thức hồng à ?

Cuối cùng Cloé cũng hạ cổ nhìn cô ta. Thậm chí còn nhìn thẳng vào mắt.

- Xin lỗi ? Cô nói bằng giọng lạnh băng.

Nữ trợ lý tìm từ thích hợp. Nhất thiết không được nói nhầm hai lần liên tiếp.

- Tôi nghĩ là... Bởi vì cô thường đến sớm hơn, nên tôi tự nhủ...

Cloé xích lại gần cô ta, một nụ cười của con thú săn mồi nở trên đôi môi được kẻ vẽ hoàn hảo.

- Chị đang trách tôi đến muộn, tôi hiểu có đúng không ?

- Không, tất nhiên là không ! Nữ thư kí lấp bắp. Tôi chỉ tự hỏi phải chăng cô có điều gì đáng ngại, tôi đang lo lắng !

- Chị nghĩ chị là mẹ tôi sao ?

Nathalie chọn cách im lặng. Dù có nói gì, chắc chắn cô cũng sẽ bị đóng đinh trên thập giá.

- Tôi không phải là một nhân viên quèn ở tầng lớp thấp, Cloé bình thản nói thêm. Tôi thích đến giờ nào thì đến. Đúng thế không ?

Nathalie sắp đánh rơi tập hồ sơ mà cô đang chật vật giữ trên tay.

- Tất nhiên, cô thì thâm. Cô không cần phải thanh minh.
- Quả đúng thế. Chị có điều gì thú vị cần nói với tôi không ?
- Ông Pardieu muốn gặp cô.
- Tốt lắm. Cảm ơn chị nhiều, Nathalie.

Nữ thư kí trốn biển, Cloé lại nhếch miệng cười. Lần này là nụ cười chế nhạo. Có thể ả ngu ngốc này sẽ nằm trong đoàn người đến Địa Cực. Cô còn chưa quyết định. Nathalie không ranh mãnh lắm, nhưng Cloé thừa nhận là cô ta cũng có đôi chút hiệu quả.

Cô treo áo khoác, đi về phía văn phòng của Pardieu. Ông Già đang nghe điện thoại nhưng ra hiệu cho cô đi vào và ngồi xuống.

Cloé vắt chéo chân, chiếc váy hơi tốc lên một chút. Không có gì quá mức, nhưng Bố Già không bỏ lỡ mẫu nhỏ nào. Tuy nhiên, Cloé nghĩ rằng một thời gian trở lại đây, ông ta chẳng còn làm được gì ngoài việc rửa mắt. Một số người già nhanh hơn và đau đớn hơn người khác, tạo hóa thật bất công...

Cuối cùng, Pardieu cũng gác máy và mỉm cười với cô. Một nụ cười dịu dàng của người cha.

- Ổn cả chứ, Cloé ?
- Tốt ạ, cảm ơn ông. Tôi bị muộn, tôi xin lỗi.
- Không sao đâu, cô bé. Hôm qua, cô đã làm rất tốt. Cô đã rất hoàn hảo.

Đến lượt cô mỉm cười với ông, mơn trớn ông bằng ánh mắt ngọt lịm. Ông rời ghế để đi ra khép cửa phòng vốn luôn để mở. Thời điểm quan trọng đây. Thậm chí là mấu chốt.

- Tôi đã quyết định sẽ chuyển giao, ông thông báo. Lần này, thậm chí tôi đã định rõ ngày.

Cloé buộc mình phải chường ra một vẻ mặt lo lắng. Cô đã đứng đắn khi theo học các khóa kịch khi còn là một cô bé.

- Ông sẽ rời bỏ chúng tôi thật sao ?
- Tôi muốn được nghỉ ngơi và tận hưởng đôi chút khoảng thời gian còn lại ! Cô biết đấy, tôi đã 68 tuổi rồi. Thời gian trôi thật nhanh...

Trông ông ta già hơn thế nhiều. Thậm chí ông nội của cô, mặc dù đã qua tuổi 80, cũng giống như một thanh niên khi đứng bên cạnh ông ta. Nhưng

bây giờ không phải lúc để thông báo rằng ông ta sẽ không được tận hưởng lâu thời gian hưu trí hoàng kim đó.

- Trông ông không hề già như tuổi, Cloé tuyên bố. Tôi đã nói với ông điều đó rồi. Tiện đây, có lẽ ông nên tặng cho tôi bí quyết trẻ mãi của ông trước khi nghỉ hưu !

- Công việc, cô bé ạ... Công việc.

Nếu đó là lý do khiến ông sớm tàn tạ đến thế, tốt hơn hết là tôi nên bỏ việc càng nhanh càng tốt !

- Tôi hiểu là ông muốn chuyển sang việc khác, cô tiếp lời, nhưng chúng tôi biết làm gì khi không có ông ?

- Các bạn sẽ xoay xở tốt thôi ! Nhất là vì tôi sẽ được thay thế bởi một người xứng đáng.

Tim Cloé thót lại. Thời khắc mong chờ bấy lâu cuối cùng đã đến. Nhưng cô có phải là người xứng đáng đó không ?

Pardieu chăm chú nhìn cô với một nụ cười bí ẩn, tàn ác kéo dài phút chờ đợi hồi hộp.

- Tôi còn phải nói với Hội đồng quản trị, đương nhiên, nhưng tôi đã lựa chọn xong và chắc rằng họ sẽ theo tôi... Cô sẽ nói gì nếu tiếp quản vị trí của tôi, Cloé ?

Một luồng hơi ấm bao trùm lấy cô, cô muốn hét lên, gào lên, nhảy ra khỏi chiếc ghế, vọt lên đến chạm trần nhà. Gần như muốn hôn Ông Già.

Thế nhưng cô chỉ nở một nụ cười dè dặt như một cô gái nhỏ ngượng nghịu.

- À thì... Tôi vô cùng xúc động và vinh dự. Cũng có đôi chút ngạc nhiên nữa. Và cũng không giấu gì ông, tôi hơi lo lắng !

- Thôi nào, cô bé, không phải ngẫu nhiên mà tôi chọn cô đâu...

- Tôi hi vọng mình sẽ đủ tầm. Và tôi sẽ rất tự hào được kế tiếp ông.

- Tôi rất vui vì điều đó.

- Liệu họ có thấy tôi quá trẻ không ?

- Họ đánh giá theo đúng giá trị của cô, và tôi sẽ giải thích với họ rằng trong mắt tôi cô là người có đủ phẩm chất nhất để tiếp đũa. Tôi gần như chắc chắn là họ sẽ chấp thuận quyết định của tôi.

Những chữ gần như vang lên lạc lõng bên tai Cloé.

- Cảm ơn ông. Cảm ơn ông nhiều.

- Cô xứng đáng như thế, Cloé. Cô có tất cả các thể mạnh. Duyên dáng, thông minh, sức làm việc, tinh thần tập thể, hiểu biết, văn hóa... Còn phải kể đến quyết tâm vượt mọi thử thách và lòng dũng cảm ngoại hạng.

Cô khề nỡ một nụ cười ngượng ngịu, thậm chí còn cố đỏ mặt. Ông đưa tay nắm lấy tay cô.

Nhiều năm làm việc cuối cùng cũng được bù đắp. Chùng ấy năm liếm gót giày ông ta, nhưng không quá mức. Nịnh hót ông ta, nhưng không quá lố. Chùng ấy buổi tối và ngày nghỉ phép phải hi sinh.

Nhưng tất cả những điều đó để đạt đến một kì tích. Trở thành vua thay cho vua khi mới chỉ 37 tuổi.

Một kì tích, đúng thế.

Cô nghĩ đến Philip Martins, viên phó tổng giám đốc còn lại. Kẻ sẽ phải phát ốm vì thất vọng. Anh ta sẽ không bao giờ hồi phục được, chắc chắn thế ! Bị mất vị trí vào tay một phụ nữ, trẻ hơn và ít kinh nghiệm hơn... Nỗi sỉ nhục tột đỉnh.

- Tất nhiên, lúc này, đây chỉ là chuyện giữa hai chúng ta, Pardieu nói thêm. Nếu hội đồng quản trị thống nhất với tôi, tôi sẽ thông báo tin vui trong khoảng hai tháng nữa. Từ giờ đến lúc đó, tôi đề nghị cô không tỏ ra là mình đã biết.

- Tôi sẽ chú ý, thưa ông. Nhưng theo ý ông, Philip sẽ phản ứng ra sao ? Anh ấy có thâm niên hơn tôi, và...

- Philip sẽ phải tuân theo quyết định của tôi, Ông Già cắt ngang, hơi xẵng giọng. Dù sao, anh ta cũng không có lựa chọn khác. Nếu anh ta không chấp nhận, ta sẽ phải tìm người thay thế.

- Tôi hi vọng là Công ty sẽ không phải chia tay anh ấy. Anh ấy là người đáng quý với tất cả chúng ta.

- Tôi cũng hi vọng như thế, Ông Già đồng ý. Nhân tiện, tôi cũng thú nhận là đã lưỡng lự rất lâu giữa hai người. Nhưng tôi tin là anh ta còn thiếu một chút gì đó. Chút gì đó hữu dụng trong rất nhiều tình huống... Thậm chí là một vũ khí đáng gờm !

- Thứ gì vậy ? Cloé nôn nóng.
- Sự duyên dáng, tất nhiên rồi.

Chương 4

Ánh mắt anh điên loạn.

Quyến rũ. Vô cùng đáng sợ.

Đôi mắt anh màu hạt dẻ sẫm, chỉ là hạt dẻ sẫm. Thuần nhất, không có sắc thái khác.

Một ánh nhìn rất sâu, khiến người chìm vào đó có cảm giác mình bị rơi vào nơi xa lạ hoặc cõi vô cùng.

Tóm lại là một mê cung.

Nỗi khó chịu lan tỏa từ những gì mà ánh nhìn đó tiết lộ, thể hiện, khơi gợi. Điều mà nó bao phủ, che giấu, lộ tả. Hứa hẹn và khơi gợi.

Im lặng, đã nhiều phút trôi qua nhưng anh không thốt ra dù chỉ một lời.

Ngồi trong căn bếp âm u. Đối diện với một cô gái, quá lảm cũng chỉ chừng ba mươi tuổi. Áo thun ngắn và ôm sát, màu hồng kinh khủng, bó lấy một bộ ngực bơm Silicon và để lộ cái rốn bị cắt hỏng từ thuở lọt lòng, quần trắng bó sát, hơi trong suốt. Trang sức không chút giá trị và sơn móng cùng màu với áo thun. Đeo khuyên ở cánh mũi phải, đuôi lông mày và trên lưỡi. Tóc nhuộm màu đã phai, xơ xác. Trang điểm quá lố.

Tóm lại là tầm thường.

Anh nhìn sững vào ả, ả thấy khó khăn khi phải đối mặt với ánh nhìn đó. Ánh nhìn kinh khủng.

Không thể chịu nổi.

Anh mỉm môi cười nhẹ, gần như không thể nhận thấy. Cứ như thể đang chế giễu ả. Hoặc đang chuẩn bị một cú tồ tẹt. ả đưa tay lên phần gáy đang quá căng thẳng, nhân dịp đó quay đầu đi đôi chút.

Cảm giác như nụ cười mỉm kia đang phán xét ả, ánh nhìn kia đang kết tội ả.

Anh không nhúc nhích, dường như không hề cảm thấy cơ thể mệt mỏi. Một khối đá, không thể lay chuyển.

Anh đã buộc ả phải cho vào nhà, không để ả được lựa chọn. Đã buộc ả phải ngồi đó, đã hỏi ả một câu. Chỉ một câu duy nhất.

Anh rình chờ câu trả lời, và rõ ràng là sẵn sàng ngồi lì trước mặt ả.

- Chết tiệt, đừng có nhìn tôi như thế nữa ! Ắ đột ngột kêu lên.

- Tại sao ? Cô ngượng khi có người nhìn à ? Thế mà tôi lại nghĩ là cô thích đấy.

- Tôi chỉ ngượng vì anh nhìn tôi ! Anh là một gã khốn, đúng thế đấy !

- Bởi vì tôi nhìn vào mắt cô ?

- Anh ở đó, không nói, không nhúc nhích, chỉ có thờ thôi ! Anh là một con rô bốt khốn kiếp hay là thứ gì ? Nếu thế, thậm chí anh còn chẳng phải là côm. Đúng thế, thẻ của anh là đồ rơm ! Biến đi, hoặc tôi sẽ gọi cảnh sát, cảnh sát thật sự đấy !

Ắ cuồng loạn, anh trở như đá cẩm thạch. Không trả lời, như thế đã nói quá nhiều. Như thế đang tiết kiệm từ ngữ. Anh chỉ lấy từ trong túi ra tấm thẻ cảnh sát và vứt nó trước mặt ả. Ắ sầm soi tấm ảnh rồi đọc một cách máy móc:

- Thiếu tá Alexandre Gomez... Thiếu tá cái con khi !

Vẫn bất động, anh tiếp tục nhìn ả chăm chăm, có lẽ đang tìm cách chui qua hộp sọ của ả để đọc sâu vào bên trong não bộ. Nhưng liệu ở đó có vài trang thú vị để lướt qua không, hay chỉ là những khoang trống rỗng liên tiếp ?

Ắ bắt đầu ngo nguẩy trên ghế, như thế có người đã rắc lông gậy ngứa vào áo lót. Một chân ả gõ nhịp, các ngón tay đan xoắn vào nhau.

Chiếc tàu đang bị ngập nước, sắp đắm rồi. Thậm chí chỉ đôi chút nữa thôi. Gomez mỉm cười rõ rệt hơn, hoặc nói đúng ra là mở rộng thêm khe miệng.

- Lẽ ra cô nên bỏ cà phê, anh nói. Và nhất là ma túy.

- Biến đi, đồ khốn ! Ắ khạc ra một câu, miệng méo mó đau đớn.

Ắ không kịp phản ứng, thậm chí không đủ thời gian để sợ. Anh đứng bật dậy, nhắc bổng ả khỏi ghế và đóng đinh ả lên tường. Chân ả không còn

chạm đất. Phải thừa nhận anh ta rất cao. Và được trời phú cho sức mạnh của một gã khổng lồ.

Ả ngừng thở, bị thôi miên bởi đôi mắt của kẻ điên đang xoáy sâu hơn nữa vào mắt ả.

- Đừng có lăng mạ tôi, nếu không tôi sẽ cho cô vỡ miệng, hiểu không ?

Anh nói bình thản, không cao giọng. Ả nghĩ đến việc vùng vẫy. Lường lự chưa muốn trả lời.

Anh ta sẽ không làm thế, tất nhiên ! Anh ta không có quyền. Anh ta chỉ bị ả thôi.

- Bỏ tôi xuống, đồ cớm rác rưởi khốn kiếp !

Anh làm theo, ả ngạc nhiên khi lại chạm chân xuống đất. Còn ngạc nhiên hơn nữa khi nhận được cú đánh vào giữa mặt. Một cái tát giống như một cú đấm. Như có chút phép màu, ả vẫn đứng, đưa mắt bàng hoàng nhìn anh.

Rốt cuộc, anh không bị ả.

Cú đánh thứ hai, mạnh hơn nữa. Ả gục xuống.

- Dừng lại đi, đồ bệnh hoạn ! Ả rên rỉ.

- Cô đã được báo trước, anh chỉ trả lời có thể. Lẽ ra cô nên nghe lời người khác.

- Chết tiệt... Anh điên thật rồi...

Ả đang gượng dậy thì anh túm lấy cổ áo thun và trịnh trọng đặt ả vào ghế. Mũi ả chảy máu, ả đưa tay lau.

- Tôi sẽ đâm đơn kiện anh ! Ả dọa, không mấy tự tin.

- Tốt. Cô muốn tôi tiếp nhận đơn kiện của cô không ? Dù sao, đó cũng là việc của tôi.

Ả sững sờ mất một giây, rồi tiếp tục thấm chỗ máu rỉ ra từ cánh mũi trái bằng một tờ giấy lau đa năng nằm lăn lóc trên bàn.

- Chết tiệt, anh là một thằng thần kinh...

- Quả vậy, mọi người cũng đồn thế. Thế nên cô phải trả lời các câu hỏi của tôi. Nếu không, ai mà biết được tôi có thể bắt cô phải chịu đựng thêm những gì nữa...

- Anh không làm tôi sợ được đâu ! Ả tuyên bố. Hẳn ta còn nguy hiểm hơn anh !

- Tôi ngạc nhiên đấy. Nhưng nếu thế, cô sẽ không có thời gian để xác minh điều đó đâu.

Ả ngược mắt nhìn anh, tìm kiếm lời giải thích cho câu nói khó hiểu đó.

- Hoặc cô nói với tôi điều tôi muốn biết và tôi sẽ chăm sóc gã khốn đó để cô không bao giờ gặp lại hắn trong nhiều năm dài nữa, hoặc cô tiếp tục làm tôi mất thời gian và tôi sẽ xóa bỏ cô khỏi cõi đời này.

Ả bật cười. Các dây thần kinh chùng xuống.

- Anh sẽ rút súng ra và bắn chết tôi, đúng thế không ? Cô đáp lại. Đừng có hoang tưởng nữa đi, chàng cảnh sát !

- Không, đương nhiên là tôi sẽ không dùng đến súng công vụ. Đảm bảo với cô chỉ một con dao nhà bếp là đủ. Không ai biết tôi ở đây, sẽ không ai nghi ngờ tôi hết. Dù sao, tất cả mọi người đều mặc kệ cô. Cô có chết hôm nay thì cũng không phiền đến ai hết.

Đôi đồng tử của ả đàn bà nở rộng. Ả nhận thấy anh không hề tháo đôi găng tay da từ khi vào nhà. Không vân tay, không dấu vết.

Miệng ả khô khốc, tim ả loạn nhịp. Anh vẫn chăm chăm nhìn ả, bình thản.

- Chắc là cô có dao làm bếp chứ, đúng không ?

- Tốt lắm. Thế nào, cô quyết định sao rồi ?

- Anh đùa tôi !

- Không bao giờ. Tôi ghét chơi đùa lắm, lúc nào tôi cũng thua.

Anh đứng dậy, mở ngăn kéo đầu tiên. Ả quan sát, sững sốt đến nỗi không biết phản ứng ra sao.

- Đen quá ! Anh vừa cười gằn vừa giơ lên một hộp diêm. Mặc dù... Tôi có thể nổi lửa thiêu cháy cái lều của cô rồi bỏ đi. Như thế sẽ làm chậm việc nhận dạng thi thể của cô.

Anh bỏ hộp diêm vào túi quần jean, mở ngăn kéo thứ hai.

- Trúng rồi !

Ả nhìn thấy lưỡi dao ánh lên, và cuối cùng cũng tỉnh lại. Vội lao về phía cửa, anh tóm lại đúng lúc ả chạy đến cửa ra vào.

Ả gào lên, anh áp một bàn tay lên miệng ả.

Ả giãy đạp, anh kề con dao dưới cổ ả.

- Thế nào, cô quyết định sao rồi ? Anh thì thào vào tai ả. Tôi nhắc lại là chạy trốn không nằm trong số các lựa chọn được đề xuất. Hoặc cô nói ra, hoặc cô sẽ chết.

Ả tiếp tục gào hét với cái miệng bị bịt chặt.

- Đừng có vùng vẫy như thế nữa, tôi sẽ vô tình cắt cổ cô mà chưa kịp biết cô có sẵn sàng hợp tác hay không đấy ! Thế thì ngốc quá, đúng không ?... Thông thường, tôi luôn cố tránh sơ suất. Tôi rất sợ những thứ giấy tờ báo cáo.

Anh ấn tay lên cán dao, ả thôi không cử động nữa. Anh nhắc tay ra, ả thôi không kêu nữa,

Anh biết mình đã thắng. Sợ hãi là đồng minh tốt nhất mặc dù đối với anh nó là một kẻ xa lạ.

- Tôi không biết hẩn ở đâu ! Ả rên rỉ.

Cú bật phát cuối cùng trước khi chìm sâu vào biển thú nhận tuyệt diệu.

- Thật đáng tiếc. Nếu đúng như thế, cô chẳng còn lợi ích gì đối với tôi nữa. Byebye...

- Không, dừng lại ! Tôi sẽ nói... Dừng lại, chết tiệt !

Ả òa khóc, anh thở dài. Dấu hiệu sốt ruột đầu tiên từ khi bước vào nhà.

- Tôi nghe đây.

- Hẩn ở...

Ả cố hít thở trở lại, cảm thấy lưỡi dao ấn nhẹ vào cổ họng.

- Ở đâu ?

- Một căn hộ, khu 94. Ở Créteil, phố Fraternité... Tầng 29.

- Một mình à ?

- Vâng... vâng !

Anh đẩy ả ra, không chút gượng nhẹ. Ả va vào một chiếc ghế, ngã sấp xuống thảm.

- Nếu cô nói dối, tôi sẽ quay lại. Nếu cô nói dù chỉ một lời với bất kì ai về cuộc đối thoại nhỏ giữa chúng ta, tôi cũng sẽ quay lại. Hiểu không ?

- Vâng... Tôi đã nói hết những gì tôi biết !

- Tốt lắm. Cảm ơn cô vì đã hợp tác với cơ quan có thẩm quyền, thưa cô.

Trước khi rời khỏi nhà, anh ném con dao làm bếp về phía ả. Lưỡi dao cắm phập vào chiếc ghế bành, cách khuôn mặt ả vài centimet, ả co rúm người trên chiếc sofa.

- Tôi ít được tập luyện ! Viên cảnh sát vừa nhận xét vừa mỉm cười. Và tôi không nói đùa, cô biết rồi... Đúng là cô nên bỏ ma túy ! Chúc một ngày tốt đẹp, em gái.

Chương 5

Hai cô ngồi ngoài hàng hiên có mái che của quán cà phê ưa thích, nằm ở giữa đoạn đường từ tòa tháp nơi Cloé làm việc và nhà máy của Carole. Nói cách khác là bệnh viện.

Họ thích gặp nhau ở đó khi không có thời gian để ăn trưa. Đôi khi chỉ khoảng mười lăm phút.

Máy sưởi chạy bằng gaz mang lại nhiệt độ của xứ nhiệt đới trong khoảng không gian hình cung rộng chừng hai mét vuông. Một trà, một cà phê phủ kem. Và trên môi Cloé, nụ cười không chịu tắt. Nụ cười chiến thắng. Carole quan sát cô, vừa dịu dàng vừa thêm muốn.

- Cậu đang bay bổng, đúng không ?

- Trên tầng trời thứ bảy, bạn yêu ạ !

- Tớ rất mừng cho cậu. Và cả tự hào nữa. Nhưng tớ biết trước là cậu sẽ đạt được điều đó.

- Tổng giám đốc ! Cậu có tưởng tượng được không ?

Carole nhấp một ngụm trà, định thêm đường nhưng lại kiềm chế vào phút chót. Không tốt cho vòng eo.

- Dù sao, cậu cũng phải giữ phong độ đến tận ngày G.

- Chắc chắn rồi, tớ đâu có định ngã ra. Nếu buông tay khi đã ở gần mục tiêu như thế, tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.

Cloé không cười nữa. Như thế cô vừa mới nhận ra rằng ước mơ mới ở trong tầm tay. Chỉ mới ở trong tầm tay. Con chim vẫn có thể bay mất, vào phút chót.

Một người đàn ông đi qua hiên, ánh mắt nấn ná mãi vào hai cô gái.

Không, chỉ vào Cloé thôi, Carole đã học được cách để không tự lừa phỉnh mình. Khi họ ở cùng nhau, cô trở nên vô hình, trong suốt, Cloé hút hết mọi nguồn ánh sáng, mọi sự chú ý. Cô lấp đầy toàn bộ không gian, chỉ để lại cho người khác những mẫu nhỏ xíu.

Vẫn luôn là như thế. Không chỉ vì cô vô cùng xinh đẹp. Chủ yếu là vì cô tỏa ra thứ gì đó rất đặc biệt. Một thứ gì đó không giống ai khác, một sức hấp dẫn tàn phá, một sức mạnh không thể tin nổi. Cô tồn tại trong mắt tất cả mọi người, không ai có thể bỏ qua cô, để cô tan ra trong đám đông nhân sinh. Được trời phú cho một thứ gì đó duy nhất hiếm hoi. Thứ gì đó mà Carole vẫn luôn mơ ước được sở hữu.

Một sức hấp dẫn kinh khủng.

Cô những muốn được người đàn ông đó để ý đến biết bao. Chỉ là để cảm thấy mình có tồn tại. Nhưng thậm chí anh ta còn không nhìn cô, vì đã bị Cloé mê hoặc.

Khi hai người 16 tuổi, mọi việc đã là như thế. Cloé Beauchamp, học sinh xuất sắc, có năng khiếu đặc biệt. Hài hước, đầy trí tuệ và duyên dáng. Học toán cũng giỏi như chơi thể thao.

Hoàn hảo, hoàn thiện, trọn vẹn.

Cloé, tổng giám đốc tương lai của chi nhánh đặt tại Pháp của một tập đoàn marketing và quảng cáo lớn trên thế giới.

Cloé, người đã gặp được chàng bạch mã hoàng tử cách đây mới vài tháng sau khi thoát khỏi một chuyện tình dang dở, lẽ ra phải khiến cô chịu cảnh độc thân trong nhiều năm dài.

Cloé Cloé, người mà tất cả đàn ông đều khao khát.

Cloé, Cloé - trung tâm vũ trụ, mặt trời sáng rực với các vệ tinh mê tít xoay quanh.

Đúng mình chỉ là một vệ tinh của Cloé. Một hành tinh thảm hại chìm trong vùng bóng của mặt trời đó. Cô ấy là một thiên thần, mình chỉ là một tin đồ khốn khổ. Cũng có thể nói chẳng là gì.

- Cậu đang nghĩ gì thế ? Cloé vừa hỏi vừa uống nốt cốc cà phê.

- Nghĩ về cậu, Carole trả lời. Nghĩ về cậu, bạn yêu ạ...

Cái mồm chồn của Nathalie hiện ra ở cửa văn phòng,

- Tôi xin lỗi, tôi muốn rà lại các cuộc gặp của cô.

- Vào đi, Cloé trả lời. Chì ngồi đi.

Nữ trợ lý làm theo và mở lịch làm việc của cấp trên.

Có, không. Lùi lại, hủy đi, khẳng định đi.

Cloé đang để đầu óc đầu đầu. Ấm áp trong giỏ của một chiếc khinh khí cầu, cô quan sát thế giới từ trên mây. Kì diệu. Say sưa. Ngây ngất.

Những người khác, những kẻ đang lúc nhúc dưới chân cô, chỉ còn là những con côn trùng bé xíu. Vô nghĩa lý.

Thậm chí cô còn không ngạc nhiên vì đã lên cao được đến thế. Nhanh đến thế. Vào công ty mới được năm năm, với chức danh là giám đốc sáng tạo, cô đang trên đà vượt lên nấc thang cuối cùng. Đơn giản vì cô là người giỏi nhất, vì cô có sự quyết tâm và thần kinh thép.

Đơn giản vì cô là Cloé Beauchamp và không gì có thể kháng cự nổi cô.

Bởi vì cô đã biết che giấu khỏi ánh mắt người khác tất cả những điểm yếu của bản thân, dù chúng rất sâu sắc. Thậm chí là khổng lồ. Bởi vì cô đã biết tạo dựng một vỏ bọc để che chắn đạn. Che chắn mọi thứ.

Cô mỉm cười, lơ đãng nghe giọng nói rin rít của Nathalie. Cô không nghe thấy có người gõ cửa, vì phải mất vài giây mới nhận ra rằng Philippe Martins đang đứng trước bàn mình.

Nathalie trốn ra ngoài rất nhanh, Cloé mỉm cười với đồng nghiệp. Đối thủ của cô. Bị đánh bại chỉ sau vài hiệp và còn chưa biết mình đã bị knock out

Thật tuyệt diệu !

- Tôi muốn chúng ta cùng trao đổi về dự án này. Anh vừa nói vừa đặt trước mặt cô một chồng hồ sơ dày cộp. Tôi muốn xin ý kiến cô.

- Rất sẵn lòng nếu tôi có thể giúp anh ..

Cô ngăm ngúa đôi tay anh. Cô vẫn luôn nhận thấy anh có đôi bàn tay xấu xí. Những ngón tay hơi phì nộn, những mạch máu quá nổi. Thật đáng tiếc. Bởi vì anh không xấu trai. Thật ra là hấp dẫn. Anh trông rất phong độ

ở tuổi ngũ tuần. Có luyện tập, rõ ràng là thế. Anh vẫn rất yêu bản thân, cô không thể chê trách anh điều đó, ít nhất họ cũng có điểm chung.

Cô hồ hững nghe anh kể lễ, chủ yếu tập trung chú ý vào con người anh. Mặt anh, chiếc cổ áo Dior không cài hết cúc. Tưởng tượng lúc anh biết được... Cô ngạc nhiên thấy tim khẽ nhói lên một cảm xúc mà cô không chờ đợi. Cô tưởng mình sẽ không hề thương cảm cho số phận đau buồn của Philippe Martins, gã đồng nghiệp đáng chán, người đàn ông chưa từng tặng quà cho cô, người đã luôn kéo mất chân của cô.

Mình đã thắng. Anh ta đã thua. Đó là cuộc chơi. Mình không cần phải thương anh ta. Anh ta sẽ chỉ là phó của mình. Nhân viên của mình. Đồ vật của mình.

- Thịnh thoảng anh có nghĩ đến không ? Cô đột ngột hỏi:

Martins dừng bài giải thích chán ngắt và nhìn cô chòng chọc, không hiểu gì.

- Đến lúc Pardieu ra đi, Cléo giải thích và cười vui vẻ.

Bị bất ngờ, phải mất mấy giây anh mới hiểu ra.

- Có, tất nhiên, cuối cùng anh cũng nói ! Nhưng tại sao cô lại hỏi tôi điều đó ?

- Tôi thấy anh sẽ là một Tổng giám đốc xuất sắc.

Thật sự ngạc nhiên trước lời khen ngợi, anh không nói được lời nào.

- Đúng, tôi thấy anh sẽ là người hoàn hảo, Cloé nói tiếp.

- Cảm ơn. Nhưng Pardieu còn chưa đi mà !

- Chính xác ! Nhưng nói riêng nhé, tôi nghĩ ông ấy sẽ không ở lâu nữa đâu.

Anh nhìn cô dò hỏi, hồi hộp dán mắt vào đôi môi mềm mại.

- Trực giác của phụ nữ ! Cloé tuyên bố với một nụ cười không thể chống đỡ.

Cô vẫn luôn thích trêu đùa. Nhất là với những con mồi dễ dàng. Mặc dù Martins cũng rất mưu mô. Cô đã học được cách đề phòng.

Luôn luôn đề phòng, với mọi thứ, với mọi người. Như thế ta sẽ tránh được nhiều thất bại. Tránh bị đắm đuối vào bãi đá ngầm.

Cô lại chăm chú vào Martins, anh đang tiếp tục vương víu với những lời giải thích mệt mỏi.

Những tuần sắp tới sẽ đặc biệt thú vị đây.

Khiến anh ta tin rằng đó là mình. Trấn an anh ta, khiến anh ta tin tưởng. Thôi miên anh ta bằng một điệu vũ bụng đẹp để anh ta không thấy cơn gió xoáy đang đến gần.

Và đến thời điểm xiết bao mong đợi, tung ra cú đánh kết liễu anh ta.

Bị ru ngủ trong giọng nói trầm ấm của Philip, Cloé lại ngồi vào giỏ của chiếc khinh khí cầu. Cao hơn tất cả mọi thứ, cô bay trong một làn ánh sáng chói lóa, rực rỡ.

Không còn bất cứ cái bóng nào trong bức tranh.

- Tối qua anh có xem bóng đá không ? Thiếu úy Laval hỏi. Gomez chăm chăm nhìn anh, khẽ mỉm cười.

- Không. Tôi làm những việc thú vị hơn nhiều.

- Việc gì ?

- Tôi không thể kể cho cậu được.

- Tại sao ? Laval ngạc nhiên.

- Bởi vì cậu vừa mới trưởng thành, và một số cảnh có thể tác động đến sự nhạy cảm của các thanh niên trẻ.

- Đôi khi anh thật ngốc, Laval vừa nói vừa nhún vai.

- Chỉ đôi khi thôi sao ? Thế thì tôi yên tâm rồi. Cảm ơn, Nhóc.

- Dù sao, trận bóng cũng hay tuyệt ! Đội PSG đã...

- Tôi biết đội nào thắng rồi, Gomez thở dài. Thậm chí tôi còn biết cả tỉ số. Thật khó mà thoát được trừ khi ta bị điếc... Cậu thấy đấy, đôi khi như thế lại tiện cho tôi ! Bởi vì tôi không hiểu làm sao ta có thể say sưa với một đám thiếu năng trí tuệ chơi một quả bóng.

- Anh thật kinh khủng, và điều này thì lúc nào cũng vậy !

Gomez cười và đặt một tay lên vai anh chàng đồng nghiệp.

- Cậu phân tích tôi nhanh thật đấy, hoan nghênh ! Cậu sẽ là một cảnh sát tuyệt vời khi trưởng thành.

Hai người đang ở trong một chiếc xe tồi tàn, đậu trên phố Fraternité ở Créteil.

- Anh có thể cho tôi biết ta đang làm trò gì ở đây không ? Laval hỏi.
- Cầm chốt.
- Đúng rồi, cái đó thì tôi thấy rồi. Nhưng chính xác thì ta đang chờ ai ?
- Cậu sẽ biết khi nào hắn chịu ra khỏi nhà ! Nhưng cậu sẽ không thất vọng đâu, tin tôi đi.
- Dù sao anh cũng là sếp mà...
- Chính xác, Nhóc. Thế nên hãy mở to mắt ra và đánh thức tôi dậy nếu có một gã tóc dài màu hung với khuôn mặt thực sự bắn thiu ra khỏi tầng 29. Gomez ngã ghế ra sau, khoanh tay và nhắm mắt.
- Anh định ngủ vào giờ này sao ?

Viên thiếu tá đã ngủ thiếp đi, hoặc giả vờ ngủ, anh chàng đồng nghiệp trẻ ngược mắt nhìn lên trời. Làm việc với Alexandre Gomez là một chuyến phiêu lưu được làm mới mỗi ngày. Không bao giờ biết được anh sẽ phản ứng thế nào, sẽ dẫn cộng sự của mình đi đâu. Một vụ lộn xộn hay một cuộc bắt bớ tuyệt vời.

Gã này là một ẩn số và chắc chắn sẽ vẫn như thế cho đến lúc chết. Và có nguy cơ rất cao là sẽ không chết trên một chiếc giường, tại một nhà hưu trí nhỏ bắn thiu và bình lặng.

Quá bí ẩn nên không người nào thực sự hiểu anh.

Quá ngạo mạn nên không người nào thực lòng yêu mến anh.

Quá thông minh nên không người nào có thể hoàn toàn cầm thù anh.

Quá dũng cảm nên không người nào không kín đáo ngưỡng mộ anh.

Quá hoang dại nên không người nào dám trực tiếp đối mặt với anh.

Trời tối, trời lạnh. Muộn rồi.

Hai người cùng cười vang.

Trong khi Bertrand vòng tay ôm cô say đắm, Cloé lục tìm chìa khóa nhà trong túi xách. Cô chệnh choáng say nên hơi khó khăn trong việc phối hợp các cử động của mình.

- Nào, em có mở cửa không ? Bertrand sốt ruột. Dù sao, chúng ta cũng sẽ không làm chuyện đó ở thêm nhà... Anh không muốn phải ra đồn cảnh sát vì vi phạm thuần phong mỹ tục đâu !

Cloé vẫn hớn hờ, say trong men rượu, kiêu ngạo và ham muốn.

Anh đẹp trai, thông minh, hài hước. Và anh là của mình.

Cuối cùng cô cũng tìm được chùm chìa khóa, loay hoay cố gắng tra chìa vào ổ. Bertrand cầm tay cô trong tay anh, giúp cô mở khóa. Họ vào nhà, lao vào nhau. Bertrand gạt chân đóng cửa trong khi Cloé giật tung áo vét của anh.

- Nhẹ nhàng thôi, em yêu, anh mua cái áo này mất năm trăm euro đấy !

- Em sẽ mua đền anh bao nhiêu cái cũng được, cô vừa đáp vừa tấn công sang chiếc sơ mi.

- Em mà uống quá chén là trở nên nguy hiểm ngay !

- Em sẽ mua cho anh cả chục, cả trăm cái nếu anh muốn !

- Em coi anh là loại dĩ đực hay sao thế ?

- Nếu thế thì anh sẽ kiếm được rất nhiều tiền ! Cloé đùa. Anh sẽ thành công như điên. Nhưng em không chia sẻ đâu... Nếu anh lừa dối em, em sẽ móc mắt anh !

Anh nhắc bóng cô lên, cô níu vào cổ anh. Anh bế cô đến tận phòng khách, còn cô vẫn cười vang. Anh đặt cô xuống thảm, và đến lượt anh cởi quần áo cô. Nhưng anh chọn phong cách dịu dàng.

Luôn luôn dịu dàng.

Đột nhiên, Cloé không cười nữa. Một nếp nhăn hằn lên giữa trán cô.

Thấy cô chăm chăm nhìn vào một điểm phía sau anh, Bertrand quay lại nhưng không nhận thấy điều gì đặc biệt. Bỏ mặc anh giữa phòng khách, cô tiến lại chiếc tủ thấp tuyệt đẹp bằng gỗ hồ đào và quan sát ba khung ảnh treo ngay phía trên.

- Có chuyện gì thế ? Bertrand lo lắng. Cứ như là lần đầu tiên em nhìn thấy mấy bức ảnh đó !

- Chúng không ở đúng chỗ. Cái treo bên phải kia bình thường là ở bên trái, và ngược lại. Chắc là do Fabienne, cô giúp việc. Chắc là cô ấy tháo ra lau rồi quên mất trật tự khi treo lại.

Bertrand đặt tay lên hông cô, áp môi vào gáy cô.

- Câu chuyện về những chiếc khung ảnh của em thật hấp dẫn, nhưng ta còn có nhiều điều thú vị hơn để làm.

Anh thở dài khi cô lại thoát khỏi anh. Cô nhón người trên đầu mũi chân, đổi lại trật tự những bức ảnh.

- Anh xem, bức ảnh này là bố em và em khi em 12 tuổi. Em rất thích...

- Bố em ?

- Không. Bức ảnh.

Trước vẻ mặt miễn cưỡng của anh, cô mỉm cười. Rồi cười phá lên.

- Em thật khó lường, Bertrand thú nhận.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô, lùa một tay vào tóc cô.

- Em chưa bao giờ nói với anh về bố mẹ em, anh nói thêm.

Cô dịu dàng mỉm cười với anh.

- Anh muốn biết mọi điều về em ?

Bertrand gật đầu xác nhận.

- Trong khi em thì không biết gì về anh cả, Cloé thì thầm.

Tuyệt đối không. Anh từ đâu đến, anh đi đâu. Thực ra anh là ai. Cuộc sống anh đã trải qua, cuộc đời mà anh muốn sống. Em không biết gì về những giấc mộng và những ác mộng của anh.

Tuyệt đối không, trừ việc anh có đôi mắt tuyệt vời nhất em từng gặp. Và anh đang trở thành thứ ma túy mạnh nhất em từng nếm thử.

- Có lẽ ta nên bỏ cuộc chẳng ? Laval hi vọng.

Gomez nhìn chăm chăm ra phố, bất động, không lay chuyển. Một bức tượng không thể xô dịch.

- Bắt taxi rồi về nhà đi, anh gợi ý. Lũ trẻ ở tuổi cậu cần đi ngủ sớm.

- Cái gã anh đang chờ hẳn là đã chuẩn đến Seychelles rồi...

Laval ngáp đến sái quai hàm.

- Ít ra thì anh cũng nên nói cho tôi biết ta chờ ai từ bấy đến giờ, tôi sẽ có thêm dũng khí.

- Tốt hơn hết là cậu không nên biết. Nếu không, cậu sẽ sợ vãi ra quần mất.

- Anh cực không ?
 - Một gã bạn của Bashkim.
 - Bashkim ? Nhưng làm sao mà anh biết tìm hắn ở đâu ?
 - Tôi không nói là tôi tìm thấy Bashkim. Chỉ là dấu vết của một gã có thể dẫn ta tìm đến hắn.. Chỉ là cách nói thôi.
 - Ai đã tiết lộ thông tin với anh ?
 - Một ả thấy tôi có đôi mắt đẹp và cách ném dao rất gợi cảm.
 - Hà ?
 - Bỏ qua đi, Nhóc. Điều quan trọng là lần đến tận đầu mối của mạng lưới.
 - Tôi không tin... Nếu đó là bạn hắn, thì Bashkim cũng có thể thò mũi ra ở quanh đây !
 - Đừng mơ, Gomez làu bàu. Gã biến thái đó chắc chắn đang yên ả ở đất nước chết tiệt của hắn... Albani rất đẹp. Cậu biết đất nước đó không ?
 - Không. Nhưng nếu Bashkim đến, ta phải gọi người hỗ trợ. Gã đó là một tay đáng gờm đấy !
 - Tôi cũng vậy, viên thiếu tá nhắc nhở. Và chắc chắn là còn đáng gờm hơn hắn, vì tôi đánh đổi mạng sống của mình lấy những hai ngàn năm trăm euro mỗi tháng.
- Laval đã hết buồn ngủ. Anh lo lắng nhìn chăm chăm vào cánh cửa tầng 29, sợ phải nhìn thấy kẻ mà anh đã chờ suốt buổi chiều, mặc dù không hề biết mặt, xuất hiện.
- Chỉ có điều hắn không xuất hiện. Cả hắn và gã bạn của hắn.
- Cậu sợ à ? Gomez ướm hỏi.
- Laval bỗng có vẻ rất hồi hộp trên ghế xe.
- Loại con mồi này, ta không thể tóm nhanh được. Quá nguy hiểm. Gã này nặng kí đấy ! Vũ trang đến tận răng...
 - Còn cậu, cậu mang gì dưới áo vét thể ? Đồ chơi xúc xắc à ?... Tôi nhắc lại Bashkim không ngủ ở đây, mà là bạn của hắn. Hơn nữa, lúc này chỉ cần bám sát hắn. Để hắn dẫn ta tìm đến một gã khốn cao cấp hơn. Và cứ như thế. Dù sao tôi cũng không cần dạy cậu những điều cơ bản đó chứ ?
 - Anh điên rồi, chết tiệt thật...

Gomez chăm chăm nhìn Laval, ánh mắt lạnh băng.

- Bây giờ, cậu kết thúc câu chuyện, OK ? Nếu cậu sợ thì chuẩn đi. Nếu không, hãy ngậm miệng và đóng tai lên.

Laval như bị tê liệt. Rất cuộc, Gomez còn đáng sợ hơn là Tomor Bashkim.

- Tôi muốn tóm gã khốn này, cậu hiểu không ? Đã hai tháng nay tôi tìm cách tóm hắn, và bây giờ tôi vừa có một manh mối. Thế nên tôi sẽ không từ bỏ. Tôi chọn cậu làm phụ tá bởi vì tôi tin tưởng cậu. Nhưng nếu cậu không xứng đáng, nếu tôi nhầm, cậu có thể bỏ cuộc. Rõ chưa ?

- Rõ, Laval thì thầm. Thôi được rồi, tôi ở lại.

- Tốt lắm. Cậu có thể ngủ một chút, nếu cậu muốn. Đến lượt cậu đấy.

Những con số màu đỏ biến mất khỏi màn hình đồng hồ báo thức.

Cloé liền chộp lấy điện thoại di động trên bàn đầu giường và sung sướng nhận ra chưa đến giờ phải dậy. Mới gần 4h14.

Cô gối đầu lên vai Bertrand vẫn đang ngủ say, sẵn sàng chìm tiếp vào vòng tay của Nữ thần giấc ngủ. Nhưng nhu cầu giải tỏa ngày càng lớn ngăn cô ngủ lại.

Miễn cưỡng, cô ngồi dậy mà không làm người tình thức giấc, rồi đi chân trần đến tận phòng tắm. Không có ánh sáng nên cô không phải đối mặt với khuôn mặt mình trong gương. Sau cơn say đêm qua, hẳn là trông cô phải kinh khủng lắm...

Cô giải tỏa nhu cầu và quyết định uống một cốc nước mát lớn trước khi quay lại ngủ. Nghe thấy tiếng động sau lưng, cô giật mình.

- Em đang làm gì thế ? Bertrand hỏi.

- Em khát nước. Nhưng không có điện. Chắc bị cắt rồi.

- Nhưng ngoài phố vẫn sáng mà... Công tơ điện ở đâu ?

- Trong gara.

- Anh sẽ xuống đó, em quay vào chăn cho ấm. Nhà giống hệt tủ lạnh rồi

!

Anh nhanh chóng mặc quần áo, trong khi cô chui vào trong chăn và chờ người yêu quay lại. Cô đặt cái đầu đau nhức lên gối, chỉ kịp nghe thấy tiếng

cửa mở ra và đóng lại, rồi ngủ thiếp đi.

Im ắng hoàn toàn. Có lẽ là quá mức.

Cloé vươn cánh tay trái ra, nhận thấy Bertrand vẫn chưa vào.

Cắt điện, công tơ... Trên màn hình điện thoại di động, cô phát hiện ra đã 4h45.

Anh đã đi được hơn nửa tiếng.

- Bertrand ?

Chỉ có im ắng đau đớn dội lại tiếng cô gọi.

- Anh yêu ?

Cô gọi to hơn, nhưng vẫn không có câu trả lời. Cô bắt đầu run, định đưa tay bật đèn ngủ.

Anh vẫn chưa về, điện cũng chưa có.

Cô phải đi xem có chuyện gì xảy ra. Nhưng nỗi sợ hãi đóng đinh cô trên chiếc giường lạnh lẽo. Cái Bóng dần dần hiện ra trước mắt cô. Đen hơn cả bóng tối.

- Bertrand, trả lời đi, chết tiệt thật !

Cô vừa gào lên. Bây giờ, cả răng cô cũng va vào nhau lập cập, và không chỉ vì hệ thống sưởi đã bị cắt.

Bình tĩnh nào. Chắc là anh ấy tìm mãi không thấy chỗ hỏng, đơn giản thế thôi.

Nhưng nỗi sợ hãi khiến ta nghĩ đến đủ thứ, *trừ sự hợp lý*.

Cloé lấy hết can đảm mới dám ra khỏi giường, như thể cô đang rời bỏ một chỗ ẩn nấp chắc chắn để dẫn thân vào một thế giới thù địch.

Chân trần, chỉ mặc mỗi áo ngủ, cô nhón bước trong hành lang.

- Bertrand ? Anh có đó không ?

Đến cửa ra vào, cô cố gắng bật đèn trần một cách ngốc nghếch. Cố gắng kiểm soát những cơn run rẩy khiến răng va vào nhau và thầm rửa chính mình.

Mình thật nực cười.

Ngoài hiên, ánh sáng từ đường phố khiến cô yên tâm hơn một chút. Chỉ một chút thôi.

- Bertrand ?

Một làn gió nhẹ khiêu khích cô và khiến cô lạnh cóng. Cô lùi lại, xỏ chân vào đôi giày cao gót.

Trong một giây, cô tưởng tượng ra mình, vào sáng sớm, nằm trên hiên nhà, mặc áo ngủ màu trắng và đi giày cao gót màu đen. Nhưng cô còn có nhiều thứ khác để mà tưởng tượng.

Bertrand đã chết ! Bị Cái Bóng giết.

Cô vội vàng bước xuống bậc cửa, rẽ trái để vào gara. Đoán mò cánh cửa mở ra một cái hố đen.

Đứng sững ở bậc cửa, cô lắng nghe sự tĩnh mịch.

- Anh yêu ?

Không một tiếng động, trừ tiếng gió trên các cành cây và tiếng động cơ của một chiếc xe phân khối lớn đang gầm rú trong con phố bên cạnh. Cô dẫn thêm hai bước vào bên trong gara trống hoác vì xe cô vẫn để trong bãi đỗ ngầm ở Công ty.

Cô thở mạnh, khí lạnh thiêu đốt buồng phổi. Giọng nói trong óc cô càng trở nên thuyết phục.

Hãy quay lại khi vẫn còn kịp !

Sẵn sàng bỏ chạy, cô xoay người. Và mặt đối mặt với cơn ác mộng của chính mình.

Khổng lồ, một người đàn ông mặc toàn đồ đen, đầu đội mũ trùm.

Cloé thét lên một tiếng kinh hoàng, lùi ra sau. Mắt cá treo đi, cô mất thăng bằng. Đầu cô đập vào thứ gì đó rất cứng, cú đập rất mạnh.

Hơi thở cắt đứt, cảm giác nóng ran lan tỏa khắp người, bùng nổ trong đầu.

Cô hé mở mắt, trong khi Cái Bóng đang cúi xuống cô.

Cô muốn nói, muốn hỏi hân Bertrand đang ở đâu.

Nhưng không có lời nào thốt ra khỏi đôi môi đang mở của cô.

Gã đàn ông đã ở sát gần cô. Dường như cô thoáng nhìn thấy phần dưới mặt hân. Hình như hân đang mỉm cười.

Và sau đó...

Chiếc đèn hiệu màu cam phản chiếu trong gương hậu bên trong. Đã đến giờ của công nhân dọn rác. Chắc là đã đến giờ đi ngủ.

Chiếc xe cáu kính một chút rồi cuối cùng cũng chịu lao đi. Laval giật mình tỉnh dậy, mất một lát mới nhớ ra mình đang không ở trên giường.

- Anh nhìn thấy hân à ?

- Không, viên thiếu tá trả lời. Tôi chở cậu về nhà cậu.

Laval ngáp, hai mắt lại nhắm lại.

- Anh định làm gì ?

- Ngủ một chút.

- Không, tôi muốn nói làm gì với gã đó cơ.

- Chờ đợi thì có mất gì đâu !

- Tôi nghi ngờ đấy, Laval thở dài. Chết tiệt, đau lưng quá...

- Hãy nhờ vợ cậu mát xa cho một lát.

- Chỉ có điều tôi chưa cưới vợ, viên thiếu úy trẻ nhắc nhở.

Hai gã say khướt loạng choạng đi dọc vỉa hè, Gomez tránh ra. Chỉ lát nữa thôi, anh sẽ ở nhà mình, một căn hộ hơi xấu xí. Nhưng ít ra là được ở gần cô. Anh biết mình sẽ không tìm được giấc ngủ cho lại sức. Đã nhiều tháng nay anh tìm kiếm nó nhưng vô ích.

Bình minh sắp ló rạng, nhưng cũng không bố thí cho anh chút an ủi nào.

Thời khắc rất đặc biệt giữa đêm và ngày. Giữa hai thế giới rất khác nhau.

Giờ những cái bóng tách khỏi bóng tối.

Chương 6

Trước cả khi tấm rèm được vén lên, nỗi đau đớn đã lại xâm chiếm cô, khi cô vừa thoát khỏi giấc mơ kì lạ, đúng hơn là cơn ác mộng. Đây những tiếng thét, những cái bóng nhản nhở. Những chiếc que cời lò nóng bỏng ra sức rạch mở óc não cô.

Đằng sau mi mắt nhắm kín, cô lơ mơ thấy một luồng ánh sáng. Cả một giọng nói nữa. Đưa cô về với cuộc sống.

Cái Bóng, cú ngã.

- Thôi nào, mở mắt ra đi, em yêu...

Hắn vẫn còn ở đó, tốt hơn hết là mình cứ tiếp tục giả chết.

Nhưng giọng nói vang lên kiên quyết hơn, buộc cô phải trở về với thực tại.

- Dậy đi em !

Cuối cùng cô cũng vâng lời, và bắt gặp khuôn mặt lo lắng của Bertrand.

Những kí ức hiện ra rõ rệt hơn, cô lại run lên. Nhận ra rõ ràng mình đang nằm trên giường.

- Xảy ra chuyện gì vậy ? Cô khó nhọc thì thăm.

- Anh không biết, Bertrand thú nhận. Anh nghĩ chắc là em bị ngã và đập đầu xuống đất.

- Hắn đi rồi à ?

- Ai ?

Đột nhiên, nỗi sợ lại xâm chiếm cô. Cloé tê liệt từ đầu đến chân.

- Hắn ở đó !

- Bình tĩnh nào... Ai ở đó ?

- Gã đó, em đã nhìn thấy gã trong gara !

- Bình tĩnh nào, anh xin em. Em bị ngã, thế thôi. Lỗi là tại anh.

Bertrand giúp cô ngồi dậy, kê hai chiếc gối vào lưng cô. Cô quay đầu nhìn sang chiếc đồng hồ báo thức đang nhấp nháy, cảm thấy đau ê ẩm ở vai.

- Máy giờ rồi ?

- 5h 10. Anh đã gọi bác sĩ, bà ấy sắp đến rồi.

- Em không muốn gặp bác sĩ, em nói với anh là em đã nhìn thấy gã !

- Anh xin em, cố bình tĩnh lại đi. Ở đây không có ai khác ngoài anh và em cả.

Anh cầm tay cô trong tay anh, siết thật chặt.

- Anh đã ở đâu ? Đột nhiên cô trách móc. Không thấy anh quay lại, em liền đi ra và...

- Anh biết, tha lỗi cho anh. Lúc kéo cửa gara lên, anh nghe thấy có tiếng xe phanh gấp trong phố rồi có tiếng va chạm. Anh liền ra xem có gì nghiêm trọng không... Một gã to bự đã đâm vào chiếc xe chạy đằng trước.

- Có ai bị thương không ?

- Không, chỉ có vỏ xe bị bẹp, Bertrand giải thích, vẫn tiếp tục cầm tay Cloé. Nhưng cả hai gã đều không có mẫu khai tình trạng hư hỏng, họ liền hỏi anh xem có cho họ một tờ được không, anh lại phải quay lại đây để lấy chìa khóa xe anh. Anh tưởng em đã quay lại ngủ, không lo lắng gì về việc anh vắng mặt. Anh đã cho họ tờ khai, quay vào, và khi đi qua cửa, anh nghe thấy em hét lên. Anh vội chạy xuống và thấy em đang nằm bất tỉnh. Không thể nói anh đã sợ đến thế nào !

- Em thấy rồi.

Bertrand thở dài.

- Chính xác thì em đã nhìn thấy ai ?

- Một gã cao lớn, mặc đồ đen. Em đã rất sợ, mất thăng bằng và bị ngã.

- Em tưởng tượng ra thôi, Cloé. Từ khi gã khốn đó theo em trong phố em đã bị hoảng sợ. Và em nghĩ là nhìn thấy hấn ở khắp nơi. Chuyện đó cũng bình thường thôi, nhưng...

- Em không mơ !

- Nếu có một người đàn ông trong gara, thì anh đã bắt gặp hấn rồi ! Chắc chắn anh phải gặp hấn ! Anh vào sau khi em hét chưa đầy ba mươi giây. Không có ai cả, anh có thể thề với em như thế.

Tiếng chuông cửa cắt ngang câu chuyện, Bertrand biến ra ngoài. Cloé nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh lại.

Em nghĩ là nhìn thấy hấn ở khắp nơi... Nếu có một người đàn ông trong gara, thì chắc chắn anh phải gặp hấn.

Liệu mình có đang điên không ?

Bertrand quay lại, đi cùng một phụ nữ, trạc tuổi ngũ tuần, mặt mệt mỏi.

- Đây là bác sĩ, em yêu.

- Xin chào cô... Thế nào, chuyện gì đã xảy ra với cô ?

Bertrand tóm tắt nhanh câu chuyện. Sự cố mất điện, cú ngã trong gara. Anh cố tình lược bớt các chi tiết, chỉ nói những thông tin chính.

Bà bác sĩ bắt đầu thăm khám theo đúng phương pháp. Yêu cầu Cloé đứng lên, làm nhiều động tác khác nhau, hỏi cả đồng câu hỏi.

- Có vẻ cô không bị chấn thương. Nhưng do đâu bị va đập mạnh, tốt nhất là cô nên cẩn thận. Tôi khuyên cô nên đến bệnh viện để làm các kiểm tra bổ sung.

- Vô ích thôi.

- Biết điều chút đi, em yêu, Bertrand nài nỉ.

- Em không bị gì hết, và em không muốn mất năm tiếng đồng hồ ở phòng cấp cứu để được nghe điều đó.

Bertrand lại thở dài ngao ngán, đưa ánh mắt hồi lỗi nhìn bà bác sĩ đa khoa.

- Thôi được, tùy cô thôi. Tôi không thể buộc cô phải đi khám. Nhưng nếu cô bị nôn hoặc đau đầu, hãy gọi đội cứu hộ ngay lập tức, được không ? Và sáng mai, nếu có thể được, cô nên nghỉ ngơi.

- Được thôi, Cloé nhận nhó nhượng bộ. Tôi phải trả bà bao nhiêu ?

Họ đi về phía nam, rốt cuộc cũng đến nơi Laval ở, một tòa chung cư nhỏ khiêm tốn, kẹt giữa những khu nhà riêng nằm bên bờ sông Seine và những khu đô thị xấu xí nổi tiếng chẳng nằm bên thứ gì.

Có, nằm bên vệ đường cao tốc, vệ đường sắt. *Và bên lề của nỗi tuyệt vọng.*

- Đến rồi, Nhóc. Chúc ngủ ngon.

Thiếu úy Laval hi vọng một lời cảm ơn, vì đã cầm chốt từng ấy giờ vô ích. Nhưng với Gomez, tốt hơn hết là đừng bao giờ chờ những lời cảm ơn.

- Chúc anh ngủ ngon, mai gặp lại.

- Cứ nghỉ cả sáng đi, Gomez nói thêm.

Laval ngạc nhiên. Cuối cùng thì anh cũng đã có được lời cảm ơn.

- Ngủ nướng thêm chút đi, viên thiếu tá nói tiếp. Trông cậu thật sự mệt mỏi đấy.

- Anh luôn nói một câu dễ chịu, thật là vui !

Viên thiếu úy đóng sập cửa lại, Gomez phóng vụt đi. Thay vì thưởng thức một đêm ngủ ngon, chắc chắn anh sẽ chọn một chiều tắm thỏa thích.

Anh lái rất nhanh, vượt xa tốc độ cho phép. Không chỉ vì anh thực sự vội về nhà.

Gặp lại cô là một niềm hạnh phúc. *Nhưng cũng là một cực hình.*

Anh lái xe nhanh, chỉ đơn giản vì anh thích tốc độ. Vì anh thích thách thức số phận.

Giá như một chiếc lốp bị nổ và tung mình lên không. Giết chết mình, ngay lập tức là tốt nhất. Mình muốn chết, không muốn hấp hối. Cuộc sống vốn đã là một cơn hấp hối dài, chẳng có gì khác. Một chuyển đi cưỡng ép đến lối thoát định mệnh.

Ta đến thế giới này dù không hề yêu cầu, ta đến với cái chết dù không được lựa chọn. Chẳng cần nói thêm gì nữa.

Anh châm một điều thuốc, hạ cửa kính xe. Đồng hồ đo tốc độ hoảng loạn chạy lên đến đỉnh.

Chỉ cần một cú chệch tay, đơn giản là chệch tay thôi. Một cú chệch vô lăng. Nhẹ nhàng, thể thôi.

Một bức tường hoặc một cái cột cầu, va đập trực diện. Làn tỏa sáng cuối cùng.

Alexandre lưỡng lự.

Mình không có quyền, cô ấy cần mình.

Chứng cứ ngoại phạm tốt cho một tội phạm tuyệt vời.

Chứng cứ ngoại phạm tốt cho một tội ác trong tưởng tượng. Sự thiếu dũng khí, sự hèn nhát hàng ngày.

Không ai là không thể thay thế, nhất là mình. Giết cô ấy rồi sau đó tự giết mình luôn.

Tay lái vẫn bám đường, bàn chân ấn trên pê đan nhẹ hơn.

Quá muộn, một chiếc Mégane của BAC (*Cảnh sát phòng chống tội phạm của Pháp (tất cả chú thích trong sách là của người dịch)*) bám sát xe anh. Gomez mỉm cười, vút mẫu thuốc lá và lại nhả ga. Anh sẽ đưa họ đi dạo chơi một lát, dạy họ cách lái một chiếc xế hộp.

Anh rẽ phải với một cú ngoặt ngón mất một nửa tốc độ. Mấy chàng nhóc thuộc BAC vẫn ở đằng sau, nhưng anh buộc phải đi chậm lại để không bỏ cách họ và chiến thắng quá nhanh. Niềm vui vốn quá hiếm hoi...

Những gã ngốc đó đã bật còi hụ, hẳn là để đánh thức mọi người dậy sớm.

Lại rẽ phải, rồi rẽ trái. Xong rồi, anh đã cắt đuôi họ. Phá kỷ lục: chưa đầy bốn phút !

- Game over, các chàng trai !

Anh lại châm một điếu thuốc, và phá lên cười một mình. Như một thằng ngốc.

Một lát nữa thôi, họ sẽ xác minh được biển số xe, nếu như lúc trước đã đến được đủ gần để đọc nó. Họ sẽ ngạc nhiên phát hiện ra mình vừa đuổi theo xe của một cảnh sát quận bên cạnh.

Đúng lúc Gomez quay lại đúng đường để về nhà, anh gặp một xe công vụ khác. Chiếc Scénic quay một vòng đầy ấn tượng để đuổi theo xe anh.

Nhưng Gomez đã mệt. Không muốn đua giỡn với xe này nữa. Nhất là khi bình xăng của chiếc 407 đã gần như trống rỗng.

Anh dừng chiếc xe Peugeot dọc vỉa hè và tắt động cơ. Các đồng nghiệp của anh dừng ngay phía sau, và mắt mấy giây để xuống xe. Lái xe đứng lại bên cạnh xe, trong khi hai người khác tiến lại gần xe anh, tay cầm súng.

- Vứt chìa khóa và đặt tay lên tay lái !

Gomez tưởng tượng mình đang ngã xuống dưới làn đạn của Cảnh sát Pháp, trong tiếng nổ vang chát chúa.

Thật quyến rũ.

Nhưng có khả năng họ bắn trượt và sẽ găm đạn vào một vị trí tồi tệ trên người anh.

Kém quyến rũ đi rất nhiều.

Anh liền vứt chìa khóa qua cửa kính để mở và ngoan ngoãn đặt tay lên tay lái. Không được chết như một anh hùng nên anh sẽ tiếp tục giải trí một chút.

Một trong hai cảnh sát mở cửa xe, trong khi người kia ngắm súng vào anh.

- Xuống xe ! Người đầu tiên hét lên.

- Không được cử động đột ngột ! người thứ hai kêu.

- Bình tĩnh nào, các anh. Thoải mái đi. Tôi sẵn lòng hợp tác mà.

Đến lượt người thứ ba rời xe để đến nhập bọn với hai người kia. Một phụ nữ, rất trẻ. Gomez ngạc nhiên, không có nhiều bóng hồng làm việc ở BAC.

- Nào, xuống đi, đồ ngu !

Gomez thực hiện theo, hai cảnh sát liền lôi anh ra khỏi khoang lái và ép anh nằm xuống đất.

Nam tính đấy.

Hai gã còng tay anh, nhân tiện bồi cho anh một cú đá vào cạnh sườn trước khi lôi thốc anh đứng dậy. Thoáng nhìn thấy phù hiệu trang trí cho bộ đồng phục của họ, một con đại bàng đầu trắng, Gomez hiểu rằng anh đang dây chuyện với đội BAC Khu 91.

Anh đứng đối diện với gã trưởng nhóm hốt rác đêm. Một hạ sĩ, thấp và béo, khuôn mặt bặm trợn, bắt đầu lục soát người anh. Gã cứng người khi đặt tay vào khẩu súng ngắn chỉ giắt vào thắt lưng chiếc quần jean của Gomez.

- Hẳn có súng !

- Thế thì sao ? Alexandre đập lại. Các anh cũng có súng mà. Tại sao tôi lại không ?

- Câm miệng, thằng khốn ! Giấy tờ của mày đâu ?

- Chắc là tôi đã vô tình bỏ quên ở nhà rồi.

- Thế thì thật đáng tiếc, thằng khốn.

- Tôi rất ngưỡng mộ ngôn ngữ phong phú của các anh đấy. Hình như thằng khốn chiếm một vị trí quan trọng trong đó đấy !

Rõ ràng là không đủ lập luận, gã hạ sĩ thúc một cú vào vùng dạ dày Gomez khiến anh gập người làm đôi

- Tại sao mày lại có súng ?

Alexandre cố gắng thở đều rồi mới nói một hồi.

- Đó không phải là của tôi, thưa ông ! Thẻ trên đầu mẹ tôi, đó là của một người bạn ! Anh ta đã cho tôi mượn, anh ấy muốn tôi trả nó cho anh họ anh ấy, thưa ông !

- Mày sẽ có một đêm bất thiêu đấy ! gã hạ sĩ cảnh báo. Mày lái xe với tốc độ gần 130 trong thành phố, mày mang theo súng, mày không có giấy tờ và tao tin chắc là sẽ còn tìm thấy nhiều thứ hay ho khi lục soát xe mày !

- Thôi, chơi thế đủ rồi, Gomez đột ngột cắt lời. Các anh sẽ tháo còng tay, trả lại cho tôi chìa khóa xe, súng, rồi xin lỗi tôi rồi rút, OK ?

Hai gã cảnh sát cười khẩy, người thứ ba, cô gái trẻ, tỏ ra thận trọng hơn, chỉ giữ thái độ trung hòa.

- Chúng tao sẽ không trả gì cho mày hết, thằng khốn !

- Tôi muốn anh gọi tôi bằng tên tôi: Alexandre Gomez. Thiếu tá Alexandre Gomez, SDPJ khu 94 (*Sở cảnh sát hình sự*). Thằng khốn chỉ dùng cho những người thân thiết thôi.

Sau những lời giới thiệu chính thức đó là sự im lặng lạ lùng.

- Giấy tờ ở trong khay cạnh cửa xe, Gomez nói thêm.

Viên nữ cảnh sát lấy ra tấm thẻ, đưa cho gã sếp. Gã hạ sĩ mặt cắt không còn giọt máu, thậm chí Gomez có cảm giác hấn sấp đổ sụp xuống dưới chân anh.

- Tôi đang tiến hành một cuộc điều tra nội bộ về cách hành xử của BAC, anh ung dung nói tiếp. Tôi có nhiệm vụ tìm hiểu xem các nghi phạm được đối xử như thế nào khi họ không hề kháng cự, giống như tôi đã làm. Chẳng hạn họ có bị xưng hô mày tao không, có bị sỉ nhục, thậm chí có bị đánh đập không.

- Nhưng...

- Tôi biết, thông thường đó là công việc của IGS (thanh tra ngành) , nhưng các anh em thanh tra viên của chúng tôi không đủ dũng khí để vào tình huống cụ thể. Bị gọi là thằng khốn hoặc ăn những cú thúc vào người không phải là năng lực của họ. Thế nên người ta đã giao công việc bẩn thỉu đó cho tôi... Mà này, các anh còn chờ gì mà không tháo còng tay cho tôi ?

Gã trật tự viên đang cầm chìa khóa đưa mắt dò hỏi gã sếp. Gã hạ sĩ gạt đầu và Gomez lại được tự do cử động.

- Rất cảm ơn. Bây giờ tôi có thể lấy lại súng chưa ? Các anh biết đấy, nó gần như là thú bông của tôi... Tôi thường gặp ác mộng kinh khủng khi không có nó bên dưới gối.

Gã hạ sĩ trả súng lại cho anh, Gomez quăng nó lên ghế sau của chiếc Peugeot

- Bây giờ, có lẽ chúng ta làm quen nhau kĩ hơn một chút chẳng ? Tôi sẽ ghi lại họ, tên và cấp bậc của mọi người. Nào, tôi nghe đây ! Ưu tiên phụ nữ trước...

- Quả thật là ghê tởm ! gã cảnh sát trẻ nhất mạo hiểm.
- Cậu nói đúng, chàng trai trẻ ạ, nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, Gomez thờ dài.

Gã hạ sĩ lại lên tiếng:

- Nghe này, thiếu tá, đây là một chuyện hiểu lầm...

Gomez châm một điếu Marlboro, thích thú trước vẻ mặt thảm hại của họ.

- Thôi nào, thư giãn đi các cô gái: trò đùa thôi ! Có một chiếc camera giấu kín ở kia, ngay sau cái cây ! Cho chương trình lễ hội cuối năm của Sở cảnh sát ! Thôi nào, cười lên đi, tôi đã nói là các bạn đang bị quay phim mà !

Trước mặt anh, cả ba người không biết phải xử sự thế nào, mặc dù trò đùa thật quá đáng. Họ đưa mắt nhìn nhau một cách ngốc nghếch, Gomez đột nhiên thấy thương hại. Đúng lúc anh đang nghĩ đến việc chấm dứt nỗi đau khổ của họ thì viên hạ sĩ lại bắt đầu sửa nhặng như một con chó lai.

- Tôi không biết anh đang chơi trò gì, thiếu tá ạ, nhưng thực sự chúng tôi có việc khác phải làm thay vì nghe những lời say rượu điên rồ của anh !

Gomez túm cổ áo anh ta, ép sát vào xe.

- Chính mày mới phải nghe tao nói, thằng khốn: mày vừa làm hại chính mày, và tao sẽ khiến mày phải tiếc nuối vì điều đó suốt đời ! Mày không tưởng tượng được mày vừa gây chuyện với ai đâu ! Và ngược với mày, tao không hề nuốt giọt rượu nào !

- Tôi không uống ! gã hạ sĩ tự vệ.

- Hơi thở chó rừng của mày lại nói điều ngược lại đấy !

Gã đàn ông béo lùn như bị tê dại trước ánh mắt kinh khủng đang khoan vào mắt gã.

- Lẽ ra anh phải nói ngay anh là người nhà ! Tôi làm sao mà đoán được !

- À có chứ, lẽ ra mày có thể đoán được. Đó gọi là tinh ý, thằng khốn ạ !

- Anh mặc thường phục, đoán làm sao được..

- Anh thắng rồi ! Ngày mai anh có quyền quay lại để dự trận chung kết.

Quả là anh có vẻ mặt của một người chiến thắng. Tôi chắc chắn là anh sẽ giành được siêu xe !

Nữ trật tự viên kín đáo phì cười, Gomez bỏ mặc viên cảnh sát đang máy móc sờ tay lên chiếc cổ bị đau.

- Thôi, không phải là tôi chán, nhưng sau một ngày vất vả chiến đấu với tội phạm, tôi muốn trở về nhà mình. Thế nên tôi sẽ để ba người chơi nhảy ô với nhau.

Anh lại gần cô gái trẻ, cô lùi một bước ra sau. Anh tóm lấy tay cô, đặt lên đó một nụ hôn rồi nháy mắt.

- Tôi rất tiếc về màn kịch vui nhỏ này, thưa cô. Nếu cô cho tôi biết tên cô, tôi hứa sẽ không bao giờ tái diễn nữa.

- Valentine.

- Tuyệt vời. Chúc cô một buổi tối vui vẻ, Valentine. Và đừng bao giờ để mình theo gót hai gã này nữa, cô hứa chứ ?

- Tôi hứa, thưa thiếu tá.

Cô mỉm cười, hơi lúng túng, trong khi Gomez leo vào xe, gắn đèn hiệu lên nóc và tăng ga đột ngột

Ngơ ngác, ba cảnh sát nhìn theo chiếc xe đi xa dần. Đến đầu phố, nó đã tăng tốc lên đến trên trăm kilomet/giờ.

- Gã này điên thật, Valentine thì thầm.

Ta không ngừng nghĩ đến em.

Ý nghĩ mạnh hơn ta, mạnh hơn mọi thứ.

Ta đã chọn em, giữa đám đông những kẻ vô danh. Chọn em làm nàng thơ của ta, nguồn cảm hứng của ta.

Vì em ta sẽ sáng tạo ra ngàn lẻ một nhục hình - cái nọ lại tinh xảo hơn cái kia.

Ta hứa với em đấy.

Vì em, ta sẽ lần lượt thực hiện tất cả những hi sinh. Về con người, tất nhiên.

Ta sẽ phá bỏ tất cả các trở ngại dựng lên giữa chúng ta.

Em sẽ không thất vọng đâu.

Vì em, ta sẽ làm được những điều tưởng như không thể.

Không gì có thể khiến ta ngần ngại.

Nhất là em.

Tất nhiên, em sẽ tự vệ với lòng dũng cảm mà ta biết ở em, với sự thông minh là đặc trưng của em.

Tất nhiên, em sẽ chiến đấu đến cùng, ta không phút giây nào nghi ngờ điều đó.

Nhưng rồi cuối cùng em sẽ phải chấp nhận sự hiển nhiên và sẽ hạ vũ khí dưới chân ta.

Ta sẽ biến đổi em, ta sẽ nhào nặn em theo ý thích của ta.

Ta sẽ cắt cổ em, sẽ bóc trần em. Đến tận xương tủy.

Ta sẽ phá hủy em chậm chậm, từng ngày một, từng mảnh một.

Ta sẽ phá hủy em, từng phần một.

Em sẽ là tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất của ta, thành quả đẹp đẽ nhất của ta.

Cuộc tàn sát đẹp đẽ nhất của ta.

Kiệt tác của ta, ta hứa với em như thế.

Chương 7

- Thật sự là cậu nên thôi những trò ngu ngốc, đi, Alex ạ.

Gomez chịu đựng ánh mắt của cảnh sát trưởng Maillard, không mấy may xúc động. Phải nói thêm rằng hai người đã biết nhau từ mười lăm năm nay, và Maillard đã phải buông xuôi từ lâu. Kiểm soát Gomez là điều không tưởng. Chẳng khác nào cố gắng kiểm soát một đàn trâu đang bị lũ linh cẩu rượt đuổi.

Viên cảnh sát trưởng đành bằng lòng với việc hạn chế các thiệt hại, che giấu lớp bụi bên dưới tấm thảm.

- Nếu tôi mà vào khuôn khổ, anh sẽ buồn đến chết mất, Alexandre khiêu khích.

- Ý cậu muốn nói là tôi sẽ được nghỉ ngơi chứ gì ! Bởi vì mới 9 giờ sáng đã phải chịu đựng thông tin về những trò ngông cuồng của cậu trong đêm, chuyện đó chẳng vui chút nào.

- Thôi nào, thư giãn đi anh bạn ! Gomez đùa và châm một điếu thuốc.
 - Đừng hút trong phòng tôi, khỉ thật ! Maillard ra lệnh.
- Gomez mở cửa sổ, rít hai hơi rồi ném mẩu thuốc đi.
- Với cái giá của nó...
 - Cậu chỉ việc bỏ thuốc thôi.
 - Và chết sau chín mươi mùa lá rụng ? Không, cảm ơn !
 - Cậu đáng bị cách li, Alex ạ.
 - Anh nói đùa à, không bệnh viện tâm thần nào muốn nhận tôi đâu ! Tôi đã nộp đơn rồi, nhưng hình như tôi làm họ sợ chết khiếp.
 - Tại sao cậu lại hành hạ đội BAC đó ? Maillard thở dài.
 - Chỉ cần họ đừng gây chuyện với tôi. Tôi đang ngoan ngoãn lái xe...
 - Cậu chạy tốc độ 130 trong khu dân cư. Theo tôi, lý do đó là đủ lắm rồi.
- Đèn hiệu được làm ra có phải chỉ để dọa lũ chó đâu.
- Sau đó thì sao ? Thậm chí tôi còn không đề nát được gã lùn già nào ! Vào giờ đó, tất cả họ đã cứng đờ từ lâu rồi. Tôi những muốn góp phần cứu rỗi cho hệ thống hứu trí của chúng ta, nhưng các ông già phải bớt thích quanh quẩn ở nhà đi.
 - Tôi nhắc lại với cậu rằng cậu được trả tiền để đe dọa những kẻ ác, chứ không phải cảnh sát. Cảnh sát là gia đình của cậu, cậu biết mà. Là đội chơi của cậu. Hay ít ra đó là nơi cậu buộc phải chơi. .
 - Tôi được trả tiền à, anh chắc chứ ? Gomez ngạc nhiên. Cứ nhìn vào tình hình tài chính của mình, tôi tưởng mình đang là tình nguyện viên của Đội quân Cứu hộ chứ !
 - Mấy gã đêm qua đang kiện, và rồi chuyện sẽ lại rơi vào đầu tôi.
 - Anh có xương sống vững chắc mà, tôi biết thế. Với lại tôi thề với anh rằng tôi đã rất vui ! Có một cô bé đi cùng họ. Valentine, cô ấy tên thế. Anh nên đưa cô ấy về Phòng cảnh sát. Bởi vì cô ấy biết xoay xở trước tay lái xe hơi.
 - Thật sao ?
 - Nhất là vì cô ấy còn rất hấp dẫn nữa ! Alexandre thú nhận.
- Maillard ngược mắt nhìn trời và đóng cửa sổ văn phòng lại.
- Tiện đây, cậu có thể cho tôi biết đêm qua cậu làm gì ở ngoài thế ?

- Tôi ngắm bầu trời. Sao đêm đẹp lắm.

Maillard khoanh tay và chờ đợi.

- Tôi đã đem lòng say mê chiêm tinh học, Gomez khẳng định.

- Nói cho tôi biết cậu đã làm gì, hoặc tôi sẽ quăng cậu làm mồi cho đám thanh tra cảnh sát vì vụ lộn xộn đêm qua.

- Anh sẽ không bao giờ làm thế, anh trai ạ.

- Tôi không phải anh trai cậu, chỉ là cấp trên của cậu thôi.

Gomez nhào người ra khỏi chiếc ghế pho tô nơi anh đang nằm mệt mỏi.

- Không, anh không chỉ là cấp trên của tôi. Đúng hơn thì anh là bạn tôi.

Maillard nghiêng rằng, như bị bắt lỗi. Gomez đặt một tay lên vai anh.

- Cảm ơn, tôi nợ anh chuyện này.

Trước khi đi qua cửa, anh quay lại, một nụ cười lo lắng trên môi.

- Hãy tin tôi. Tôi sẽ mang về cho anh một con mồi ngon. Một trong những con mồi sẽ giúp anh giành được chiếc mẽ đay xinh xắn để ngắm nghía suốt những năm tháng tuổi già.

Viên thiếu tá đóng sập cửa sau lưng mình, viên cảnh sát trưởng lại thở dài. Anh biết, một ngày nào đó, anh sẽ phải trả giá đắt cho sự ủng hộ vĩnh viễn mà anh dành cho Gomez.

Bạn của anh, đúng thế. Cũng là tay cảnh sát tốt nhất của anh. Tay cảm tử quân cho những nhiệm vụ bất khả thi.

Người luôn che giấu nỗi tuyệt vọng mẩn tính bên dưới chiếc mặt nạ của hình nộm. Lúc thì quá khích và lỗ bịch. Lúc lại đáng sợ.

Thường là đáng sợ.

Dù sao cũng là người có thứ gì đó phi thường mà Maillard luôn ước ao.

Mong muốn tự do mãnh liệt.

- Em đã gọi cho văn phòng chưa ? Bertrand hỏi.

- Rồi. Em đã nói là sáng nay em không đến.

- Anh cũng thế, anh sẽ gọi điện cho sếp. Anh muốn ở bên em hơn.

Anh uống một ngụm cà phê, cầm điện thoại di động lên. Cloé lắng nghe anh bịa chuyện với ông chủ. Mỗi ngày cô lại thấy anh quyến rũ hơn. Như thế mỗi đêm ở bên cô lại mang cho anh thêm một nét hấp dẫn. Cô vui thích

khi nghĩ cô khiến anh đẹp hơn, anh tỏa sáng khi tiếp xúc với cô. Nghĩ rằng cô cũng thế, cô là một thứ ma túy. Mang lại những tác động tích cực, tất nhiên.

- Em cảm thấy thế nào rồi ? Bertrand lo lắng.

- Em ổn, Cloé khẳng định.

Anh cầm tay cô, cô lẩn tránh ánh nhìn hút như nam châm, nhưng lại dịu dàng đến không thể tin nổi của anh.

- Anh thực sự tin là em bị hoang tưởng sao ?

- Có thể nói hôm trước em đã rất sợ, và điều đó đã kéo theo những biểu hiện kì cục đó... Anh nghĩ em phải để mọi người giúp em.

- Anh muốn đưa em đi bác sĩ tâm lý, đúng thế không ? Cloé vừa nói vừa ngẩng đầu lên.

- Nói chuyện với người có chuyên môn có thể sẽ tốt cho em.

- Em không bị điên !

- Thôi đi, Cloé. Làm ơn đừng lặp lại chuyện đó nữa. Anh chưa bao giờ nghĩ em điên cả. Chuyện đó chẳng có liên quan gì. Rõ ràng là em đã bị sang chấn và...

- Em không bị sang chấn ! Cloé đáp lại. Em đã sợ, thế thôi. Phải hơn thế nữa thì mới làm em sang chấn được !

Bertrand buông tay, rời khỏi bàn.

- Anh đi đây, anh chỉ nói thế.

Cloé ngần ngại, rồi cũng túm lấy anh khi anh ra đến cửa.

- Anh đừng đi ! Cô ra lệnh.

- Anh không thích em nói với anh bằng giọng đó. Anh thích về nhà anh hơn.

Cloé vòng tay qua cổ anh.

- Anh đừng đi, em xin anh. Ở lại với em đi...

Anh không trả lời, rõ ràng là không định vâng theo lời cô.

- Em đang căng thẳng, Cloé nói thêm. Tha lỗi cho em. Em đã xin nghỉ buổi sáng và cả anh cũng thế, thật ngốc nếu chúng ta mỗi người một ngã, đúng không ?

Cô cởi áo khoác của anh, anh để mặc. Nắm tay anh trong tay cô, cô dẫn anh vào phòng bếp. Anh chịu ngồi xuống, nhưng vẫn im lặng. Có thể là bị tổn thương.

Cloé rót cho anh cốc cà phê thứ hai, biến thành một cô nàng dễ thương.

- Tha lỗi cho em, cô nhắc lại. Em nghĩ em không muốn nói đến chuyện đó là vì... Vì em xấu hổ khi phản ứng như thế, sợ cuống lên. Nhìn thấy gã đó ở khắp nơi.

- Xấu hổ cũng chẳng giải quyết được gì. Ngược lại, nói về chuyện đó, em có thể...

- Không đâu, Cloé cắt ngang nhưng không cao giọng. Em sẽ tỉnh trí lại, mọi chuyện sẽ qua.

Cô hôn anh, anh tan chảy như tuyết dưới ánh mặt trời.

- Em không còn đau đầu nữa chứ ? Anh lo lắng hỏi.

- Không. Em chỉ bị bầm ở vai thôi. Không có gì nghiêm trọng cả.

Cô dọn bàn, anh không rời mắt khỏi cô.

- Mà này, em đã uống thuốc chưa ? Anh đột ngột hỏi.

- Chưa, em quên mất...

Cloé mở ngăn kéo phía trên chậu rửa, lấy một hộp thuốc viên nhộng, uống hai viên với một cốc nước lớn.

- Đó là thuốc gì mà sáng nào em cũng phải uống thế ?

Đây là lần đầu tiên anh hỏi cô. Hơi ngại ngùng, Cloé nhún vai.

- Một vấn đề nhỏ về tim thôi, không có gì nghiêm trọng đâu. Điều trị dự phòng ấy mà.

- Em chắc là không có gì nghiêm trọng chứ ?

Cô áp mặt sát vào mặt anh, thì thầm:

- Em có trái tim bằng đá, anh đừng quên điều đó.

Bertrand mỉm cười.

- Anh là chuyên gia địa chất đấy, em yêu. Đừng quên điều đó. Nghiên cứu các loại đá chính là nghề của anh. Từ những loại mềm nhất đến những loại cứng nhất, không loại nào chống lại được anh.

Gomez đẩy cửa văn phòng đội cảnh sát, tay cầm cốc cà phê lạnh.

- Xin chào, sếp ! Laval lên tiếng.
- Chẳng phải sáng nay lẽ ra cậu phải ngủ sao ?
- Đúng thế, nhưng tôi nhớ anh quá ! Tôi không thể cưỡng lại mong muốn có anh ở bên cạnh.

Gomez giấu nụ cười và uống nốt thứ đồ uống kinh khủng.

- Những người khác đâu ?
- Ở quầy bar trong góc phố, có lẽ thế, Laval đáp.
- Cậu có năm phút để dẫn họ về đây cho tôi.
- Tôi không phải chó labri của anh.
- Cái gì ?
- Một loại chó chặn cừu.
- Thế nhưng, khi cậu nhìn tôi, đôi khi tôi lại có cảm giác như thế đấy, Gomez tuyên bố.

- Đây là vì tất cả lòng ngưỡng mộ tôi dành cho anh đều được thể hiện qua ánh mắt, thưa sếp.

- Dừng phim rồi đi tìm lữ học việc được giao giúp việc cho tôi đi.

Đúng lúc Gomez nói xong cậu đó, ba người bước vào phòng.

- Xin chào, sếp. Lữ học việc đã có mặt !

Họ bước đến bắt tay anh, dẫn đầu là đại úy Villard.

- Thế nào, Villard bắt chuyện - hình như đêm qua anh vừa dây với một nhóm BAC, đúng không ?

- Tôi chỉ cho họ một bài học trải nghiệm miễn phí thôi mà, Gomez trả lời. Họ sẽ đỡ phải theo khóa thực tập nhanh về ứng xử ! Ta không có cả ngày để nói chuyện đó đâu.

- Dù thế nào, trong các hành lang, mọi người cũng chỉ nói đến chuyện đó cả sáng nay ! Villard thông báo.

- Thật thế à ? Rốt cuộc tôi cũng hiểu tại sao trong các tòa nhà không còn người gác cổng nào, họ bị chuyển đến đây hết cả rồi... Bây giờ, ta vào việc được chưa ?

Pardieu không thèm gõ cửa trước khi bước vào văn phòng. Philip Martins nhắc mũi khỏi đồng hồ sơ và mỉm cười với tổng giám đốc.

- Tôi có chuyện muốn nói với anh, Philip ạ.

Ông Già cẩn thận khép cửa trước khi ngồi đối diện với đồng sự.

- Tôi muốn biết anh nghĩ gì về Cloé, ông mở đầu.

Martins không thể che giấu nỗi ngạc nhiên.

- Ở cấp độ nào ? Anh hỏi để có thêm thời gian.

- Ở tất cả các cấp độ.

Philip máy móc đưa tay nới nút cà vạt, Pardieu chăm chú nhìn anh với đôi mắt hẹp tươi cười. Ánh mắt trẻ trung, gần như thơ dại, ở giữa một khuôn mặt bị năm tháng ra sức tàn phá. Ánh mắt không bao giờ ăn khớp với tâm trạng của ông. Không thể xét đoán được.

Cuối cùng, Martins cũng lên tiếng.

- Đó là một cô gái thông minh, cô ấy rất tài năng.

- Còn gì nữa ?

- Cô ấy là người của công việc, làm việc không kể thời gian.

- Cứ thoải mái đi, Philip ! Pardieu đề nghị và khẽ cười.

Martins ngồi thoải mái hơn trong ghế.

- Tốt hơn hết là ông cho tôi biết ông muốn nghe điều gì, thưa ông !

- Tình cảm của anh, tình cảm thật sự của anh về cô Beauchamp. Điều anh nghĩ về cô ấy, không vòng vo.

- Tôi ngưỡng mộ cô ấy, Martins thừa nhận. Cô ấy rất tài năng, đầy sáng tạo. Cô ấy luôn có cách giải quyết, cách ứng đối phù hợp. Cô ấy xuất sắc. Cô ấy không bao giờ để mình nản chí. Tôi hiếm thấy người nào có quyết tâm lớn đến thế.

- Nói tiếp đi, Pardieu khuyến khích.

Martins ngần ngại, vẫn không biết Ông Già muốn đi đến đâu.

- Tôi ngưỡng mộ cô ấy, đúng thế, anh nhắc lại. Nhưng... tôi không muốn ở vào vị trí của cô ấy, bởi vì cô ấy phải chịu đựng nhiều quá.

- Anh nghĩ thế sao ?

- Tôi chắc chắn thế. Tham vọng giày vò cô ấy, tách cô ấy khỏi những người khác. Cô ấy đề phòng tất cả mọi người... Tôi nghĩ cô ấy sợ thất bại.

- Giống như tất cả chúng ta thôi, không phải sao ?

- Hẳn là thế. Nhưng đối với Cloé, nỗi sợ đó trở thành một căn bệnh, chỉ có điều đó là quan trọng. Tôi rất sợ cuối cùng cô ấy sẽ sụp đổ chỉ vì luôn muốn kiểm soát mọi thứ. Luôn muốn là người hoàn hảo... Người tuyệt nhất, ở khắp nơi.

Anh im lặng, Pardieu vẫn tiếp tục chăm chú nhìn anh.

- Cảm ơn, Philip.

- Không có gì. Tại sao ông hỏi tôi những chuyện này ?

- Để kiểm định xem tôi có lựa chọn đúng không.

Cố hòng Martins thất lại. Anh đã nói cả vạt rồi, nên không làm gì được nữa.

- Lựa chọn đúng ?

- Anh biết rõ tôi đang nói đến chuyện gì, Pardieu nói tiếp. Lựa chọn người sẽ tiếp nối tôi để đứng đầu Công ty.

- Ông đã chọn được ai chưa ?... Là Cloé, đúng không ?

- Không. Là anh, Philip ạ.

Martins không phản ứng gì.

- Anh không nói gì ? Pardieu ngạc nhiên.

- Tôi... Tôi ngạc nhiên quá, xin ông thứ lỗi. Nói thật lòng, tôi nghĩ ông sẽ chọn Cloé.

- Thú thực là tôi đã lưỡng lự rất lâu giữa hai người. Nhưng cuối cùng, tôi nghĩ không có gì phải nghi ngại nữa. Và cuộc hỏi cung mà anh vừa phải trải qua lại càng củng cố lựa chọn của tôi, vốn đã được đưa ra từ rất lâu. Điều tôi đánh giá cao ở anh, Philip ạ, và cũng chính là điều sẽ khiến anh trở thành một nhà lãnh đạo xuất sắc, đó là tình người. Anh biết nhìn nhận các phẩm chất tốt của người khác, anh biết thừa nhận chúng. Và như thế, anh sẽ biết cách khai thác chúng. Cloé quá chăm chú vào bản thân cô ta nên không nhìn thấy những người xung quanh. Anh nói rất đúng: đối với cô ta, những người khác chỉ là những kẻ thù tiềm ẩn, hoặc tốt đẹp nhất thì cũng chỉ là những nô lệ để sử dụng. Giảm trên đầu họ để lên cao hơn. Ngày càng cao hơn... Tôi sẽ không bao giờ trao Công ty mà tôi đã gây dựng vào tay cô ta.

- Cô ấy sẽ không thể chịu đựng nổi điều đó, Martins đột ngột khẳng định.

- Tôi biết thế. Cô ta sẽ rời Công ty, sẽ làm việc cho một đối thủ. Thật đáng tiếc cho chúng ta, chính bởi tất cả những phẩm chất mà cô ta sở hữu, và chúng ta vừa mới liệt kê. Nhưng quyết định của tôi đã chốt. Và không thể thay đổi được.

- Nhưng ông định bao giờ thì thông báo ?

- Tôi đã nói chuyện với Cloé. Tôi đã khiến cô ta tưởng rằng cô ta là người được chọn.

Mặt Martins bỗng trắng bệch.

- Anh thấy tôi thật kinh khủng, đúng không ?

Philips thậm chí còn không nghĩ đến việc cải chính.

- Nếu anh mà là Cloé thì đã mỉm cười thông đồng với tôi rồi !

- Ông có lường được cú sốc không ?

- Có. Nhưng tôi cần cô ta làm việc cật lực đến khi có thông báo chính thức chứ không phải dùng thời gian để tìm một chỗ làm khác. Tôi đặt lợi ích của Công ty lên trên hết. Và tôi trông cậy ở anh để khiến cô ta tiếp tục tin rằng mình là kẻ may mắn đến tận phút cuối.

Martins ngần ngại. Đối diện với ánh mắt của Ông Già, cuối cùng anh cũng đầu hàng.

- Đồng ý, tôi sẽ im lặng.

- Tôi chờ đợi ở anh nhiều hơn sự im lặng, Philip ạ. Phải không thể hiện ra chút nào. Tôi có thể trông cậy ở anh không ?

- Ông có thể.

- Rất tốt

Ông Già đứng dậy, bước ra phía cửa. Nhưng trước khi ra ngoài, ông quay lại.

- Mà này... anh còn chưa nói anh có vui mừng được là người tiếp nối tôi không. Thế nào ?

- Hãy để tôi có thời gian để cảm nhận đã, thưa ông.

Pardieu đi ra, môi đọng một nụ cười.

Philip đứng chôn chân trước cửa sổ văn phòng, và cứ đứng như thế một lúc lâu. Anh không thể nào vui mừng được, vì đang bị nỗi nghi ngờ xâm chiếm.

Có thể Pardieu đã chọn anh.

Cũng có thể không.

Anh bắt đầu hiểu về con cáo già này. Có thể làm bất cứ chuyện gì.

Có thể nói dối không chút ngượng miệng. Đặt hai kẻ kế cận tiềm năng trong thế cạnh tranh để đánh giá, xem xét họ ở chặng đua cuối cùng.

Dù thế nào, anh cũng phải đảm bảo là mình vượt qua được vạch đích đầu tiên. Một loại thử thách cuối cùng, khi mà mọi chuyện đều có thể.

Mọi chuyện.

Chương 8

Họ sẽ bị muộn. Nhưng Cloé không dám bảo Bertrand tăng tốc. Từ sáng đến giờ, anh hơi căng thẳng. Và cả cô cũng thế. Thế nên cô kiên nhẫn chịu đựng.

Đã gần 13 giờ mà họ vừa mới vào đến Paris. Cloé nhìn dòng sông Seine đang vừa trôi vừa chơi trò tắc kè đổi màu dưới bầu trời xám xịt.

- Em có chắc là Carole sẽ không phiền nếu anh tham gia cùng hai người không ?

- Tất nhiên là không, Cloé đảm bảo. Cô ấy sẽ rất vui.

- Em sẽ kể với cô ấy chuyện sáng nay chứ ?

- Em không biết.

- Mà này, lẽ ra em không nên để gara mở cửa vào ban đêm. Nhất là khi anh không ở cùng em. Kể cả khi bên trong không có gì để lấy, thì như thế cũng không cần trọng.

Đang tập trung vào đường đi, Bertrand không nhìn thấy nỗi sợ hãi vừa bùng lên trong đáy đôi đồng tử sáng màu, pha trộn giữa hổ phách và ngọc bích. Hai viên ngọc long lanh phát sáng.

- Đêm qua anh thấy nó mở à ? Cô thì thầm.

- Đúng thế. Anh mất công tìm chìa khóa cả mười phút chả để làm gì !

Hai bàn tay Cloé bắt đầu run rẩy, cô giấu chúng vào giữa hai đùi. Không còn nhiều điều cô có thể chắc chắn. Tuy nhiên, chuyện này thì cô tin chắc:

gara được khóa hai vòng khi họ đi ngủ.

Sự hiện diện của Bertrand khiến cô cảm thấy khó chịu. Họ biết về nhau quá ít... Tuy nhiên, Carole tỏ vẻ phấn khởi, gọi người phục vụ lấy thêm một bộ đồ ăn.

Sau khi gọi đồ ăn, Cloé biến mất về hướng phòng vệ sinh. Carole ngồi lại mặt đối mặt với Bertrand, anh đang chăm chú nhìn cô với một nụ cười mỉm.

- Tôi đã không muốn đến, anh thông báo không chút rào đón. Nhưng Cloé cứ nài nỉ mãi. Tôi biết rằng hai người thích ở riêng với nhau, hi vọng tôi sẽ không là người thừa.

- Không hề. Anh biết đấy, chúng tôi thường gặp nhau. Thế nên chúng tôi rất vui nếu được chia sẻ những bí mật nhỏ của mình !

Trong một lát, qua cửa kính, cô gái trẻ nhìn ra đám đông đang di chuyển trên vỉa hè. Như thể tìm thấy điều gì đó thú vị. Rồi cô lại quay sang Bertrand, nở với anh một nụ cười nhút nhát.

Tại sao người đàn ông này lại làm nảy sinh trong cô cảm giác khó chịu đến thế ? Chẳng cần phải tự lừa mình nữa: cô bị anh quyến rũ đến không thể cưỡng được, và cô sợ rằng điều đó hiển hiện ra trên mặt mình.

- Cô vẫn độc thân à ? Bertrand đột ngột hỏi.

Ồ không !

- Vâng, Carole trả lời.

Anh nhón một mẫu bánh mì trong giỏ, cô đưa mắt dõi theo từng cử chỉ của anh. Anh có đôi bàn tay đẹp, đôi mắt xanh đến ngạc nhiên, một nụ cười hân chính là nguyên nhân của tình trạng tan băng ở địa cực cách đây hàng ngàn kilomet.

- Độc thân cũng có cái tốt, Bertrand nói tiếp.

- Anh nói đúng ! Carole đáp lại, cố gắng che giấu mong muốn được tát vào mặt anh ta.

Hoặc hôn anh ta, nếu cô được lựa chọn.

- Và tôi đang tận hưởng điều đó ! Cô nói thêm, cố tỏ ra thành thật.

Nụ cười mím ở khóe môi Bertrand mở rộng ra. Càng lúc càng hay rồi đây.

Đôi khi, tốt hơn hết là giữ im lặng để tránh bị sa xuống sâu hơn.

- Cloé đang làm trò gì thế nhỉ ?

- Chắc là đang trang điểm và chải đầu lại ! Bertrand nói đùa. Trong khi chẳng cần làm bất cứ điều gì thì cô ấy cũng đã là người phụ nữ đẹp nhất rồi.

Đẹp hơn tôi, thật tế nhị khi phải nói rõ ra điều đó.

Carole vắn vẹo chiếc khăn ăn bằng giấy hồng giữa các ngón tay, lùa một tay vào mái tóc đen chỉ được cột đuôi ngựa đơn giản. Nếu biết trước, cô đã buông xả rồi.

- Hình như cô gầy đi thì phải ! Bertrand tiếp tục. Không phải sao ?

Khuôn mặt Carole co rút lại dù cô không muốn.

- Tôi không nghĩ thế, không phải ! Thậm chí còn ngược lại.

Anh ta sẽ tra tấn cô như thế này đến bao giờ đây ? Giá như anh ta thôi nhìn cô chăm chăm với vẻ ranh mãnh đó...

- Dù sao trông cô cũng rất rạng rỡ.

Cô bỗng thấy nghi ngờ. Anh ta có thật lòng không ? Tất nhiên là không !

Tuy nhiên, Carole cũng không biết nữa. Tim cô đập mạnh, hai tay vò nát chiếc khăn ăn.

- Anh thật tốt bụng khi nói với tôi điều đó ! Cô buông một câu và khẽ cười căng thẳng.

- Tôi thật sự nghĩ như thế.

Cloé chọn đúng lúc đó để quay lại sân khấu, cô bạn gái thầm nguyện rửa cô.

- Trông cậu không được khỏe, cuối cùng Carole cũng nhận ra. Không ổn à ?

- Tớ thiếu ngủ, Cloé né tránh.

Carole nhú mảy, quay sang phía Bertrand. Anh liền kể chi tiết toàn bộ cậu chuyện, không loại bỏ những ảo giác của Cloé, cô đang nhìn anh bằng ánh mắt náy lửa.

- Em không mơ ! Cô nói, cố kiềm chế cơn giận. Em đã nhìn thấy gã đó.

- Em đừng bắt đầu nữa đi ! Bertrand đề nghị bằng giọng kẻ cả.
- Bertrand nói đúng đấy, Carole xen vào. Chỉ là cậu sợ thôi, không có gì khác đâu.
- Chính nỗi sợ đã mở cánh cửa gara à ? Cloé phang một cậu.
- Em đã quên khóa cửa, thế thôi, Bertrand đáp.
- Không. Em chắc chắn.
- Bertrand nói đúng đấy...
- Đừng có nhắc đi nhắc lại "Bertrand nói đúng đấy" nữa đi ! Cloé quát lên. Tớ vẫn biết tớ làm gì !

Cô vừa hét lên mà không biết. Các thực khách ở bàn bên nhìn cô bằng ánh mắt vui thích. Bertrand tóm lấy tay cô, siết hơi quá mạnh. Cô nhăn mặt vì đau.

- Em bình tĩnh lại đi, anh ra lệnh. Thế là đủ rồi đấy. Gã đó không tồn tại, em cần phải chấp nhận điều đó và nghe lời mọi người.

Cloé cố gắng rút tay ra, nhưng nắm tay của Bertrand lại càng siết chặt hơn. Đây là lần đầu tiên anh có một cử chỉ thô bạo với cô. Lại còn trước mặt Carole nữa.

- Nếu hắn có ở đó đêm hôm qua, thì anh đã phải nhìn thấy. Không thể khác được.
- Có thể hắn vẫn ẩn náu trong gara, trời tối đen như mực mà ! Cloé đáp lại.

Cô cảm thấy mình sắp khóc, nhưng cố kìm lại. Carole vẫn im lặng, đang tìm một lỗ chuột để chui xuống.

- Anh đến chỉ vài giây sau khi em hét lên, anh đã lắp lại cầu chì ngay lập tức và bật đèn. Hắn không có ở đó. Hắn chưa bao giờ có ở đó. Trừ trong đầu em. Rốt cuộc thì em có chịu tin anh không, có hay không ?
- Thế thì ai đã ngắt điện ?
- Không ai hết.

Anh không hề lên giọng. Thế nhưng, ánh mắt anh cứng đanh, giọng nói sắc lạnh. Cuối cùng anh cũng buông tay, một khoảng im lặng dài ngăn cách họ. Carole nghĩ mình phải nhanh chóng phá vỡ nó.

- Nghe này, Cloé, tớ nghĩ là Bertrand nói đúng đấy. Cậu có cảm giác là gã đó ở đây. Bởi vì cậu đã bị gã bám theo trong phố, bởi vì cậu đã hoảng sợ chết khiếp và bởi vì...

Cô không thể nói hết câu, Cloé bỏ đi không nói lời nào. Carole đang định theo gót cô thì Bertrand giữ lại.

- Kệ cô ấy đi, anh nói. Khi nào bình tĩnh cô ấy sẽ quay lại.

Carole lưỡng lự nhưng cuối cùng cũng làm theo.

- Chắc là anh nói đúng...

Thật là một cái cố lý tưởng để không phải thú nhận với chính mình rằng cô thích ở bên cạnh người đàn ông này hơn là đi theo an ủi cô bạn.

Bạn thân nhất của cô.

Các phòng làm việc chìm trong bóng tối, các hành lang vắng ngắt. Nhưng Cloé vẫn còn ở lại.

Mặc dù cả chiều nay cô không thể nào làm việc được.

Lẽ ra anh phải gọi cho cô, xin lỗi cô, đến đón cô. Nhưng lại mất hút không sủi tăm.

Còn Carole, người đã định đi theo cô, cuối cùng đã để lại một lời nhắn ngượng ngập trên máy trả lời tự động.

Cô ấy lo lắng cho mình, nhưng không tin mình... Cô ấy có thực sự là bạn mình không ?

Cloé cố gắng ngăn cản nỗi nghi ngờ đang hình thành trong đầu cô. Cảm giác đó mỗi giờ lại càng nặng nề thêm. Cô không biết điều gì khiến cô sợ hãi hơn: là nạn nhân của những ảo giác hay thực sự bị một kẻ không quen biết bám theo.

Không có dấu vết đột nhập nào trong gara, cô phải thừa nhận điều đó.

Nhưng chắc chắn phải có cách nào đó để mở các cánh cửa mà không cần phá hỏng chúng.

Đêm nay, cô sẽ chỉ có một mình. Cô sẽ không gọi cho Bertrand, vì cô quá kiêu hãnh nên không thể thú nhận với anh là cô sợ đến chết khiếp. Và nếu gã xa lạ đó có thật, nếu hắn có thể vào trong gara, thì tại sao hắn lại không thể vào trong nhà cô ?

Những hình ảnh kinh hoàng lướt qua trước mắt cô. Những điều mà hần có thể bắt cô phải chịu đựng.

Không, Cloé, không. Chắc chắn là họ nói đúng, mi chỉ tự tưởng tượng thôi. Mi hoảng sợ và mi bị hoang tưởng.

Đứng bên cửa sổ văn phòng, cô quan sát một buổi tối như những buổi tối khác đang bắt đầu trong quận 13 của Paris. Mọi người biến mất trong những cái miệng của tàu điện ngầm, đi mua sắm hoặc vẫy gọi taxi.

Hần là họ không cảm thấy mình đang bị truy đuổi. Hần là đêm nay, họ không hề phải sợ cả bóng tối, cả những cái bóng.

Cô quay lại, hét lên một tiếng tắc nghẽn.

- Xin lỗi, Martins nói. Tôi đã làm cô sợ, tôi rất tiếc. Cô chưa về nhà sao ?

- Có tôi đang sắp về đây, cô vừa trả lời vừa thu dọn bàn làm việc đôi chút. Còn anh ?

- Tôi xong việc rồi. Vậy hẹn mai gặp lại nhé.

- Chúc anh buổi tối vui vẻ, Philip.

Anh biến mất trong hành lang, cô bỗng thấy tiếc vì đã không đi theo anh.

Nỗi sợ. Vẫn sợ, luôn sợ. Một mình rời khỏi tòa nhà, một mình đi ra chiếc xe đậu trong bãi đỗ xe ngầm.

Cô vội vàng mặc áo khoác, khóa máy tính bằng password và tóm lấy chiếc túi. Rồi gần như vừa đi vừa chạy ra thang máy. Nếu may mắn một chút.. Nhưng may mắn không đứng về phía cô, cánh cửa đóng lại quá nhanh.

Cả tầng nhà trở nên hoang vắng.

Chương 9

Cánh cửa mở ra bãi đỗ xe. Vừa vàng vừa thiếu ánh sáng, giống như nó phải thế.

Cái bầy hoàn hảo.

Gã Martins đều cáng đó lẽ ra phải chờ mình !

Cloé đảo mắt nhìn một vòng, không dám ra khỏi thang máy. Cô tập trung, tự ra lệnh cho mình bằng giọng cứng rắn, không vỗ về, không thương hại.

- Đừng có nực cười thế ! Mi đâu còn là một đứa trẻ.

Cuối cùng cô cũng từ bỏ chỗ ẩn náu tạm bợ để lao mình vào khoảng không. Hai hàm răng nghiến chặt đến đau nhói mà không cảm thấy, hai bàn tay nắm chặt, đáng đi quá vội vàng.

Chiếc xe hòm của cô đang ở trong tầm mắt, chiếc điều khiển từ xa đã ở trong bàn tay phải. Cô quay người một vòng, nhưng không nhận thấy có gì khả nghi.

Cô leo vào chiếc xe hơi hạng A và ngay lập tức khóa hết các cửa. Đặt hai bàn tay trên tay lái, cô lấy lại nhịp thở trước khi khởi động xe. Cô lấy thẻ trong hộc và cuối cùng cũng rời khỏi bãi đỗ xe.

Đấy, cô đã làm được. Đâu có phức tạp đến thế. Vấn đề chỉ là quyết tâm thôi.

Trong khi len lỏi giành đường trong dòng xe cộ, cô cố gắng giải tỏa nỗi lo lắng. Nhạc cổ điển, điều hòa không khí ở mức 24 độ. Trong quả bóng sang trọng của mình, cô cảm thấy an toàn. Tuy nhiên, rồi cô sẽ phải xuống xe. Trong một lát, cô nghĩ đến việc qua đêm ở khách sạn.

Ở một nơi mà hẳn không thể tìm thấy ta. Một cái hang để ta ẩn náu.

Khi đi ngang qua khách sạn Mercure, cô ngần ngại.

- Không có chuyện đó. Dù sao mình cũng sẽ không đầu hàng trước nỗi lo sợ !

Lẽ ra trưa nay mình không nên bỏ đi khỏi nhà hàng. Lẽ ra mình nên gọi cho Bertrand để xin lỗi. Bảo anh ấy ở với mình đêm nay. Thậm chí là cầu xin anh ấy.

- Cầu xin anh ấy ư ?... Ôi mình thật đáng thương !

Trong khi dừng chờ đèn đỏ, một khuôn mặt lại ám ảnh. Khuôn mặt của Christophe.

Niềm đam mê của cuộc đời cô ?... Nỗi sợ hãi của cuộc đời cô. Nỗi căm thù của cuộc đời cô.

Năm năm sống bên hắn. Với một tháng năm viện dành cho cô và hai tháng tù dành cho hắn, giống như một cái kết thê thảm.

Christophe. Cao, hấp dẫn. Giống như Cái Bóng.

Cô nhắm mắt, không nhìn thấy đèn đã chuyển sang xanh. Những hồi còi bức bối đưa cô về với trái đất. Cô vừa ở địa ngục.

Chính là hắn. Chính là Christophe. Hắn đã quay về, hắn muốn kết liễu mình. Trả thù, giết mình.

Hắn vẫn luôn thích thú khi khiến mình hoảng sợ, khi mình thuộc vòng kiểm tỏa của hắn.

Cô nhận thấy mình đang khóc nước mắt.

- Mà đã quay lại, đồ khốn kiếp ! Mà muốn giết tao, đúng không ?

Cô gào vào khoảng trống. Không ai nghe thấy cô. Không ai hiểu cô. Cô cô đơn, cô đơn khủng khiếp.

Không. Nỗi sợ ở cùng cô. Ngấm sâu vào da thịt cô. Nó chảy trong huyết mạch của cô, đập trên thái dương cô, thấm đẫm trán và hai bàn tay cô. Nó đang sống, ở bên trong cô.

Từ rất lâu rồi.

Thông thường, cô rất vội về. Tối nay, cô lái xe thật chậm. Thậm chí còn rẽ qua vài con phố không liên quan.

Đường phố vắng ngắt. Người nào ở nhà người nấy. Người nào chỉ vì người nấy.

Cloé quan sát khung cảnh quen thuộc đang biến thành khu rừng rậm đầy thù địch. Nơi mỗi gốc cây đều là nơi ẩn náu lý tưởng của một kẻ ăn thịt người đang sẵn sàng lao vào cô.

Cô lấy điện thoại di động, tìm Bertrand trong danh bạ. Để thú nhận rằng cô đang sợ chết khiếp, để van nài anh đến với cô.

Cô lưỡng lự mất nhiều phút, chìm ngập trong những ý nghĩ mâu thuẫn.

Đừng quá tự kiêu thế chứ, trời ơi !

Đừng tạo cho anh ta niềm vui đó.

Hay là... Gọi cho Carole. Cô ấy sẽ đến, chắc chắn thế.

- Tóm lại là mình thật lỗ bịch. Gã đó đâu có tồn tại, mình hoang tưởng rồi.

Gọi cho Caro cũng có nghĩa là hiện thực hóa cái bóng đó. Không gọi cô ấy có nghĩa là thú nhận cô đã mơ. Đúng hơn là đã gặp ác mộng.

Cô phải giải quyết thế khó xử này. Để sau đi. Lúc này, chỉ có việc phải về nhà. Hoàn tất việc ngó ngẩn đã trở thành nhiệm vụ đầy gian nan này.

Đối mặt với những nỗi sợ hãi, những con quái vật. Đo đếm lòng dũng cảm của cô.

Vào đến trong vườn, cô nghĩ có lẽ phải lắp một cánh cổng. Người ta có thể ra vào đây cứ như ra vào một cái cối xay gió. Nhưng cánh cổng cũng sẽ không ngăn được kẻ nào lang thang bên ngoài bức tường con dùm làm hàng rào.

Hay là một con chó trông nhà ? Khổng lồ, có thể xé xác bất cứ kẻ đột nhập nào.

Vấn đề là Cloé vẫn luôn sợ chó. Căn bệnh sợ hãi thật sự.

Cô nhìn xung quanh, nhìn ra phía sau. Chỉ còn vài mét nữa và cô sẽ an toàn.

Thế nếu hắn đang đợi bên trong, ngồi thoải mái trong ghế bành ?

Vừa đặt chân lên bậc cửa đầu tiên, một người đàn ông từ bóng tối đi ra.

- Là anh đây, đừng sợ.

Cloé nhắm mắt trong một giây, rồi mở ra và nhìn thấy khuôn mặt Bertrand. Nhẹ hết cả người vì anh ở đây, cô không thốt được lời nào. Tuy nhiên, có thứ gì đó lạnh lẽo, giống như một luồng gió, chạy dọc người cô từ đầu đến chân. Ngay sau đó là mong muốn được cắn ngập răng vào làn da thân thuộc kia.

Nhất là không để cho anh nhận ra mình cảm thấy vui thế nào khi nghe giọng anh. Mình đã thắng, anh không thể bỏ mặc mình. Và sẽ phải tiếp tục như thế.

- Anh đến xem em thế nào.

- Em ổn, cô nói khô khốc.

- Tốt rồi... Ta có thể nói chuyện với nhau chứ ?

- Tùy anh thôi, cô vừa nói vừa mở cửa. Nhưng báo trước với anh là em đang mệt.

- Anh có thể đi nếu em muốn.

- Anh đã đến rồi thì cứ vào đi.

Vào đến phòng treo quần áo là cô quăng chìa khóa, giày và túi xách. Không một lần đưa mắt nhìn Bertrand. Anh đi theo cô vào đến tận phòng khách, nơi cô tự rót cho mình một ly Martini, cô không hỏi gì anh, thậm chí không cả mời ngồi.

Tiếp tục thủ đoạn đó, cô xem xét từng phòng trong nhà nhưng mắt vẫn không tỏ vẻ gì. Có gắng tận dụng chừng nào anh còn ở đây. Sau đó, vút anh ra ngoài. Trừ khi anh thổ lộ vô vàn tiếc nuối, đương nhiên. Nếu quỳ xuống thì càng tốt.

Cô quay lại phòng khách, đi qua sát bên Bertrand đang đứng chôn chân giữa phòng. Cô vẫn chưa thềm đoái hoài gì đến anh.

Anh sẽ hiểu ra. Rằng không thể coi cô là con điên mà không hề hấn gì. Rằng lẽ ra anh phải đuổi theo cô trên phố khi cô bỏ đi. Ra sức xin lỗi. Hoặc ít ra là phải gọi cho cô hai chục lần trong buổi chiều.

Cô bật ti vi, Bertrand vẫn không nhúc nhích. Anh chăm chăm nhìn cô, đôi mắt bỗng sầm lại một cách kì lạ, biến thành hai khẩu súng nạp đầy đạn.

Lần thứ không biết bao nhiêu, cô lướt qua mà không chạm vào anh. Nhưng một bàn tay bỗng tóm lấy cánh tay cô, cô làm đổ một nửa ly Martini xuống thảm.

- Nếu em không muốn nhìn thấy tôi, thì phải nói ra.

Cuối cùng, cô cũng nhìn anh. Đúng hơn là nhìn khinh khỉnh. Với một nụ cười cao ngạo, gần như khinh bỉ.

- Bỏ em ra, cô hạ lệnh. Ngay lập tức.

Anh bỗng kéo giạt cô sát vào mình, giằng lấy ly rượu và đặt lên chiếc tủ thấp.

- Em đang chơi trò gì vậy ?

- Em hết tuổi chơi rồi.

- Anh cũng thế. Vậy ta chấm dứt thôi.

Anh thả cô ra, cởi áo khoác vút lên ghế bành.

- Anh không cần ngồi đâu, cô buông thông. Bởi vì anh sẽ không ngủ lại đây.

Anh tóm lấy hai vai cô, đẩy cô sát vào tường. Cuối cùng cô cũng nhận ra anh có một khuôn mặt mà cô chưa từng biết. Một ánh nhìn đáng sợ.

Chỉ có điều hơi muộn.

Cô quay trở lại nhiều năm trước. Khi một người đàn ông uy hiếp cô. Khi cô sống với một kẻ thù, một tên giết người.

Cô cố đẩy anh ra, anh lại ép cô sát vào tường.

- Thôi ngay trò này đi... Nếu không, em gọi cảnh sát đấy !

Anh phá lên cười. Cả cái cười này nữa, cô cũng chưa từng biết. Cô run lên, cố gắng kiểm soát nhịp tim.

- Thôi nào, Cloé, em sung sướng khi tôi đến, bởi vì em đang sợ chết khiếp !

- Anh đang hoang tưởng đấy.

- Tôi ư ? Không... Em sung sướng khi nhìn thấy tôi, nhưng không muốn thể hiện ra. Em quá tự cao.

Anh áp người vào người cô, siết chặt dù cô không muốn thế. Tuy nhiên, cô cảm thấy sẽ nguy hiểm nếu vẫn đẩy anh ra.

- Em tưởng thế nào ? Anh thì thầm. Rằng tôi sẽ cầu xin em để được qua đêm ở đây sao ?

- Thế anh đến đây làm gì ?

- Để xem em có ổn không, tôi đã nói rồi mà.

- Anh thấy chưa ? Bây giờ thì thả tôi ra.

- Đừng có nói với tôi như thế. Đừng bao giờ nói với tôi như thế.

- Tôi thích nói thế nào thì nói.

Anh lắc đầu không đồng ý. Cloé dần thấy ngột thở.

- Ra khỏi nhà tôi ! Bỏ tôi ra !

Cô bắt đầu hét lên, dấu hiệu cho thấy nỗi sợ đã làm cô mất kiểm soát.

- Em biết không, Bertrand nói thêm, tôi không phải là một con chó trung thành. Không phải chó nuôi, cũng không phải chó bảo vệ.. Em thực sự phải học cách để tối thiểu là biết nhìn nhận và tôn trọng người khác... Đặc biệt là với tôi.

Anh lùa tay vào bên trong váy cô, một làn hơi nóng xâm chiếm người cô.

- Em không muốn, cô nói, giọng thấp xuống một bậc.

- Có đấy... Em không muốn ở một mình là vì em sợ, em muốn tôi ở lại nhưng lại không muốn thú nhận điều đó. Nào, thử đi, nói ra đi !

Cô vươn tay trái ra, tóm lấy ly rượu gần như chỉ còn vài viên đá, hất thẳng vào mặt anh. Anh lùi lại, lau mặt. Hai người đưa mắt đối địch nhau trong sự im lặng báo trước một cuộc xung đột.

- Anh muốn đánh tôi à ? Cô thách thức. Đánh đi.

- Cô nhằm tôi với kẻ nào khác rồi, Cloe. Chồng cũ của cô, hẳn là thế.

Mặt cô tái nhợt như một xác chết, Bertrand mỉm cười, hài lòng vì tác dụng của câu nói.

- Là đúng thế, tôi có biết chuyện đấy, em thấy không...

Carole, đương nhiên rồi. Người không biết từ kín đáo có nghĩa là gì. Cô ta sẽ phải trả giá với mình.

- Và tôi cũng không ngu như hẳn ta, Bertrand nói thêm và lấy áo. Dù sao thì cô cũng không nghĩ là tôi sẽ vào nhà đá vì cô chứ ?

Anh bước ra phía cửa, không chút vội vàng.

- Nếu đêm nay cô nghe thấy tiếng động, đừng gọi tôi vô ích. Mất điện cũng vậy. Tôi nghĩ tôi sẽ không rảnh đâu. Chúc ngủ ngon, Cloé.

Nghe tiếng cửa đóng sập, cô giật mình. Đôi môi cô bắt đầu run rẩy, cô thả mình trượt dọc bức tường và ngồi sụp xuống đất.

- Đồ khốn !

Em đã nhớ anh rồi đấy. Thế nhưng, em không tiếc nuôi gì hết.

Gomez nằm dài trên ghế bành, tay cầm một cuốn sách. Một trong những cuốn hiếm hoi của Chandler mà anh còn chưa đọc.

Không phải cảm chột tối nay. Dù sao, anh cũng không vội. Anh sẽ quay lại đó một ngày khác, một đêm khác. Rồi cuối cùng sẽ lần được đến tận Bashkim. Gã khốn kiếp đầu bảng đó, thứ rác rưởi phải cho vào xe rác để nghiền đó. Anh tội sẵn lòng ghim hai viên đạn vào tim hẳn, nhưng như thế sẽ là tặng hẳn một món quà mà hẳn không xứng đáng. Nhà tù sẽ tốt hơn nhiều. Nhất là vì một gã như hẳn chắc chắn sẽ lĩnh án chung thân. Trừ

trường hợp bất ngờ. Một kẻ tha hóa trong ngành tư pháp đôi khi có thể làm hỏng nhiều tháng vất vả.

- Alex !

Gomez đặt cuốn sách lên chiếc bàn thấp và nhổm khỏi ghế bành.

- Anh đến đây, anh đáp và đi về phía cuối căn hộ.

Anh bước vào căn phòng cuối cùng, bật đèn lên.

- Có chuyện gì thế, em yêu ?

Trên giường bệnh, một phụ nữ đang nhìn lên trần nhà. Khuôn mặt cô bị tàn phá đến mức không thể đoán được tuổi. Cô gầy thê thảm, đôi mắt hõm sâu thâm quầng, thụt vào trong hốc mắt.

Cô trông thật đáng sợ. Đồng thời lại rất đẹp.

Vẻ đẹp đặc biệt và gây xúc động.

Vẻ đẹp của những người đang phải chịu đau đớn.

- Sao em không ngủ ? Alexandre dịu dàng hỏi.

- Em đau.

Anh ngồi xuống chiếc ghế pho tô ở cạnh cô. Cứ như đang trong một phòng ở bệnh viện. Những thanh chắn chạy dọc giường, giá đỡ, tiêm truyền. Không thiếu thứ gì. Mà thật ra, tính đến nay đã được sáu năm, căn hộ này đã biến thành bệnh viện.

Rồi thành viện tể bần.

Anh cầm tay cô trong tay anh, siết lại nhưng không quá chặt. Nếu không, cô sẽ bị bầm tím.

- Anh đã cho em tất cả các loại thuốc, anh nhắc.

- Giá mà anh biết được em đau đến thế nào !

Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má hõm sâu vì sợ hãi. Anh không thể chịu nổi khi thấy cô khóc. Cảm giác như chính làn da anh bị tạt axit.

- Em đừng căng thẳng, anh xin em. Anh sẽ xem có thể làm gì... Anh quay lại ngay.

Anh vừa bước qua cửa thì những tiếng rên rỉ lại vang lên. Anh bước vội đến bếp. Rồi mở một ngăn kéo chất đầy những hộp thuốc, và lấy hộp moocphin.

Anh đã vượt cả liều tối đa. Rồi sao ?

Anh chuẩn bị mũi tiêm, trong khi ở cuối căn hộ, những tiếng rên đã trở thành tiếng hét.

Một ngày nào đó, anh sẽ giết cô. Dù không muốn. Hoặc có thể có.

Bởi vì anh không thể chấp nhận phải nhìn cô đau đớn nữa. Bởi vì ngày nào cô cũng cầu xin anh. Không nói một lời, chỉ bằng ánh mắt.

Bởi vì anh sẵn sàng vào tù vì tội lỗi đó.

Bởi vì có lẽ tình yêu là như thế.

Không đủ dũng cảm để vào giường, cô quyết định sẽ thức đến tận gần sáng.

Nằm dài trên ghế bành, đối mặt với chiếc ti vi đang để câm, Cloé nhìn chăm chăm vào còi hư vô.

Tất cả đèn đã được bật, điện thoại trong tầm tay. Cũng giống như chai whisky được mở sau khi Bertrand bỏ đi.

Không ngủ, nếu không hẳn sẽ quay lại. Không ngủ, nếu không hẳn sẽ giết mình. Hoặc tệ hơn thế nữa.

Hắn muốn gì ? Hắn là ai ?

Cô cố gắng ghép một khuôn mặt cho Cái Bóng. Hắn cao, nhưng cô không thể nói chính xác cao bao nhiêu. Và những người đàn ông cao từ 1,8m đến 1,9m, cô biết rất nhiều. Christophe, Martins... Bertrand.

Cô lại rót cho mình một ly, dần chuyển sang say khướt.

Hoặc chính là mình đã trở nên hoang tưởng. Điên rồ. Bệnh hoạn, điên khùng.

Hướng nào tệ hơn ? Nếu cô thật sự bị một gã đàn ông bám theo, cô có thể trốn đến đầu kia của hành tinh. Nếu kẻ thù ở trong cô, thì dù có bay lên cung trăng, cô cũng chẳng thay đổi được gì.

Không, thực lòng, cô không thể nói được điều gì là đáng sợ hơn. Thế nên, cô cố gắng tìm một lựa chọn thứ ba, an toàn hơn.

Họ nói đúng. Đó chính là hậu quả của nỗi sợ hãi, và nó sẽ qua thôi. Vài ngày nữa, mình sẽ không còn nhìn thấy cái bóng ấy, mình sẽ không còn nghe thấy những tiếng động khả nghi. Tất cả sẽ lại đi vào trật tự.

- Và mình sẽ trở thành tổng giám đốc Công ty !

Cô phá lên cười, tự tặng mình một ngụm rượu mạnh. Một cái nhăn khiến mặt cô biến dạng. Lẽ ra cô nên chọn một thứ đồ uống dễ nuốt hơn để quên lãng.

- Và Bertrand sẽ quay lại lê lết dưới chân mình !

Lát sau, cô khóc nức nở. Cầm điện thoại di động lên và bấm số của anh. Cô để chuông reo hồi lâu, để rồi cuối cùng nghe thấy tiếng trả lời tự động. Cô đập máy, uống thêm một ngụm nữa.

- Nào, trả lời đi !

Cô thử lại. Lần này, cuộc gọi nhảy vào hộp thư trả lời tự động ngay sau hồi chuông thứ hai. Cuộc gọi bị từ chối.

Xin chào, bạn đang gọi đến điện thoại di động của Bertrand...

Giọng nói thật ngọt ngào. Chắc chắn còn tươi ấm lòng cô nhiều hơn là mười hai năm tuổi.

- Bertrand, em đây... Chỉ là để nói với anh rằng... Chỉ để nói với anh rằng...

Mắt cô chìm vào mộng lung, lời lẽ biến mất. Cô có thể nói gì với anh ? Em yêu anh ? Vô lý. Tình yêu là một yếu điểm có thể phải trả giá đắt. Phải giữ bí mật, không bao giờ thú nhận.

- Chỉ là để nói với anh là hãy cúp đi ! Cuối cùng cô hét lên.

Cô gác máy, òa khóc nức nở. Những ngón tay cô lỏng ra, chiếc điện thoại rơi trượt xuống thảm. Cô khóc hồi lâu, ẩn mình trong nỗi cô đơn. Nỗi cô đơn quen thuộc cho phép mọi thứ được tự do thể hiện.

Tất cả những gì luôn phải che giấu dưới một lớp áo giáp dày. Đằng sau những nụ cười và những biểu lộ hợp lẽ. Đằng sau một chiếc mặt nạ bằng đất sét.

Tất cả những gì cô che giấu từ bấy lâu nay.

Từ khi đối trá trở thành nơi ẩn náu, trở thành tôn giáo của cô.

Một mình đối diện với chính mình, cô có thể khóc nức nở, gào hét đến khản giọng. Chửi rủa cả trái đất, những kẻ đã làm cô tổn thương, cả những kẻ chưa thử làm điều đó. Những kẻ đã lợi dụng cô, khi mà họ vẫn có thể làm thế. Trước khi cô trang bị đến tận răng.

Cuối cùng cô cũng ngủ thiếp đi. Gomez ngồi trong chiếc ghế bành bên cạnh giường để trông chừng. Mooc phin đã làm giãn các đường nét, khiến khuôn mặt cô trở nên thư thái. Trả lại cho cô đôi chút vẻ đẹp ban đầu.

Liệu cô có như thế này khi chìm vào cõi chết không ? Alexandre hi vọng thế. Đó cũng là hi vọng cuối cùng của anh.

Anh còn chưa biết là khi nào.

Đôi lúc, anh cầu xin để chuyện đó xảy ra. Thông thường, anh hoảng hốt lo sợ ngày đó sẽ đến.

Dù thế nào, anh cũng sẽ rất nhớ cô.

Trở thành nô lệ của một người hấp hối, anh có thể chọn cách bỏ mặc cô. Giao cô cho những người mặc áo blu trắng. Nhưng như thế cũng chẳng khác gì thọc dao vào tim anh, bởi vì anh không thể sống thiếu cô.

Chậm chạp, anh ngủ thiếp đi. Một bàn tay đặt lên tay cô. Sẵn sàng ra đi cùng cô.

Anh mơ về khuôn mặt cô. Khuôn mặt thực sự, trước khi cô bị bệnh. Nụ cười của cô, giờ đã bị nhận chìm. Về tiếng cười của cô, giờ đã bị lãng quên. Anh mơ thấy anh mang đến cho cô điều cô đang chờ đợi. Sự hồi sinh. Sự giải thoát

Cái chết.

Cách đó vài kilomet, trong khu của những ngôi nhà đẹp đẽ, Cloé cũng đang trượt sang phía bên kia của giấc ngủ. Vừa vượt qua ranh giới, cô chìm ngay vào cơn ác mộng.

Cơn ác mộng của cô.

Vẫn một cơn ác mộng đó, từ nhiều năm nay.

Nó bắt đầu như một giấc mơ. Một tiếng cười trẻ con.

Sau đó là một tiếng hét kinh hoàng, một thân người rơi trong khoảng không và nát bẹp dưới chân cô.

Cloé giật mình mở choàng mắt. Vài giây sau, co quắp trên ghế sofa cô chìm dần vào một giấc ngủ sâu.

Một cái bóng ở bên đầu cô.

Chương 10

- Thứ câu thả này là cái gì thế ?

Cô không cao giọng. Nhưng ánh mắt cô còn tệ hơn một lời sỉ nhục.

Trước mặt cô, Matthieu Ferraud, giám đốc sáng tạo mới, đang trăn mình chịu trận.

- Có vấn đề gì sao ? Cuối cùng anh hỏi.

Cô gần như vút vào mặt anh tập tài liệu mà anh đặt trên bàn cô hôm qua.

- Vấn đề à ? Cloé nhắc lại với một nụ cười hoang dại. Tôi nghĩ đó chính là anh.

Matthieu ngờ ngạc nhiên xem lại dự án về chiến dịch quảng cáo do nhóm của anh làm rồi ngược mắt nhìn Cloé. Mới được tuyển dụng chưa đầy hai tháng, nhưng đây không phải là lần đầu tiên anh gặp rắc rối với bà la sát này. Nhưng cô chưa từng dám nói với anh theo kiểu hôm nay. Anh hít sâu, như giáo viên yoga đã dạy.

- Có lẽ ta nên nói chuyện chẳng ? Anh đề nghị. Cô có thể...

- Chẳng có gì để nói hết, Cloé cắt ngang. Trừ việc anh hoàn toàn không có chút tài năng nào. Tôi muốn có một đề xuất khác ngay trong hôm nay. Anh không được trả tiền để cả ngày ngồi uống cà phê. Thế nên hãy động chân động tay.

Vâng lời Cloé, anh đứng dậy, như để cho cô thấy anh cao hơn cô một cái đầu. Nhưng điều đó không khiến cô nao núng lấy một giây.

- Ít ra thì cô cũng phải nói cô không thích thứ gì trong dự án của tôi !

- Tất cả. Chẳng có gì hết. Slogan lạc hậu, hình ảnh ẻo lả ! Khách hàng sẽ cười vào mũi chúng ta trước khi bỏ sang với đối thủ cạnh tranh. Anh có thời gian đến 16 giờ. Nếu muộn hơn, tôi sẽ đề nghị tổng giám đốc đuổi anh.

Cô quay gót, bỏ mặc nhân viên cấp dưới đang vô cùng choáng váng. Cô nhốt mình trong hang ổ của mình, nuốt một ngụm cà phê do Nathalie pha. Đắng quá, không thể uống được, nó chỉ càng khiến cơn buồn nôn dai dẳng của cô nặng nề thêm.

- Thậm chí không đủ khả năng pha một cốc cà phê xứng với tên của nó !

Cloé có cảm giác mình vừa biến thành một ngọn núi lửa. Trận lôi đình mà cô vừa ban tặng cho kẻ vô phúc cũng không khiến cô dịu bớt đáng kể.

Mà nói cho cùng, ai mới có khả năng dập tắt ngọn lửa khi mà nó chưa bùng cháy ?

Cô xem điện thoại di động, nhưng chẳng có cuộc gọi nhớ nào, ngoại trừ những tin nhắn của Carole mà cô không thèm trả lời.

Đứng chôn chân trước cửa sổ, Cloé đối mặt với bầu trời xám xịt, chẳng khác những nỗi nghi hoặc trong lòng. Lẽ ra cô không nên đối xử với Bertrand như thế. Nhưng cũng chẳng khi nào cô nghĩ rằng anh sẽ phản ứng như vậy. Anh vẫn luôn có vẻ si tình đến thế... Lệ thuộc đến thế.

Anh ấy dường như đã thuộc về mình cơ mà.

Cuối cùng, cô gửi một tin nhắn cho Carole để mời cùng ăn trưa. Với giọng hạ cố, để không thể hiện là mình đang cần đến cô ấy. Đúng hơn là đang ban phát một ân huệ. Cô nhấn phím Gửi đúng lúc Philip Martins bước vào phòng. Không gõ cửa.

Nổi căng thẳng trong cô tăng lên một bậc.

- Cloé, có chuyện gì với Matthieu thế ?

- Tại sao anh lại hỏi thế ? Anh ta chạy đến khóc thút thút trong vòng tay anh à ?

Khuôn mặt Philip đanh lại.

- Theo tôi hiểu, việc của cô ở đây không phải là khủng bố các đồng nghiệp.

- Tôi khủng bố anh chàng khốn khổ đó ? Làm sao tôi dám làm một việc như thế chứ ? !

- Thôi đi ! Philip ra lệnh. Hình như cô đã đe dọa cậu ấy ?

Cloé uống hết cốc cà phê, có cảm giác như một thứ hỗn hợp các loại axit đang từ từ chảy vào họng cô.

- Tôi chỉ yêu cầu anh ta làm việc cho tử tế. Anh có vấn đề gì sao ?

- Đừng nói giọng đó với tôi...

- Chẳng phải anh cũng nói là tôi khủng bố anh ta đó sao ?

- Không, nhưng cô làm tôi thật sự hết chịu nổi.

Martins chưa từng nói năng thô lỗ, dấu hiệu này cho thấy anh thật sự căng thẳng.

- Tôi đã xem dự án, nó không tệ đến thế. Cô yêu cầu anh ta xem lại là một chuyện. Thậm chí còn là điều tốt. Đúng là còn lâu dự án đó mới được coi là hoàn thiện. Nhưng việc cô đe dọa đuổi việc cậu ta lại là chuyện khác. Dù sao, cô cũng không phải là người quyết định.

- Tôi chỉ cần đề nghị Pardieu, Cloé đập lại. Cũng giống nhau cả thôi.

-Ồ đúng, đúng thế thật ! Tôi quên mất là ông ấy chịu ảnh hưởng của cô đến mức nào !

- Còn hơn là anh nghĩ đấy !

Martins mỉm cười, ngồi xuống một cái ghế dù không được mời.

- Cô không nên đổ nổi bức tức của cô lên người khác, anh nói thêm. Không phải tháng nào ta cũng thay giám đốc sáng tạo. Tôi nhắc lại là cô vừa chỉ trích người vừa mới được tuyển đấy.

- Càng rảnh nợ.

- Ai cũng có quyền mắc sai lầm. Hãy để cho cậu ấy có thời gian để chứng tỏ bản thân.

- Xúc động quá, tinh thần đoàn kết của đàn ông ! Cloé cười khẩy.

- Chẳng liên quan gì. Anh chàng đó chờ cô cho lời khuyên, chứ không phải mang cậu ta ra hành hình ở nơi công cộng.

- Lời khuyên của tôi ? Nếu thế thì chẳng thà tôi tự làm cho xong. Bởi vì tôi phải nhắc anh rằng tôi đang ngập đầu trong công việc.

- Tôi cũng thế. Ở đây, ai cũng có việc cả ! Cô phải tỏ ra độ lượng hơn.

- Giống như anh đã thể hiện với tôi lúc tôi mới đến ? Cloé mĩa mai.

- Tôi không nhớ nữa, Martins khẳng định. Lâu quá rồi... Lúc này cô đang có nhiều vấn đề cá nhân đúng không ? Tôi thấy cô rất tệ. Tệ hơn bình thường.

Sửng sốt, Cloé há hốc miệng. Làm sao anh ta dám nói thế ?

- Nếu cô muốn nói về chuyện đó, Martins tiếp lời, tôi sẵn sàng lắng nghe.

- Anh nghĩ anh là bác sĩ tâm lý của tôi à ?

- Bác sĩ tâm lý của cô ? Anh chàng khốn khổ... Tôi thật lòng thương cho anh ta ! Anh tuyên bố.

Cloé như sắp nổ tung, trong khi Philip có vẻ rất vui thích.

- Ra khỏi đây ngay.

Anh đến bên cửa sổ, đứng cạnh cô. Theo ý Cloé, anh đang ở quá gần, nhưng cô khó mà bỏ trốn trừ khi nhảy qua chiếc bàn.

- Thay đổi thái độ đi, anh hạ giọng. Tôi đang khuyên cô với tư cách bạn bè... Cô đang biến tất cả mọi người thành kẻ thù. Tôi cho là cô có lý do nên mới khó chịu như thế, nhưng chúng ta không nên để cuộc sống cá nhân chồng chéo với công việc.

Cô quay đầu ra ngoài, cố kìm nước mắt. Những giọt nước mắt giận dữ. Martins đặt một bàn tay lên vai cô, cô cứng người từ đầu đến chân.

- Hãy nghỉ phép vài ngày đi, nếu mọi chuyện không ổn.

- Mọi chuyện đều rất ổn. Để mặc tôi đi, tôi có việc phải làm.

Cuối cùng anh cũng bỏ đi, Cloé nhắm mắt lại. Thêm một kẻ đưa tay cho cô và cô đã nhổ vào mặt anh ta. Chỉ là một thói quen. Thậm chí là một phương châm. Đừng bao giờ chìa tay ra, để người ta khỏi đập nát nó. Đừng bao giờ chấp nhận những bàn tay chìa ra, nếu không ta sẽ mắc nợ.

Không thể tiếp tục chúi mũi vào chồng hồ sơ, cô chăm chăm nhìn ra, như bị thôi miên bởi bầu trời nặng nề và khung cảnh buồn bã bên ngoài. Chính lúc đó, cô phát hiện ra thứ gì đó ánh lên đằng sau cửa kính của một căn phòng trên tòa tháp đối diện.

Không có gì phải nghi ngờ nữa, đó là một cặp ống nhòm.

Cổ rút sâu trong áo choàng, Carole đi đi lại lại. Cloé đến muộn.

Cô ấy không thể hủy cuộc hẹn với mình ! Tin nhắn của cô ấy thật lạnh lùng...

Sau hai mươi năm làm bạn, dù sao hai người cũng không thể nghỉ chơi với nhau vì chuyện vặt đó !

Cánh cửa tòa nhà mở ra, Cloé xuất hiện. Kém rạng rỡ hơn bình thường, nhưng vẫn thanh lịch như mọi khi. Áo choàng dài và mũ bê rê màu xám bằng vải dạ, váy đen và boots đen.

Hai người nhìn nhau một lát, Carole lên tiếng trước.

- Chào cậu. Tớ thật sự rất vui vì chúng ta ăn trưa cùng nhau.

Cloé không trả lời ngay, cô lạnh băng như mọi khi. Khoảng vài giây im lặng khó chịu, cuối cùng cô cũng nở nụ cười.

- Tớ cũng thế, cô nói.

Nhẹ cả người, Carole hôn cô.

- Cậu có nhận được tin nhắn của tớ không ?

- Có, cảm ơn. Nhưng tớ không có thời gian trả lời. Tớ có chuyện khác phải làm.

Cô bạn nuốt ngược nỗi đau.

- Tớ cũng nghĩ thế. Không sao đâu . Món Ý nhé ?

- Món Ý, Cloé khẳng định. Ta đi xe buýt nhé ?

Hai người lên đường và Carole nhận thấy Cloé quan sát mọi thứ xung quanh cô. Không ổn chút nào.

- Cậu đã gặp lại Bertrand chưa ?

- Rồi, tối qua. Tớ đã tổng anh ta ra ngoài, Cloé nói thêm, giọng sắc lạnh.

- Chết tiệt... lẽ ra cậu nên...

- Đừng có nói tớ phải làm gì, làm ơn đi.

Nhân lúc dòng xe cộ tạm lắng, hai người đi ngang đại lộ. Đột nhiên, Cloé đứng sững giữa đường. Một người đàn ông mặc áo có mũ trùm màu đen. Hai tay đút trong túi, đầu cúi thấp, hăm lao thẳng vào cô.

Cloé nín thở, nỗi lo sợ khiến cô tắc nghẹn.

Người đàn ông đi lướt qua cô, không ngẩng đầu lên, vai họ chạm nhau. Cảm giác như vừa bị một cú điện giật.

- Cloé ! Carole hét lên.

Tiếng phanh gấp dội lên tận óc người phụ nữ trẻ đang tê liệt. Cliếc xe dừng lại cách cô chỉ vài centimet. Tiếng còi khiến cô giật mình, chỉ nghe loáng thoáng những tiếng chửi rủa của tài xế. Carole đến bên cô, ra hiệu để xoa dịu tài xế đang bức tức, rồi kèm sát Cloé đến tận vỉa hè.

- Cậu bị làm sao thế ? Cậu muốn chết hay là sao ?

Cloé quay lại, gã đàn ông mặc đồ đen đã biến mất. Nhưng nỗi sợ vẫn còn đó.

Từ giờ trở đi, nó sẽ không rời xa cô nữa.

- Những gã mặc áo choàng đen có mũ trùm thì cậu có thể gặp cả chục người ở Paname, Carole nhấn mạnh.

Cô cầm tay Cloé trong tay mình, tặng cô một nụ cười trấn an.

- Cậu phải bình tĩnh lại, Cloe. Tớ nghĩ cậu nên nghỉ phép vài ngày.

- Tớ thực sự đang gặp nguy hiểm. Có kẻ nào đó đang quan sát tớ, đi theo tớ... Tớ không mơ ngủ !

- Nhưng ai có thể làm như thế mới được chứ ? Và để làm gì ?

- Tớ không biết.. Có... Có thể là Christophe.

Carole sững sờ mất mấy giây.

- Anh ta không xuất hiện từ lâu rồi, và tớ nghĩ khó mà có chuyện anh ta quay trở lại để... Mà nói thật, để làm gì chứ ?

- Để trả thù !

- Không có lý nào. Anh ta biết sẽ gặp rủi ro nếu đến gần cậu lần nữa. Và tớ nghĩ anh ta không muốn quay lại nhà tù.

- Hẳn bị điên ! Cloé hét lên.

Vài khuôn mặt quay sang phía cô, cô hạ giọng xuống.

- Hẳn bị điên, cô nhắc lại.

- Không, Cloé. Anh ta không điên.

- Cậu bảo vệ hẳn à ?

- Không hề. Nhưng điên thì không phải như thế. Hẳn bạo lực, nhưng không điên.

- Thế thì ai ? Cloé hỏi, trong giọng nói đã có chút nức nở. Ai ?

- Tớ không biết, Carole thì thầm. Nhưng ... Nghe này, tớ không muốn cậu bỏ đi như hôm qua, tớ chỉ muốn giúp cậu. Cậu biết thế, đúng không ?

Cloé chăm chăm nhìn vào một bức tranh xấu xí gắn trên tường. Cô chưa bao giờ nhận thấy nó, cho đến tận hôm nay. Làm sao lại có thể có thẩm mỹ tồi đến thế nhỉ ?

- Tớ biết là cậu khó mà tin tớ, nhưng thực lòng tớ nghĩ cậu đang tự huỷ hoại mình.

- Đừng nói chuyện đó nữa, Cloé cắt ngang.

- Tất nhiên là có chứ, chúng ta có thể nói chuyện đó ! Chúng ta phải nói chuyện đó !

- Không. Vô ích thôi, tớ tin chắc thế. Tớ muốn ta dừng ở đây.

Một khoảng im lặng dựng lên giữa hai người, người phục vụ đến dọn bàn Cloé biến vào nhà vệ sinh, và quay lại sau chừng mười phút.

- Tớ rất tiếc, cô nói. Tớ làm cậu mất vui vì những chuyện của tớ.

- Không đâu, Carole khẳng định. Tớ chỉ lo lắng thôi.

- Có thể cậu nói đúng, tớ cũng không biết nữa. Nói chuyện khác đi. Nói tớ nghe chuyện của cậu đi.

Carole mỉm cười và ngả người ra ghế.

- Chuyện của tớ á ?

- Đúng rồi. Cậu không có gì để kể với tớ à ?

Cô bạn nhún vai, tỏ vẻ bí mật.

- Cậu đã gặp ai đó à ?

- Tại sao cậu lại nói thế ? Carole ngạc nhiên.

- Tớ không biết... Có thứ gì đó trong mắt cậu !

Carole phá lên cười, Cloé đắm đắm nhìn cô, sẵn sàng thúc cô phải thú nhận.

- Cậu đã gặp ai đó, đúng không ?

- Cậu có nhớ Quentin không ? Cloé nhú mày, lục lọi trong trí nhớ.

- Cậu đã gặp anh ấy một lần ở nhà tớ, một tối trước Noel một chút. Anh ấy cũng là y tá. Cao, tóc hung, khoảng bốn mươi tuổi. Tóc dài.

Cuối cùng, Cloé cũng gặn được một khuôn mặt cho cái tên đó. Cô mơ hồ nhớ ra một gã khá lăm lỳ, và tóm lại là khá vớ vẩn. Trừ khi cô nhầm gã với ai khác.

- Chúng tớ quen nhau cũng khá lâu rồi, và đã nhiều lần gặp riêng. Anh ấy mời tớ uống cà phê, rồi đi nhà hàng... Tớ nghĩ là anh ấy thích tớ.

- Có vợ chưa ? Cloé thắc mắc.

- Anh ấy đang muốn li hôn, Carole vội vàng giải thích.

- Tất cả những gã có vợ đều khẳng định thế hết ! Và một khi đã no xôi chán chè rồi, các gã sẽ quên ngay lập tức ý định li hôn.

Carole nhún vai, tim cô thắt lại đau đớn.

- Không sao đâu, cô khẳng định.
- Cậu thích anh ta, nếu tớ hiểu đúng ! Cloé mỉm cười. Tớ rất mừng cho cậu.

- Cậu thấy anh ấy thế nào ? Carole hỏi.

Giọng cô đã đổi khác, ranh mãnh và đầy hi vọng.

- Tớ phải gặp lại anh ta đã. Thú thật là anh ta không gây ấn tượng nhiều hơn thế.

Carole cố nuốt trôi lời nhận xét bằng một ngụm nước ngọt.

- Thế cậu định khi nào thì chuyển sang nghiêm túc với anh ta ? Cloé hỏi tiếp.

- Tớ không biết. Có vẻ anh ấy cần thêm thời gian !

- Thời này mà vẫn còn những gã trai tán tỉnh hàng mấy tuần sao ? Tớ không tin ! Tổ chức cái gì đó đi rồi mời tớ. Như thế, tớ sẽ được gặp lại quý ông tuyệt vời đó !

Gomez châm một điếu Marlboro, ấn móng xuống chiếc 407. Anh hơi lo lắng, không có gì kinh khủng hơn.

Đột nhiên, anh nhìn thấy cô từ trụ sở cảnh sát đi ra.

- Valentine !

Cô gái trẻ quay đầu về phía anh, ngơ ngác mất một lúc. Anh lại gần, mỉm cười, dáng điệu tự tin.

- Xin chào, Valentine. Tôi đang chờ cô.

- Nhưng .. Làm sao anh biết giờ nào tôi...

- Tôi đã hỏi. Mọi người bảo hôm nay cô xong việc lúc 17h. Tôi muốn xin lỗi về đêm hôm trước.

- Anh thật tốt quá. Nhưng... tôi thấy việc đó khá vui mà ! Cô gái trẻ thú nhận.

- Thế càng tốt. Thật ra, kế hoạch của tôi để được tha lỗi là mời cô đi ăn tối.

Cô lại càng sững sờ hơn. Theo bản năng, ánh mắt cô hướng về bàn tay trái của Alexandre. Chính xác hơn là ngón tay đeo nhẫn của anh. Nhẫn cưới kiểu cổ điển. Và rõ ràng là đã cũ.

- Đúng, tôi đã có vợ, Gomez khẳng định. Tôi đã nói muốn đến nhà hàng, chứ không phải khách sạn.

Valentine đỏ mặt, nhìn sững vào cánh cửa văn phòng cảnh sát.

- Thế nào, bữa tối ấy ?

- Tôi không biết

- Sao lại thế ? Cô có muốn ở bên tôi một tối hay không ?

Cô nở nụ cười nhút nhát, lưỡng lự.

- Tối nào thì cô rảnh, trong tuần này ? Gomez hỏi.

- Ngày mai.

- Thế cũng được. Tôi sẽ đến đón cô lúc 20 giờ.

Cô cho anh địa chỉ, vẫn khó xử. Anh tóm lấy tay cô, đặt lên đó một nụ hôn và quay lại xe.

- Chờ đã ! Valentine kêu lên - Ta sẽ đi đâu ?

- Tôi còn chưa biết. Sao thế ?

- Để biết xem tôi phải ăn mặc thế nào.

Anh cười, cô nhìn anh cúi kính.

- Cô nhớ cho, Valentine, tôi là cảnh sát

- Thế thì sao ?

- Thế thì tôi nhận đồng lương của cảnh sát. Dù sao, cô cũng sẽ hoàn hảo, tôi không chút lo lắng về chuyện đó.

Chương 11

Cô đã thề là mình phải chờ, không chịu là người đầu tiên nhượng bộ trong cánh tay sắt đó. Nhưng nguy cơ mất anh còn nặng nề hơn là việc đầu hàng. Cloé ấn chuông và chờ đợi.

- Gì đó ?

- Em đây.

Một khoảng im lặng vô tận tiếp theo lời thông báo khiến nỗi khó chịu trong cô càng nặng nề thêm. Tuy nhiên, tiếng mở cửa cho cô biết rằng cô được mời lên. Chiến thắng đầu tiên.

Cô chui vào trong sảnh, bắt đầu trèo lên từng tầng, đến tận tầng ba. Cô gõ hai tiếng khê khàng, tiếp tục đợi. Bertrand thông thả mở cửa. Anh chỉ mặc một chiếc quần jean, cởi trần, đi chân trần. Anh tựa người vào khung cửa, khoanh tay.

Có vẻ khó khăn đây.

- Chào.

Giọng anh lạnh băng, ánh mắt không chút úp mở. Cloé hồi tiếc vì đã đến, cô nghĩ đến chuyện bỏ trốn. Lòng kiêu ngạo lại trỗi dậy, buộc cô phải đối mặt. Cô đã chiến thắng nhiều trận đánh khó khăn hơn nhiều. Nhưng những lời xin lỗi thì cô chỉ quen nhận về. Rồi lại còn...

- Chào, em vào được không ? Em muốn nói chuyện với anh.

- Nếu là để bảo tôi biến đi thì không cần đâu. Tôi nhận được lời nhắn rồi.

Sự vô liêm sỉ không thể tha thứ hiển hiện rõ ràng trong đôi mắt xanh của anh. Chẳng thà trong đó là sự giận dữ còn tốt hơn. Anh muốn chơi cô, hiển nhiên là thế. Không sẵn sàng giúp cô vượt qua thử thách dễ dàng.

- Em muốn nói với anh những câu dễ chịu hơn, nhưng em sẽ không đứng ở ngưỡng cửa nhà anh thêm phút nào nữa đâu, Cloé báo trước.

Cuối cùng anh cũng tránh sang một bên, đưa tay ra hiệu mời cô vào. Chiến thắng thứ hai.

Cloé bước vào căn phòng rộng rãi, vẫn luôn được sắp xếp gọn gàng, rồi cô cởi áo choàng.

- Không cần ngồi đâu, Bertrand mĩa mai. Bởi vì em sẽ không ngủ ở đây !

Vừa chăm chăm nhìn anh, cô vừa cởi áo vét, vứt lên tay ghế phô tơi.

- Em vốn là người lạc quan, cô vừa trả lời vừa bắt chước nụ cười cay độc của anh.

Cô không rời mắt khỏi anh, cởi cúc áo sơ mi với sự chậm rãi đầy tính toán. Bertrand tận hưởng cảnh tượng đó, anh vẫn đứng tựa lưng vào tường. Cô kéo dần chiếc váy lên, thả rơi chiếc quần lót bằng đăng ten xuống sàn rồi đứng dậy áp sát vào người anh.

- Tôi tưởng em muốn nói chuyện, Bertrand nhắc nhở.

- Em đổi ý rồi. Với lại ta vẫn có thể nói chuyện sau, nếu anh còn sức...

Cô định hôn anh, anh quay đầu đi. Cô không nản lòng, nhẹ nhàng ôm lấy anh. Anh vẫn vờ lạnh lùng sắt đá, nhưng Cloé ở đủ gần anh để nhận ra rằng màn thoát y nho nhỏ của cô đã mang lại tác động mong muốn.

Anh sẽ chẳng mấy chốc mà đầu hàng. Dù sao, cô cũng không bao giờ thua cuộc.

Cô hôn vào cổ anh, bắt đầu cởi thắt lưng của chiếc quần jean. Đột nhiên, anh túm lấy vai cô, ép cô sát vào tường, dữ dội đến nỗi cô buột miệng kêu lên.

- Xin lỗi đi, anh ra lệnh.

- Em đã uống rượu ! Dù sao ta cũng không làm to chuyện chứ, đúng không ?

- Xin lỗi đi, anh nhắc lại. Hoặc ra khỏi nhà tôi.

Cô đã nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Rằng cô sẽ thoát khỏi việc đó. Nhưng để bị tổng ra ngoài lúc này sẽ là điều không thể chấp nhận. Điều tệ hại nhất trong các trận chiến. Anh phải gục ngã, phải lại là của cô. Bởi vì cô không thể chấp nhận việc mình bị bỏ rơi. Bị thất bại.

Bởi vì cô không thể chịu đựng nỗi nhớ anh lâu hơn nữa.

Chính lúc này, cô nhận ra điều đó. Vừa kịp.

- Em rất tiếc, cô thì thầm. Em đã nói mà không suy nghĩ...

- Chỉ có thể thôi sao ?

Tim cô thắt lại, tảng băng vẫn thường bao phủ trên đôi đồng tử của cô tách ra, để lộ màu sắc nguyên thủy của nó.

- Lẽ ra em không bao giờ nên nói với anh như thế.

Anh vẫn chưa buông vũ khí. Tuy nhiên, cô cảm thấy mình đang đến gần đích. Chỉ còn phải trèo thêm một bậc nữa. Hay đúng hơn trong tình huống này là bước xuống một bậc.

- Em nhớ anh quá... Làm ơn, hãy tha lỗi cho em.

Anh nhìn cô với vẻ thỏa mãn mà cô thấy hết sức đáng ghét.

Mình đã thắng, Cloé tự thuyết phục mình.

Chiến thắng có vị đắng ngắt.

Hình như cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải thú nhận với anh điều đó. Tuy nhiên, sự thật chính là như thế. Thế thì tại sao cô lại có cảm giác mình vừa chạm đáy ?

Cuối cùng Bertrand đã đầu hàng, anh lại thuộc về cô. Hoặc ngược lại, cô cũng không biết nữa. Khoảng trống anh để lại dần dần được lấp đầy. Ngọt ngào. Cô có cảm giác mình vừa sống lại, lại được hít thở.

Không nói lời nào, anh chiếm đoạt một nạn nhân đồng thuận và say đắm. Vừa ngọt ngào vừa đau đớn. Tóm lại là giống như những lời xin lỗi.

Gomez chậm rãi leo lên cầu thang, như đang kéo theo một hòn đá vô hình buộc ở chân. Đến tầng hai, anh gặp người hàng xóm, một bà già lúc nào cũng chưng diện ngất trời, như thể để che giấu việc thậm chí bà còn chẳng có gì để ăn mỗi ngày.

- Chào cậu !

Gomez ghét bà. Bà tốt bụng, kín đáo. Tuy nhiên, anh ghét bà. Không có lý do chính đáng nào. Chỉ vì bà đã có tuổi. Độ tuổi mà Sophie sẽ không bao giờ đạt được.

Mặc dù vậy, anh vẫn trả lời bà chỉ bằng một nụ cười, về nhà và gặp bà Martine đang ngồi trong phòng ăn, đang lật giở một cuốn tạp chí. Anh cất các loại thực phẩm vừa mua tại hiệu tạp hóa trong khu, lại gần bắt tay bà.

- Hôm nay mọi chuyện thế nào ?

- Còn có nhiều ngày tệ hơn. Sáng nay cô ấy không khỏe, nhưng giờ đã ổn rồi.

- Tối mai chị có thể ở lại muộn hơn không ?

- Tất nhiên, bà hộ lý gật đầu. Không vấn đề gì.

Alexandre tiễn bà và đứng chôn chân một lúc trước cánh cửa đóng kín, như thể đang nghĩ xem nên bỏ trốn hay lao vào một cuộc chiến khó khăn.

Tuy nhiên, đó vẫn là cuộc chiến quen thuộc.

Cuối cùng, anh cởi áo blu đông, để súng lên chiếc bàn trong phòng khách. Anh nhón mũi chân đi vào phòng ngủ, nhưng Sophie mở mắt ngay khi anh đến gần. Cô mỉm cười với anh, đưa tay về phía anh. Anh hôn rất lâu lên trán cô.

- Chào người đẹp của anh... em thấy thế nào rồi ?
- Em ổn. Còn anh ?
- Cũng ổn.

Anh ngồi vào ghế, không buông tay cô, bàn tay lạnh giá như tay người chết.

Đã như thế rồi.

- Em đói không ? Liệu thứ gì sẽ khiến em thích nhỉ ?

Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng chọn bánh bơ.

- Anh sẽ làm, Alexandre nói. Anh tắm một chút trước đã.
- Em không vội... Em có nhiều thời gian, anh biết mà !

Cô đùa, anh lại hôn cô. Chờ đến khi vào trong phòng tắm rồi mới òa khóc. Đứng bất động dưới làn nước hơi quá nóng, trong nhiều phút, anh để mặc mình khóc. Không biết rõ đang khóc vì điều gì hay vì ai, giống như một đứa bé hoảng hốt.

Vì anh, hẳn là thế. Người sắp sửa góa vợ. Ở tuổi 42.

Vì anh, người đang không biết phải làm thế nào. Để sống với con người mà bệnh tật đã biến thành thế này.

Vì anh, người còn chưa biết sẽ phải làm thế nào. Để sống không có cô.

Cuối cùng, anh cũng ra khỏi phòng tắm, chui vào một chiếc áo thun và một chiếc quần jean cũ. Vừa chuẩn bị bữa tối, anh vừa lơ đãng nghe tin tức trên đài. Anh vẫn khóc, liên tục, thậm chí còn không nhận thấy mình đang khóc. Chỉ là theo thói quen.

Anh xếp các đĩa lên một cái khay và lau khô nước mắt, rồi quay vào phòng ngủ.

- Mời Quý Bà thưởng thức !

Anh đỡ Sophie ngồi dậy, cô nhăn mặt vì phải cố sức, và bật ho một tràng dữ dội. Nhưng lại nở nụ cười ngay sau đó.

- Hôm nay, em rất nhớ anh, cô nói.
- Chỉ hôm nay thôi sao ?

Cô lại cười, anh nháy mắt với cô.

- Chúc em ngon miệng, tình yêu của anh.

Họ bắt đầu ăn, mắt chìm trong mắt. Alexandre kể cho cô nghe về ngày làm việc của anh, bịa ra những chuyện vui vui. Cô không ngạc, biết rõ rằng anh đang làm một công việc thật sự vất vả. Nhưng tối nay, cô vẫn sẵn lòng cười.

Hắn là Martine đã phải tăng liều mooc phin.

Anh dọn chiếc khay, pha cho cô một cốc trà.

- Em cho anh một chỗ nhé ? Anh đòi.

Anh nằm dài bên cạnh, ôm cô trong vòng tay. Chiếc giường quả thật là rất chặt. Người ta còn chưa nghĩ đến việc sản xuất những chiếc giường y tế cỡ 140. Cứ như thể bệnh tật sẽ ngăn cản tình yêu.

- Tối mai anh sẽ về muộn, Gomez thông báo.

- Cắm chốt à ?

- Không.

Sophie nở một nụ cười vô cùng dịu dàng. Cô áp sát vào người anh hơn nữa, ngửi hít mùi thơm nhẹ từ anh. Ham muốn bùng nổ trong óc cô. Chỉ trong óc cô thôi.

Phần còn lại đã chết

- Cô ấy tên là gì ?

- Valentine.

- Hay đấy... Bao nhiêu tuổi ?

- Anh không biết. Chắc chắn là chưa đến ba mươi.

Hai người im lặng một lát. Sophie vuốt ve khuôn mặt anh, dừng lâu ở khóe miệng.

- Đừng làm cô ấy phải đau khổ, cuối cùng cô nói. Cô ấy không có lỗi gì.

Rốt cuộc, họ đã không nói gì. Dù sao, nói cũng không có tác dụng gì nhiều. Trừ việc nhen nhóm lại những đốm tro tàn đang ngủ yên và làm hồng vụ dàn hòa bùng nổ của họ, có lẽ thế.

Cloé nằm nghiêng, quay sang phía người đàn ông mà cô suýt để mất. Nhưng đã biết cách chinh phục lại. Cô nhìn ngắm anh không biết mệt.

Cô cảm thấy thoải mái. Thực ra là gần như thế.

Vẫn còn Cái Bóng. Ngay xung quanh cô. Ngay gần cô. Bóng tối đã há hốc đôi hàm mạnh mẽ để khắc ra vị tiên tri của nó. Nó đến tìm cô để cưỡng bức cô, đưa cô về địa ngục, cô chắc chắn như thế.

Bởi vì chỗ của cô là ở dàn thiêu thanh trừng, cô chắc chắn như thế.

Hắn muốn giết cô chẳng ? Hay chỉ làm cô hoảng sợ ? Dù hắn có ý định gì, cô cũng sẽ không để hắn muốn làm gì thì làm. Cô sẽ chiến đấu, như vẫn làm từ trước đến nay.

Cô áp đầu lên vai Bertrand, anh không thức dậy.

Cô cảm thấy ổn. Rốt cuộc thì gần như thế.

Cô chỉ sốt ruột mong ngày chóng sáng để xua đuổi Cái Bóng đang đứng ở cuối giường và nhìn cô chăm chăm.

Đau đớn: danh từ. Chỉ nổi đau thể xác. Đau khổ, chịu đựng về mặt tinh thần.

Em sẽ hiểu cụm từ đó có nghĩa là gì, thiên thần của anh ạ.

Nổi đau thuần chất. Trong suốt, như đôi mắt em.

Mộc mạc, không thuốc chữa. Không lối thoát. Và nhất là không kết thúc.

Em nghĩ mình mạnh mẽ, em nghĩ không gì có thể chống lại hoặc ngăn cản em.

Em nghĩ mình bất khả chiến bại.

Ta mới là như thế.

Không phải em.

Ngự trên đài cao, em tưởng mình có thể điều khiển cả thế giới.

Khi em ngã xuống chân ta, cú ngã sẽ rất kinh khủng.

Em ra lệnh, ta sẽ dạy em biết vâng lời.

Em khinh bỉ, ta sẽ dạy em biết tôn trọng.

Em can đảm, ta sẽ dạy em biết sợ.

Em điều khiển, ta sẽ biến em thành một con mồi.

Con mồi của ta.

Em thống trị, ta sẽ biến em thành một nô lệ.

Nô lệ của ta.

Em phán xét, ta đã kết án em.

Đừng bao giờ quên là ta đã chọn em. Giữa biết bao người khác. Đừng bao giờ quên tại sao.

Em muốn sống ?

Hãy chết trong lặng lẽ, thiên thần của ta.

Chương 12

Cloé xem đồng hồ, uống nốt cốc cà phê và bắt đầu dọn bàn.

- Để đó đi, Bertrand nói. Đi đi, em sẽ bị muộn đấy.

Cô bước lại ngồi lên đùi anh, hôn anh.

- Em đã đúng khi đến đây, phải không ?

- Anh không phiền về chuyện đó, Bertrand mỉm cười. Và anh thấy có lẽ ta cần cãi nhau thường xuyên hơn. Để sau đó có niềm vui làm lành !

- Thôi đi ! Mà đến giờ rồi. Hơn nữa, em còn phải về qua nhà để thay quần áo.

- Nhân tiện nhớ uống thuốc nhé.

Cô chăm chăm nhìn anh, ngạc nhiên.

- Anh thật sự sợ em bị ốm, hay là sao ?

- Sẽ thật đáng tiếc nếu tim em bị vấn đề gì đó, dù là nhỏ nhất... đúng không ?

- Anh có xem trận bóng không, sếp ?

Gomez bỏ tờ báo xuống và ngược mắt nhìn Laval đang trưng ra nụ cười của đứa trẻ hoảng hốt.

- Cậu không thấy tôi đang bận sao ? Thế nên hãy để cho tôi yên được không ?

- Nhưng rất tuyệt, đúng không ? Laval hỏi thêm rồi ghé mông lên bàn làm việc của viên thiếu tá.

- Tôi không có ti vi, Gomez thờ dài.

Viên thiếu úy mở tròn xoe mắt, như thể trước mặt anh là một người đến từ Cro-Magnon.

- Anh đùa tôi à, không thể như thế được !

- Có chứ, có thể thế được chứ ! Luật pháp vẫn cho phép mà... Có thể sẽ không lâu nữa, thế nên tôi sẽ tận hưởng nốt.

- Nhưng mà anh làm cái quái gì vào buổi tối ?

Alexandre ngắm nghía Laval với vẻ ái ngại thật lòng.

- Kiểm một cô vợ đi, anh khuyên và lại chúi mũi vào tờ báo. Cô ấy sẽ dạy cho cậu khối thứ, rồi cậu sẽ thấy.

- À vâng ! Tôi đã hiểu tại sao sáng nào anh cũng có vẻ mệt mỏi đến thế ! Nếu tối nào anh cũng...

- Cậu có chuyện gì thú vị để nói với tôi không thể ? Gomez cắt ngang.

- Chúng ta sẽ có một bữa tiệc vào thứ bảy này. Cả đội, ở nhà anh Villard.

- Vui vẻ nhé.

- Anh cũng được mời mà, viên thiếu úy nói thêm.

Viên thiếu tá chịu thua và gấp tờ báo lại.

- Rốt cuộc là cậu muốn gì ?

- Tôi đã cược là sẽ thuyết phục được anh đến bữa tiệc. Hai trăm euro.

- Cậu đúng là bệnh hoạn !

- Thôi nào, sắp... Tôi lộ bài rồi, anh đừng làm hỏng chuyện chứ !

Gomez nhếch miệng cười với Laval.

- OK, tôi sẽ đến. Nếu ta chia đôi, năm mươi năm mươi.

- Tuyệt vời ! Tôi đã biết trước là có thể trông cậy vào anh ! Tất nhiên, bạn đời cũng được mời. Cuối cùng thì chúng tôi cũng sẽ được làm quen với người vợ hấp dẫn của anh !

Gomez vẫn mỉm cười, vẻ mặt hoàn hảo mặc dù nỗi đau ghen tặc ở cổ họng.

- Điều đó thì đừng tin chắc. Cậu nghĩ cô ấy muốn phí hoài một buổi tối với những gã khốn như cậu sao ?

- Nói thật với anh, vụ cá cược là tôi mời được cả hai người, anh và vợ anh. Thế nên, hãy làm điều đó giúp tôi, làm ơn đi !

- Rất tiếc, cậu vừa mất toi hai trăm euro rồi.

- Anh Villard đã báo trước với tôi là chuyện này sẽ khó khăn, Laval than thở. Anh ấy đã làm việc cùng anh ba năm rồi, nhưng thậm chí còn chưa

được nhìn ảnh chị ấy !

- Thôi trò hề của cậu đi, Gomez ra lệnh.

- Tại sao anh lại giấu chị ấy như thế ? Anh sợ chúng tôi cướp mất chị ấy hay sao ?

Cậu Nhóc cười gằn, Gomez sầm soi nhìn anh từ chân đến đầu.

- Cậu thực sự nghĩ cô ấy có thể bỏ tôi để theo loại người như cậu dù chỉ một phút sao ? Đừng có mơ !

Đến lượt Villard xuất hiện. Từ bên kia vách ngăn, anh đã không bỏ sót chi tiết nào trong câu chuyện.

- Tôi đã bảo cậu chuyện đó là không thể mà. Tôi tin chắc là anh ấy cất vợ trong tủ có khóa !

- Để tôi yên đi, hai người, Gomez thở dài. Về chơi với bao cát của các cậu đi.

Laval vẫn quay lại với câu chuyện.

- Chúng tôi thực sự muốn biết người phụ nữ đã chịu đựng được anh suốt hai mươi năm nay. Thật ra, chúng tôi đã dự định tặng cô ấy một huân chương vào tối thứ bảy !

- Huân chương cho lòng dũng cảm ! Villard để thêm.

Trong khi hai cặp dưới trêu đùa, Gomez vẫn không nao núng. Che giấu một cách hoàn hảo việc họ đang xúc tim anh để ăn, từng thìa nhỏ.

Cloé vội vàng chạy lên các bậc tam cấp.

Lúc nào cũng chạy. Đúng giờ, hiệu quả. Hoàn hảo.

Cô dừng sững lại, vừa tò mò vừa lo lắng khi nhìn thấy một vệt sẫm trên cánh cửa màu trắng. Nhìn lần theo vệt sẫm đó, cuối cùng cô cũng thấy cái xác. Một con chim màu đen, nằm chết trên tấm thảm chùi chân.

Lũ chim không bao giờ tự va vào cánh cửa. Nếu là cửa kính thì đã đành... Không phải một điều ngẫu nhiên, mà chắc chắn là một món quà. Kèm theo lời chúc bệnh hoạn.

- Mà đã đến đây...

Cơ giận nhanh chóng đổi chỗ cho nỗi lo sợ.

- Mà tưởng mà làm tao sợ được à đồ khốn ? !

Cô vừa gào lên một mình. Mắt cô tràn đầy nước mắt uất ức.

- Rốt cuộc thì mày muốn cái gì ?

Từ bên kia phố, ông hàng xóm ngừng tay lau chiếc xe đã sáng bóng và nhìn sang người phụ nữ đang gào hét trên bậc tam cấp. Không nên để người dân trong khu coi mình là một mụ điên, Cloé hít sâu để lấy lại vẻ bình tĩnh.

Chú ý để không giẫm lên chú chim tội nghiệp, cô thận trọng bước vào trong nhà. Cô phải nghĩ đến việc trang bị vũ khí. Điều đó đã trở nên khẩn cấp.

Cô vớ lấy chiếc ô có mũi bằng kim loại, rà khắp nhà một lượt, chẳng có gì đáng chú ý.

Làm sao gã điên đó có thể vào trong mà không phá cửa chứ ?

Cô không còn biết chắc điều gì nữa.

Một vũ khí và một ổ khóa bổ sung. Danh sách những thứ cần mua cứ kéo dài thêm.

Trong bếp, cô lấy một chiếc túi lớn dùng để trữ đồ đông lạnh, một đôi găng tay cao su. Nhấn nhó vì ghê sợ, cô nhón tay cầm lấy con chim và cẩn thận bỏ vào trong túi, rồi mang cất vào tủ đá ở ga ra.

Tang vật

Sau đó, cô ra sức lau chùi vết máu loang lổ trên chiếc cánh cửa đẹp đẽ.

- Đồ thần kinh bẩn thỉu !

Công việc khổ sai đó kết thúc, cô lại cảm thấy cần tắm, mặc dù cô đã tắm ở nhà Bertrand.

Cô hấp tấp chọn một bộ áo vét đồng bộ với quần trong tủ, một chiếc áo sơ mi, và cuối cùng cũng ra được đến xe. Chiếc đồng hồ trên bảng điều khiển trách cô vì đã bị muộn. Cô nhớ ra là mình có một cuộc họp với Pardieu và những khách hàng quan trọng lúc 10 giờ.

- Chết tiệt !

Ở đèn đỏ đầu tiên, cô vớ lấy điện thoại di động, bấm số của tổng giám đốc Công ty.

- Chào ông, tôi Cloé đây. Tôi sợ là sẽ đến muộn một lát.

- Thật đáng buồn.

Đèn chuyển sang xanh, Cloé lại lao đi.

- Sáng nay tôi có chút rắc rối... Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức, tôi sẽ có mặt lúc 10h15 !

- Tôi tin ở cô.

Vừa tắt máy, cô đã nhìn thấy mấy cảnh sát đang đứng bên đường. Một gã mặc cảnh phục ra hiệu cho cô tắt vào lề. Thật đen đủi. Một ngày chết tiệt bắt đầu.

- Cảnh sát quốc gia, thưa cô. Đề nghị tắt động cơ xe.

- Nghe này, tôi bị muộn và...

- Cô tắt động cơ xe đi, viên cảnh sát nhắc lại, cao giọng hơn. Và đề nghị cô xuất trình giấy tờ xe.

Anh ta sầm soi giấy đăng kí xe, chứng nhận bảo hiểm, rồi chuyển sang bằng lái.

- Tôi đang vội, Cloé khô khan nhắc lại.

- Cô gọi điện thoại khi đang lái xe. Tiền phạt là 35 euro và hai điểm trừ trên bằng lái.

Cloé thử cách dịu dàng và duyên dáng. Miệng mỉm cười, mắt nhìn mơn trớn.

- Anh ơi, em thật sự rất tiếc. Em chỉ gọi một cuộc có ba mươi giây để báo cho tổng giám đốc của em là sẽ đến họp muộn.

Đến lượt viên cảnh sát mỉm cười, hơi cúi xuống.

- Gọi điện thoại khi đang lái xe là bị cấm, thưa cô.

- Vâng, nhưng...

- Cô có biết từ cấm có nghĩa gì không ?

- OK, tôi gặp được một người rất hiểu biết ! Nhưng anh nhanh lên, tôi đang vội.

Đương nhiên, đó chính là câu lẽ ra cô cần phải tránh. Viên cảnh sát viết giấy phạt với sự cẩn mẫn hết sức đặc biệt. Sau chừng hai phút, Cloé ra khỏi xe. Cũng là phá bỏ ngưỡng kiểm chế của mình.

- Anh cố tình làm thế à ? Tôi đã nói là tôi đang bị muộn rồi !

Một cảnh sát khác, chắc là một sĩ quan, tiến lại gần.

- Chúng tôi chỉ làm việc của mình thôi, thưa cô. Tốt hơn hết là cô nên giữ bình tĩnh.

- Chính vì thế mà các anh được trả lương hậu hĩnh đúng không ? Để ngăn cản mọi người đi làm à ?

Viên cảnh sát nhếch mép cười và tiếp tục viết với tốc độ của một đứa bé học mẫu giáo. Chỉ thiếu nước thè lưỡi ra.

- Chúng tôi được trả lương, và không hề hậu hĩnh, để thực thi luật pháp, viên sĩ quan trả lời. Dù cô có vội cũng vẫn nên tuân thủ luật giao thông. Việc đó sẽ giúp cô tiết kiệm được 35 euro và khoảng chừng mười lăm phút.

- Khốn kiếp ! Cloé lẩm bẩm.

- Xin lỗi ?

Cô nhìn đi chỗ khác, tựa người vào chiếc Mercedes.

- Cô có thể nhắc lại câu cô vừa nói không ? Viên sĩ quan hỏi lại.

- Tôi chẳng nói gì cả, Cloé mỉm cười. Chắc là anh tưởng tượng ra thôi, anh cảnh sát ạ.

- Cô muốn tôi thêm lỗi xúc phạm cảnh sát vào giấy phạt không ?

- Tôi chỉ muốn đi làm thôi. Nếu anh cho phép, tất nhiên. Nhưng thôi, mời các anh cứ thông thả đi !

Cuối cùng, viên cảnh sát cũng đưa giấy phạt cho cô. Cloé trèo lên xe và nổ máy âm ỉ.

Đối với Pardieu, đến muộn là tội lớn. Cô phải nhanh chóng bịa ra một lý do nào đó thật thuyết phục.

Phải đến 10h40 Cloé mới bước vào trong căn phòng họp rộng lớn. Mọi ánh mắt đổ dồn vào cô, giống như mỗi khi cô bước vào một căn phòng. Trang bị sẵn nụ cười hối lỗi, cô đến ngồi bên cạnh tổng giám đốc Công ty.

- Chào các ông, xin thứ lỗi cho tôi vì đến muộn.

- Chúng tôi chỉ còn chờ cô nữa thôi, Philip Martins nói, giọng gay gắt.

- Tôi thật sự rất tiếc, Cloé nói thêm và nhìn thẳng vào mắt anh. Nhưng không phải ngày nào ta cũng có cơ hội cứu được một mạng người.

Im lặng trở lại, tất cả đều dán mắt vào môi cô.

- Tôi đã phải xoa bóp tim cho một bà già khó ở. Tôi nghĩ việc đó cũng đáng để đến muộn nửa giờ... Đúng không ?

Martins vẫn há hốc miệng, Pardieu khẽ nở nụ cười.

- Thôi được rồi, cuối cùng thì nữ anh hùng của chúng ta cũng đã đến nơi, ta có thể bắt đầu được rồi.

Quảng cáo, đó chủ yếu là công việc của trí tưởng tượng.

Gomez đi chậm lại để nhìn rõ tên phố. Khu nhà ở Évry, một dãy những tòa nhà có xu hướng giống nhau đến đáng thương. Tốt hơn hết là không nên về nhà khi đã say khướt, để khỏi bị nhầm nhà và hạ cánh trên giường của hàng xóm.

Ngay giữa bộ sưu tập của những ngôi nhà búp bê buồn bã đó, là nơi Valentine sống.

Viên thiếu tá nhìn thấy cô gái đã đứng đợi trên vỉa hè.

- Chào Valentine ! Lên đi...

Cô lên xe và nhìn anh với vẻ khó chịu ra mặt.

- Cô thật lộng lẫy. Bộ trang phục này hợp với cô hơn bộ đồng phục rất nhiều.

- Tôi dễ mặc mà. Đúng thế. Ta đi chứ ?

Cô gạt đầu, anh cài số một. - Thoải mái đi ! Tôi sẽ không ăn thịt cô đâu.

- Tôi không phải đồ ăn.

Gomez phá lên cười. Nhân một lần dừng xe, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

- Thế nhưng cô trông rất ngon mắt.

Valentine đỏ mặt dù không muốn, nhưng đáp trả lại ngay.

- Những loài cây độc luôn trông ngon mắt.

Anh châm một điếu thuốc và hạ cửa kính xuống.

- Hi vọng cô không phiền chứ ?

- Có đấy.

- Đành vậy !

- Một người đàn ông ga lăng sẽ vứt điếu thuốc đi.

- Không, Gomez phủ nhận. Một người đàn ông ga lăng có lẽ sẽ xin phép cô trước khi châm thuốc. Dù sao, tôi cũng không phải người ga lăng.

- Cảm ơn anh vì đã báo trước, thiếu tá ạ !

- Làm ơn gọi tôi là Alexandre. Nếu không, tôi sẽ gọi cô là nữ cảnh sát đấy.

- OK, Alexandre. Ta đi đâu đây ?

- Tôi biết một nhà hàng nhỏ đáng yêu bên bờ sông Marne. Cô nghĩ sao ?

Chiếc xe ngược về hướng Paris, cả hai cùng im lặng một lúc lâu.

- Tại sao cô lại nhận lời mời của tôi ? Alexandre đột nhiên hỏi.

- Nói thật thì tôi cũng đang tự hỏi mình điều đó.

- Có thể vì cô thấy tôi hấp dẫn không cưỡng nổi ?

Cô quay đầu sang phía anh, cố nén cười.

- Hẳn là thế, đúng vậy.

- Còn tôi, dù thế nào... tôi thấy cô hấp dẫn không cưỡng được.

- Tôi đã hiểu điều đó rồi. Nhưng có lẽ anh nên nhìn đường đi. Nếu tôi lao mình qua kính trước, tôi sẽ bớt hấp dẫn không cưỡng được rất nhiều.

Đến lượt Alexandre phì cười. Anh không từng nghĩ cô chanh chua thế, và thấy ngạc nhiên một cách dễ chịu.

- Về nguyên tắc thì lẽ ra anh đang phải ở đâu, vào lúc này ? Cô gái hỏi.

- Gì cơ ?

- Theo vợ anh ấy, Valentine nói thêm.

- Cùng với cô.

- Anh đang đùa tôi phải không ?

- Không hề. Tôi đã nói với cô ấy là tôi có hẹn với một cô gái trẻ tên là Valentine. Cô ấy còn thấy là cô có cái tên rất hay nữa.

- Chị ấy không ghen à ?

- Có chứ, tất nhiên.

Valentine hơi núng thế.

- Anh nói dối. Chị ấy nghĩ là anh đang ở chỗ làm.

- Cô không bắt buộc phải tin tôi. Nhưng tôi đảm bảo với cô rằng cô ấy hoàn toàn biết rõ tôi đang làm gì.

- Tốt quá... Thế anh đang làm gì vậy ?

Anh nhận thấy có một chỗ trống, liền bẻ tay lái làm một cú đổ xe ngoạn mục

- Anh không trả lời câu hỏi của tôi sao, Alexandre ? Valentine hỏi lại.
Gomez đi vòng sang để mở cửa cho cô.

- Tôi dẫn một loài cây nguy hiểm, không ăn được nhưng lại đặc biệt hấp dẫn đến nhà hàng !

- Và anh không thấy sợ ? Valentine nói đùa và xuống xe.

- Tôi đã được miễn dịch, thưa quý cô !

Anh nắm tay cô dẫn về phía nhà hàng.

- Và tôi đang đói.

Cloé sắp xếp lại bàn làm việc đôi chút, mặc áo khoác và vợ lấy chiếc túi.

- Cô vẫn còn ở đây à ?

Cô giật nảy mình, Pardieu vừa bước vào, vẫn kín tiếng như thường lệ.

- Tôi đang về đây, Cloé nhấn mạnh.

- Cô cho tôi xin vài phút chứ ?

Ông ngồi xuống, cô cũng làm theo, vừa ngồi vừa đưa ánh mắt bắt lịch sự nhưng kín đáo nhìn đồng hồ.

Không đủ kín đáo.

- Tôi sẽ không giữ cô lâu đâu, ông tổng giám đốc tuyên bố.

- Không vấn đề gì đâu, cô khẳng định.

Ông chăm chú nhìn cô trong vài giây, cô bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Hoan hô, cho buổi sáng nay, cuối cùng ông cũng nói. Lý do giải thích cho việc đến họp muộn... Chơi đẹp lắm, thật đấy !

- Tôi đã nghĩ là phải khiến họ ngạc nhiên, Cloé mỉm cười.

- Điều đó thì tôi hiểu rõ cô. Thế còn lý do thực sự là gì ?

- Giải thích sẽ hơi dài đấy, thưa ông.

- Và cũng không liên quan đến tôi. Dù sao, cô cũng không nên khiến tôi thất vọng vào lúc này.

Cổ họng Cloé thắt lại.

- Việc cô đến muộn là không tốt, nhưng đó chưa phải là chuyện tệ nhất...

Ông Già ngừng một chút, để kéo dài sự lo ngại phập phồng.

- Cô đã không chuẩn bị cẩn thận cho cuộc họp.

- Có chứ, tôi...

- Để tôi nói hết đã, được không ?

Cô im bật, miệng méo xệch.

- Cô đã không chuẩn bị cẩn thận cho cuộc họp và chúng ta suýt thì đã bị trượt mất một hợp đồng quan trọng. May mà có Martins ở đó. Đúng không ?

- Đúng là tôi đã có một hay hai chỗ nhằm lẫn gì đó, nhưng...

- Đừng buông tay vào lúc này. Nếu cô vẫn muốn thế chỗ tôi, đương nhiên.

- Tôi hứa với ông là chuyện này sẽ không tái diễn, thưa ông, cô vội vàng khẳng định.

- Tôi không nghi ngờ điều đó, Bồ Già kết luận và đứng lên. Chúc cô một buổi tối vui vẻ, cô bé ạ. Và đừng bao giờ khiến tôi thất vọng nữa.

Cloé vẫn ngồi đóng đinh trên ghế trong nhiều phút sau đó. Knock-out.

Alexandre dừng xe trước nhà và vặn để nổ máy.

- Cô đã về đến nhà, Valentine.

Cô gái trẻ lại giống như một nữ sinh nhút nhát. Mặc dù suốt cả tối cô vẫn giấu mình sau tấm rèm ngạo mạn và táo tợn.

Nhưng đã đến thời điểm quyết định, khi mà mọi vỏ bọc bên ngoài đều tan biến. Cô chờ đợi anh choàng tay ôm cô, chờ đợi anh hôn cô. Còn cô thì sẽ không bao giờ dám. Để điều đó xảy ra, anh phải tắt máy trước đã.

Cô chần chừ chưa xuống xe, không thể bước ra một cách quyết đoán.

- Anh không đề nghị tôi mời anh uống thêm cốc nữa sao ? Cô hỏi, như thể hối lỗi với chính mình vì đã cả gan đến thế.

Cô chăm chú nhìn anh với nụ cười ngờ nghệch và ánh mắt nai ngơ ngác.

- Không.

Nụ cười tan biến, cô chấp nhận cú sốc. Cũng thô bạo như thế anh vừa tát cô.

Alexandre nhìn ra đường, tay vẫn đặt trên vô lăng. Tuy nhiên, anh tự tin vào bản thân. Biết rõ thứ mà anh vừa tìm kiếm, hoặc đúng hơn là ăn cắp, bằng việc mời cô cùng trải qua một buổi tối cùng anh. Anh đang tìm cách tự trấn an mình, hắn là thế. Để xác định rằng anh không chỉ là một người

sắp góa vợ, mà vẫn còn là một người đàn ông quyến rũ. Anh tìm cách để thỏa cơn khát, thỏa cơn đói. Quên lãng nỗi đau khổ. Quên lãng...

Trừ việc anh chỉ nghĩ đến cô. Vẫn nghĩ, và sẽ luôn nghĩ.

Trừ việc Valentine quá mỏng manh để có thể khóa lấp những ham muốn mà anh không thể thú nhận. Cô đáng giá hơn một liều thuốc giảm đau đơn thuần cho cơn đau trong anh.

- Cô đừng trách tôi nhé, Valentine. Xin cô đấy. Tôi rất tiếc, nhưng tôi không thể.

- Là vì vợ anh à ?

Anh im lặng thừa nhận.

- Tôi tưởng cô ấy biết chuyện rồi ! Valentine mỉm cười buồn bã.

- Cô ấy biết. Thậm chí cô ấy còn khuyến khích tôi đến gặp cô, tối nay.

- Hai người không còn yêu nhau nữa, đúng không ?

- Cô ấy đang chết dần. Và chúng tôi vẫn yêu nhau như ngày đầu tiên.

Cú sốc thứ hai. Còn dữ dội hơn cú sốc thứ nhất.

Lúc này, Alexandre nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn cưới. Mỗi lời nói đều cào xé tim anh.

- Chúng ta đã có một tối khá vui, đúng không ? Thế mà tôi lại phá hỏng tất cả...

- Đừng nói thế, Alexandre.

Im lặng khủng khiếp tràn vào trong buồng lái.

- Cô thật tuyệt vời, Valentine ạ, Gomez đột ngột nói thêm. Thế nên tôi không muốn lợi dụng cô. Tôi sẽ khiến cô đau khổ, và tôi không muốn thế. Bây giờ thì cô hãy trốn đi.

Cô đưa một bàn tay lên mặt anh. Anh chặn lại ngay trước khi cô chạm vào.

- Ta có thể chỉ nói chuyện thôi, cô nói.

Cô chân thành, anh nhìn thấy điều đó trong mắt cô. Còn tuyệt vời hơn cả tưởng tượng của anh.

- Để tôi kể lể với cô về nỗi khổ của tôi ư ? Cô không đáng phải chịu như thế... Hay để cô thương hại tôi ? Tôi không đáng bị như thế. Hãy trốn đi, tôi nói rồi mà.

- Chị ấy thật may mắn vì đã gặp anh. Được anh yêu.

Anh cảm thấy một bàn tay vô hình siết lấy cổ mình.

Valentine viết nguệch ngoạc mấy chữ lên một chiếc khăn mùi xoa giấy, bỏ lại trên bảng điều khiển. Cô sập cánh cửa, anh chờ đến khi cô vào qua cửa nhà rồi mới cho xe chạy. Châm ngay một liều thuốc và bật đài.

Đến đầu phố, anh dừng xe ngay giữa đường. Một cơn đau khủng khiếp nghiền nát ruột gan anh. Nước mắt không chịu tuôn ra để an ủi anh. Nói cho cùng, không gì có thể an ủi anh. Trừ việc cùng cô ra đi, có lẽ thế.

Anh cầm chiếc khăn giấy, bật đèn trần lên. Một số điện thoại di động và vài chữ. *Nếu anh cần đến em.*

Sau lời quở trách của Pardieu, cô về thẳng nhà. Cô đã hi vọng là Bertrand đang chờ mình. Nhưng không ai chờ cô hết. Trừ nỗi cô đơn quen thuộc. Và nỗi sợ Cái Bóng.

Cô đã gọi cho anh, tất nhiên. Đang chơi bài poker với bạn. Cô giả vờ không trách anh. Dù sao, họ cũng đang tự do mà.

Sự tự do quý báu của cô.

Vì không đói, nên cô đi ngủ luôn. Và rình chờ giấc ngủ. Cầu xin nó đến xoa dịu cô. Xóa bỏ những câu hỏi, trong vài giờ.

Nhưng cả giấc ngủ, nó cũng không đến. Thế là, hai mắt mở to và đèn vẫn bật, cô tìm kiếm.

Ai. Tại sao.

Một động cơ, một thủ phạm. Một cách giải quyết.

Ngay khi cô vừa khép mi lại, một con chim mang điếm gở lại dâm mình vào tường phòng ngủ và kêu lên những tiếng ghê rợn.

Ngay khi cô vừa tắt đèn, Cái Bóng lại cười khẩy dưới cuối giường.

Và trái tim bằng đá của cô mệt mỏi vì phải đập trong bối cảnh vô cùng hỗn độn.

Martine đã thiếp ngủ trong phòng khách. Alexandre đánh thức bà không mấy gượng nhẹ.

- Chị có muốn tôi đưa chị về không ? Anh đề nghị.

- Không, cảm ơn cậu, bà hộ lý trả lời và xỏ tay vào áo choàng. Tôi có xe mà.

- Tốt quá ! Dù sao cũng cảm ơn chị đã ở lại muộn đến thế này.

Bà đi khỏi, Alexandre ném mình vào phòng tắm, ở trong đó thật lâu. Tuy nhiên, anh chẳng có tội lỗi nào cần gột rửa cả.

Vừa kéo tấm rèm che bồn tắm, anh sững người. Sophie đang ở đó, cô ngồi trên chiếc ghế đôn nhỏ, đôi nạng để bên cạnh.

- Nhưng em dậy làm gì thế ? Anh hỏi và vội lấy chiếc khăn tắm.

Cô mỉm cười buồn bã, nhìn anh hấp tấp lau khô người.

- Em chờ anh.

Anh ôm siết cô vào người, hơi quá chặt. Như thế anh muốn bóp nghẹt cô.

- Em không nên dậy, anh nhẹ nhàng trách móc. Nhỡ bị gì thì sao.

- Em làm điều em muốn. Và em đã bị... yêu anh, từ lâu rồi.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, hôn cô.

- Anh có một tối vui vẻ chứ ? Cô hỏi.

Cô nhìn thấy cơ ở cổ anh căng lên.

- Có, anh nói.

- Anh đã ngủ với cô ấy ?

Sophie không biết cô hi vọng câu trả lời có hay không. Cô chỉ biết là anh sẽ không nói dối. Từ khi họ cùng chung sống với cái chết, nói dối đã bị xóa bỏ giữa hai người.

- Không.

- Ít ra thì anh cũng hôn cô ấy chứ ?

- Em thôi đi, làm ơn.

Anh đỡ cô quay lại phòng ngủ, ngồi lên mép giường.

- Alex, sẽ càng đau hơn với em nếu như...

- Em im đi, anh ra lệnh.

- Không, em sẽ không im đâu !

Giọng cô dịu dàng nhưng kiên quyết.

- Anh còn trẻ, anh phải hứa với em là sẽ làm lại cuộc đời với một phụ nữ khác.

Anh nhắm mắt, cố gắng kiềm chế.

- Alex, điều đó rất quan trọng với em.

Điều đó rất quan trọng với em. Biết rằng anh sẽ có ai đó để bầu vú. Biết rằng anh sẽ không đi theo em. Rằng anh sẽ ở lại trên bề mặt trong khi em chìm vào cõi hư vô.

- Anh không thể...

Đột nhiên, anh đá mạnh chân vào chiếc ghế pho tô.

- Anh không thể ! Anh gào lên.

- Anh bình tĩnh đi, người vợ van nài.

Lần này, anh đã mất kiểm soát. Anh đâm vào tường, vào đồ đạc, hét lên những tiếng như quỷ dữ. Sophie cố gượng đứng dậy, lại gần cơn bão táp đang tàn phá căn phòng.

- Alex, bình tĩnh lại đi, em xin anh !

Cô không nên chạm vào anh, vì có nguy cơ sẽ bị ném xuống thảm.

- Anh yêu, xin anh...

Cuối cùng, anh đột ngột dừng lại, thôi không dám đá nữa. Một rũ. Đoạn tiếp theo sẽ còn tệ hơn, Sophie biết thế. Chính cơn giận dữ đã giữ anh đứng vững.

Cô lại ngồi xuống giường, anh sụp xuống chân cô. Cô lua một tay vào trong tóc anh, trong khi anh bắt đầu khóc, áp trán vào đầu gối vợ.

- Em cấm anh nghĩ đến chuyện đó, cô thì thầm. Anh không có quyền bắt em chịu đựng điều đó, Alex.

Chương 13

Một chiếc quan tài bằng gỗ sáng màu với một cây thánh giá lấp lánh ở giữa. Chầm chậm rơi xuống một cái hố không có đáy.

Gomez giật mình tỉnh dậy, đưa mắt tìm mắt Sophie. Cô mỉm cười với anh, anh yên tâm. Thêm một ngày vẫn còn có cô.

Đã hai giờ liền cô ngoan ngoãn chờ Alexandre, đến tận khi anh tỉnh giấc ngủ chập chờn. Hai giờ liền cô nén chịu đau đớn và tự hỏi, một lần nữa,

làm sao chồng cô có thể chấp nhận qua đêm trong tư thế vô cùng bất tiện như vậy. Gập người làm đôi trong chiếc ghế phôi, chỉ với một chiếc chân đơn nhỏ. Và sau đó, làm thế nào anh có được sức lực để đi làm, để tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra.

Anh có thể ngủ trong phòng ngủ bên cạnh, phòng ngủ của hai người trước đây. Anh có thể thay chiếc ghế phôi này bằng một chiếc giường dã chiến. Nhưng không, anh thích tự tra tấn mình như thế, như thế anh đang tìm cách chịu đựng cùng với cô.

Anh sẽ chịu đựng cả địa ngục để canh chừng mình...

Cô đưa tay phải ra, cố gắng vuốt ve bàn tay Alexandre.

- Chào người đẹp. Em ngủ ngon không ?
- Có.

Anh vươn vai và hôn cô. Liếc mắt nhìn vào đồng hồ báo thức, anh nhận thấy đã 8 giờ liền rời khỏi phòng.

Bằng một cử chỉ máy móc, anh bật đài và đun nước. Bắt đầu lấy từ tủ bếp ra những hộp thuốc. Anh đã thuộc lòng liều lượng của chúng, và gần như nhắm mắt cũng có thể hoàn tất những việc này. Mặt khác, chuyện đó có lẽ cũng không làm thay đổi gì nhiều. Anh tự hỏi không biết những loại thuốc này có lợi ích gì không. Trừ moocphin, tất nhiên.

Valentine chột lườm qua đầu anh, anh tưởng tượng ra cô đang ngủ. Hi vọng một cách ích kỉ là cô mơ về anh. Thêm một nỗi đau nhỏ nữa, chìm trong cơn đại hồng thủy của những nỗi thống khổ mà anh phải đối mặt từ rất lâu rồi.

Anh quay trở lại bên vợ, giúp cô ngồi dậy trên giường và đặt trước mặt cô bữa sáng, với thành phần chủ yếu là những viên thuốc đủ màu sắc.

- Thực đơn hàng ngày của em, Sophie thử dài.
- Chúc em ngon miệng, em yêu ! Alexandre khàn giọng.

Anh uống cà phê, không thêm thứ gì khác.

- Anh không ăn sao ? Cô ngạc nhiên.
- Không đói lắm... Anh... Anh xin lỗi về buổi tối hôm qua. Lẽ ra anh không nên nổi khùng như vậy.
- Anh đã làm hết khả năng rồi mà.

Cô khẽ vuốt đôi má cạo râu không kĩ của anh.

- Là lỗi của em, cô nói. Nhưng em cần biết rằng anh sẽ không phải ở lại một mình. Và nhất là biết rằng anh sẽ không làm điều ngu ngốc là đi theo em.

Cổ họng Gomez phồng lên đến độ anh không thể thở nổi nữa.

- Em biết anh không muốn em nói đến chuyện đó, nhưng em cần anh hứa với em, Alex ạ.

- Hay là anh thôi việc ? anh nói.

Một cách nghi binh thú vị.

- Anh sẽ đến gặp Maillard và đề nghị nghỉ việc một năm. Như thế, lúc nào anh cũng sẽ ở bên em.

Cả hai người đều biết là họ không có được một năm đó.

- Anh cần phải ra ngoài, Alex. Cần nhìn thấy những thứ khác, làm những việc khác.

Nói chuyện cũng khiến cô mệt, cô ngừng lại để thở.

- Em không muốn anh quay cuồng ở đây, nhìn em hấp hối. Như thế sẽ rất kinh khủng. Với anh, cũng như với em. Với lại em biết rằng anh yêu công việc của anh.

- Ta sẽ nói chuyện đó sau, anh vừa nói vừa đứng dậy. Anh phải đi sửa soạn đây.

Cô nghe thấy anh nhốt mình trong phòng tắm, nghe tiếng dao cạo râu, tiếng nước chảy. Cô quay đầu về phía cửa sổ. Bầu trời, dù xám xịt, vẫn thu hút cô như thể ánh sáng thu hút loài bướm. Búu lấy chiếc giá treo trên đầu, cô bắt đầu bằng việc ngồi dậy ở mép giường.

Cô chưa đầy 40 tuổi. Và sẽ tròn 40 tuổi trong vài tháng tới, nếu cô sống sót được đến ngày đó.

Vớ lấy đôi nặng, cô thả mình trượt xuống cho đến khi hai chân chạm đất. Rồi tựa vào đôi nặng với một cái nhún nhỏ làm biến dạng khuôn mặt vốn đã bị căn bệnh hành hạ.

Căn bệnh chết tiệt. Không thể chữa trị, nhưng cứ thông thả phá hủy cô. Từng chút, từng chút một.

Cô những muốn thứ gì đó sét đánh hơn. Những muốn Alexandre không phải nhìn thấy cô trở thành một thân ma di động như thế này. Những muốn anh giữ một kỉ niệm khác về cô.

Nhưng ta đâu được lựa chọn.

Ít nhất là đối với những chuyện này.

Cuối cùng, cô cũng đến được cửa sổ, mở toang nó ra và nhắm mắt lại. Một làn gió mát vuốt ve da cô, cô mơ mình đang ở ngoài trời, trên một bãi biển miền Bắc. Cô đang chạy, chân sục trong cát ấm. Cô vẫn có thể chạy, bơi. Sống chứ không phải là sống sót.

Sống mà không phải chiến đấu. Không phải đau đớn.

Giá như cô vẫn còn một cơ hội... Cô chỉ đấu tranh để không chết quá nhanh, đấu tranh chống lại điều không thể tránh khỏi. Có thể điều đó là ngu ngốc, nhưng nó gọi là bản năng sinh tồn.

Alexandre quay lại phòng ngủ, anh đã mặc quần áo và cạo râu sơ sơ.

- Lẽ ra em nên nằm trên giường.
- Không, em ổn mà... Em muốn hít thở không khí trong lành một chút
- Anh đi đây, anh vừa nói vừa hôn cô. Hẹn tối gặp lại, em yêu.
- Anh chưa hứa gì với em, Sophie nhắc nhở.
- Hứa rồi mà, anh trả lời, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn cưới. Anh đã hứa sẽ thuộc về em cho đến lúc chết.
- Hãy hứa với em đi, Sophie ra lệnh.
- Không bao giờ.

Mặc dù nước mắt đang trào lên trong đôi mắt to mệt mỏi, anh vẫn không nhượng bộ. Anh chỉ hôn cô thêm lần nữa, ôm siết cô trong vòng tay trước khi rời khỏi căn hộ.

Trong sảnh, anh gặp bà Martine đến thay phiên.

- Chị trông chừng vợ tôi cẩn thận giúp nhé, Gomez thì thầm.

Cloé là một trong những người đầu tiên đến văn phòng. Phải nói rằng cô đã không ngủ dù chỉ một giây. Thế nhưng cô lại không mệt mỏi chút nào. Thậm chí còn cảm thấy rất khỏe mạnh.

Nathalie vẫn chưa đến, nên cô quyết định tự pha cà phê. Ngồi trong căn bếp nhỏ của tầng nhà, cô nhìn sững vào bức tường màu trắng. Tưởng tượng ra một chiếc quan tài in nổi trên đó.

Chính là chiếc quan tài mà cô nhìn thấy sáng nay, được vẽ ở nắp capo xe của cô, trên lớp bụi mỏng. Thật là một món quà đẹp để để ta thoải mái bắt đầu một ngày mới.

Kẻ bệnh hoạn đó muốn mình phải chết... Hoặc chỉ muốn khủng bố mình. Nhưng mình sẽ không để mặc hắn. Hắn sẽ hiểu rằng hắn đã phạm sai lầm khi tấn công mình.

Cô rà lại những kẻ tình nghi tiềm năng. Không biết lần thứ bao nhiêu. Gã chồng cũ nằm trên bậc cao nhất của bụi danh dự. Nhưng Cloé bắt đầu nghi ngờ. Mặc dù có mũ trùm, mặc dù có bóng tối, liệu ta có thể không nhận ra một người mà ta đã từng yêu ? Một người mà ta từng nguyện rửa đến độ muốn hắn phải chết đi ?

Cloé không có câu trả lời.

Đột nhiên, Christophe lại có những đối thủ nặng kí đáng gờm.

Viên giám đốc sáng tạo gần nhất mà cô từng tra tấn và sỉ nhục cho đến khi anh ta phải bỏ cuộc. Benjamin. Tên khốn Benj... Vô tích sự. Chậm chạp và không hiệu quả.

Có thể nói là hắn không theo kịp Cloé. Rằng đầu óc hắn không đo được với cô.

Dù sao, cô cũng đã làm vì lợi ích của Công ty. Không có gì cá nhân hết. Dù rằng cô có thích thú với việc đó, không thể phủ nhận. Cũng không nuôi tiếc.

Có thể là Nathalie ? Cô đã nghĩ đến một người đàn ông, chưa bao giờ nghĩ đến phụ nữ. Tuy nhiên... Nữ thư kí của cô ghét cô, cô biết thế. Và thích thú vì điều đó.

Nhưng sáng nay thì không.

Không, Nathalie không đủ gan. Cũng không đủ sáng tạo.

Ngược lại, Martins... Anh ta có khả năng. Và nhất là, anh ta có động cơ nghiêm túc để khiến cô hóa điên. Khiến cô bước đi sai một nước. Khiến cô

trượt ngã trong hậu trường để không thể bước lên sân khấu vào thời điểm mong muốn.

Và nếu như anh ta hiểu rằng Ông Già đã lựa chọn và tìm mọi cách, được ăn cả ngã về không ? Sáng qua, anh ta có vẻ đặc biệt vui thích khi thấy cô đến muộn và rơi vào thế bí trong suốt cuộc họp...

Cô rót một cốc cà phê và rời khỏi phòng bếp. Khi quay về phòng mình cô đi qua phòng của Philip. Cô lưỡng lự, cẩn thận nhìn quanh để chắc chắn rằng không có ai nhận thấy mình. Cuối cùng, cô bước vào và kín đáo khép cửa. Tim đập nhanh, cô có cảm giác đang phạm tội. Nói cho cùng, lục lọi văn phòng của một đồng nghiệp đâu phải là một tội ác... Chỉ là một hành động không tế nhị.

Nhưng cô có thể tìm thấy thứ gì ở đây ? Một chiếc áo choàng đen có mũ trùm ? Nực cười ! Martins sẽ không bao giờ đích thân làm một việc bẩn thỉu, anh ta không phải loại người dám nhúng tay vào chàm. Mà là loại người thuê kẻ khác làm.

Cô ngồi vào chiếc ghế của đối thủ, xoay từ phải sang trái và cố gắng tưởng tượng anh ta có thể giấu thứ gì đó nguy hiểm ở đâu. Cô thử mở các ngăn kéo, chúng không khóa. Điều đó có nghĩa là anh ta chẳng có gì phải giấu giếm.

Cô bắt đầu chăm chú nghiên cứu những thứ bên trong. Những hồ sơ mà cô đã thuộc lòng, những vật dụng văn phòng... Không một đồ vật cá nhân nào, trừ một bức ảnh của cô vợ hấp dẫn và con gái anh ta. Gần khung ảnh, còn có một cuốn sách gáy bọc da, hẳn đã được đọc rất nhiều lần. Cloé nhìn tựa sách trong nhiều giây.

Những kẻ nguy hiểm.

Lật giở qua cuốn sách, cô phát hiện ra rằng tác giả giải thích những kẻ nguy hiểm là ai, phương pháp của chúng là gì. Đúng là một cẩm nang tiện lợi để nhận diện chúng, để tránh xa chúng.

Hoặc để bắt chúng.

Cô đặt lại cuốn sách vào chỗ cũ, đưa mắt lướt nhìn chiếc bàn. Nhiều ghi chú trên những tờ giấy nháp. Những điều không được quên, những khách hàng cần gọi lại...

Khi nhắc một tờ lịch dùng để kê tay, cô phát hiện một tờ giấy nhẵn khác, được giấu cẩn thận. Một cái tên, một cái họ không nói lên điều gì. Cũng như một số điện thoại di động.

Cô vội vàng chép lại các thông tin đó vào một mẫu giấy và bỏ vào túi. Đã đến lúc rời khỏi đây.

Cloé sắp đặt lại mọi thứ, rồi bùng cốc cà phê lên. Vừa mở cửa, cô đối mặt ngay với Philip và suýt ngã nhào ra sau.

Anh nhìn cô ngạc nhiên, rồi nhanh chóng nổi giận.

- Cloé... cô dậy sớm quá nhỉ, nói xem nào ! Tôi có thể biết cô đang làm gì trong phòng tôi không ?

- Tôi tìm một hồ sơ mà tôi đang cần.

- Và cô đã tìm thấy nó ? Anh hỏi và nhìn vào đôi tay trống trơn của cô. Nếu cô cần gì, chỉ cần hỏi tôi thôi.

Cô suy nghĩ với tốc độ ánh sáng, trái tim cô vẫn không chịu bình tĩnh lại.

- Hồ sơ Barbier.

- Nó nằm ở khu lưu trữ. Và tôi nhắc lại với cô rằng tôi không ở khu lưu trữ. Chưa đến lúc... Giờ thì ra khỏi văn phòng tôi ngay.

- Tại sao anh lại khó chịu đến thế khi tôi vào đây ? Cloé phản công. Anh có điều gì cần che giấu sao ?

- Không hề, thưa cô. Nhưng cô đang mất thời gian đấy.

- Tôi... tôi mất thời gian ư ? Anh đang nói đến chuyện gì thế ?

- Cô sẽ không tìm thấy câu trả lời bằng cách lục lọi đồ đạc của tôi đâu. Nếu muốn biết về tương lai của mình, tốt hơn hết là nên đến gặp thầy bói ! Anh tuyên bố và đóng sầm cánh cửa trước mũi cô.

Gomez đập mạnh lên vai Laval.

- Hẹn mai gặp lại, Nhóc ngốc.

- Hẹn mai gặp lại, sếp. Và chúc sếp một tối vui vẻ !

- Cậu cũng vậy. Hôn cái ti vi của cậu giúp tôi nhé.

- Buồn cười đấy ! viên thiếu úy cầu nhàu.

Gomez không về thẳng nhà. Nhìn tình hình giao thông, anh đặt chiếc đèn hiệu lên nóc xe, khởi động và lao xe cắt ngang thành phố.

Cuối cùng anh cũng đã tìm thấy thứ mà anh tìm kiếm nhiều tuần nay. Thứ sẽ khiến Sophie vui. Nụ cười của cô thật quý giá biết bao ! Một lần nữa, anh lại nghĩ đến thời điểm cô lịm tắt, khi cái chết khiến đường nét của cô đông cứng. Và cuối cùng sẽ giải thoát cô khỏi nỗi đau đớn.

Anh đỗ xe trước một cửa hàng nhỏ hơi buồn bã. Sách cũ.

Bên trong, không có người khách nào, khiến ta tự hỏi làm thế nào người chủ cửa hàng có thể thanh toán các hóa đơn cuối tháng.

- Xin chào, tôi là Gomez.

- À vâng, tôi đang chờ anh đây !

Ông chủ cửa hàng cầm một cuốn sách để dưới cái kết và đặt trước mặt viên thiếu tá.

- Đây, thứ anh đang tìm đây.

Gomez mỉm cười khoan khoái. Cuốn sách đã bán hết từ rất lâu, chẳng bao giờ được tái bản. Một tiểu thuyết mà Sophie đọc hồi trẻ và đã ghi đậm dấu ấn trong cô. Một cuốn tiểu thuyết mà cô nhất quyết muốn đọc trước khi...

Cuốn sách trông không mấy giá trị, nhưng Gomez có cảm giác đang giữ một kho báu không thể định giá trong tay. Anh trả tiền cho chủ cửa hàng, mua thêm cái túi đựng quà và leo lên xe. Anh đặt cuốn sách trên ghế bên cạnh trước khi bật lại còi hụ.

Chương 14

Alexandre vừa đi vừa chạy lên cầu thang. Tin chắc vào hiệu quả của món quà, anh sốt ruột muốn được tặng nó cho Sophie. Anh đã hứa là sẽ tìm được nó cho cô. Và anh luôn giữ lời.

Anh gặp Martine trong phòng khách, bà đang lật giở một trong những cuốn tạp chí bình dân vợ vẫn mà hình như bà rất thích.

- Chào cậu. Nói khẽ thôi nhé, cô ấy đang ngủ.

- Vâng, Alexandre thì thầm. Hôm nay ổn không ?

Bà Martine nhún vai.

- Phải dùng mooc phin. Cô ấy đau lắm.

Nụ cười của Gomez bay biến.

- Nhưng hình như bây giờ tốt hơn rồi. Tôi vừa vào thăm cô ấy lúc trước, cô ấy ngủ say lắm. Cố gắng đừng đánh thức cô ấy.

- OK. Chúc chị buổi tối vui vẻ.

Anh tiễn bà ra đến tận cửa, bắt tay bà.

- Hẹn mai gặp lại.

Hơi thất vọng vì không thể đưa ngay món quà, anh quyết định sẽ đặt nó lên chiếc bàn đầu giường, để cô thấy nó ngay khi thức dậy. Nhón chân thật khẽ anh bước vào phòng ngủ. Chiếc đèn ngủ đang bật.

Một làn ánh sáng nhẹ chiếu lên khuôn mặt Sophie. Cô đã chết.

Mắt cô vẫn mở, nhìn sững lên trần nhà.

- Chào người đẹp của anh ! Anh tưởng em đang ngủ... Anh có một bất ngờ cho em !

Chương 15

Chỉ còn vài kilomet nữa là Cloé về đến nhà. Chỉ còn một tiếng rưỡi nữa là Bertrand sẽ ôm cô trong vòng tay. Anh phải qua đón cô lúc 20 giờ để dẫn cô đến nhà hàng ăn tối.

Nỗi nhớ anh đã trở nên nguy hiểm. Nhưng cô không còn sức, cũng chẳng còn mong muốn chống lại sức hút đó. Dù cái giá phải trả có là gì thì cũng mặc kệ.

Bởi vì chắc chắn cô sẽ phải trả giá.

Trong đám tắc đường, Cloé suy nghĩ. Cô đã tìm kiếm phần lớn buổi chiều nay, nhưng cái tên trên tờ giấy nhắn không phải là tên một khách hàng của Công ty.

Chính là anh ta, mình tin chắc thế. Chính là Martins. Mình không biết làm thế nào, nhưng anh ta biết việc Pardieu sẽ chọn mình làm giám đốc, và tìm cách loại bỏ mình. Và bây giờ, anh ta biết rằng mình đang nghi ngờ anh ta. Chuyện đó có thể khiến anh ta bình tĩnh lại, hoặc...

Cuối cùng, chiếc Mercedes cũng rời khỏi đường quốc lộ để vào thành phố. Tối nay, giao thông đặc biệt dày đặc. Cloé liền quyết định đi theo con đường phụ, chạy dọc sông Mame. Dài hơn, nhưng thoáng hơn. Rốt cuộc, cô cũng lên được tốc độ cao hơn.

Một chiếc xe đột ngột bám sát phía sau xe cô, Cloé bị chói lóa mắt.

- Đèn của mi kia, đồ ngớ ngẩn ! Cô hét lên và hạ gương chiếu hậu xuống Đền chuyển sang đỏ, cô dừng lại. Hai chiếc đèn vẫn ở sau lưng cô.

- Gã này thật ngốc !

Cô lại tăng ga, rẽ phải để vào một con đường tắt, bám theo những con phố nhỏ chạy giữa những tòa nhà. Đôi đèn pha vẫn bám theo.

Cloé bắt đầu toát mồ hôi. Mồ hôi lạnh chảy dọc sau gáy cô.

Chính là hăn. Không nghi ngờ gì nữa.

Cô tăng tốc, hăn cũng thế.

Cô rẽ trái, hăn cũng rẽ.

- Chết tiệt ! Chết tiệt...

Mắt cô chói đến nỗi cô không thể nhìn rõ nhãn hiệu hay màu sắc của chiếc xe. Điều duy nhất cô đoán được, đó là một chiếc 4x4 hoặc xe hòm, căn cứ vào độ cao của những chiếc đèn.

Bức vẽ trên nắp capo, đêm hôm qua... Một cách để báo trước với cô rằng chiếc xe của cô sẽ biến thành chiếc quan tài ?

- Phải bình tĩnh ! Cô thì thầm. Bình tĩnh !

Cô phanh gấp, dừng xe bên vệ đường. Sẵn sàng chạy tiếp. Với hi vọng là chiếc kia sẽ vượt lên trước và biến mất. Nhưng tất nhiên, nó cũng dừng lại sau cô một mét.

Cloé xem lại để chắc chắn rằng cửa đã được khóa, rồi vớ lấy điện thoại trong túi xách.

Gọi cảnh sát. Nhanh lên.

Một cú sốc hất cô ra phía trước, chiếc điện thoại tuột khỏi tay. Gã bám theo cô vừa húc bộ giảm sóc của xe hăn vào giảm sóc của chiếc Mercedes, Cloé tìm điện thoại, nhưng không thể sờ thấy nó. Hăn tăng tốc, chiếc Mercedes bắt đầu di chuyển lên trước mặc dù Cloé vẫn giữ chân trên phanh.

Cô cài số một, hấp tấp lao đi. Hai tay cô run bắn.
Chiếc xe kia bám sát cô rất nhanh.
Hoàn toàn hoảng loạn, Cloé không còn biết mình đang đi đâu. Cô rẽ trái,
vượt qua một tấm biển mà không nhìn nó.
Đường cụt.

Anh khựng lại ở cuối giường.
Đứng sững. Không phản ứng. Cũng bất động giống như cô. Chỉ có điều
anh vẫn còn thở.
Và có thể đó chính là điều khiến anh đau đớn nhất. Chừng ấy năm còn
lại.
Phải hít thở mà không có cô.

Một cú phanh đột ngột.
Đường cụt.
Phía sau, hai ngọn đèn pha lại gần một cách nguy hiểm, nhưng chậm rãi.
Cloé không biết gì nữa. Mọi thứ trong đầu cô lướt đi quá nhanh, nỗi kinh
hoàng bóp nghẹt trí não cô.
Bỏ xe, nhảy qua hàng rào để trốn vào nhà ai đó ? Hay chờ đợi ?
Xuống xe, chính là chấp nhận rủi ro rời khỏi chỗ ẩn náu. Chờ đợi, chính
là chấp nhận rủi ro hẫng tìm đến cô.
Cô vẫn cố nhặt chiếc điện thoại, nhưng nó đã bị trượt xuống bên dưới
ghế. Để lấy nó, cô sẽ phải ra khỏi xe.
Khi ngồi thẳng lên, cô nhận thấy chiếc xe kia đỗ sau cô chừng chục mét
Hẫng sẽ đến. Buộc cô vào trong xe hẫng. Đánh đập cô, giết chết cô. Hoặc
tệ hơn nữa.
Dường như tim cô sẵn sàng chọc thủng lồng ngực để vỡ tung trên lớp
kính cường lực.
Cánh cửa mở ra, hẫng bước xuống. Dán mắt vào gương chiếu hậu, Cloé
nín thở. Hẫng sẽ làm gì ?
Cô không nhìn thấy nhiều, vì hai chiếc đèn pha.
Chỉ thấy một cái bóng.

Một người đàn ông, hần là thế. Cao, quần áo tối màu, đầu che kín. Đang tiến về phía cô.

Đưa ra lựa chọn đúng đắn. Nhanh lên.

Cloé liền ấn vào còi, và vẫn giữ tay trên đó. Cái Bóng dừng lại.

Cuối cùng, ánh đèn cũng sáng lên trong khu vườn đối diện, một người đàn ông hiện ra trên ngưỡng cửa. Vài giây sau, hàng xóm của ông ta cũng làm theo.

Cloé vẫn nhấn còi.

- Nào, ra khỏi nhà các vị đi ! Cô gào lên. Đến giúp tôi đi !

Kẻ lạ mặt lại vào trong xe. Lùi lại một chút rồi biến mất.

Cloé nhấc tay khỏi nút còi. Cô hít thở trở lại rồi òa khóc nức nở.

Các cư dân sống ven sông cũng quay trở vào nhà họ, lúc này đã trở lại bình lặng.

Cloé ngồi trên chiếc ghế dài. Hai tay kẹp giữa đùi, khuôn mặt căng thẳng tột độ, chân phải khẽ đung đưa. Bertrand quan sát cô, anh đang đứng cạnh cửa sổ.

- Tốt hơn chưa ?

Cô lắc đầu ra ý chưa.

- Vì em không muốn đến nhà hàng, anh sẽ nấu gì đó cho em ăn, anh gợi ý.

- Không... Chẳng có gì trong tủ lạnh đâu. Em không có thời gian để... Mà em cũng không đói.

Bertrand quỳ xuống trước mặt cô, cầm lấy tay cô. Lạnh giá.

- Cố gắng thư giãn đi.

- Hần muốn giết em.

Cô đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn sâu vào mắt anh, tìm kiếm trong đó sự an ủi nhưng không thấy.

- Đừng nói thế ! Chỉ là một gã đùa ác thôi, Bertrand trấn an. Người nào đó chỉ muốn làm em hoảng sợ... Và đã thành công.

Cloé cố kìm nước mắt, Bertrand ôm siết lấy cô.

- Bình tĩnh lại, em yêu. Có thể đó là một gã bị em tạt qua trước mặt và muốn trả thù. Hoặc cũng có thể là một gã thấy cô nàng xinh đẹp và muốn đùa giỡn một chút

- Chính là hần ! Cloé hét lên.

- Trời thì tối, anh không hiểu làm sao em có thể chắc chắn như thế. Làm sao em có thể nhận ra một người mà em chưa bao giờ nhìn thấy thật sự...

Cô biết. Rằng đó là cùng một người. Rằng đó không phải là một kẻ đùa ác. Tuy nhiên, cô không tìm được lời lẽ để thuyết phục Bertrand. Thế nên cô thôi không cãi nữa và tiếp tục nức nở trong vòng tay anh.

Chương 16

Cô quắp tựa lưng vào tường, bên dưới cửa sổ, anh nhìn cô.

Anh đã nhìn cô suốt cả đêm.

Bởi vì, sắp thôi, người ta sẽ mang cô đi mất. Sắp thôi, anh sẽ không còn nhìn thấy cô nữa.

Không bao giờ.

Như thế thì không thể chịu nổi.

Anh đã khóc cạn hết nước mắt, đã nguyện rửa tất cả các thần thánh trong vũ trụ.

Anh đã lưỡng lự muốn vuốt mắt cho cô, nhưng lại không dám chạm vào cô. Cảm nhận cái lạnh từ làn da cô trên da anh vượt quá sức lực của anh.

Anh đã lưỡng lự muốn dùng đến khẩu súng. Muốn nhét nó vào miệng để đi cùng cô.

Rốt cuộc, anh đã không bóp cò. Nhưng không từ bỏ.

Nói cho cùng, anh đã không hứa với cô điều gì.

Vũ khí của anh, trong tầm tay. Trong bao súng.

Chỉ một hành động. Và quên hết. Không còn đau khổ nữa.

Lại thêm một đêm không ngủ.

Thế nhưng, cô vẫn không hề cảm thấy mệt mỗi chút nào. Mà là một thứ năng lượng gần như cuồng loạn. Cơ bắp gồng lên, thần kinh nhạy bén.

Đứng trước gương, Cloé không nhận ra mình. Sự mệt mỏi mà cô không cảm nhận thấy đang hiện hiện rõ mồn một trên mặt cô.

Cô quay vào phòng, nơi Bertrand vẫn còn đang ngủ.

Làm sao anh có thể ngáy khò khò trong khi cô đang vờn nhau với cái chết ? Cô những muốn anh chia sẻ những cơn mất ngủ, những lo lắng, những sợ hãi của cô. Cô cảm thấy đơn độc, dù anh đang ở đó.

Đơn độc và dễ bị tổn thương.

Nhưng trò chơi đã kéo dài đủ rồi. Luật chơi sẽ phải thay đổi.

Thậm chí anh không nghe thấy bà bước vào. Anh đã ở quá xa. Trốn trong vỏ ốc dày của nỗi đau, nỗi buồn, nỗi sợ hãi.

- Xin chào, Sophie !

Martine dừng lại ở cửa phòng. Đầu tiên bà nhìn thấy Alexandre đang ngồi dưới đất, không thể nhận ra. Một khẩu súng trong tay phải.

Sau đó, mắt bà chuyển sang Sophie.

- Chúa ơi...

Bà sửng sờ vài giây rồi mới phản ứng được. Bà lại gần viên thiếu tá, quỳ xuống cho ngang tầm với anh.

- Cậu Gomez, đưa khẩu súng cho tôi, làm ơn đi.

Bà đưa tay ra, anh không nhìn thấy, mắt anh vẫn chăm chăm nhìn vào vợ. Như thế nếu rời mắt đi, anh sẽ khiến cô biến mất mãi mãi.

- Đưa khẩu súng cho tôi, cậu Gomez, bà nhắc lại bằng giọng vô cùng dịu dàng.

- Mặc kệ chúng tôi. Chị đi đi.

- Không, Alexandre. Tôi không thể để mặc hai người. Đưa súng cho tôi rồi tôi sẽ đi.

Cuối cùng, anh cũng đưa mắt nhìn bà. Đôi mắt của một người điên. Đẹp kinh khủng.

Buồn kinh khủng, sáng nay.

Martine đưa tay ra, cầm lấy khẩu súng.

- Thôi nào, Alexandre, bỏ ra đi.

Anh nói lỏng ngón tay, bà đỡ lấy báng khẩu Sig-Sauer và biến ra ngoài để cất nó vào nơi chắc chắn. Khi bà quay trở lại phòng, anh vẫn không nhúc nhích. Dường như anh đã bất động vĩnh viễn.

Bà Martine liền kéo tấm ga lên qua đầu Sophie. Như thể người chết không bao giờ được có khuôn mặt.

- Không ! Gomez hét lên. Đừng động vào cô ấy !

Anh đứng dậy, bà lùi lại. Theo bản năng.

Đôi mắt của người điên. Đang chăm chăm nhìn bà.

- Bình tĩnh lại đi, tôi xin cậu...

Bà lùi ra khỏi phòng, không gây ra cử chỉ nào đột ngột, rẽ vào hành lang và vớ lấy điện thoại di động. Nhưng bà muốn ra khỏi nhà rồi mới gọi điện thoại. Bằng bàn tay run rẩy, Alexandre kéo tấm ga xuống.

- Anh ở đây, anh thì thầm. Sẽ không có ai chạm vào em. Không ai hết.

- Được rồi, tôi tóm lược lại nhé, cô đã bị một người đàn ông lái xe bám theo, tối qua. Cũng chính người đàn ông này, người mà cô không thể miêu tả lại, đã đi theo cô trong phố, rất nhiều lần.

Viên cảnh sát thờ dài, Cloé vẫn níu kéo. Cô đã nghĩ họ dễ thuyết phục hơn.

- Còn có cả một con chim chết trên ngưỡng cửa nhà tôi và...

- Không nên nhìn đâu cũng thấy điều xấu xa, thưa cô - viên thiếu úy cắt ngang. Một con chim bay đến chết trên thảm chùi chân nhà cô, điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Không phải lúc nào lũ chim cũng đi tìm chỗ kín đáo để chết !

Cloé nghiêng hai hàm răng. Gã này đang công khai chế giễu cô.

- Thế còn chiếc quan tài trên xe tôi ?

Anh ta nhún vai.

- Trò ngu ngốc của một đứa trẻ hoặc một gã hàng xóm thô lỗ.

- Tôi đang gặp nguy hiểm chết người, mà anh lại không tin tôi sao ?

Cloé nổi khùng.

- Nghe này, thưa cô, tôi rất muốn giúp cô, nhưng thực lòng, tôi không biết phải làm thế nào ! Cô nói với tôi về một người đàn ông mà cô chưa từng nhìn rõ mặt, chỉ thoáng thấy rất mơ hồ. Cô nói với tôi về những sự việc không thể xác minh. Nếu có những cú điện thoại hoặc những bức thư nặc danh, thì tôi sẵn lòng. Nhưng ở đây...

- Tôi nói với anh rằng có kẻ muốn giết tôi ! Cloé nhấn từng chữ bằng giọng lạnh băng. Và các anh phải giúp tôi.

Lại thêm một tiếng thở dài của viên thiếu úy. Anh ta liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

- Ai có thể muốn làm điều xấu với cô ? anh ta miễn cưỡng hỏi. Cô có nghi phạm nào để đề xuất với tôi không ?

- À thì... Chồng cũ của tôi, có thể thế. Tôi đã khiến anh ta phải vào tù.

Viên cảnh sát bỗng có vẻ quan tâm.

- Hẳn vô cùng hay ghen và thích sở hữu. Hẳn... hẳn thường đánh tôi. Cuối cùng tôi đã đâm đơn kiện hẳn, vào cái ngày mà tôi phải nhập viện. Hẳn bị kết án sáu tháng tù, trong đó có bốn tháng tù treo. Hẳn tên là Christophe Dario.

Viên thiếu úy ghi chép lại.

- Từ đó đến nay, anh ta ở đâu ?

- Tôi không biết. Chúng tôi đã ly hôn, tôi chẳng hề có tin tức gì về hẳn.

- Anh ta không trả tiền trợ cấp cho cô sao ? viên cảnh sát ngạc nhiên.

- Không, tôi kiếm được nhiều hơn hẳn ta, Cloé giải thích với một nụ cười ngạo mạn.

- Tôi hiểu... Thế là, cô nghĩ rằng anh ta muốn trả thù, nếu tôi hiểu đúng ý cô.

- Có thể.

Viên cảnh sát lại thở dài. Hình như đó là thói quen của anh ta. Cũng có thể là một cái tật. Hoặc là do sức nặng của những lời khiêu kiện mà anh ta phải tiếp nhận trong cả ngày dài.

- Còn kẻ tình nghi nào khác không ?

- Còn có Philip Martins, phó giám đốc còn lại ở Công ty nơi tôi làm việc.

Cloé giải thích với anh ta rằng hai người đang là đối thủ, rằng ông tổng giám đốc sắp ra đi. Người đối thoại với cô nhú mày.

- Cô nói hơi quá. Nếu tất cả các đồng nghiệp đang cạnh tranh một vị trí đều bắt tay vào...

- Thôi được, anh có tiếp nhận đơn kiện của tôi không ?

- Cô kiện ai ?

Cô ngược mắt lên trời.

- Kiện X, tất nhiên !

- Rất tiếc, thưa cô, nhưng điều đó là không thể được. Không có gì chắc chắn để tôi có thể tiếp nhận đơn kiện của cô và mở một cuộc điều tra. Tôi cần có những yếu tố đáng tin cậy, những sự việc. Không có tấn công, không có xâm phạm vào nơi ở. Cô không hề bị đe dọa bằng lời nói hoặc bằng bản giấy...

- Các anh sẽ chờ tôi chết thì mới hành động sao ?

- Đừng bi quan quá thế ! viên cảnh sát cười gằn. Không phải vì một gã theo cô một hay hai lần trong phố mà... Có thể là anh ta yêu cô, đơn giản thế thôi !

- Thế còn chồng cũ của tôi ?

- Nếu là anh ta, có thể cô đã nhận ra. Kể cả với một chiếc mũ trùm trên đầu ! Thôi nào, nghiêm túc nhé, thưa cô... Một biên bản, thật sự đó là tất cả những gì tôi có thể làm cho cô. Nếu mọi chuyện rõ ràng hơn, nếu cô nhận được những lời đe dọa thực sự, hãy quay lại gặp chúng tôi.

Cloé nhìn anh ta bằng ánh mắt nảy lửa.

- Đừng quên lấy lại... con chim đông lạnh của cô. Chúng tôi có những việc khác phải làm thay vì chạy theo một cái bóng.

Anh không có lựa chọn nào khác. Họ đông quá, được trang bị lòng thương hại vờ vịt nhưng chiếc kim tiêm thì thật.

Thi thể Sophie được đưa tới nhà xác.

Trong khi anh ở lại, bị giam cầm trong căn phòng trống rỗng này. Giữa một cánh đồng đồ nát.

Anh đã lấy lại khẩu súng công vụ mà bà Martine cất trong một ngăn tủ, cầm chắc nó trong tay phải.

Em cần anh hứa với em, Alexandre...

Có những lời hứa mà ta không thể giữ, em yêu ạ. Anh biết rằng găm một viên đạn vào đầu cũng không giúp anh đến được với em. Như thế thì quá dễ dàng, quá đẹp đẽ. Nếu có tồn tại cái nơi mà chúng ta có thể gặp lại nhau, anh chỉ cần phải chờ đợi.

Anh biết rằng khi bóp cò anh sẽ vĩnh viễn mất em, tình yêu của anh ạ. Nhưng ít ra, anh sẽ quên.

Cảm giác khó chịu như vừa nuốt một con rắn độc. Nó đang lồng lộn trong ruột cô.

Bị gắn vào dòng điện 220 và mỗi ba mươi giây lại bị một cú sốc điện Cloé không thể bình tĩnh lại được.

Nỗi sợ hãi đang nhấn chìm cô trong những đợt sóng liên tiếp.

Cảm giác trên trán mình có khắc một cái đích ngắm. Là một con mồi. Dễ dàng.

Sự bất lực. Và cảm giác cô đơn kinh khủng.

Không ai tin cô. Không ai nghĩ rằng cô đang nói nghiêm túc. Trong khi Cái Bóng đang chờ đến giờ khắc của nó, thời điểm thuận lợi.

Cô đã đến Công ty vào cuối buổi sáng, sau khi mất thời gian ở trụ sở cảnh sát. Hai tiếng đồng hồ chờ đợi để rồi rốt cuộc bị một cảnh sát tầm thường sỉ nhục.

Một kẻ thiếu năng lực, đúng thế ! Mà muốn những yếu tố đáng tin cậy. Tao hứa là sẽ bảo mọi người mang cái xác còn ấm của tao đến văn phòng mà !

Cloé lấy từ trong túi ra mảnh giấy có ghi những thông tin bí ẩn tìm thấy trên bàn làm việc của Philip Martins. Victor Brugman, 06.39.63...

Cô quyết định sẽ thử vận may. Cô bấm số trên điện thoại di động, đóng cánh cửa của cái hang ổ đang chìm vào ánh tranh tối tranh sáng. Cô đã hạ rèm xuống, để tránh bị kẻ đó theo dõi bằng ống nhòm. Bởi vì hắn vẫn đang ở đó, cô tin chắc thế. Rình mò cô không ngớt.

Sau hồi chuông thứ ba, một giọng đàn ông trả lời.

- Ông Brugman ?

- Đúng ông ta đây...

- Xin thứ lỗi vì đã quấy rầy ông. Tôi gọi cho ông theo lời giới thiệu của Philip Martins. Ông ấy đã cho tôi số điện thoại của ông.

Im lặng ngắn ở đầu đường kia.

- Tôi nghe đây, thưa cô... Cô ?

Cloé vội vàng bịa ra một cái tên.

- Thế đấy, tôi cũng cần đến dịch vụ của ông.

- Tất nhiên, sao lại không chứ. Cô muốn đầu tư một khoản là bao nhiêu ?

- Một khoản bao nhiêu à ? Cloé ngờ nghệch nhắc lại. Tôi sẽ trả mức giá cần thiết.

Lại một khoảng im lặng. Dài hơn lần trước.

- Cô có một ngân sách vô hạn, thật tốt quá ! Nhưng chính xác thì cô tìm thứ gì ?

- Giống như Martins. Nhờ ông giúp tôi chăm sóc cho một người.

- Thật sao ? Thế tôi chăm sóc người đó bằng cách nào ?

Cloé có cảm giác đang bị rơi vào vùng cát lún.

- Tôi muốn ông làm cho người đó sợ.

Người đàn ông phá lên cười.

- Nghe này, thưa cô, tôi nghĩ rằng thật ra đã có sự hiểu lầm. Hiểu lầm rất lớn ! Cô biết đấy, tôi chỉ là một nhà môi giới bất động sản đơn thuần. Tôi có thể khiến người ta sợ, nhất là khi tôi báo giá... nhưng đó không phải là chuyên môn của tôi !

Cloé nhắm mắt và cúp máy mà không thềm xin lỗi.

- Chết tiệt !

Lại một hướng đi không lối thoát. Còn may là cô đã gọi giấu số.

Cô xem đồng hồ. Mới là đầu giờ chiều, nhưng cô bỗng tự hỏi mình đang làm gì ở đây. Ngày hôm nay, cô không thể tập trung được. Hồ sơ chất đống trước mặt, giống như những ngọn núi cần phải vượt. Cô, bình thường vốn

nhanh nhẹn là thế, lại không thể nghiên cứu dù chỉ một hồ sơ, trong khi mọi người đang chờ ý kiến cô cho từng bộ.

Cố gắng vô ích, cô buông xuôi. Nhắc máy điện thoại cố định gọi Nathalie.

- Tôi ra ngoài đây, cô thông báo. Tôi có hẹn với bác sĩ.
- Giờ nào thì cô quay lại ?
- Tôi không quay lại.
- Thế à ? Nữ thư kí ngạc nhiên. Cô có dặn gì không ?
- Không. Hẹn mai gặp lại, Nathalie.

Cô tắt máy tính, mặc áo khoác và bỏ trốn. Thang máy mở ra, cô gặp ngay Martins và Pardieu đang trò chuyện vui vẻ.

Kế hoạch tồi tệ.

- Cô đã về sao ? Philip ngạc nhiên một cách nham hiểm.
- Anh ta xem đồng hồ, ông tổng giám đốc cũng làm như thế.

Càng ngày càng hay rồi đây.

- Tôi có hẹn ở bên ngoài.
- Với ai ? Pardieu hỏi.
- Với bác sĩ.
- Cô ồm à, cô bé ?

Cô không thể chịu nổi việc ông ta gọi cô là cô bé, nhất là trước mặt Martins.

- Tôi không biết, tôi cảm thấy không khỏe.
- Đúng là trông cô rất nhợt nhạt, Martins châm chọc. Cô có vẻ kiệt sức.
- Chắc là tôi bị nhiễm vi rút, Cloé trả lời. Ngày mai sẽ tốt hơn.
- Cô nghỉ ngơi đi, cô bé. Đây không phải là lúc để yếu ớt.

Cô bước vào thang máy, ấn nút 0. Martins quay lại, tặng cô một nụ cười đặc biệt ngạo mạn. Rồi, trước khi cửa thang máy khép lại, cô còn kịp nhìn thấy anh ta đặt một bàn tay lên vai tổng giám đốc, thì thầm gì đó vào tai ông ta.

- Mi chẳng mất gì khi chờ đợi cả, Cloé thì thầm.

- Sếp ?

Gomez biết rằng anh nhận ra giọng nói này. Nhưng không còn nhớ nó thuộc về ai. Có thể đó là do thứ khốn kiếp mà bác sĩ tiêm cho anh sáng nay. Có thể là do anh đang hóa điên. Lần này là điên thật sự.

Laval hiện ra ở cửa phòng.

- Cửa đang mở, anh phân trần.

Gomez ngẩng đầu lên, viên thiếu úy khẽ lùi lại khi đối diện với khuôn mặt quen thuộc đó. Khuôn mặt bị tàn phá.

Anh quan sát chiếc giường bệnh, khó mà tin được rằng trong suốt thời gian đó anh không hề biết gì. Anh nhớ lại lần họ tranh luận về bữa tiệc tối ở nhà Villard, nước mắt bỗng dâng lên trong đôi mắt trẻ thơ của anh.

- Anh Maillard đã báo cho tôi... Anh ấy bảo tôi đến.

- Biến đi. Tôi cần ở một mình.

- Bà y tá chăm sóc cho vợ anh đã gọi điện cho anh ấy. Anh ấy đang ở Marseille, thế nên anh ấy gọi cho tôi và giải thích tất cả. Tôi không biết... Mà cũng không ai biết, ngoài anh ấy. Anh ấy bảo tôi ở lại với anh.

- Đi đi.

- Không. Tôi không đi. Anh không nên ở một mình, không phải lúc này.

Viên thiếu úy dậm bước thêm một bước về phía cấp trên, nhưng dừng sững lại. Cuối cùng, anh cũng vừa nhìn thấy khẩu súng trong tay Gomez.

Không nên đường đột với anh ấy.

Anh liền thả mình trượt dọc bức tường. Để có cùng tư thế.

- Lẽ ra anh nên nói với chúng tôi.

- Thế thì thay đổi được gì ?

- Có lẽ chúng tôi có thể giúp được anh, có thể.

Gomez cười gằn căng thẳng, bàn tay anh quắp lại trên cò súng của khẩu Sig-Sauer.

- Cậu nên đi đi, thiếu úy ạ.

- Không, sếp ạ - tôi sẽ không bỏ anh đâu.

- Cậu sợ tôi tự bắn mình à ?

Laval suy nghĩ trước khi trả lời.

- Anh muốn đi cùng chị ấy, đúng không ?

- Tôi sẽ không đi cùng cô ấy được. Chuyện đó thật ngu ngốc.

- Tôi cũng nghĩ như thế. Ở nơi đó, chị ấy không còn đau đớn nữa.
- Tôi thì có.
- Tôi cũng hình dung thế.
- Cậu không thể đâu.
- Đúng thế. Tôi đã nói là hình dung, chứ không phải biết...

Mỗi lời nói đều có tầm quan trọng của nó, sếp ạ. Chính anh đã dạy tôi điều đó. Cả hai cùng im lặng một lát

- Tôi không thể ngăn cản anh tự làm mình nổ tung nếu đó là điều anh thực sự muốn, Laval nói tiếp. Nhưng... tôi vẫn muốn thử.

Viên thiếu úy lại ngừng một lát. Anh có vẻ bình tĩnh, nhưng bão tố đang quay cuồng trong đầu. Nói gì với anh ấy đây ? Làm thế nào để anh ấy quyết định ở lại ?

Hãy làm theo bản năng, Nhóc ạ. Gomez vẫn thường nhắc anh như thế.

Chỉ có điều một bước đi sai có thể đáng giá cả mạng sống của anh ấy. Anh lại cất tiếng, sau vài phút

- Anh yêu cô ấy, đúng không ?

Gomez nhắm mắt lại.

- Biến đi.
- Trả lời tôi đi rồi tôi sẽ để anh yên.
- Hơn tất cả, Alexandre buông thông.
- Nếu anh găm một viên đạn vào đầu, anh sẽ không đau đớn nữa, chắc chắn thế, viên thiếu úy nói tiếp. Nhưng anh sẽ quên không chỉ nỗi đau đớn. Anh sẽ quên hết.

Gomez áp trán vào đầu gối, hai tay bóp chặt lấy đầu. Dấu hiệu đầu anh sẽ vỡ tung. Trước cả khi anh siết cò.

- Anh sẽ quên chị ấy là ai. Ý nghĩa của người này đối với người kia.

Alexandre có cảm giác người phụ tá trẻ đang ấn những cái đinh vào cột sống của anh.

- Không ai biết rõ về chị ấy hơn anh, tôi nghĩ thế. Thế nên, nếu anh bắn vỡ đầu mình, chị ấy sẽ không còn nơi nào để tồn tại nữa.

- Im đi, Gomez nài nỉ. Làm ơn, im đi...

Laval cảm thấy anh đã chạm đến mục tiêu, đúng chỗ. Đúng lúc.

- Được thôi, tôi im... Mà này, ta đã khoanh vùng được Nikolle.

Alexandre vẫn cúi đầu, như thể không nghe thấy.

- Albail Nikollë, cánh tay phải của Bashkim, Laval nhắc. Và đó là nhờ anh.

Viên thiếu tá vẫn không phản ứng. Nhưng viên cảnh sát trẻ vẫn kiên trì.

- Anh có nhớ không, cái gã ở số nhà 29 phố Fraternité ấy ? Thế là, nhờ việc bám đuôi gã, chúng tôi đã khoanh vùng được Nikollë. Hắn có một căn hộ ở Kremlin-Bicêtre. Và tôi cảm thấy rằng, sắp tới, hắn sẽ dẫn ta đến tận Bashkim. Bởi vì theo những lần nghe trộm, tên khốn đó đang qua Pháp. Tôi nghĩ là anh muốn biết.

Cuối cùng, Gomez cũng ngẩng đầu lên và nhìn viên thiếu úy của mình với sự dè dặt bất ngờ.

- Tomor Bashkim đang ở đây, Laval dần từng tiếng. Ở đây, tại Pháp. Chính xác hơn là trong khu 94. Và bạn của hắn sắp dẫn ta lần đến tận hắn, tôi tin chắc thế. Nhưng tên khốn đó là của anh, sếp ạ. Chúng tôi không quên điều đó. Thế nên, chúng tôi giữ anh trong cuộc và sẽ chờ anh quay lại. Chúng tôi sẽ chờ, bao lâu cũng được... Anh muốn một điều thuốc không ?

Alexandre gật đầu đồng ý, Laval trượt bao thuốc và hộp quẹt của anh trên nền nhà. Cuối cùng, Alexandre cũng buông vũ khí. Trong vài phút, chắc thế. Nhưng cũng đã là một bước tiến.

- Hãy kể về chị ấy với tôi, Laval thì thầm. Tôi không biết gì về chị ấy cả...

Chương 17

Tất nhiên, Cloé không đến nhà bác sĩ. Để loại bỏ thứ kí sinh trùng đang phá hoại đời cô, cần đến thứ khác chứ không phải chỉ một bác sĩ đa khoa.

Đúng hơn là một chuyên gia. Loại người chuyên giết thuê.

Mặc dù một bác sĩ cũng có thể giải thích cho cô tại sao tim cô lại đập một cách vô tổ chức như vậy. Có lúc đến hàng trăm nhịp một giờ. Có lúc lại lười biếng đến kinh khủng.

Giải thích cho cô biết tại sao, từ sáng nay, thỉnh thoảng cô có cảm giác mình đang rời bỏ thế giới của người sống. Có cảm giác mình đang ngủ mở mắt, ra ngoài cơ thể của chính mình. Như thể có những hố đen trong cuộc sống của cô. Trong não cô.

Chỉ là một mối thôi, hẳn là thế. Kết quả của hai đêm không ngủ.

Cũng là tác hại của nỗi sợ hãi nữa. Cô tắm mình trong nỗi sợ đó từ nhiều ngày nay, như thể ta tắm trong một bể a xít. Hiển nhiên là việc đó đã bắt đầu để lại dấu ấn.

Mặc dù tình trạng như thế, cô vẫn trở về nhà, tuy nhiên cô buộc phải dừng lại nghỉ một lát ở bên vệ đường. Với hi vọng là bằng việc thay đổi giờ giấc, cô sẽ phá hỏng những kế hoạch của Cái Bóng.

Và quả thế thật, cô chẳng nhìn thấy có chiếc xe nào đi theo mình.

Cô khóa cửa, cởi áo khoác, vội ngay lấy điện thoại để gọi một thợ khóa. Thêm một ổ khóa trên cánh cửa ra vào mà cô vẫn muốn được bọc sắt, thay chìa khóa. Phòng thủ yếu ớt, nhưng dù sao cũng khiến cô an tâm hơn đôi chút.

Người thợ khóa đề nghị sẽ đến vào chiều thứ hai. Lại một cuối tuần nữa phải chờ đợi, nhưng cô sẽ trụ được.

Chỉ còn việc tìm cách trang bị một loại vũ khí. Một khẩu súng, nhẹ và dễ điều khiển, mà cô có thể bỏ trong túi xách, giữa thỏi son và chiếc gương bỏ túi.

Nhưng trong thế giới như của cô, chẳng ai có thể cung cấp cho cô thứ hàng hóa đó.

Ngồi trên ghế sofa, cô suy nghĩ. Ai, trong những người xung quanh cô, có khả năng chỉ dẫn cho cô bước tiếp theo ?

Có lẽ chỉ cần đến một cửa hàng bán vũ khí ? Cô chẳng biết gì về việc này, nhưng giả định rằng cần phải có giấy phép hoặc thứ gì đó tương tự. Sau khi tìm kiếm đôi chút trên Net, cô hiểu rằng khẩu súng duy nhất cô có thể mua đang ngụy trên giá của một cửa hàng đồ chơi.

Thế nếu như cô mua một quả bom hơi cay ? Không đủ sức thuyết phục như một khẩu AK47, nhưng còn tốt hơn là không có gì.

Cô có thể thêm vào danh sách một chiếc gậy gôn để trong xe, một chiếc khác ở cửa ra vào, và cái thứ ba trong phòng ngủ.

Thứ đó thì cô biết phải mua như thế nào. Trong thế giới của cô, mua gậy gôn dễ hơn rất nhiều so với mua súng lục. Chỉ là đẳng cấp xã hội thôi.

Bởi vì cảnh sát không muốn quan tâm đến việc của cô, nên cô sẽ phải tự vệ.

Cô không phải loại phụ nữ để mình bị tấn công mà không phản ứng gì. Lần sau khi gã khốn đó thò mặt ra, Cloé hứa sẽ không ngất xỉu, sẽ để gã lại gần và xịt khí ga làm tê liệt đầy mặt gã trước khi xé đôi sọ gã.

Mạnh mẽ nhờ những giải pháp đó, cô quyết định cho phép mình nghỉ ngơi một chút. Cô gửi một tin nhắn cho Bertrand, mời anh ăn tối cùng, rồi xem đi xem lại hai lần để chắc chắn là cửa ra vào và cửa sổ đều được khóa kĩ.

Trong phòng ngủ, cô cởi bỏ quần áo và chui vào trong chăn. Cô không buồn ngủ lắm, nhưng biết rằng mình phải ngủ bù. Thứ hai, cô sẽ phải đủ phong độ để ngốn hết cả đồng hồ sơ đang đau khổ. Không để Ông Già phải thất vọng, nếu muốn thực hiện những dự định của mình.

Ngang tầm với các tham vọng của cô, luôn luôn.

Mắt cô không chịu nhắm lại, cô vớ lấy hộp thuốc ngủ trong ngăn tủ đầu giường, uống một viên.

Chừng mười phút sau, cô lại uống viên thứ hai.

Một tiếng cười trẻ con. Thuần khiết và trong trẻo. Và liền sau đó, một tiếng hét kinh hoàng, một thân người rơi trong khoảng không và bẹp nát dưới chân cô.

Cloé mở mắt ra, trời tối om. Cô nhìn đồng hồ báo thức, nhận thấy đã 19h30. Cô đã ngủ trong bao lâu ? Cô không còn nhớ mình đi ngủ từ lúc nào. Thậm chí còn không nhớ tại sao mình lại không ở văn phòng. Mà hôm nay cô có đi làm không nhỉ ? Mớ bong bóng kính khủng trong đầu.

Điện thoại di động reo vang, cô giật mình như bị điện giật. Cô nheo mắt đọc tin nhắn. Mọi thứ đều rất mờ mịt..

Là Bertrand, anh viết rằng anh đồng ý đến ăn tối hôm nay.

Cô đã mời anh sao ? Hẳn là thế... Ước gì cô nhớ lại được.

Cloé thử thoát khỏi trạng thái lơ mơ đó. Ngồi trên mép giường, cô ôm đầu trong tay và bơi ngược dòng.

- Thứ thuốc ngủ khốn kiếp !

Những hình ảnh trong giấc mơ vẫn lướt qua đầu cô, cho thấy cô còn chưa tỉnh hẳn.

Tiếng hét kinh hoàng đó, thân hình rơi trong khoảng không và nát bẹp dưới chân cô.

Giá như đó chỉ là một cơn ác mộng. Giá như đó chỉ là...

Cô đứng dậy, hơi loạng choạng.

May quá, Bertrand sẽ không đến trước 21 giờ.

Cô tắm qua loa rồi nhanh chóng mặc quần áo. Đám sương mù tan loãng đôi chút trong đầu cô, cô đột nhiên nhớ ra là tủ lạnh đang rỗng. Hoàn toàn trống không.

- Chết tiệt !

Cô không cảm thấy có đủ sức để đối mặt với đám đông ở siêu thị, quyết định sẽ mua đồ ở cửa hàng tại góc phố. Trong bếp, cô tựa người vào sơ đồ công việc. Vẫn rất khó khăn mới đứng nổi. Một cốc nước lạnh có lẽ sẽ giúp cô thoát ra. Mặc dù ở mức độ này, có lẽ cô cần cả một xô nước đá.

Cô mở tủ lạnh, lấy chai nước và vớ lấy một cái cốc trong tủ.

Và đột nhiên, cô sững lại.

- Không, không thể thế được...

Cô mở tủ lạnh lần nữa. Nó đầy ắp.

Cloé đã quay trở lại được từ cõi chết. Phải mất đến hai lần tắm, nước gần như lạnh cóng, ba cốc cà phê và hơn một giờ đồng hồ. Cô thề từ nay trở đi sẽ tránh xa thuốc ngủ.

- Ngon quá, Bertrand khen.

Tối nay, anh rất lịch lãm. Cloé thấy anh vô cùng đẹp trai. Mỗi ngày lại thêm quyến rũ.

- Em phải nói với anh một chuyện, cô tuyên bố.

Cô hít một hơi thật sâu, rồi lên tiếng.

- Hẳn đã đến đây.

Mặt Bertrand biến đổi. Con giận dữ nảy mầm ở đáy đôi mắt xanh nhạt quẩn rũ.

- Em lại bắt đầu đấy, phải không ? Cả hai chúng ta đang rất vui, rất thành thoi...

- Em nói với anh là hẳn đã vào nhà em.

Bertrand thở dài. Cô thấy rõ là anh đang làm hết khả năng để tỏ ra bình tĩnh - Làm sao em biết điều đó ? Anh hỏi.

- Cái tủ lạnh...

- Sao, có dấu vân tay trên đó à ? Bertrand cười khẩy.

- Anh đừng chọc tức em, Cloé ra lệnh. Sáng nay, nó trống rỗng. Mà tối nay thì đầy ắp.

Bertrand nhú mào. Rồi đột nhiên, anh phá lên cười.

- Em đùa vui thật đấy !

- Không, em không đùa. Em nói với anh rằng tủ lạnh đã được chất đầy trong khi em vắng nhà.

Anh nghiêm túc trở lại.

- Em làm anh lo lắng đấy, Cloe.

Cô vò nhàu chiếc khăn ăn, cố gắng tìm từ ngữ để thuyết phục anh.

- Hẳn đã vào đây và chất đầy đồ vào tủ lạnh.

- Đừng có nói linh tinh nữa đi !

Đột nhiên, anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt có thứ gì đó thật dữ tợn.

- Cứu với ! Anh hét bằng giọng the thé. Một người đàn ông muốn chơi xấu tôi ! Hẳn ta đã đi chợ và chất đầy đồ trong tủ lạnh của tôi ! Mà cảnh sát đã làm gì chứ ? !

Cloé cảm thấy nước mắt trào lên trong mắt, cô cố gắng nén xuống.

- Đừng nói thế, cô thì thào. Em không điên.

Anh đổi thái độ.

- Anh biết là em không điên, em yêu ! Nhưng em có vấn đề.

- Đúng, em có vấn đề. Có kẻ nào đó muốn em hóa điên. Và không ai tin em hết.

- Chắc chắn phải có cách giải thích. Chính cô giúp việc của em đã đi chợ.

- Không thể nào. Cô ấy không bao giờ đến vào thứ sáu, và không bao giờ đi chợ cả.

- Thế thì là chính em.

Cô nhìn anh, không hiểu.

- Nhưng nói thật, nếu em đã mua đồ ăn, thì em phải nhớ chứ !

- Đấy, vấn đề chính là thế đấy, Bertrand kết luận. Anh tin là em nên đến gặp bác sĩ. Chuyên về thần kinh.

- Bác sĩ thần kinh ? Cloé hoảng hốt nhắc lại.

- Đúng. Có thể là lần trước, khi em bị ngã trong ga ra, cú đập vào đầu...

- Không ! Cloé kêu lên. Em vẫn khỏe !

Anh cầm tay cô trong tay anh, dịu dàng hơn nữa.

- Không, em không khỏe, anh đảm bảo thế. Em có những phản ứng rất kì quặc. Em làm anh sợ.

- Em đã nói là hấn vào đây ! Chính là hấn, em chắc chắn thế !

Bertrand buộc cô đứng dậy.

- Đi cùng anh, anh ra lệnh.

Anh dẫn cô vào tận bếp, mở tủ lạnh.

- Quả thật là nó đầy ắp, anh nhận xét. Những thứ trong tủ lạnh, cũng là những thứ em vẫn thường mua, đúng hay sai ?

Cô đưa mắt nhìn những thứ đồ ăn, không trả lời. Một nỗi sợ, tệ hơn nỗi sợ những ngày qua, khẽ khàng len lỏi trong cô.

Bertrand cầm lên một vỉ sữa chua, dí sát vào mũi cô.

- Đây chính là loại em thích nhất, không phải sao ?

- Đúng...

Anh đặt lại vỉ sữa vào ngăn mát, vớ lấy một gói giăm bông cắt lát, nhìn nhãn hiệu.

- Em thường đi chợ ở đâu ?

- Ở Casino.

- Mua ở Casino đây, anh nói và chỉ nhãn cho cô.

Cloé tái xanh.

- Em không đến đó... Em... Em từ văn phòng về thẳng nhà... Và em đã ngủ.

- Em có uống thuốc không ? Bertrand nghi ngờ.

- Chỉ một viên thuốc ngủ, cô thú nhận. Thực ra là hai viên.

Anh đóng tủ lạnh lại, túm lấy hai vai Cloé.

- Túi xách của em đâu ?

- Ở... Trong phòng khách.

Hai người quay lại đó, Bertrand lấy cái túi và đưa cho cô.

- Thông thường, em trả tiền đi chợ như thế nào ?

- Bằng thẻ xanh.

- Đưa thẻ của em đây.

Cô làm theo, càng lúc càng bối rối, đưa cho anh chiếc thẻ được bọc trong một chiếc túi bằng da. Anh lấy ra những phiếu trà tiền, xem xét rồi cuối cùng chìa ra tấm phiếu khiến anh quan tâm.

Hoài nghi, đến lượt Cloé xem kỹ tấm phiếu. Nó được xuất trong ngày.

- Em đã đến Casino, em qua quầy thu ngân lúc 17 giờ và thanh toán bằng thẻ.

- Không thể thế được ! Cloé rên rỉ và lắc đầu.

Bertrand đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô.

- Nghe anh này, Cloé... Em nghe kỹ đây. Em có vấn đề rất nghiêm trọng. Em phải đến gặp một người có chuyên môn. Em có vấn đề về trí nhớ, hình như thế. Chắc chắn là do cú ngã. Trừ khi là do quá tải. Em cần được chữa trị và nghỉ ngơi.

Cô vẫn tiếp tục đấu tranh.

- Không !

- Có đấy, Cloé. Cái tủ lạnh không thể tự đầy lên được. Và cái gã bí ẩn mà em nhìn thấy khắp nơi đó không thể vào trong nhà em mà không làm hỏng cửa ra vào hay cửa sổ. Suy nghĩ một lát đi, được không ? Có thể hẳn đã quay lại, anh không biết hẳn làm thế nào, đã lấy thẻ xanh trong túi em, đã đến Casino. Có thể hẳn đã trả tiền bằng mã bí mật của em, sau đó quay trở lại, xếp tất cả vào trong tủ lạnh và lặng lẽ ra đi... Em có nhận thấy chuyện này ngớ ngẩn đến mức nào không ?

Đột nhiên Cloé cảm thấy khó thở. Tim cô bắt đầu đập loạn nhịp.

- Không thể thế được, Cloé ạ. Không thể được, em hiểu không ?

Cô không biết nữa. Nỗi hoài nghi lan tỏa trong máu cô, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Cô bắt đầu khóc khe khẽ, Bertrand lại ôm cô trong vòng tay.

- Không sao đâu, em yêu. Có anh đây, mọi chuyện sẽ ổn thôi... Người ta sẽ chữa cho em, rồi em sẽ thấy.

Cloé ra khỏi phòng tắm. Lại tắm, nhưng lần này là nước nóng. Lại một dịp để khóc, thật kín đáo. Một làn nước mắt, thật kì lạ, giúp cô nhẹ nhõm hẳn.

Cô đã túm gọn mái tóc dài vẫn còn ẩm thành một búi rối, khoác chiếc áo choàng ngủ màu trắng và xịt một chút nước hoa.

Bertrand đã quyết định ở lại, đêm nay.

Cô đến bên anh, đang ngồi trên chiếc ghế dài, trước ti vi. Hình như anh đang say sưa xem một bộ phim. Cô ngồi xuống cạnh anh, tựa đầu vào vai anh. Những muộn phiền đi cái bóng đầy đe dọa đang bao trùm cuộc đời cô. Chỉ mình anh mới có thể giúp cô.

- Tốt hơn chưa ? Anh lo lắng hỏi.

- Một chút... Cảm ơn anh vì đã ở lại.

- Cũng bình thường mà, đúng không ?

- Anh đã có thể bỏ trốn ! Nếu em hóa điên, anh có thể sẽ thấy sợ và chạy trốn !

- Anh thích mạo hiểm.

Cloé giả vờ thích thú với bộ phim, Bertrand tóm tắt nhanh những phần cô đã bỏ lỡ. Một người đàn ông bị quấy rầy bởi một gã điên đã quyết định sẽ phá hủy cuộc đời anh ta.

Thần kinh nhạy bén. Cứ như thể một tin vật. Cô không muốn biết cái kết và biết cách làm thế nào để bẻ hướng chú ý của Bertrand.

- Kệ ti vi đi, cô thì thăm và lừa tay vào giữa hai cúc áo sơ mi của anh.

Vừa hôn cô, anh vừa vớ lấy chiếc điều khiển, tắt tiếng nhưng không tắt hình. Cloé đứng dậy, thả rơi chiếc áo choàng. Bertrand ngẩng nhìn cô với một nụ cười tham lam. Như thế đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóa thân.

- Anh sẽ đúng là điên nếu trốn chạy, trong khi gã đàn ông nào cũng muốn ở vào chỗ của anh !

Cô lại cảm thấy mình mạnh mẽ. Đẹp, đáng khao khát và đầy khao khát. Quỷ tha ma bắt Cái Bóng đi.

Cô áp sát vào anh, cởi khóa quần.

- Anh nói đúng, em điên rồi. Nhưng chỉ điên vì anh thôi... Bệnh nặng đấy, anh biết không ?

- Có thể là bệnh nặng. Thế nên em cần cảnh giác, chả biết thế nào được.

Dâm dục và lẳng lơ, cô bắt đầu trò chơi. Chạm rài lột quần áo của anh, mắt vẫn nhìn thẳng vào mắt anh. Cô đùa giỡn anh, khiêu khích anh. Dâng hiến, chối từ. Cho anh và lấy lại của anh.

Cô thả lửa trong anh suốt nhiều phút cho đến khi anh không thể chịu nổi. Cho đến khi anh đau đớn.

Sau đó sẽ còn tuyệt vời hơn. Khi anh không thể kháng cự nữa, không còn chút tự vệ nào nữa.

Khi mọi thứ trở nên đau đớn đến nỗi cái vỏ hóa trang thành người đàn ông văn minh của anh vỡ vụn, nhường chỗ cho con vật đang say ngủ trong anh.

Không có lạc thú nào mà không đau đớn.

Cloé chắc chắn thế.

Không có lạc thú nào mà không đau đớn, thiên thần của ta.

Em cũng biết điều đó ?

Nỗi đau của em, lạc thú của ta.

Em bắt đầu nghi ngờ chính mình, nghi ngờ những phẩm chất và khả năng đấu tranh của em.

Ta cảm thấy, nhìn thấy và nghe thấy điều đó.

Em bắt đầu mất sức, mất niềm tin. Như thế người ta mất máu khi bị thương.

Máu sẽ không ngừng chảy nữa.

Ta đã xé thịt em, từ giờ trở đi, sẽ không có gì băng bó được vết thương đó.

*Cuộc chiến đã bắt đầu, ta sẽ là người chiến thắng.
Em bắt đầu thuộc về ta, và niềm lạc thú đã khiến ta ngây ngất.
Nhưng đó mới chỉ là bắt đầu, thiên thần của ta ạ. Đoạn tiếp theo sẽ còn
hay hơn nữa.
Đối với ta, tất nhiên. Bởi vì với em...
Không có lạc thú nào mà không có đau đớn. Một nguyên tắc mà em phải
chấp nhận.
Em phải đau đớn. Không phải ta.
Bởi vì ta đã quyết định, bởi vì ta đã chọn em. Chỉ vì thế.
Ta muốn em phải đau đớn, đau đến chết đi được. Muốn em phải cầu xin
cái chết rút ngắn cực hình đó. Giải thoát cho em, cứu em khỏi ta.
Chỉ có điều, cái chết chính là ta.
Ta sẽ vật cánh của em, thiên thần ạ. Như thế, em sẽ phải bò trước mặt ta.*

Chương 18

Bertrand uống vài ngụm nước lạnh ngay từ vòi. Rồi ánh mắt gã vượt ra ngoài cửa sổ phòng bếp. Bình mình đang hé rạng. Nhưng đêm vẫn chưa tàn.

Gã quay trở vào phòng ngủ, nằm xuống bên cạnh Cloé, cô đang ngủ rất say. Vẫn nằm sấp, như mọi khi.

Gã không còn buồn ngủ, lại quá ham muốn cô nên không thể ngủ lại.

Thế nhưng, cuộc chơi đã bắt đầu kéo dài, phải bắt đầu một cuộc chơi khác.

Một đóa hoa khác đang cần hái rồi hủy hoại.

Mình phải nghĩ đến việc đặt dấu chấm hết. Nhưng chuyện gì cũng có thời điểm của nó. Mình còn chưa kết thúc với cô ta. Chưa đến lúc. Điều thú vị nhất vẫn còn ở phía trước

Chậm rãi, gã kéo tấm ga xuống, để lộ thân hình gần như hoàn hảo của cô.

Nếu hoàn hảo thì sẽ rất chán.

Gã nhắm nháp cô bằng mắt, mặc dù ánh sáng chiếu vào phòng vẫn còn yếu ớt

Gã biết mình muốn gì. Trở thành một nỗi ám ảnh, một loại ma túy mà không kẻ nào khác có thể thay thế.

Không có gì thú vị hơn.

Sống, chính là như thế. Đó chính là tồn tại.

Tồn tại, là khiến người nào đó phải nhớ.

Tồn tại, là trở thành nỗi đau của kẻ khác.

Một cuộc đời ngắn ngủi ? Bertrand không muốn. Chưa bao giờ muốn. Mọi thứ sẽ dần trở nên quen thuộc, điều đó sẽ phá hỏng tất cả. Sẽ gặm mòn tất cả những gì nó chạm đến. Xói mòn những loại đá cứng nhất, làm rạn nứt bất cứ loại xi măng nào.

Gã muốn họ phải nhớ đến gã. Luôn luôn.

Gã muốn họ phải muốn chết vì gã. Vì nhớ gã.

Muốn họ phải run rẩy khi nghĩ đến gã. Đến những gì gã đã ban cho họ. Rồi lấy lại.

Nói cho cùng, gã chỉ là một tên trộm. Một tên trộm tâm hồn.

Gã sưu tập chúng, giống như những người khác sưu tập đồng hồ hoặc tác phẩm nghệ thuật.

Gã quyết định đánh thức Cloé thật dịu dàng. Luôn luôn dịu dàng. Bằng sự dịu dàng, ta sẽ đạt được mọi thứ ta mong muốn. Hoặc bằng sức mạnh. Cả hai thứ đều có thể dễ chịu.

Giống như vũ khí: loại nào cũng hiệu quả, với điều kiện phải biết sử dụng chúng.

Và Bertrand là một kẻ đi săn đáng gờm.

Gã ve vuốt lưng cô, lên và xuống dọc theo sống lưng. Cô mở mắt, mất mấy giây để ra khỏi giấc mơ. Hoặc một cơn ác mộng.

Có quan trọng gì đâu ? Gã không quan tâm.

Cô áp sát vào người gã, gã đặt một chiếc hôn lên cổ cô, một chiếc khác lên vai cô. Cô ngủ lại rất nhanh, không nghe thấy gì khi gã thì thầm:

- Em sắp sẵn sàng rồi...

Gã lại hôn cô khỏi giấc ngủ mà cuối cùng cô đã suýt tìm thấy.

Nhưng cô không trách gã. Mà rất sung sướng vì mình đáng kể đối với gã. Đáng kể đến thế.

Chương 19

Bác sĩ thần kinh cứ xem xét mãi kết quả điện não đồ, như thể đang tìm kiếm sai sót.

Thông qua một người bạn, Bertrand đã xin được một buổi khám cấp cứu ở phòng khám của một bác sĩ chuyên khoa nổi tiếng. Cloé đã chấp nhận tham gia cuộc chơi, chỉ để chứng tỏ rằng không phải cô đang mất trí. Rằng đúng là có một cái bóng trong đời cô. Không phải trong đầu cô.

- Cô có đang dùng thuốc không, thưa cô ?
- Không, cô đáp hơi vội vàng. Thật ra là... Chỉ là một loại thuốc trợ tim.

Tôi mắc chứng tim đập nhanh dạng Bouveret.

Cô nặn óc để nhớ ra tên của những viên thuốc mà cô uống mỗi sáng, rồi nói với bác sĩ.

- Còn gì khác không ?
- Một loại thuốc khác, ý ông là thế ?
- Hoặc... một loại chất khác.

Cloé sững sờ. Phải khó khăn lắm cô mới hiểu ra.

- Chất khác ? Ông muốn nói gì ?

Một nụ cười nhẹ thoáng qua.

- Tôi ở đây để điều trị cho cô, không phải để phán xét cô. Cô có thể nói với tôi mọi chuyện, cô biết đấy... Cô dùng ma túy à ? Cocain chẳng hạn ?

- Không đâu ! Cloé phản đối.

Ông ta chăm chú nhìn cô với vẻ khó xử, cô chịu đựng ánh mắt đó.

- Tôi không dùng ma túy. Không cocain, không gì khác.
- Thuốc ngủ ?
- Tôi uống hôm thứ sáu. Nhưng hầu như không bao giờ uống.
- Tên của loại thuốc đó ?

Lần này, dù Cloé ra sức tìm kiếm, cô vẫn không nhớ ra tên nó.

- Ai đã kê nó cho cô ?
- Không ai cả. Bạn tôi đã mang cho tôi khi tôi nói với cô ấy là tôi bị mất ngủ.
- Không có thuốc chống lo lắng, hay thuốc chống trầm cảm chứ ?
- Không. Tại sao ông lại hỏi thế ?
- Những triệu chứng mà cô mô tả có thể là do hai nhân tố: sử dụng một số chất hoặc quá tải công việc cộng với căng thẳng tột độ. Có phải thế không ?

Cô đang định thú thật với ông là đúng thế, cô đang bị căng thẳng. Rằng cô sống trong lo sợ từ khi Cái Bóng bước theo gót cô. Tuy nhiên, cô kìm lại được. Cô ở đây để chứng tỏ rằng trí tuệ cô minh mẫn, thế thì tội gì mà lại tạo cơ hội cho ông ta.

- À thì... tôi có căng thẳng, thời gian vừa qua. Tôi bị nhiều áp lực trong công việc. Tôi gần như không ngủ, nhưng tôi không thấy mệt mỏi lắm.
- Tôi hiểu. Tôi sẽ kê cho cô loại thuốc gì đó để giúp cô thư giãn, giúp cô lại ngủ được. Nhưng chỉ là tạm thời thôi, tất nhiên. Một thời gian để hồi phục. Điều quan trọng là cô phải nghỉ ngơi vài ngày.
- Ông muốn nói rằng tôi không nên đi làm ?
- Trong một tuần, thậm chí là hai.
- Không thể được ! Cloé thốt lên.

Vị bác sĩ thần kinh khẽ thở dài ngao ngán. Toàn những người nghĩ rằng mình là kẻ không thể thay thế...

- Thôi thì cô nghỉ một tuần đi, tạm thế đã..
- Tôi đã nói là tôi không thể vắng mặt khỏi văn phòng trong một tuần được !
- Thật thế sao ? Nếu cô muốn nghe ý kiến của tôi, và đúng là cô muốn nghe nếu không cô đã không ở đây, thì có hai lựa chọn: hoặc cô nghỉ ngơi lúc này, vài hôm, hoặc cô tiếp tục cố sức. Và khi đó, cô sẽ không chỉ cần một tuần nghỉ ngơi đâu. Phải một tháng. Có thể hai... Trong trường hợp tốt nhất. Thế nào, cô muốn cách nào hơn ?

Cloé cúi đầu. Trả lời ông ta thế nào đây ?

- Một tuần, trong đó cô phải tránh xa những điều khiến cô căng thẳng, vị bác sĩ dần từng tiếng. Cô có khả năng đến một nơi yên tĩnh không ?

- Có thể, tôi sẽ cố gắng.

- Phải như thế. Và nhất là, đừng có mang công việc theo. Nghỉ ngơi, ngủ, bình tĩnh. Không gì khác. Cô rõ chưa ? Không chất kích thích nữa. Tránh xa cà phê, hoặc thứ khác...

Rõ ràng là ông ta vẫn tin chắc cô không chỉ uống thảo dược, nhưng không nói gì thêm. Ông viết đơn thuốc, Cloé muốn khóc mà không biết tại sao.

- Ông có tin là... tôi đang hóa điên không ?

Ông nhìn cô ngạc nhiên.

- Không đâu, thưa cô. Cô bị kích động và căng thẳng, cô đang bị áp lực. Cô biết đấy, cơ thể con người là một cỗ máy mỏng manh. Hãy cho mình được nghỉ ngơi. Và nếu các triệu chứng đó vẫn kéo dài, hãy quay lại gặp tôi. Được không ?

Cô khẽ hất cằm ra dấu đồng ý.

- Cô đừng lo, ông nói thêm và đưa cho cô đơn thuốc cùng giấy phép nghỉ việc. Mọi chuyện sẽ nhanh chóng đi vào trật tự thôi. Với điều kiện cô làm theo lời khuyên của tôi.

- Tôi sẽ làm thế, bác sĩ ạ.

Cánh cửa địa ngục mở ra.

Chiếc quan tài bị ngọn lửa nuốt gọn, giống như cái miệng đỏ lòm của một con quái vật.

Gomez ngạt thở. Anh có cảm giác chính mình sắp bị thiêu sống trên giàn lửa.

Cánh cửa khép lại, mắt anh cũng thế. Nhưng anh tưởng tượng, nhìn và cảm thấy tất cả. Đầu tiên, ngọn lửa trùm lấy chiếc quan tài. Nhiệt độ lên cao quá mức có thể chịu đựng nổi.

Thịt da tan chảy, bị ngốn ngấu bởi ngọn lửa.

Tình yêu của đời anh cháy đen, biến thành than, tan thành khói.

Anh sắp ngất đi vì quá đau đớn.

Không còn nhìn thấy cô mỉm cười, không bao giờ.
Không còn nghe thấy tiếng nói, hoặc tiếng cười của cô. Không bao giờ.
Không còn được nhìn sâu vào trong mắt cô.
Không còn cảm thấy làn da cô dưới ngón tay hoặc trên làn môi anh.
Thân thể cô áp sát thân thể anh.

Không bao giờ nữa.

Nỗi đau tột đỉnh.

Cloé chần chừ rất lâu. Bây giờ mà vắng mặt khỏi văn phòng sẽ là một sai lầm, cô ý thức được điều đó. Nhưng cái gã mặc áo blu trắng đó đã tỏ ra rất thuyết phục.

Chiều thứ hai, 15 giờ. Cloé ấn số điện thoại di động của Ông Già. Bịa chuyện, như cô vẫn thường làm rất tốt. Dù thế nào, ông ta cũng chẳng thể xác minh.

Cô đã biến đổi được giọng nói. Giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Cô thông báo cho ông tình hình. Cúm, sốt cao, chóng mặt. Cô không còn đứng vững, lẽ ra cô nên mang đồng hồ sơ về nhà. Cô rất tiếc. Vô cùng tiếc.

Pardieu tỏ ra thông cảm, tuy nhiên Cloé vẫn cảm thấy cô đang mất điểm. Chẳng sao, rồi cô sẽ lấy lại sau.

Một tuần trước mặt cô. Ốc đảo hay chuyển đi vất vả qua sa mạc ?

Đi xa, bác sĩ đã nói thế. Tránh xa Cái Bóng.

Cô gọi ngay cho Bertrand.

- Chào anh yêu...
- Bác sĩ nói sao ?
- Rằng em phải nghỉ vài ngày. Rằng em đang bị áp lực, quá tải.
- Em thấy chưa ! Anh nói đúng. Hi vọng em đã chấp nhận chứ ?
- Vâng. Ông ấy bảo em phải nghỉ ngơi thoáng đãng. Em đã nghĩ sẽ về nhà bố mẹ. Họ ở nông thôn, và đã lâu em không gặp họ.
- Ý tưởng hay đấy... Chính xác thì họ sống ở đâu ?

Một ngôi làng hẻo lánh, cách Paris hai trăm kilomet. Cô dành cho anh một bài miêu tả xứng đáng với một hãng du lịch, trong khi chính cô luôn thấy đó là nơi chán chết.

- Anh... anh có thể đi cùng em không ? Cô hi vọng.

Thật khó mà thú nhận điều đó, nhưng một tuần không có anh dường như là một hình phạt.

- Điều đó là không thể, Bertrand phân trần. Nhưng nếu em muốn, em sẽ đi đến đó bằng tàu hỏa, và cuối tuần sau anh sẽ đến đón em. Như thế, anh sẽ được làm quen với bố mẹ em.

- Vâng, thế thì tốt quá. Anh có thể đến vào tối thứ sáu, anh sẽ ở lại đó một đêm.

- Không nên làm phiền bố mẹ em, Bertrand viện cớ.

- Không đâu, anh đừng lo... Em sẽ đi vào sáng mai. Ta có thể gặp nhau tối nay không ?

- Tất nhiên. Anh sẽ đến sau khi xong việc, em yêu. Rồi em sẽ thấy mọi chuyện tốt hơn. Kì nghỉ ngắn này tại Trifouillis-les-Oies sẽ giúp em lấy lại phong độ !

- Em chỉ hi vọng rằng sẽ không phải trả giá bằng chức Tổng giám đốc Công ty...

- Thoải mái đi, em yêu. Khi em quay về, em sẽ lấy lại vị trí thuộc về em.

Vừa gác máy, Cloé liền đi lấy chiếc va li trong ga ra. Phải 18h người thợ khóa mới đến, nên cô còn thời gian để chuẩn bị hành lý.

Vừa chọn vài bộ quần áo trong tủ, Cloé vừa nghĩ đến Cái Bóng. Kẻ xa lạ, hoặc người quen cũ, đã quyết định biến cuộc sống của cô thành một cơn ác mộng.

Liệu hắn có tức điên lên khi cô bỏ rơi hắn, khi cô thoát khỏi vòng kiểm tỏa của hắn trong vài ngày ? Liệu hắn có trả thù khi cô quay lại ?

Trừ khi hắn đi theo cô.

Trừ khi hắn không tồn tại... Hoặc chỉ trong đầu cô.

Cô những muốn bỏ qua hai giả thuyết sau, giả thuyết nào cũng kinh khủng như nhau.

Chương 20

Đứng trước tủ quần áo trong phòng ngủ, anh bất động một lúc lâu.

Cuối cùng, anh chọn một chiếc áo gi lê, cái mà cô rất thích. Anh áp nó vào mặt, nhắm mắt lại và hít thở mùi của nó hồi lâu. Đứng trong căn phòng ngủ trống vắng, tay cầm di vật của cô.

Gomez đã không khóc từ sau lễ hỏa táng. Không còn sức nữa.

Cũng không còn sức làm bất cứ việc gì. Chỉ thấy đau đớn. Nhưng việc đó thì không cần sức, chỉ cần còn sống. Kể cả chỉ là sống một nửa, kể cả chỉ là một ảo ảnh.

Anh ngồi xuống giường, tay cầm chiếc áo gi lê bằng len. Im lặng xung quanh anh.

Căn bệnh là một thứ khốn kiếp. Nó đã mang người anh yêu đi mất.

Nhưng không phải tình yêu.

Mặc dù đã uống thuốc, Cloé vẫn khó ngủ. Giấc ngủ ngắt quãng, những cơn ác mộng giống như những cơn mê sảng dữ dội. Những trận chiến kịch liệt chống lại những đội quân quỷ dữ hút máu. Nhưng chúng vẫn không đuổi được giấc mơ quen thuộc. Vào đầu và cuối đêm, như để mở ra và đóng lại một cái ngoặc đơn.

Một tiếng hét kinh hoàng, một thân người rơi trong khoảng không rồi nát bẹp dưới chân cô...

- Con ngủ ngon không ? Bà Mathilde hi vọng.

Cloé mỉm cười, cảm giác thật buồn cười khi ăn sáng cùng với mẹ.

- Hết như một đứa trẻ ạ ! Cô nói dối.

- Ở đây yên tĩnh lắm, ít ra con cũng không bị quấy rầy. Con có thể nghỉ ngơi.

Chắc chắn rồi, khung cảnh đảm bảo là hoang dại.

Không có đường cao tốc, không có đường tàu nhanh, không có xe cộ.

Không có các hồ sơ cần xử lý, những cú điện thoại cần phải gọi, những email cần gọt giũa.

Không có cuộc đua gấp gáp từ sáng đến tối.

Tiếng chim hót, tiếng nước chảy hoặc tiếng gió. Cloé có cảm giác vừa trốn vào một tu viện. Nhưng cũng không phải là khó chịu. Với điều kiện là

việc chữa trị bắt buộc của cô không kéo dài quá một tuần. Nếu hơn thế, cô sẽ phát điên. Điên thật sự.

- Mẹ đã mời em con và Armand vào tối nay.
- Con đang định đến thăm họ, Cloé vội nói. Nhưng mẹ đã làm hộ rồi.
- Thế còn Lisa, con có muốn chúng ta đến thăm em không ? Con không hay ở nhà...

Bàn tay Cloé co rút lại trên bàn.

- Con muốn đi một mình hơn.

Bà Mathilde không trách gì cô, như bấy lâu nay. Bà chỉ nói thêm: Thế thì em sẽ rất vui.

Cloé biết rõ là không. Đó sẽ không phải là một niềm vui. Cả với cô, cả với Lisa.

Chỉ là một cực hình, một nghĩa vụ mà cô buộc mình phải thực hiện. Một sự trừng phạt.

Lúc nào cũng tự trừng phạt. Nói cho cùng, đó là lỗi của cô. Mặc dù chưa bao giờ có ai nói thế.

Chắc chắn là vì cô chưa từng nói điều đó với ai.

- Bertrand sẽ đến đón con vào tối thứ sáu, Cloé thông báo để đổi chủ đề. Cô nhìn thấy mắt mẹ ánh lên một nụ cười.
- Chúng ta sẽ có thể làm quen với nhau, mẹ rất hài lòng !

Cloé đọc được đoạn tiếp theo trong suy nghĩ của bà. Mẹ hi vọng rằng cuối cùng đó sẽ là một anh chàng tốt. Người mà con biết giữ gìn, người có đủ dũng cảm để ở lại.

Bà Mathilde đảm nhận việc rửa bát. Cloé ngắm nghía bà với tình cảm rất đổi dịu dàng. Cô thấy bà mệt mỏi, già nua, nhưng vẫn thanh lịch như trước. Bà ăn mặc giản dị, nhưng sự thanh lịch không mấy liên quan đến trang phục. Đó là một cách sống.

Cô không gặp bà từ sáu tháng nay, nhưng Cloé không biết thực sự cô có nhớ mẹ không. Lúc nào cũng thấy khó khăn khi phải trở về ngôi nhà của gia đình, trong khung cảnh đồng nghĩa với tuổi thơ đầy hạnh phúc.

Cho đến ngày tất cả chìm vào kinh hoàng.

Bố cô bước vào bếp, ông vừa chạy thể dục buổi sáng về. Từ khi không còn đi làm, đó là một thói quen của ông. Mỗi sáng, ông đều dậy sớm và chạy ra cánh đồng.

- Chào con gái, ông vừa nói vừa hôn Cloé.

- Chào bố...

Hai người không biết nói gì với nhau. Ông là một người nhà quê hơi thô kệch, kiệm lời và ít bày tỏ tình cảm. Tự hào về sự thành đạt của cô con gái lớn, nhưng không bao giờ nói ra. Vui sướng vì cô đã về, nhưng không thể hiện cũng không thú nhận điều đó. Như thế lời nói khiến ông sợ. Như thế những cảm xúc chính là yếu điểm.

Cloé đã thừa hưởng từ ông. Rất nhiều.

Ông ngồi xuống trước mặt cô, tự rót một cốc cà phê.

- Sáng mai, con chạy với bố được không ? Cloé hi vọng.

Đột nhiên cô tự hỏi tại sao lại đề nghị ông một điều như thế.

Cũng ngạc nhiên như cô, ông nhún vai.

- Nếu con muốn, nhưng bố sẽ không chờ đến khi con dậy đâu !... Với lại, ít ra thì con cũng có giày chứ ?

- Con có những đôi giày cao gót đánh xi rất đẹp, Cloé mỉm cười. Bố nghĩ chúng có phù hợp không ?

Mẹ cô bật cười, bố cô nhăn mặt.

- Nếu con bị trật mắt cá, thì đừng có khóc đấy - ông lầm bầm.

- Bố sẽ cõng con.

- Đừng có trông chờ điều đó. Bây giờ, bố già quá rồi !

- Không đâu, Cloé vui vẻ. Bố vẫn khỏe như thế, con tin chắc.

- Năm tháng, con gái ạ... Năm tháng nghiệt ngã lắm.

Không chỉ có năm tháng, Cloé nghĩ.

Cái Bóng xuất hiện trong một góc bếp. Không biết từ đâu chui ra.

Có, từ trong đầu óc cô. Bệnh hoạn, có lẽ thế.

- Anh có muốn đi uống một chút không ?

Laval đã thuyết phục được sếp mình mở cửa căn hộ nơi anh trú ẩn giống như một con thú bị thương. Một kì tích.

- Tôi biết một quán rượu rất hay, không xa đây lắm.
- Rồi sau đó ? Cậu sẽ đưa tôi về và quăng tôi lên ghế ? Nếu cậu là một gã tốt bụng, thậm chí cậu còn tháo giày và buông màn cho tôi... Thế rồi sáng mai miệng tôi sẽ đắng ngắt, sẽ buồn nôn. Và vẫn đau khổ như thế. Vậy hãy cho tôi biết làm thế có tác dụng gì ?

Laval chỉ thở dài. Như thế một cơn say cũng có thể có tác dụng gì đó. Nếu nói như anh thì chẳng có thứ gì là thật sự hữu ích.

- Cậu đến đây làm gì, Nhóc ? Xem tôi đã sẵn sàng quay lại công việc chưa à ?

- Không, tất nhiên là không ! Còn quá sớm...

Gomez ngồi ngay trước mặt anh và nhìn thẳng vào đôi mắt do dự của anh.

- Quá sớm ? Bởi vì cậu nghĩ rằng một tháng nữa mọi chuyện sẽ tốt hơn ? Có thể là hai tháng ? Sáu tháng ? Cậu tính tôi sẽ đau khổ như thế này trong bao lâu nữa ? Theo ý cậu, tôi sẽ dành bao nhiêu thời gian để để tang ?

Laval nói lòng bốt cổ áo sơ mi.

- Tôi không biết.

Gomez trưng ra một nụ cười khủng khiếp. Nụ cười của những người đau khổ và muốn chia sẻ.

- Không, cậu không biết đâu, thiếu úy ạ. Mà thật ra, cậu không biết gì hết. Kể cả mười năm nữa, thì tôi cũng không khá hơn. Không bao giờ khá hơn được. Không bao giờ, cậu nghe thấy chưa ?

- Đừng nói thế, sếp.

- Tuần sau tôi sẽ đi làm lại, Gomez lạnh lùng thông báo. Nếu từ giờ đến lúc đó tôi quá hèn nên không tự bắn mình. Câu trả lời đã đúng ý cậu chưa ?.. Và đừng có đến đây nữa. Tôi không cần có bảo mẫu chăm sóc.

Laval đứng dậy và mặc áo khoác.

- OK, thiếu tá. Tùy anh thôi. Hẹn tuần sau gặp lại.

Gomez nghe thấy tiếng cửa sập hơi mạnh, anh vẫn ngồi bất động trong chiếc pho tô ở phòng khách.

Điều anh sợ nhất đã đến. Đồng nghiệp sẽ thương hại anh. Anh sẽ phải tỏ ra cứng rắn hơn với họ, để tránh phải chịu đựng thêm sự xúc phạm đó.

Anh chàng Armand đó vẫn luôn ngốc thế.

Nhưng nói cho cùng, Cloé tự hỏi tại sao anh ta phải thay đổi.

Em gái mình nhìn anh ta như một người hùng, hẳn là tối nào cũng quỳ gối trước anh ta. Thế thì, việc quái gì anh ta phải xem lại mình ?

Cloé không nói nhiều trong suốt bữa ăn sắp kết thúc. Nhưng em rể cô thì đã nói cho hai người. Thậm chí là mười người. Độc chiếm câu chuyện, xoay nó quanh một chủ đề duy nhất và hấp dẫn: anh ta.

Phải nói rằng Armand là một ông chủ. Anh ta có các cấp dưới. Một kẻ chặn dắt người thật sự.

Cloé muốn ném cho anh ta vài câu bóng gió ác ý thật thâm thúy nhưng lại kìm lại. Gây thù địch chẳng có ích lợi gì, mà còn khiến ba mẹ cô buồn rầu. Nụ cười của mẹ rất xứng đáng với chút hi sinh cá nhân đó.

Mẹ cô, người đã xếp những chiếc đĩa nhỏ vào trong những chiếc đĩa lớn... Đơn giản là bà hạnh phúc khi tất cả con cái quây quần quanh bàn. Nói đúng ra là gần như tất cả. *Vì vẫn thiếu một người.*

Ngược lại, tất cả các cháu đều có mặt. Ba đứa con mà Armand đã mang lại cho Juliette. Ba con quái vật ồn ào, hiếu động và chỉ biết đến mình.

Những đứa trẻ ! Cloé nghĩ, đột nhiên cô vui vì không có con.

Dù thế nào cũng không phải những đứa trẻ thế này. Mình sẽ phát điên với một nách ba đứa trẻ. Chúng liên tục kêu gào, mỗi phút lại đòi một thứ. Chúng léo nhéo, khóc lóc.

Dù sao, mình cũng không biết sẽ chăm sóc chúng thế nào trong khi mình chẳng bao giờ ở nhà...

Cô ngưỡng mộ em gái mình, trong một lát. Chỉ một lát thôi.

Làm sao mà em cô có thể cười một kẻ thô kệch như thế ? Chắc chắn là nó đã bị mê sảng ! Juliette tội nghiệp. Em xứng đáng được hơn thế nhiều...

- Còn chị, Cloé, chị nghĩ sao về chuyện đó ? Armand hỏi.

Cloé đột ngột quay về với thực tại. Mọi người im lặng.

Chỉ có điều Cloé không hề biết chàng Armand yêu quý đang nói về cái gì

- Xin lỗi, chị hơi lơ đãng... Em đang nói chuyện gì vậy ?

Chàng em rẽ nhận cái tát vào giữa mặt. Chị ta không nghe mình sao ?
Xúc phạm tội đồ.

Cloé mỉm cười với anh ta, ngạo mạn.

- Chị đang lơ đãng ? Anh ta nhắc lại.
- Cloe vốn hay mơ mộng mà ! Bà Mathilde vội nói. Lúc nào cũng trên mây !

Cloé muốn cười to. Cô, lúc nào cũng trên mây ư ? ! Thật là câu nói hay nhất trong buổi tối nay.

- Em đang nói rằng xe hơi Pháp đáng tin cậy hơn, Armand nhắc lại, rõ ràng là phật ý.

Một trong những chủ đề thú vị nhất, đương nhiên là thế. Đúng là anh chàng Armand đáng mến này làm việc trong ngành xe hơi.

- Chị chẳng có ý kiến gì, Cloé trả lời. Chị chỉ đi xe Mercedes.

Gomez đi nát tàn thuốc trên vỉa hè. Anh cảm thấy thật lạ lùng khi ở bên ngoài vào buổi tối.

Anh đẩy cánh cửa quán rượu, và va ngay vào tiếng ồn. Sự pha trộn của tiếng nhạc, những tràng cười và tiếng nói.

Vẫn còn có những người muốn cười. Bởi vì họ không quen biết Sophie.

Anh nhận ra Laval, đang ngồi ở quầy. Như anh đã dự kiến trước. Thậm chí là hi vọng. Anh đặt một tay lên vai Laval, cậu Nhóc quay lại, sững sờ.

- Sếp...

- Đừng gọi tôi thế. Không phải ở đây.

Gomez ra hiệu cho người phục vụ. Anh muốn uống gì ư ? Một cốc Desperado, đương nhiên.

- Tôi biết là sẽ tìm được cậu ở đây.

- Tôi thường ở đây, phải nói như vậy.

- Đã đến lúc tìm một cô nàng rồi, Alexandre thở dài.

- Tôi đã tìm được một cô rồi, viên thiếu úy tiết lộ.

- Thế cậu còn làm gì ở đây ?

- Tôi chờ anh.

- Kể tôi nghe đi.

- Gì cơ ?
- Một câu chuyện tình... Một câu chuyện đẹp, làm ơn.

Ngoài hiên, cô lắng nghe màn đêm, đêm thực sự. Sâu lắng và tĩnh mịch, tránh khỏi những ánh đèn tai quái của thành phố. Một đêm hoang dại, xa con người.

Cloé ngắm những ngôi sao, tựa người vào lan can. Mặc dù trời lạnh, nhưng khoảng thời gian ngắt quãng này khiến cô thấy dễ chịu. Bao lâu rồi cô không ngắm sao ?

- Chị làm gì thế ?

Juliette đến ngồi cạnh cô. Sự cô độc thật ngăn ngui.

- Chị chán ở với chúng em à ? Chị có vẻ chán ngán trong suốt bữa ăn...

Hai hàm răng Cloé cứng lại. Cô quay sang phía em gái. Người không giống cô. Thấp, tròn, tóc sáng màu và cắt ngắn.

- Chị chỉ mệt thôi, chị về đây để nghỉ ngơi.

- Có chuyện gì thế ? Chị bị ốm à ? Mẹ bảo em là...

- Chị không ốm, Cloé cắt ngang. Chỉ hơi căng thẳng do công việc thôi. Không có gì nghiêm trọng. Chị cần một khoảng nghỉ và nhân đó chị về đây.

- Dù sao, lẽ ra chị cũng nên báo trước. Chị biết đấy, bố mẹ mệt mỏi rồi. Nhất là bố.

- Em sợ chị làm họ mệt mỏi thêm, đúng không ? Cảm ơn về lời khen ngợi.

- Dù thế nào, bất cứ điều gì em nói với chị, chị cũng nghĩ xấu cả. Juliette thở hắt ra.

- Thế em muốn chị nghĩ thế nào ? Cloé cười gằn.

- Em chỉ nói rằng... Ồ, mà thôi bỏ đi !

- Em thấy khó chịu khi chị ở đây, đúng không ?

Ấy thế mà cô chỉ muốn lánh ra hiên để được yên tĩnh trong năm phút. Hông hết rồi.

- Em không biết tại sao điều đó lại khiến em khó chịu, Juliette khẳng định.

- Cứ nói luôn là ở đây, không ai vui khi gặp chị, như thế cho rõ ràng hơn !

Juliette nhìn thẳng vào mắt cô, trong nhiều giây, rồi trả lời:

- Chị không thay đổi gì cả ! Chị nghĩ tất cả mọi người đều ghét chị vì lý do gì thì em không biết... Chị nhìn thấy kẻ thù ở khắp nơi. Chị vẫn hay ám ảnh thế, Cloé tội nghiệp của em !

Chương 21

Trung tâm là một tòa nhà cổ xinh xắn, nằm giữa một công viên trồng cây tuyệt đẹp. Cloé đỗ chiếc Citroen của bố cô sát gần tòa nhà, nhưng chần chừ rất lâu trước khi bước xuống. Cô chỉnh lại tóc trước gương chiếu hậu, xem lại lớp trang điểm. Như thể vẻ ngoài của cô có tầm quan trọng nào đó.

Cuối cùng, cô chậm rãi bước về phía cửa, cánh cửa trượt mở ra một khu sảnh rộng và rất sáng sủa. Sự sạch sẽ và sang trọng khiến cô yên tâm.

Cho đến giờ, mọi thứ đều ổn.

Một nữ tiếp tân mỉm cười chào cô nụ cười gượng gạo nhưng quyến rũ.

- Chào chị, tôi giúp gì được chị ?

- Xin chào, tôi...

Những tiếng la hét cắt ngang lời cô, cách đó vài mét, một người đàn ông cho đến giờ vẫn ngồi co ro trên ghế dài vừa lăn xuống đất và hét lên những tiếng không biết là giận dữ hay sợ hãi. Một gã không lồ mặc áo blu trắng chạy đến và nhắc anh ta dậy, không chút gượng nhẹ, rồi lôi anh ta vào trong hành lang.

Sự im lặng lập lại sau khi họ biến mất không có vẻ gì là an ủi. Mà khủng khiếp thì đúng hơn.

- Thưa chị ? cô tiếp tân nhắc lại, như thể không có chuyện gì xảy ra

- Ở... Tôi đến thăm Elisabeth Beauchamp.

- Chị có biết số phòng cô ấy không ?

- Không, cô thú nhận và cụp mắt xuống.

Thế mà Lisa sống ở đây đã được năm tháng.

Đúng hơn là sống thực vật ở đây.

- Phòng 404, tầng bốn. Lên đến đó, chị tự giới thiệu với văn phòng y tá. Thang máy ở kia, bên tay trái chị. Chúc chị một buổi chiều vui vẻ.

Cloé bấm thang máy, nhưng lúc nó đến, cô lại rẽ sang thang bộ. Có lẽ là để có thêm thời gian. Trì hoãn thời hạn.

Đến tầng bốn, hồn hển thở vì trèo thang vất vả, cô đi tìm cái văn phòng y tá trữ danh kia.

Ngay lập tức, Cloé bị sốc. Bên ngoài và sảnh vào thân thiện bao nhiêu, thì tầng này bẩn thỉu bấy nhiêu. Sàn nhà nứt nẻ, lớp sơn tường tróc lở, trần nhà hư hỏng. Và một thứ mùi khủng khiếp, pha trộn giữa mùi súp hâm nóng và thuốc sát trùng, khiến cô nôn nao... Thật là một nơi mạt hạng !

Cô dừng lại trước cửa phòng, hắng giọng để báo mình đang có mặt. Hai y tá đang tranh luận bên một cốc cà phê và một trong số họ lại gần Cloé mà không thèm che giấu là cô làm phiền họ.

- Tôi đến thăm Lisa Beauchamp.

- Elisabeth ? Chị là người nhà à ?

Ánh mắt nghi ngờ.

- Tôi là chị gái.

- Cô đến thăm không báo trước.

Từ khi nào ta phải hẹn trước để được thăm em gái nhỉ ?

- Cô ấy ở trong phòng chứ ?

- Đương nhiên ! Thế chị muốn cô ấy ở đâu ? Cuối hành lang, phòng 404.

Cô y tá quay lại với cốc cà phê, Cloé tiếp tục cuộc hành hương đau đớn.

Tòa nhà quá nóng, cô chấm mồ hôi trên trán trước khi đến đoạn không thể quay lại. Sau khi hít một hơi dài, cô gõ vào cánh cửa và bước vào, không chờ câu trả lời.

Dù thế nào, cũng chẳng bao giờ có câu trả lời.

Cloé đứng sững trên ngưỡng cửa.

Lisa... Được đặt trên một chiếc ghế pho tô cũ bọc giả da, đầu ngoẹo sang một bên, ánh mắt nhìn mông lung, đôi môi hé mở.

- Chào em, Lisa, chị đây.

Giọng cô run rẩy, tim cô bắt đầu vượt quá tốc độ cho phép. Cô chậm chạp tiến lại gần, cảm giác khó chịu tăng dần theo mỗi bước chân.

Đồ ăn thừa của bữa trưa vương vãi trên chiếc áo ngủ cũ mềm của Elisabeth, người đang bị bỏ quên trên ghế phôi. Cloé đột ngột hiểu ra tại sao cô y tá tỏ ra khó chịu trước cuộc viếng thăm không báo trước này.

- Chúa ơi, cô thì thầm và chặn một tay lên miệng.

Bị chặn đứng trước cảnh tượng kinh khủng đó, cô không thể bước thêm. Mùi trong phòng này còn tệ hơn trong hành lang, và nhiệt độ ít nhất cũng phải là 30 độ. Cloé cởi áo khoác để không bị ngạt thở và bỏ nó trên chiếc giường lộn xộn, trải lớp ga bẩn thỉu. Cuối cùng, cô cũng đủ sức để đến bên Lisa, cúi xuống và hôn lên trán em gái.

- Chào em gái.

Cô mở cửa sổ, lấy một cái ghế và ngồi đối diện với chiếc ghế phôi. Cô cách Lisa chưa đầy một mét, hi vọng ánh mắt em sẽ bắt gặp ánh mắt cô. Nhưng nó lướt qua trước mặt mà không hề nhìn vào cô. Như thế cô cũng là một phần của khung cảnh xấu xí này.

- Em nghe chị nói không ?

Cô tóm lấy tay em, nó lạnh đến kì lạ, nắm tay em trong tay cô. Mong muốn đến tuyệt vọng là tiếp xúc được với cội hư vô.

- Chị biết là đã lâu chị không đến thăm em, nhưng chị ở xa. Điều đó không ngăn cản chị luôn nghĩ đến em, Lisa của chị.

Nghĩ đến em.

Từng ngày, từng phút, từng giây. Thậm chí chị còn không nhận ra
Mơ về em, từng đêm.

Cô không thể rời mắt khỏi sự bẩn thỉu khiến em gái cô trở nên xấu xí. Không thể chịu nổi nữa, cô quay lại nghiêng người ra cửa sổ. Cố gắng kìm nén nước mắt, cô để ánh mắt mình nghỉ ngơi trên công viên xanh biếc.

Mày sẽ làm được, Cloé, đừng có nức cười thế !

Cô bước lại gần Lisa và mỉm cười, chỉ có điều môi cô run lên, trong khi mắt long lanh nước.

- Chị sẽ thu xếp chuyện này, em đừng lo.

Cô dò xét phòng tắm, khoảng không gian chật hẹp bốc mùi tù túng, ẩm ướt và mùi nước tiểu. Chắc là bị bỏ không dọn dẹp từ nhiều ngày nay. Cô quyết định sẽ để dành cơn giận dữ. Điều quan trọng là Lisa.

Cô quay lại bên em gái, trưng sẵn một nụ cười. Che giấu nỗi kinh tởm.

Rốt cuộc, thì cô cũng giống như nơi này.

- Chị sẽ giúp em tắm ! Nóng thế này, chị tin chắc là em muốn tắm chết đi được.

Đã lâu rồi Lisa không thể đi được nữa. Nói cũng không.

Đã lâu rồi, Lisa đã ra đi.

Cloé liền quàng tay qua nách và đầu gối, chặt vật bế em gái lên. Ấy thế nhưng em cô chẳng nặng là bao. Nhẹ như một tấm vải nhàu, bất động như một mẫu củi khô. Bị bẻ gãy.

Cloé cứ thế bế em đến tận phòng tắm và đặt em xuống một chiếc ghế nhựa nằm dưới vòi tắm. Cô cởi chiếc áo ngủ nhưng sợ không dám nhìn. Ngại ngùng khi cởi quần áo của chính em gái mình. Nhưng nói cho cùng, Lisa chỉ có 8 tuổi. Vẫn và luôn là một bé gái.

Thêm một cú sốc cho Cloé: em cô gãy khủng khiếp, giơ xương, và rất nhiều vết bầm tím trên cánh tay, trên đùi, ở bụng, ở sườn...

Rồi cô cởi chiếc bím lót căng mọng và vứt vội vào thùng rác. Tim cô quặn lên, cô thấy người lão đảo. Cái nóng, cái mùi và phải nhìn thấy thân hình gãy giơ xương, bị hủy hoại của em gái. Chống một tay vào tường, Cloé cố gắng bình tĩnh lại.

- Không phải lúc để ngất, chết tiệt !

- Sẽ ổn thôi, Lisa của chị ạ...

Sẽ ổn thôi, Cloé ạ.

Cô bỏ giày trong phòng ngủ rồi quay vào trong góc dùng làm phòng tắm, như thể đi lên trường đấu. Chỉ có điều cô đang đấu với chính mình.

Cô xem lại nhiệt độ nước rồi xả vòi lên hai chân Lisa, em cô không có phản ứng gì. Cô liền xả dần dọc thân hình bầm dập nhưng an nhiên đó. Và đột nhiên, cô nghĩ vừa nhìn thấy mắt em gái. Trong một khoảnh khắc, cô có cảm giác em gái đang nhìn mình.

Chắc là không, hẳn là Cloé đang mơ.

Tắm xong, cô bọc Lisa vào một chiếc khăn tắm to và sạch, chắc là do mẹ mang đến, rồi đặt em xuống giường.

- Chết tiệt ! Từ bao giờ họ không thay ga ?

Vào giờ này, không có chuyện vẫn mặc áo ngủ. Cloé liền chọn một chiếc váy trắng và nhẹ, một chiếc gi lê màu xanh và bắt đầu thao tác, mặc quần áo cho em gái như thể đang mặc cho búp bê.

Một con búp bê có kích thước như người thật, nhưng người ta đã quên vẽ cho một nụ cười, một tương lai.

Rồi Cloé lau chiếc ghế pho tô, gói đồng quần áo bẩn vào một chiếc túi nhựa. Từ dưới đáy ngăn kéo bàn đầu giường, cô lôi ra một chiếc lược để hoàn tất việc sửa soạn.

Cô ngồi trên giường, ôm Lisa trong tay. Thật thích khi được ôm sát thân thể đó vào thân thể cô.

Da thịt của cô, máu mủ của cô.

Tội lỗi của cô.

Cô chải mái tóc ngắn và lờm chờm, cố gắng tạo cho nó một vẻ nữ tính. Cô nhớ mái tóc dài tuyệt đẹp mà tất cả các bé gái đều ghen tị với Lisa.

Cô đặt em nằm xuống giường, ngắm nghía thành quả: Elisabeth đã xinh xắn hơn rất nhiều. Và nhất là, khuôn mặt em cô có vẻ thư thái.

- Chị sẽ quay lại, Cloé thì thầm.

Trong hành lang, cô nhìn thấy một chiếc xe lăn bỏ không. Cô liền kín đáo lấy nó, đặt em gái vào, phủ lên một tấm chăn nhẹ rồi đẩy ra khỏi cái nơi không thể chịu đựng này.

Ấy thế nhưng em cô đang sống ở đó. *Mỗi ngày.*

Cloé nghĩ đến ngôi nhà rộng rãi và xinh đẹp của mình, tim cô lại bất ổn lần nữa.

Mình là một con khốn. Một kẻ ích kỉ. Mình chẳng ra gì. Mình có thể nói dối lâu dài. Với tất cả mọi người, với cả bản thân mình. Nhưng sự thực thì mình chẳng ra gì !

- Ta sẽ đi dạo, em gái ạ !

Cloé tránh không đi qua trước văn phòng y tá, mà đi về phía thang máy chờ hàng ở cuối hành lang. Thang máy dành riêng cho nhân viên.

Ngày hôm nay, nó dành cho Lisa và chị gái cô ấy.

Hai người đi qua sảnh ra vào và cuối cùng cũng ra đến công viên, nơi Cloé ra sức tận hưởng không khí trong lành và mát mẻ. Một bữa tiệc. Hôm nay, mặt trời tỏa sáng cho hai chị em.

- Ở bên ngoài thật thích, phải không ?

Hai chị em cắt ngang con đường có những người như thế cứ ngồi mãi, rẽ vào những con đường nhỏ trải nhựa uốn lượn dưới những bóng cây to. Tiếng chim hót chào đón họ, liệu Lisa có nghe thấy không ?

Tất nhiên là em cô có nghe thấy. Nhìn thấy hết, nghe thấy hết.

Chỉ là em cô không thể phản ứng được. Không còn khả năng. Bị giam cầm trong một chiếc quan tài.

Cứ thế, hai chị em đi rất lâu, không biết mình đang đi đâu. Giá như họ có thể quay lại quá khứ. Tìm thấy con đường bí mật dẫn họ quay lại hai mươi sáu năm về trước, chính xác. Vài giây trước khi...

Họ men theo một chiếc hồ nhỏ phủ đầy rêu, trên đó bập bênh ba bốn bông súng đã tàn. Cloé ngồi xuống một chiếc ghế, đặt chiếc xe của Lisa ngay bên cạnh.

- Em có thích ở đây không ? Dễ thương, nhỉ ? Và dễ chịu hơn ở phòng em.

Cloé quay đầu, đắm đắm nhìn vào làn nước xanh đang gợn sóng lăn tăn trong một làn gió nhẹ thoảng qua.

- Em biết không, chị đến ở nhà ba mẹ vài ngày. Chị cần tìm lại đôi chút tĩnh lặng... Cần tìm lại gốc rễ của mình, có lẽ thế ! Cloé khẽ cười, cổ họng cô nghẹn lại. Cần đối mặt với sự thật, hẳn là thế. Sự thật mà chị đã dốc sức để che đậy mỗi ngày. Từ suốt hai mươi sáu năm nay.

- Thật ra là chị trốn về nhà. Giá như em biết được chị đã phải trải qua những gì, thời gian qua... Chị... Có kẻ muốn hại chị. Chuyện đã bắt đầu bởi một gã đi theo chị trong phố, thế rồi...

Thế rồi, Cloé nói không ngừng. Như thế thật dễ dàng để tâm sự với một người không thể trả lời ta. Thú nhận những nỗi sợ hãi với một người không thể phán xét ta.

Cloé để một tay lên chân Lisa, nhưng không thể nào nhìn em gái. Đối diện với sự thiếu vắng mà cô phải chịu trách nhiệm.

- Chị không biết có phải chị bị điên không, hay... hay là thật sự có kẻ tìm cách khiến chị hóa điên ! Chị sợ đến chết đi được, Lisa ạ !

Cô cảm thấy nước mắt trào lên, liền lấy mu bàn tay quệt. Rồi cuối cùng, cô cũng quay đầu về phía Lisa. Lần này, Cloé không mơ: em gái đang nhìn cô với đôi mắt to màu hạt dẻ. Ánh mắt không chỉ lướt qua một cách ngẫu nhiên: nó dành cho cô, cô tin chắc như thế.

Và vô cùng xúc động. Đến ngạt cả thở.

- Lisa ?

Em cô không trốn tránh, mà vẫn tiếp tục nhìn cô chăm chăm từ thăm sâu nỗi cô độc, như thể bỗng nhiên sức sống quay trở lại, trời lên. Cloé tóm lấy bàn tay em, áp nó vào tim mình.

- Em nhận ra chị sao ? Là chị Cloé đây ! Ra hiệu cho chị đi, chị xin em ! Nhưng sức sống lại bị xóa nhòa. Sự trống rỗng lại từng bước nắm quyền

- Lisa ?... Lisa !

Quá muộn rồi, em cô đã lại ẩn mình vào trong pháo đài của riêng em. Nơi không ai có thể theo vào. Cloé hôn tay em, giữ nó trong tay mình rất lâu.

Rồi, cả hai chậm rãi quay trở về trung tâm.

Cloé không thể nhầm được: Lisa đã trở lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Lisa đã nghe thấy cô, đã hiểu cô.

Không thể tưởng tượng điều đó khiến cô dễ chịu đến thế nào.

Hai người quay lên căn phòng nơi mùi khó chịu đã tan loãng đi đôi chút. Cloé đặt Lisa nằm lên giường, nhưng có lẽ em cô thích ngồi trên ghế sofa hơn chẳng ? Làm sao mà biết được ?

Cuối cùng, cô hôn lên trán em, vuốt ve khuôn mặt em.

- Chị sẽ quay lại, cô thì thăm. Chị hứa với em... Sớm thôi.

Một lần nữa, ánh mắt họ bắt được nhau trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Và Cloé hiểu rằng em gái cô rất vui khi gặp cô.

Trong khi lẽ ra em cô phải nguyên rửa cô. Cầm thù cô.

Cô ôm siết em trong vòng tay, một lúc lâu, thì thầm điều gì đó vào tai em.

Rồi Cloé rời khỏi phòng, vừa nhẹ nhõm vừa có cảm giác bỏ rơi. Nhưng trước khi ra về, cô có chuyện cần xử lý.

Cô dừng lại trước văn phòng nơi các y tá vẫn đang tranh luận sôi nổi.

- Tôi có thể nói chuyện với các cô không ?

- Có chuyện gì thế hả chị ?

- Tôi vừa đến thăm em gái tôi và tôi muốn nói với các cô rằng như thế này là không thể chấp nhận được ! Ở đây có mùi kinh khủng và nóng ít nhất là 30 độ !

- Thế thì sao ? Đâu phải lỗi của chúng tôi nếu hệ thống sưởi bị chỉnh sai, đúng không ?

- À thế à ? Thế các cô có nhận thấy là trong phòng đó có cửa sổ không ?

Thỉnh thoảng mở nó ra thì các cô mệt nhọc lắm à ? Chuyện đâu có phức tạp gì. Nó phải nằm trong nhiệm vụ của các cô chứ !

Mặt cô y tá càng đanh lại. Cô ta đứng sững trước mặt Cloé, hai tay chống nạnh, mắt ánh lên vẻ hận thù.

- Hết chưa, thưa chị ?

- Không, còn chưa hết đâu ! Cloé hét lên. Trong phòng thứ gì cũng bẩn, đúng là một cái ổ nhiễm bệnh ! Tôi còn phải tắm cho Lisa nữa đấy !

- Thế thì sao ? Cô ta đái dầm là do lỗi của tôi à ?

Cloé điên cuồng muốn cho cô ta một cái tát.

Thế thì sao ? Tao muốn cho mày một cái tát là do lỗi của tao à ?

- Các cô ở đây làm gì ? Cô gầm lên. Các cô không xấu hổ khi để con bé trong tình trạng đó sao ?

- Chị định dạy khôn chúng tôi à ? Tắm là ba lần mỗi tuần. Dọn dẹp vào buổi sáng. Chị đến không đúng lúc. Phải nói là chị không hay đến đây !

Bây giờ là những cú đấm vào phần tử thất lương trở xuống.

- Chuyện đó thì liên quan gì đến các cô ? Cloé hét lên. Thế còn tất cả những vết thâm tím trên người em tôi ? Là các cô, đúng không ? Tôi chắc chắn là các cô đối xử tệ với em ấy !

- Chị ăn nói cho cẩn thận ! cô nàng mặc áo blu trắng nổi khùng. Cô ta có vấn đề về lưu thông máu. Chuyện bình thường, khi mà ta chẳng bao giờ vận động !

- Cô nghĩ tôi là một con ngốc à ? Tin tôi đi, mọi chuyện không trôi qua thế này được đâu. Giám đốc của cái ỗ chuột này đâu ?

- Bà giám đốc hôm nay không có ở đây, thưa chị. Nếu muốn gặp bà ấy, phải có hẹn trước.

- Tôi không cần hẹn trước. Tôi đòi gặp bà ta ngay lúc này !

- Chị chẳng có quyền gì mà đòi hỏi cả ! Nếu chị không thôi gây sự, tôi sẽ gọi cảnh sát đấy !

- Tốt lắm. Các cô ăn nói như thế, ngày mai tôi sẽ quay lại gặp giám đốc của các cô. Rồi các cô sẽ phải tiếc nuối vì đã gặp tôi.

Cô y tá đóng sầm cửa trước mũi cô, và Cloé đứng bất động một lát trước bức tường bằng kính đó, tức giận bưng bưng.

Cô quyết định đi theo lối ra, và khi đi qua một căn phòng để mở cửa, cô thoáng thấy một bà già bị trói vào giường, hoàn toàn trần truồng. Và đang kêu cứu bằng giọng đều đều.

Cloé bỏ trốn, gần như chạy xuống cầu thang và qua sảnh. Cô trèo vào xe nhưng không nổ máy. Đưa mắt tìm kiếm cửa sổ phòng của Lisa.

Nước mắt làm nhòa hết mắt cô, cô không còn nhìn thấy gì hết.

Có, một bé gái 8 tuổi đang mỉm cười, đang cười, đang tận hưởng cuộc sống tươi đẹp.

Một bé gái 8 tuổi đang có cả một tương lai phía trước.

Đơn giản là một cuộc đời.

Chương 22

Tôi tên là Cloé.

Cloé Beauchamp.

Bố tôi đã về hưu, trước đây, bố là thợ cơ khí. Còn mẹ tôi, bà làm bán thời gian ở ủy ban của làng.

Tôi có hai em gái. Elisabeth và Juliette. Lisa 34 tuổi, Juliette 32. Chúng tôi sinh ra ở đây, chúng tôi đã lớn lên ở đây.

Một trong chúng tôi đã chết ở đây.

Tôi tên là Cloé, tôi 37 tuổi. Và tôi đã phá hỏng một cuộc đời.

Không, nói đúng ra là nhiều cuộc đời. Tất cả những người thân thiết của tôi. Cả cuộc đời của tôi nữa.

Nhưng đó là một tai nạn. Chỉ là một tai nạn...

Tôi lên 11, Lisa lên 8. Không xa nhà chúng tôi, có một nhà máy cũ đã bị cải dụng. Ba mẹ cấm chúng tôi đến đó, tất nhiên. Nhưng chúng tôi vẫn đến, tất nhiên... Đó là địa điểm tuyệt vời để chơi và phiêu lưu.

Một buổi chiều, mẹ phải dẫn Juliette đến gặp bác sĩ. Hôm đó là thứ tư, mẹ đã bảo tôi trông Lisa. *Mẹ chỉ đi cùng lắm là một tiếng. Con nhớ trông em nhé.*

Chưa đầy một tiếng. Vừa vặn thời gian để tôi giết em gái mình.

Nói cho cùng, giết một người cũng rất nhanh. Dễ lắm.

Xe của mẹ vừa biến mất ở cuối đường, tôi đã ra khỏi nhà. Cùng với Lisa
Và chúng tôi đến nhà máy.

Những trò chơi nguy hiểm... Tự dọa mình. Ai chưa từng thử chứ ?

Tôi leo lên đầu tiên. Chơi trò giữ thăng bằng, tôi luôn thích trò đó. Bước trên những chiếc xà cũ bằng thép, cách mặt đất ba mét. Rất kích thích.

Lisa nhìn tôi, đôi mắt bé ngoan của em tràn đầy ngưỡng mộ.

Tôi nói với em là đến lượt em. Và thấy em hoảng sợ, tôi nhớ mình đã giuở cột em. Đã bảo em là đồ nhát gan. Tôi nhớ mình đã khuyến khích em khi em đặt chân lên chiếc xà.

Như thể một vũ công say rượu. Một vũ công điên rồ.

Chính tôi, tôi mới là kẻ điên rồ...

Không thể tin là lại nhanh thế.

Một tiếng hét kinh hoàng, một thân người rơi trong khoảng không và nát bẹ trên mặt đất, gần sát chân tôi.

Mọi chuyện chỉ kéo dài trong một giây. Tuy nhiên, nó đã làm thay đổi tất cả. Dòng chảy cuộc đời em, dòng chảy cuộc đời tôi.

Lúc đầu, tôi đã nghĩ là em giả vờ. Giả vờ chết.

Tôi đã lay em, tôi đã bảo em đừng chơi nữa.

Đó là một tai nạn. Một tai nạn khốn kiếp...

Tôi những muốn em chết đi, tôi nghĩ thế. Giết chết em, thật sự. Hoàn toàn.

Sau đó, tôi đã nói dối. Tôi khẳng định là không ở cùng Lisa lúc em ngã, em đã trốn đi khi tôi ở trong nhà vệ sinh. Tôi đã đi tìm em và thấy em nằm bất tỉnh trong nhà máy.

Lời nói dối thật sự đầu tiên của tôi, sự hèn hạ đầu tiên của tôi. Tội ác thứ hai của tôi.

Ngồi trước tay lái chiếc xe đi mượn, Cloé đã đi lòng vòng một lúc lâu. Ngẫu hứng đi theo những con đường gần như vắng tanh, len lỏi trong những khu rừng cây lá rậm và những cánh đồng bỏ hoang.

Giống như đầu óc cô. Nó cũng đang hoang vắng. Trống rỗng, hoặc quá đầy. Những kí ức kinh hoàng cứ nhắc lại mãi.

Chính vì thế mà cô đã đi xa nơi này ngay từ khi còn rất trẻ và hầu như không bao giờ quay trở lại. Chính vì thế mà cô đã xây nên một pháo đài quanh cô.

Chỉ là để khỏi chết.

Cô đã chọn cách trốn chạy, từ chối. Kiên trì xây dựng trong mắt tất cả mọi người hình ảnh một phụ nữ mạnh mẽ đã thành công. Để che giấu con người không thể tự vệ.

Đóng vai đó quá lâu, cuối cùng cô đã lừa phỉnh được chính mình. Đeo chiếc mặt nạ đó quá lâu, nó đã trở thành khuôn mặt thực sự của cô.

Phải chăng mình đã lựa chọn sai ?

Mà mình có được lựa chọn không ?

Chịu trách nhiệm ở tuổi 11 về cơn hấp hối của chính em gái mình, về nỗi bất hạnh của chính cha mẹ mình...

Thật sự mình có được lựa chọn không ?

Cuối cùng, Cloé quyết định quay về hướng nhà mình. Không còn biết đi đâu nữa. Mọi con đường đều dẫn cô về điểm xuất phát. Về tội lỗi ban đầu.

- Đó là một tai nạn, cô thì thâm. Chỉ là một tai nạn, như biết bao tai nạn khác...

Bố mẹ cô đã đưa Lisa đi khám ở những chuyên gia lớn nhất ở Paris, Lyon, Marseille. Phán quyết vẫn giống nhau. Không có hi vọng cải thiện nào, không bao giờ. Lisa vẫn sống, nhưng cũng như đã chết. Và điều đó là không thể thay đổi.

Những giọt nước mắt của mẹ, Cloé không bao giờ quên. Cô những muốn có thể thay đổi mọi thứ hoặc ít ra là có thể biến mất. Biến mất cùng nỗi xấu hổ cùng tội lỗi của mình.

Ai mà muốn ngồi vào chỗ của Lisa trong chiếc xe lăn khốn kiếp đó.

Bố mẹ cô đã xử sự theo cách đáng ngưỡng mộ. Không một lời trách móc. Chỉ vài ánh mắt, vài khoảng im lặng mang nặng ý nghĩa.

Không, Cloé, không phải lỗi của con. Lẽ ra mẹ không bao giờ được để các con một mình... Con không thể đoán được là Lisa trốn khỏi nhà.

Có, mẹ ơi, đó là lỗi của con. Hoàn toàn là lỗi của con. Lisa đã muốn bắt chước con, đi theo dấu chân của chị gái. Nữ anh hùng của em.

Người chị mà bây giờ em không còn nhận ra nữa.

Cloé sập cánh cửa ra vào hơi mạnh. Những cử chỉ không được kiểm soát, những cảm xúc không được kìm nén.

- Là con à, con yêu ?

Đúng, mẹ ạ, là con. Con, người đã giết một trong các con của mẹ.

Nhạc nền của chương trình thời sự. Đã hai mươi giờ. Nhiều tiếng đồng hồ cô muốn biến mất mà không làm được.

Trong bếp, Cloé hôn mẹ.

- Đây, con về muộn đấy... Con có gặp Lisa không ?

Bà Mathilde đọc thấy nỗi đau khổ sâu sắc trên khuôn mặt vốn lạnh lùng đến thế.

- Không ổn à ? Đã có chuyện gì ? Bà lo lắng hỏi, bỏ ngang đồng xoong nồi.

- Bố mẹ thường thăm Lisa khi nào ?

- Ba lần một tuần. Thứ hai, thứ tư và thứ bảy. Thỉnh thoảng cả chủ nhật nữa...

- Nhưng không bao giờ vào thứ năm, đúng không ?

- Đúng. Bố con có buổi trị liệu vào thứ năm. Còn mẹ, ngày đó mẹ đi chợ .. Nhưng tại sao con lại hỏi mẹ thế ? Đã xảy ra chuyện gì ?

Bố cô đột ngột hiện ra ở cửa bếp. Mặc dù tai ông nghễnh ngãng và ti vi đang bật, ông vẫn nghe thấy câu chuyện của họ.

- Chuyện xảy ra là con thấy Lisa trong tình trạng thảm hại !

- Con nói cái gì thế ? Bà Mathilde lo sợ.

- Em ấy...

Cloé thậm chí không nói được nên lời.

- Và cái trung tâm đó thật kinh khủng ! Làm sao bố mẹ có thể để em ấy ở nơi như thế chứ ?

Mặt mẹ cô méo xệch đi, ánh mắt bố cô tối sầm lại.

- Ở đó, không ai quan tâm đến em ! Em bị bỏ mặc, bán thiu, hôi thối !

Hai người có tim hay là không thế ?

Bà Mathilde tựa vào bàn, đôi bàn tay mệt mỏi bắt đầu run rẩy.

- Thế còn con ? Con có thể cho bố biết con đã làm gì cho em, ngoài việc đẩy em rơi xuống ? ông Henri liền gầm lên.

Lần này, đến lượt Cloé lão đảo. Cô vừa nhận một cái tát mạnh đến nỗi khiến cô đứt hơi. Tuy nhiên, cô sẵn sàng chìa má trái ra. Mặc dù có thể không nhận ra, nhưng đó là điều cô tìm kiếm khi đến đây. Điều cô đã chờ đợi từng ấy năm ròng. Từ hai mươi sáu năm nay.

Cô cup mắt xuống, lặng lẽ thú nhận tội lỗi của mình. Bố mẹ cô đã biết, họ đã hiểu ra. Thế nhưng không hề trách cứ cô lời nào. Cho đến tận hôm nay.

- Thế mà con lại dám dạy bảo chúng ta ? Ông Henri nói tiếp, giọng khàn đặc. Làm sao con dám ? Em phải ở đó chính là vì lỗi của con !

- Henri ! Vợ ông kêu lên. Thôi đi ! Đừng có nói những câu như thế !

Cloé không phản ứng nữa, cô đã bị đâm trúng tim. Đang chờ cú đánh kết liễu.

Bố cô dần dần bình tĩnh lại trong khi bà Mathilde lau nước mắt.

- Mẹ con và ta không còn khả năng giữ Lisa ở nhà nữa, ông nói tiếp. Nếu không, chắc là chúng ta chẳng bao giờ để em ở trung tâm đó. Chúng ta đã luôn day dứt về việc đó... chúng ta không còn đủ sức để chăm sóc em. Con có thể hiểu điều đó không ?

Cloé cố gắng để không bỏ chạy. Chịu đựng hình phạt đến tận cùng. Cô phải trả giá.

Hai mươi sáu năm nay cô đã chờ đợi.

- Tình trạng sức khỏe của em con cần được điều trị hàng ngày ! Bà Mathilde tiếp lời, giọng nức nở. Ở đó, có các bác sĩ, các y tá. Như thế bố mẹ sẽ yên tâm hơn... Chúng ta không còn đủ sức nữa, thế thôi. Tắm rửa cho Lisa, mặc quần áo cho Lisa, cho Lisa ăn, giặt quần áo cho em, thay ga giường hàng ngày ! Mẹ không còn đủ sức. Còn bố con, với cái lưng gầy của ông ấy...

Bà lại tiếp tục khóc, Cloé muốn ôm lấy bà. Nhưng bà Mathilde đẩy mạnh cô ra. Bà vốn chưa từng có cử chỉ thô bạo nào. Bà vốn dịu dàng thế. Bình tĩnh thế...

- Và trung tâm đó có thể không được hoàn hảo, ông Henri nói tiếp, nhưng đó là nơi duy nhất cách đây không quá hai trăm kilomet, và cũng là nơi duy nhất mà chúng ta có thể chi trả. Toàn bộ tiền lương của bố dồn vào đó và chúng ta gần như chẳng còn gì để sống !

Cloé đột nhiên nhận ra cô đã mù quáng, đã ích kỉ đến độ nào.

- Chúng ta đến thăm em nhiều lần mỗi tuần, chúng ta cố gắng chăm sóc cho em tốt nhất trong khả năng của mình. Nhưng nếu con có giải pháp tốt hơn, con vẫn có thể cho chúng ta biết, bố cô kết luận.

- Em... Con đã nhìn thấy nhiều vết thâm tím trên người em, Cloé cố gắng phân trần.

- Chỉ cần người khác chạm vào là em bị thâm tím ngay ! Con nghĩ thế nào ? Là họ đánh em à ?

- Con đã nghĩ thế, cô thú nhận.

- Nhưng tại sao người ta lại phải làm thế ? Em đâu có làm phiền họ, em chẳng bao giờ cử động ! Em chẳng bao giờ than thở.

Bố cô nói đúng. Nhưng những hình ảnh trong chiều nay vẫn ám ảnh cô.

- Con xin lỗi, cuối cùng Cloé thì thầm. Con không muốn làm bố mẹ tổn thương, nhưng khi nhìn thấy em, hôm nay... Với cả căn phòng đó, sao mà xấu thế...

- Bố mẹ không thể làm hơn được, Clo ạ, bố cô nhắc lại. Nếu cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ buộc phải bán nhà để trả chi phí. Và mỗi tối, chúng ta trằn trọc khó ngủ vì lo cho tương lai của em. Em sẽ ra sao sau khi chúng ta chết đi ? Con có thể nói cho bố mẹ nghe không ?

- Con sẽ chăm sóc em, Cloé khẳng định, giọng gần như không nghe thấy gì.

- Thế sao ? Như con đã chăm sóc em từ bấy đến nay ?

Rốt cuộc, Cloé cũng ngẩng đầu lên.

- Con nói là con sẽ chăm sóc em, bố ạ. Và con.. con xin lỗi.

Vì đã phá hỏng cuộc đời của hai người. Vì đã biến những đêm ngủ của hai người thành ác mộng.

- Giá như bố mẹ biết con nghĩ về em nhiều thế nào... Con tự trách mình đến thế nào.

Bà Mathilde ngập ngừng, rồi ôm Cloé trong vòng tay.

- Bố con không nghĩ như ông ấy nói đâu. Không phải lỗi của con, con yêu ạ.

- Có chứ. Con ở cùng em, lúc em ngã... Chính con đã dẫn em ra đó.

Cô chuẩn bị tinh thần để bị mẹ đẩy ra. Bị xua đuổi vĩnh viễn khỏi ngôi nhà này.

Nhưng bà Mathilde vẫn tiếp tục ôm siết lấy cô.

- Con sợ lắm, nên con đã nói dối. Con đã nghĩ là...

Cloé òa khóc nức nở, cố gắng nói hết câu. Đi đến tận cùng nỗi khiếp sợ.

- Con đã nghĩ bố mẹ sẽ bỏ rơi con nếu con nói ra sự thật !

- Bình tĩnh đi con, bà Mathilde thì thầm. Bình tĩnh đi.

- Dù sao thì có khóc cũng đã quá muộn rồi, ông Henri nói thêm.

Ông quay trở lại trước ti vi, bước chân nặng nhọc, Cloé vẫn ở trong vòng tay mẹ một lúc lâu. Để mặc cho nước mắt, bị kiềm giữ bấy lâu nay, tuôn trào. Nên không thể nhìn thấy nước mắt của bố cô. Rơi rất thường xuyên.

Mỗi ngày, từ hai mươi sáu năm nay.

Tôi tên là Cloé.
Cloé Beauchamp.
Tôi 37 tuổi.
Và tôi đã mất hai mươi sáu năm để thú nhận tội lỗi của mình.
Tôi nghĩ rằng chính là nhờ Cái Bóng mà cuối cùng tôi đã tìm được dũng khí. Tôi nghĩ tôi đã thay đổi.

Chương 23

Đêm đầu tiên từ hai mươi sáu năm nay.
Cô không nghe thấy tiếng thét của Lisa. Không nhìn thấy em gái rơi trong khoảng không.
Cloé nhận thấy đã 10 giờ, nhớ ra rằng hôm nay là thứ sáu và tối nay Bertrand sẽ đến đón cô. Để đưa cô về với cuộc sống. Trong nanh vuốt của Cái Bóng, có thể thế.
Nhưng trốn chạy chẳng ích gì. Cái gì phải bắt ta thì sẽ bắt được ta.
Kể cả sau hai mươi sáu năm.
Cửa sổ mở ra một ngày xám xịt, khí lạnh táp vào mặt cô.
Cloé gần như sợ phải giáp mặt với bố mẹ, mặc dù tối qua họ đã không trở lại chủ đề này. Chọc thủng cái ung nhọt gớm ghiếc đó hẳn là đã giúp họ thoải mái hơn. Với bố mẹ, cũng như với cô. Thế nhưng, cô cảm thấy rất đau đớn...
Cô đã dự định sẽ để lại cho họ một tấm séc khi ra đi. Cho Lisa, tất nhiên. Nhưng liệu bố mẹ có chấp nhận không ?
Sau khi khoác một bộ cánh thoải mái, nhưng không đến nỗi xuề xòa, cô buộc tóc lên và quyết định đi xuống. Mẹ cô đang bận rộn lau cửa kính. Lúc nào cũng vận động, như thế chuyện đó giúp bà khỏi phải suy nghĩ. Cloé biết điều đó. Chạy, lúc nào cũng thế. Để tránh phải dừng lại và bị nhấn chìm trong cát lún.
Thành công, luôn luôn là thế. Để quên rằng một ngày nào đó ta đã thất bại.

- Chào mẹ.
- Chào con gái. Ngủ ngon không ?

Một đêm kinh hoàng, không có người bị rơi trong khoảng không nhưng còn tệ hơn. Một cuộc chạy trốn cuống cuồng, Cái Bóng bám theo sát gót. Cái chết, ngay sau lưng cô, không ngừng tìm cách tóm bắt cô.

Một đêm kinh hoàng, đúng thế. Nhưng Cloé vội vàng khẳng định ngược lại.

Lại nói dối.

- Hôm nay mẹ làm tổng vệ sinh ! Tối nay bạn con đến, thế nên...
- Mẹ, không cần phải thế đâu !
- Có chứ. Còn cà phê đấy, con muốn uống không ?
- Con chỉ uống nếu mẹ uống cùng con.

Hai mẹ con ngồi trong bếp, không biết nói chuyện gì với nhau, thậm chí cả ánh nhìn cũng không biết phải thế nào.

- Bố vẫn chưa về à ? Cloé bỗng ngạc nhiên hỏi.
- Chưa. Chắc là bố lại về muộn !
- Mẹ này, tối hôm qua, con...
- Đừng nói gì cả, bà Mathilde nài nỉ.
- Ba mẹ biết từ khi nào ? Cloé vẫn hỏi.
- Từ ngày đầu tiên, mẹ cô thú nhận. Lisa sẽ không bao giờ đi một mình ra đấy.

- Tại sao... tại sao bố mẹ không nói gì với con, không trách gì con ?

Bà Mathilde chăm chú nhìn cốc cà phê, cố kìm nước mắt.

- Chúng ta nghĩ rằng... rằng như thế sẽ tốt hơn cho con. Cho cả Juliette nữa. Với lại, đó là lỗi của mẹ. Lẽ ra mẹ không bao giờ nên giao Lisa cho con, con còn quá nhỏ.

- Mẹ, con...

- Mẹ biết là cả con, con cũng rất đau khổ. Mẹ biết rằng con không hề muốn thế. Trong cuộc đời, ta thường làm những điều ngu ngốc. Nhất là khi còn trẻ con. Một số điều không nghiêm trọng, ờn Chúa. Những điều khác... những điều khác thì không sửa chữa được. Và ta phải chấp nhận. Phải sống với nó. Ta không có lựa chọn khác.

Hắn là bà đã nói hết.

- Vì sẽ không thể thuyết phục mẹ thôi đánh bóng ngôi nhà, con sẽ giúp mẹ, Cloé đề nghị.

- Con ở đây để nghỉ ngơi đây, mẹ cô nhắc.

- Đầu óc... Nghỉ ngơi đầu óc thôi, Cloé nhấn mạnh.

Hai người ngồi thêm một lát trước cốc cà phê, không trao đổi thêm lời nào. Cho đến khi tiếng chuông điện thoại khiến họ giật mình.

Khu cấp cứu gần như vắng tanh. Cloé và mẹ ngồi trong phòng chờ.

Không có thông tin cụ thể nào. Chỉ biết bố cô bị tai nạn. Ông vẫn còn sống, người ta đang chăm sóc ông.

Đã một tiếng rưỡi kể từ khi điện thoại reo. Sự hãi và hi vọng xen lẫn, va chạm nhau, đối đầu nhau trong một trận chiến ngang bằng.

Cloé nhìn ra cửa sổ. Một chiếc xe cứu thương vừa đỗ ở cửa, những nhân viên khiêng cáng trả hàng rồi lại đi. Cô xem đồng hồ không biết lần thứ bao nhiêu.

Một bác sĩ đến, cô đứng bật dậy, mẹ cô cũng làm y hệt.

- Bà Beauchamp ?

Những thời khắc này thật đặc biệt. Khi mà mọi thứ đều có thể thay đổi.

- Bố tôi thế nào rồi ?

Khuôn mặt viên bác sĩ nội trú trẻ tuổi không thể đoán định được tuy nhiên, Cloé đã hiểu.

Hồi sức, hôn mê không thể tránh khỏi, bại liệt... Lịch sử lặp lại buộc thế.

- Ông ấy đã qua khỏi vòng nguy hiểm, cuối cùng bác sĩ thông báo.

Cloé nhắm mắt lại, một nụ cười tỏa sáng khuôn mặt cô.

- Nhưng ông ấy bị làm sao ? Bà Mathilde kêu lên.

- Ông ấy bị ngã. Ông ấy vẫn còn sốc nhưng sẽ ổn thôi. Hai người có thể vào thăm trong vài phút nữa, nếu muốn.

Hai người nổi gót bác sĩ đi qua một mê cung rắc rối của các hành lang. Sau khi được chuyển tầng, ông Henri đang nằm trong phòng. Một vòng băng to tướng trên đầu, ống truyền nước gắn ở tay. Ông được nối với một

cái máy theo dõi mạch đập và huyết áp. Ông đang mở mắt, nét mặt nhăn nhó.

- Một người đi dạo đã tìm thấy ông ấy, bác sĩ giải thích. Theo tôi được biết, ông ấy bị ngã trong một khe nước. Đừng ở lại quá lâu, không nên làm ông ấy mệt

Bà Mathilde hôn chồng, rồi đến lượt Cloé.

- Bố... Đã xảy ra chuyện gì với bố ?

- Bố đang đi bộ trên con đường ở bờ sông... Chỗ có cái cầu kiểu La Mã, con biết không ? Bố nghe thấy có tiếng động, bố nhìn thấy đá rơi từ trên vách xuống. Sau đó, bố không biết nữa... Bố tỉnh dậy ở bên dưới. Có một anh chàng, anh ta đã gọi cứu hộ.

- Bố muốn nói là có một trận đá lở và bố đã bị một hòn rơi vào đầu ?

- Bố cho là thế. Mọi việc nhanh quá !

- Chúa ơi, anh xử trí hay thật đấy, bà Mathilde rên rỉ.

- Ổn rồi, ông Henri càu nhàu. Anh đâu có chết.

- Suýt thì chết rồi ! Anh làm mẹ con em sợ đấy, anh biết không.

- Bình tĩnh đi mẹ. Bố ổn mà, mẹ nhìn xem... Thôi, con để bố mẹ ở riêng một lát nhé. Con đi báo cho Juliette.

- Không cần đâu, bố cô phản đối.

Ông xấu hổ, rõ ràng là thế. Để người khác thấy ông nằm dài trên giường.

- Có, cần chứ bố, Cloé khẳng định và hôn lên trán ông. Hẹn lát gặp lại, bố nhé.

Cô vội rời khỏi nơi nhắc cô nhớ đến biết bao kí ức tồi tệ. Quyết định ra hít thở khí trời ngoài bãi đỗ xe, nhân thể gọi cho em gái luôn. Hơi bị lạc đường, cô đi qua khu cấp cứu để tìm lối ra khỏi mê cung.

Cuối cùng, cánh cửa kính hiện ra và Cloé hít một hơi sâu, nhắm mắt lại.

Ồn Chúa, bố ổn.

Cô mở mắt ra và mất một giây để định thần. Ngồi trên một bức tường, ngay đằng trước cánh cửa lớn bằng kính. Cách cô hai chục mét.

Một người đàn ông, mặc đồ đen từ đầu đến chân. Đầu đội mũ trùm.

Cloé sốc đến nỗi không có phản ứng gì.

Phải chạy ra, nhảy vào hăn. Nhưng cô bị tê liệt, không thể có bất kì cử động nào.

Một chiếc xe cứu thương vừa quay đầu trước khu cấp cứu, che khuất tầm nhìn của cô.

Khi nó rời đi, Cái Bóng đã biến mất.

- Bố mẹ em thật đáng mến, anh vừa nói vừa cười. Anh không tưởng tượng họ như thế.

Chiếc xe lao nhanh. Bertrand như đang vội về Paris.

- Anh tưởng tượng họ thế nào ? Cloé hỏi.

- Anh không biết. Hơi...

Cô cười, vuốt ve bàn tay anh để trên cần số.

- Đừng sợ, anh cứ nói đi !

- Họ giản dị. Theo nghĩa tốt của từ này. Anh vẫn nghĩ em phải xuất thân một gia đình tư sản, Bertrand thú nhận.

- Anh cho rằng em là con gái của một gia đình quý tộc bị mắc kẹt à ? Bố mẹ em có thể không nhiều của cải, nhưng họ rất giàu tình cảm.

Họ im lặng một lát, Cloé vặn to đài.

- Em rất lo cho bố, cô nói tiếp.

- Thứ hai là ông sẽ ổn thôi, rồi em sẽ thấy.

Cloé đã nài nỉ ở lại thêm mấy ngày, nhưng mẹ cô không muốn nghe gì hết.

- Đừng lo, em yêu. Ông ấy có vẻ tráng kiện.

- Cú ngã đó có thể đã rất nặng... Ở tuổi của bố !

Lại im lặng, chỉ còn giai điệu Variations Goldberg vang lên.

- Dù sao, em cũng có vẻ khỏe hơn, Bertrand nhận xét. Mặc dù có vụ tai nạn hôm qua, ta có thể nói kì nghỉ này đã rất tốt cho em.

- Thế nhưng, chẳng có gì thay đổi cả, Cloé khẽ khẳng định.

- Em nói gì ?

- Không có gì...

Qua lớp mặt nạ mà cô đã lại đeo vào khi rời khỏi căn nhà của gia đình, Cloé nhìn cảnh vật lướt qua.

Một Cái Bóng phía sau mỗi gốc cây.

Chương 24

Tay cô khẽ run lên.

Chờ một lát, để cho tim bình tĩnh lại và cử chỉ dứt khoát hơn.

Nạp đạn vào súng, một cú dứt điểm. Khóa chốt an toàn.

Bây giờ, cần phải học cách sử dụng. Học cách để có hiệu quả, khi cần.

Tháo chốt an toàn, lên đạn để viên đạn vào đúng chỗ. Đưa tay ra, nhắm bắn. Kéo cò.

Đứng giữa phòng khách, Cloé lặp lại động tác đó nhiều lần liên tiếp.

Cầm súng, tháo chốt an toàn, lên đạn, nhắm, bắn.

Trên nền nhạc của Variations Goldberg, lần nữa và lần nữa.

Cô sắp cảm thấy sẵn sàng.

Để tự vệ.

Để bắn. Để giết.

Mày đã dám gây chuyện với bố của tao. Mày đã trượt rồi, đồ rác rưởi. Nhưng tao có thể thề với mày, là tao sẽ không bắn trượt.

Chương 25

Gomez châm một điếu thuốc.

Không vội vàng gấp lại văn phòng, gấp lại cấp dưới. Cuộc đời của anh trước đây.

Anh từng có một cuộc đời, trước đây... Anh khó mà nhớ được. Đã quên mất con đường nào dẫn đến đó.

Đối diện với anh, giống như một kẻ thù, là trụ sở cảnh sát. Tòa nhà xám xịt và buồn bã.

Anh muốn quay lại. Ẩn náu trong căn hộ của hai người, cũng buồn bã như văn phòng cảnh sát đáng ghét này. Nhưng nơi đó vẫn còn mùi hương của Sophie thoang thoảng, giống như linh hồn của người chết.

Sau khi di nút điều thuốc và khóa cửa xe, anh cũng quyết định xong. Anh đã hứa với Laval, và luôn giữ lời.

Anh chào chàng lính mới đang đứng gác trước cửa rồi đi qua sảnh, vừa máy móc đáp lại những lời chào mọi người dành cho anh.

Tránh những ánh mắt. Hiếu kì hoặc thương cảm. Chân thành hoặc giả dối, có gì quan trọng đâu.

Anh leo lên tầng, đến đội của mình. Người của anh vẫn ở đó, như thể họ đang chờ anh.

Tất nhiên là họ đang chờ anh.

Bầu không khí im lặng sau khi anh bước vào thật nặng nề. Nặng nề kinh khủng.

- Chào các cậu.

- Chào sếp.

Không ai biết phải nói thêm gì trước bộ mặt lạnh băng như thần chết đó.

- Hội ý nhanh trong mười phút nữa.

Anh giam mình trong phòng, có cảm giác đây là lần đầu tiên anh đặt chân đến nơi này. Mười phút nghỉ ngơi. Anh mở cửa sổ, nhắm mắt lại

Không có em, anh sẽ không thể làm được.

Dù sao, không có em, anh cũng không muốn làm được gì.

Cloé đậu xe trong bãi đỗ xe ngầm.

Chỉ một tuần vắng mặt. Tuy nhiên, cô có cảm giác đã không đến đây từ nhiều tháng nay.

Năm phút sau, cô đã ở trong văn phòng. Những chồng hồ sơ vẫn ở đó, tất nhiên. Vả lại, điều đó còn khiến cô cảm thấy an tâm.

Mình là người không thể thay thế.

Cô thả mình xuống ghế, với cảm giác đang mang một gánh nặng trên vai.

Chỉ là vấn đề về thời gian thôi. Cô sẽ làm được. Sẽ tập trung được vào công việc của cô, công việc mà cô vẫn yêu biết bao. Thế nhưng cô lại không thấy nhớ.

Cô sẽ vượt lên được. Vì không thể lãng quên Cái Bóng, cô phải coi đó là một cuộc chiến cô phải đối mặt thêm. Một chiến thắng cần đạt được.

Và chiến thắng thì cô đã đạt được rất nhiều.

Cô mở túi xách. Nó ở đó, đầy trấn an, chỉ được bọc trong một mảnh vải. Khẩu Walther P38, mượn trộm của phụ thân cô. Một khẩu súng mà ông được hưởng từ chính cha mình. Được tìm thấy vào cuối Thế Chiến Thứ Hai, nên nó không hề có bằng chứng tồn tại hợp pháp nào. Được kính cẩn cất giữ trong ngăn trên cùng của một chiếc tủ trong nhà, trong một cái hộp giấy giản dị.

Tám viên đạn, cộng thêm một viên trong nòng súng, chín phát đạn để giết người. Và một băng đạn dự trữ, phòng khi cần.

Cảm ơn bố. Vì đã giữ thánh tích này cho đến tận hôm nay. Không có gì là ngẫu nhiên cả.

Cô không đánh giá hết sự quái gở trong quyết tâm của cô. Thậm chí còn không nhận ra là mình đang suy sụp.

Một kẻ thù, một giải pháp. Phương trình duy nhất trong đầu cô.

Cloé quyết định đến gặp Pardieu. Ông Già đang ở trong văn phòng, ông ta vẫn đến sớm như thường lệ.

- A, Cloé ! Vào đi, cô bé. Cô khỏe hơn chưa ?

- Rồi, cảm ơn ông. Tôi xin lỗi đã bỏ rơi ông một tuần. Nhưng tôi còn không đứng nổi nữa !... Thế nào, chuyện gì đã xảy ra trong lúc tôi vắng mặt ?

Cloé ngồi xuống, Pardieu làm một bài thuyết trình về tình hình hiện tại. Những gì đang bị mắc kẹt, những gì đang tiến triển thuận lợi. Cô khó mà tập trung được vào những điều ông ta nói. Chỉ tưởng tượng khi ở vào chỗ của ông ta, trong chiếc ghế tuyệt đẹp bằng da, ở giữa văn phòng rộng mênh mông có tầm nhìn rất đẹp này.

Nhưng một câu nói đã đưa cô về với thực tại một cách hơi tàn nhẫn.

- Martins đã tiếp quản hồ sơ GM.

Dự án mà cô đã theo ngay từ đầu. Và là người duy nhất chủ trì.

- Điều đó khiến cô khó chịu à, cô bé ?

- Không, tất nhiên là không, Cloé khẳng định với một nụ cười gượng gạo - Điều quan trọng là chúng ta đã lấy được hợp đồng đó.

- Đúng như thế. Với lại, Philip đã làm rất tuyệt

Thế mà cũng nói, mọi thứ đã được tôi làm xong hết rồi !

- Hợp đồng đã được kí kết, Ông Già bồi thêm.

Cơ giận của Cloé tiếp tục tăng thêm một bậc. Hình ảnh khẩu P38 chọt thoáng qua đầu cô.

- Tốt rồi, tôi phải đi thôi, cô nói và đứng dậy. Tôi có cả một tuần vắng mặt cần gỡ lại.

Cô rời khỏi văn phòng tổng giám đốc, đi về phía văn phòng của Martins. Tuy nhiên, cô biết rằng tốt hơn hết là nên bình tĩnh lại trước đã.

Philip vừa đến nơi, anh ta đang cởi áo khoác.

- Ở này, Cloé ! Cô quay lại với chúng tôi rồi à ? Hi vọng là cô khỏi rồi chứ ?

Anh ta bước về phía cô, khoe môi nhếch nụ cười chế nhạo.

- Chúng tôi đã nhớ cô...

- Thật sao ? Dù sao, anh cũng đã tận dụng rất tốt, đồ khốn.

Martins ngơ ngác mất một giây trước lời nói tàn nhẫn của đồng nghiệp.

- Cô vừa nói gì ?

- Tôi vừa từ phòng Pardieu ra. Ông ấy kể với tôi là anh đã cướp mất hồ sơ GM của tôi.

- Phải thay thế cô trong khi cô vắng mặt chứ, đúng không ?

- Nhất là phải nhân cơ hội đó để nâng giá trị của anh trong mắt của hội đồng điều hành ! Cloé đáp trả. Tôi đã làm hết mọi thứ trong dự án đó ! Và anh đã nhân cơ hội nhảy vào để tranh việc của tôi và nâng giá của anh !

Philip quay lưng lại để đến ghế ngồi. Cloé sẵn lòng lấy chiếc chặn giấy đặt trên bàn để ném vào giữa hai bả vai anh ta.

Anh ta lại nhìn cô, sau khi đã yên vị. Đã tìm lại được nụ cười không thể chịu đựng của mình.

Xung đột không còn tiềm ẩn nữa. Nó đã được công bố và chỉ còn một hướng giải quyết duy nhất.

- Cô muốn gì, Cloé ? Kẻ nào đi săn... Cô biết cậu ngạo ngừ đó, đúng không ? Dù sao, tôi cũng có thể cho cô biết rằng cấp trên thực sự đánh giá cao việc tôi can thiệp vào. Họ đã nhiệt liệt khen ngợi tôi.

- Anh sẽ phải trả giá với tôi, Cloé thì thầm.

- Đe dọa à ? ... Cô muốn chiến tranh sao ? Tôi báo trước nhé, cô có nguy cơ không thoát khỏi mà vẫn nguyên lành đâu.

- Cả anh cũng không. Và tôi đảm bảo là anh sẽ phải tiếc nuối. Vào thời điểm thích hợp.

Cảm thấy có người đằng sau lưng, cô quay ngoắt lại và mặt đối mặt với nữ thư kí của Philip, cô ta đang nhìn cô chăm chú với vẻ sững sờ. Cloé đẩy cô ta rời khỏi khỏi võ đài.

Vẫn luôn là nỗi lo sợ đó.

Mặc cho sự hiện diện đầy đảm bảo của khẩu P38 trong tầm tay, mặc cho ổ khóa mới và chìa khóa bổ sung, trở về nhà vẫn là một thử thách.

Đêm đã buông xuống. Và Cloé có cảm giác lạ lùng là đêm chỉ buông xuống với một mình cô.

Mệt mỏi sau cả ngày làm việc, hẳn là cô đã để mất nhịp.

Cô cẩn trọng tiến đến tận bậc tam cấp, không nhìn thấy gì khả nghi. Không có con vật nào chết trên thảm chùi chân, cũng không có vết máu trên cánh cửa. Cô xoay chìa khóa trong ổ, bật ngay đèn sảnh và vội vàng khóa cửa lại. Tối nay, không có gì đáng chú ý.

Cô thả lỏng người cho thoải mái, gọi cho mẹ để hỏi tin tức về ông Henri. Vẫn đang phải theo dõi trong bệnh viện, nhưng bà Mathilde muốn cô yên tâm. Thêm hai ba ngày nữa thôi và mọi chuyện sẽ trở thành quá khứ.

Vừa gác máy, Cloé liền bấm số của Bertrand. Cô gọi cho anh vừa kịp lúc, anh lại đang chuẩn bị rời khỏi nhà. Thêm một tối chơi bài ở nhà bạn bè. Ngược lại với mong muốn của chính cô, Cloé nghe thấy mình nài nỉ. Anh chỉ cần qua nhà họ rồi đến với em.

Rồi rõ ràng là van xin. Em muốn gặp anh. Đến đây đi, làm ơn đấy !

Nhưng Bertrand không nhượng bộ. Tự do, độc lập quý giá.

Cloé đau đớn, thậm chí cô còn không tìm cách che giấu nữa. Em nhớ anh...

Bertrand viện cớ đang bị muộn để cắt ngang cuộc trò chuyện. Cloé sửng sốt một lát trên ghế dài. Cái cảm giác bị bỏ rơi này thật tàn ác.

Có chuyện gì với mình thế ?

Như theo phản xạ, cô lại cầm điện thoại lên, lần này là gọi cho Carole. Cô kể vắn tắt về kì nghỉ, rồi tai nạn của bố cô, chỉ lược bớt không nói rõ đó là một âm mưu ám sát. Là do cô đang ám ảnh với việc phải tỏ ra là bình thường trong mắt tất cả mọi người. Chỉ chiến đấu một mình.

Trong bóng tối.

- Cậu làm gì, tối nay ? Cloé hỏi.

- Tớ đang ở với Quentin, anh ấy đã trốn được. Với lại, tớ muốn mời cậu ăn tối một hôm nào đó, để cậu gặp anh ấy.

- Sẵn lòng thôi, Cloé trả lời. Tối nay nhé ?

Rõ ràng, Carole không thích thú gì với lời đề nghị này. Nhưng Cloé không hề cho cô được lựa chọn.

- Cậu biết đấy, tớ không thường xuyên rảnh rỗi đâu, cô nói thêm. Phải tận dụng chứ, cô bạn !

- Được, sao lại không nhỉ !

Cloé mỉm cười. Gặp bạn trai mới của Carole, khá hứa hẹn đây ! Caro, người luôn có thị hiếu khá là đặc biệt về đàn ông.

Những kẻ dấn thân nhất, những kẻ khô khan nhất, những kẻ ngu ngốc nhất.

Cloé đã từng gặp anh chàng Quentin trứ danh đó, nhưng không thực sự nhớ gì cả. Hẳn là vì anh ta không đáng để người ta phải nhớ !

Vui thích về trò tiêu khiển này, cô lượn đi tắm, rồi nhanh chóng sấy khô mái tóc dài.

Trong phòng ngủ, cô mở hộp nữ trang, chọn một đôi khuyên tai bằng vàng trắng và chiếc nhẫn đồng bộ. Nhưng không thể tìm thấy chiếc vòng tạo nên bộ trang sức mà cô ưa thích nhất. Cô lục lọi từng góc ngách, tìm kiếm khắp nơi rồi đành từ bỏ.

Cô quay vào phòng ngủ, đứng chôn chân trước tủ quần áo. Sự tai ngược thường có điều gì đó vô thức, Cloé không nhận ra rằng cô chọn một bộ trang phục hết sức gợi cảm. Một chiếc váy đen, ngắn, cổ khoét sâu.

Khêu gọi một ai đó, dù có là bạn trai của Caro đi nữa. Dù đó chỉ là một kẻ vớ vẩn.

Biến người khác thành cái bóng của mình, dù đó là người bạn thân nhất

Quentin đứng khỏi ghế phờ phạc, bước về phía cô và mỉm cười, Cloé sững sờ mất một giây, cô không tưởng tượng anh ta như thế. Làm sao cô có thể không nhận thấy anh ta trong buổi tối mà họ gặp nhau nhỉ ?

- Rất vui được làm quen với anh, Carole đã nói với tôi rất nhiều về anh.

Anh ta có bàn tay đầy đặn và chắc chắn. Hai viên đá màu xanh ở vị trí đôi mắt. Anh ta cao, thanh mảnh. Tóc dài, màu hung, buộc thành đuôi ngựa. Sức hấp dẫn khiến ta hoang mang.

- Tôi cũng vậy, Quentin trả lời, tôi đã nghe nói nhiều về cô ! Với lại, ta đã gặp nhau rồi, cô không nhớ sao ?

Giọng anh ta là một điệu nhạc êm dịu. Hơi trầm, vô cùng khêu gợi. Cloé đột nhiên cảm thấy rất nóng.

- Có thể thế, cô nói. Nhưng hình như chúng ta không nói chuyện với nhau.

- Có đấy, nhưng rõ ràng là cô quên rồi.

- Ồ... Tôi...

- Đừng tỏ vẻ thế, không sao đâu ! Tối đó có biết bao người... Hơn nữa, cũng đã nhiều tháng rồi. Và dù sao, tôi cũng không dám nói mình là người khiến người khác không thể quên !

Cloé cười vang và bước vào phòng khách. Cô ngồi ngay trước mặt anh ta, bắt chéo chân. Cô đã thu hút ánh mắt anh ta, sự chú ý của anh ta. Điều đó khiến cô yên tâm.

Carole đã làm tất cả những gì cô có thể làm. Cô cũng mặc một chiếc váy xinh xắn. Một kiểu tóc độc đáo.

Nhưng làm sao cô có thể chiến đấu nổi ?

Cô rót rượu khai vị, cố gắng che giấu những gì cô đang cảm thấy. Thậm chí cô còn không hiểu nó là gì.

Tự hào vì lần chinh phục này của cô đã khiến Cloé thích thú. Nhục nhã vì anh không rời mắt khỏi cô ấy.

Cô biết rằng đây chỉ là một trò chơi, rằng cô không gặp nguy hiểm. Rằng Cloé không bao giờ giành người đàn ông của cô. Nhưng dù thế nào, điều đó vẫn khiến cô đau khổ.

Vì tắt ngấm mỗi khi Cloé xuất hiện. Tan biến trong ánh sáng chói lòa của cô ấy.

Cả hai người họ cùng cười. Ánh mắt Quentin chần chừ trên những đường cong hoàn hảo của vị khách mời.

Carole nắm tay anh trong tay cô, anh để mặc. Mà liệu anh có nhận ra điều đó không ? Bị chinh phục bởi người phụ nữ ngồi trước mặt, dường như anh đã đến một hành tinh khác.

Hành tinh Cloé.

- Em đi chuẩn bị món tiếp theo, Carole phân trần và đi vào bếp.
- Tớ giúp cậu được chứ ? Cloé đề nghị.

Ngạc nhiên, Carole mỉm cười hơi ngây ngô.

- Rất sẵn lòng, bạn yêu.
- Chúng tôi bỏ mặc anh vài phút, Quentin ạ.

Khi chỉ có hai người, Carole liền đặt câu hỏi. Phấn khích như một thiếu nữ.

- Thế nào, cậu thấy anh ấy ra sao ? Cô thì thầm.
- Hấp dẫn.
- Tớ biết là cậu sẽ thích anh ấy ! Carole hơn hớn.
- Ờ... Thật đáng tiếc cho cậu là anh ấy đã kết hôn.

Quentin không để phải nài nỉ. Anh ta đồng ý tiễn Cloé đến tận xe của cô. Vào giờ này, như thế là cẩn thận hơn.

- Em đỗ xe xa không ? Anh ta hỏi.
- Không, trong phố trên. Lần trước, một gã đã đi theo em... Một thằng điên, chắc thế. Có lẽ hần trốn ra từ chỗ anh !

- Không thể nào, Quentin trả lời. Không ai trốn ra khỏi đó được. Nhưng không phải tất cả những kẻ bệnh hoạn đều bị nhốt. Chúng nhan nhản trên đường phố.

- Thật yên tâm quá !

- Nhưng chúng không hẳn là đã nguy hiểm, Quentin giải thích.

- Em ngưỡng mộ vì anh làm việc ở đó, cô nói thêm.

- Anh muốn làm công việc đó, gần như là một thiên hướng.

Cloé thấy khó tin. Làm việc trong bệnh viện tâm thần mà lại là một thiên hướng ? Nhất là trong Khoa dành cho bệnh nhân khó điều trị.

Gã Quentin này thật lạ lùng. Lúc thì ủ dột, lúc lại nhiệt tình. Vừa dễ gần vừa bí ẩn.

- Nhưng em vẫn ngưỡng mộ anh, Cloé nhắc lại. Chắc đó phải là một công việc khó khăn.

- Đôi khi. Em biết không, lợi ích là những người đó cần đến bọn anh. Anh cảm thấy mình có ích. Và điều đó...

- Điều đó rất quan trọng, Cloé hưởng ứng. Em hiểu.

Chiếc Mercedes hiện ra, Cloé gần như thấy khó chịu vì điều đó. Đi cùng người đàn ông này thật dễ chịu. Cô không mấy may thấy day dứt trong lòng.

- Ta đến nơi rồi đây, cô nói và chỉ chiếc xe.

- Xe đẹp đấy, Quentin mỉm cười. Anh thấy là ngành quảng cáo được trả lương cao hơn ở bệnh viện tâm thần !

- Em nghĩ bác sĩ tâm thần kiếm được nhiều hơn em chứ.

- Hẳn là thế. Nhưng không phải một y tá đơn thuần như anh...

- Thế còn anh, anh để xe ở đâu ?

- Ngay kia, anh ta nói và chỉ một chiếc xe một chỗ ngồi màu xám đỗ cách chiếc Mercedes chừng hai bước chân. Chúc ngủ ngon, Cloé.

Anh ta hôn lên má cô, cô đặt một bàn tay lên vai anh ta.

- Em rất hạnh phúc được làm quen với anh. Em vui mừng cho cô bạn Carole...

Anh ta chỉ mỉm cười bí ẩn.

- Cô ấy kể với em là anh đã kết hôn. Anh có định bỏ vợ không ?

- Anh thấy em tò mò quá đấy, Quentin trả lời, vẫn không thôi mỉm cười.
 - Thứ lỗi cho em. Anh nói đúng. Chỉ là...
 - Em lo lắng cho bạn em, điều đó là đương nhiên. Nhưng đừng lo: anh sẽ không làm gì tổn hại cô ấy đâu.
 - Thế thì tốt. Em có thể yên tâm về ngủ rồi.
- Anh nhìn cô vào trong xe, chờ cô đi khỏi rồi mới quay sang xe mình.

Bertrand nằm dài trên ghế, trước ti vi. Tối nay, gã không đi chơi. Gã nghĩ đến Cloé. Đến những điều cô đã nói, lúc trước, qua điện thoại. Những lời van xin, che giấu đôi chút đằng sau giọng mệnh lệnh. Có vẻ cô đã sẵn sàng.

Trái đã chín, hoàn hảo để thưởng thức.

Sẽ là ngày mai, em yêu. Tối mai, buổi tối trọng đại...

Chương 26

Laval kéo cao cổ áo blu đông.

- Tôi chết cóng rồi đây...

Gomez chỉnh điều hòa lên 25 độ.

- Cảm ơn. Tôi rất nhớ khi làm việc với anh, sếp ạ.
- Thôi nói linh tinh đi được không ?

Laval thở dài, hôm nay không phải là một ngày dễ dàng. Anh có cảm giác đang đi trên trứng mỏng. Và lại còn... Anh vẫn có chỗ tốt hơn những người khác, họ đã bị vẻ mặt mới của sếp giáng cho một đòn chính diện. Vẫn cứng rắn, vô cảm như thế. Nhưng ít hài hước hơn.

Kinh khủng.

Viên thiếu úy trẻ không thể ngăn mình có chút thương hại khi nghĩ đến kẻ tình nghi sắp rơi vào tay viên thiếu tá.

Hai cảnh sát nhanh chóng đến địa điểm, ở Kremlin-Bicêtre, phố Michelet. Nơi ẩn náu của Alban Nikollê, gã bạn trứ danh của Tomor Bashkim. Nói đúng ra là cánh tay phải của hắn. Kẻ quản lý việc làm ăn của

hắn trong vùng Petite và vùng Grande Couronne. Bị theo dõi từ mấy tuần nay, nhưng hắn vẫn chưa dẫn họ đến tận hang ổ của ông chủ.

216 Karine Giébel

Đột nhiên, Alexandre tự hỏi anh đến đây làm gì. Tệ hơn: anh đang làm gì ở đây. Trong chiếc xe này, trong con phố này. Trong cuộc đời này.

Hình như là công việc của anh.

Để có thêm dũng khí, anh nhớ lại những hình ảnh trong đoạn phim. Một tối, sáu tháng trước, bên bờ sông. Thi thể của một cô gái trẻ, đã qua tay Bashkim. Cô đã tìm cách thoát khỏi cảnh nô lệ. Và đã phải làm gương cho những cô gái khác.

Alexandre nhớ đến những cảm giác của anh khi cúi xuống xác cô. Ruột gan lộn tung phèo. Thậm chí anh nhớ cả vẻ mặt của cậu Nhóc, ngay trước khi cậu ta chạy ra cách đó khoảng chục mét để nôn.

Bashkim, một gã khốn trong số những gã khốn. Một tên dốt gái công khai, hiếm khi mạo hiểm đến lang thang trên đất Pháp bởi vì hắn đang chịu lệnh dẫn độ quốc tế, do một dự thẩm viên tòa án Paris ban hành, trong khuôn khổ điều tra về vụ án giết, hay đúng hơn là tàn sát, một gái điếm 17 tuổi. Một cô gái giống như thiên thần.

Alexandre đỗ xe cách tòa nhà nơi Alban Nikolle sinh sống chừng năm mươi mét. Rồi anh gọi cho các cảnh sát đang cầm chốt từ chiều.

- Báo cáo... Chúng tôi đã đến nơi, các cậu có thể nhổ rồi.

Thế là thời gian chờ đợi dài dằng dặc bắt đầu. Gomez châm một điếu thuốc, hạ cửa kính xe. Laval không nói gì, chỉ kéo cao cổ áo khoác pacca.

- Cậu lạnh à, Nhóc ?... Tôi cũng thế, tôi lạnh.

Giá mà cậu biết tôi lạnh thế nào. *Tôi đóng băng từ bên trong.*

- Thật tốt là anh đã trở lại, viên thiếu úy thì thầm.

- Có lẽ sẽ tốt hơn cho các cậu nếu tôi không trở lại, Alexandre báo trước.

- Tại sao anh lại nói thế ? Chúng tôi rất nhớ anh.

Viên thiếu tá vẫn thản nhiên. Như thể chẳng lời nói nào chạm được đến anh.

- Không có anh, chúng tôi hơi mất phương hướng.

Một chiếc xe màu đen đi vào phố theo hướng ngược lại và chậm lại khi đến ngang tòa nhà. Xe của Đức, xi lanh dung tích lớn. BMW dòng 7, kính mờ.

Phút sau, Nikolle ra khỏi nhà, chui vào chiếc xe hòm, xe lao đi ngay và đi ngang chiếc Peugeot. Laval và sếp của anh ấn nút thật cẩn thận, rồi Alexand nổ máy. Có vẻ như tối nay họ đã không đến đây vô ích.

Chiếc BMW đã dẫn họ đi dạo nhiều kilomet.

Không rời mắt khỏi chúng, không để chúng phát hiện. Một phương trình khó mà dường như Alexandre đã giải được một cách điêu luyện.

Mấy gã du côn dừng lại ở một nơi yên tĩnh. Chiếc Peugeot tắt đèn, dừng sau đó chừng năm mươi mét. Gomez và Laval ra khỏi xe và kín đáo lại gần, với sự trợ giúp của một hàng cây lúp xúp.

Chiếc BM ở ngay bên dưới họ, trên bãi đỗ xe vắng vẻ của một cửa hàng bán đồ sửa chữa. Và khi hai cảnh sát nhìn thấy Bashkim và Nikolle tranh cãi và châm thuốc hút ở gần chiếc xe, họ khó mà tin vào mắt mình.

- Chết tiệt, hần đó ! Laval thì thầm. Bashkim ở đây, chết tiệt !

Phần mình, Gomez giữ im lặng. Anh nhìn sững vào chiếc xe vẫn đang để nổ máy. Điều đó có nghĩa là một người vẫn đang ngồi trước tay lái, hoặc Bashkim đã cẩn thận để có thể rời đi càng nhanh càng tốt

- Mình làm thôi.

- Há ? Không, không thể làm thế được !

Laval cố gắng giữ bình tĩnh.

- Tôi tin chắc là có một gã thứ ba trong xe. Trong khi chỉ có hai chúng ta !

- Thế thì sao ? Hiệu quả của đòn bất ngờ, cậu nhóc ạ. Không bao giờ được đánh giá thấp nó. Thường hiệu quả hơn một khẩu súng.

- Tôi gọi hỗ trợ đây.

- Không kịp. Bỏ điện thoại xuống, Nhóc. Mệnh lệnh đấy.

Laval làm theo. Bản năng mách bảo anh hãy vắt chân lên cổ mà chạy. Tuy nhiên, anh vẫn ngồi xồm sau bụi cây. Có lẽ anh còn sợ Gomez hơn là Toinot

- Đeo phù hiệu vào, thiếu úy, viên thiếu tá ra lệnh và chỉnh lại phù hiệu của mình.

- Gã này phủ phẩn rồi...

Không thể biết anh đang nói gì.

- Ta sẽ tóm gọn hắn... Theo tôi !

Alexandre ra khỏi chỗ nấp, Laval mất một giây rồi làm theo. Không có lựa chọn nào khác.

Bashkim ngẩng đầu nhìn về phía hai người đàn ông đang chạy qua bãi đất trống. Hắn dập đầu thuốc, có vẻ chần chừ chưa muốn leo vào xe.

Gomez tăng tốc, chỉ vài giây anh đã đến ngang chiếc xe.

- Xin chào các anh, Cảnh sát quốc gia đây. Tomor Bashkim, xin mời theo tôi.

Gã người Albani không để lộ chút cảm xúc nào.

- Chúng tôi không có quyền ở bên ngoài vào giờ này sao ? Có lệnh giới nghiêm à ?

- Tôi bắt anh theo lệnh dẫn độ chống lại anh do thẩm phán Mercier ban hành, trong khuôn khổ cuộc điều tra về vụ án Ilna Prokova.

Bashkim nở một nụ cười bí ối. Có lẽ hắn đang nhớ đến niềm khoái lạc khi xử lý cô hoặc nhìn lũ tay chân làm việc đó thay hắn.

Gomez cũng mỉm cười đáp lại hắn, hai người thách thức nhau bằng ánh mắt trong vài giây.

- Ilna gì nhỉ ? Gã người Albani chỉ đáp lại thế.

- Pokova.

- Không biết.

- Anh sẽ giải thích điều đó với thẩm phán.

Laval đứng lùi ra sau, cách chiếc xe khoảng năm mét, sẵn sàng rút súng ra.

- Tôi nghĩ có sự nhầm lẫn về người rồi, anh... Anh gì nhỉ ?

- Thiếu tá Gomez, Cảnh sát hình sự.

Alexandre đưa thẻ ra, tay trái đặt trên cò khẩu Sig-Sauer.

- Và đằng sau tôi, ở kia, là thiếu úy Laval.

- Cho tôi xem lệnh triệu tập, tôi sẽ sẵn lòng trả lời tất cả các câu hỏi của anh.

Mặc dù giọng nói khàn đặc, Bashkim làm chủ tiếng Pháp một cách đáng ngưỡng mộ.

- Tôi nghĩ là anh không hiểu rồi, Gomez đáp trả. Tôi sẽ không dẫn anh về theo kiểu triệu tập. Anh phải theo tôi, và ngay bây giờ. Anh đang bị bắt.

- Rất tiếc, nhưng tôi dự kiến việc khác rồi. Một cô gái trẻ hấp dẫn đang đợi tôi.

- Mày định đập vỡ sọ cô ta bằng một thanh sắt sao ? Gomez bình thản hỏi.

- Thật là ý tưởng buồn cười đấy, thiếu tá ạ !

Một tiếng động từ những hàng cây bao quanh bãi đỗ xe khiến ánh mắt viên thiếu tá chệch hướng mất một khoảnh khắc.

Chỉ trong một giây, Bashkim lao vào anh. Alexandre định nổ súng, nhưng không kịp.

Laval chĩa súng đúng lúc gã khốn dí súng của hắn vào cổ họng Gomez.

Viên thiếu úy sững người, tay vẫn cầm khẩu súng.

- Bắn đi ! Gomez hét lên mặc dù đang trong thế yếu. Bắn đi !

Không phải là một mệnh lệnh. Mà đúng hơn là một lời cầu khẩn.

Chết như một anh hùng. Chấm dứt, ngay lúc này. Trở thành nguyên nhân để tên khốn này bị kết án tù chung thân. Hoặc án tử hình. Nếu Laval đủ bản lĩnh.

Nikolle can thiệp bằng cách giằng lấy khẩu Sig-Sauer của Gomez và vút vào mép đường, khiến một con chuột đói khát bỏ chạy.

Chuột đen, đương nhiên.

- Bắn đi, chết tiệt !

- Đưa súng của mày đây ! Bashkim ra lệnh. Nếu không, tao giết bạn mày !

- Đừng nghe hắn, khốn kiếp ! Bắn đi !

Laval lưỡng lự thêm một giây và quyết định nhẹ nhàng trượt súng trên nền đất về phía hai gã người Albani.

- Bỏ anh ấy ra, anh yêu cầu. Bỏ anh ấy ra rồi đi đi.

Gomez nhận một cú báng súng vào giữa đầu và gục xuống, trong khi Bashkim và đồng bọn của hắn trèo lên chiếc BM.

Tomor lao xe hết tốc độ, Laval lao về phía khẩu súng và cúi xuống nhặt đúng lúc Gomez ngẩng đầu lên.

Kịp để nhìn thấy chiếc xe lao thẳng vào viên thiếu úy.

Đâm sầm vào anh, làm anh bắn ra nhiều mét.

Đèn dừng của chiếc BM sáng lên, rồi đến đèn lùi.

- Không ! Gomez gào lên và đứng dậy.

Chiếc xe lùi với tốc độ điên cuồng, chèn qua người Laval, phanh thêm lần nữa. Rồi lao đi đúng hướng, lần này là bên cạnh những gì còn lại của cậu Nhóc, trước khi bốc hơi trong màn đêm.

Gomez lại quỳ sụp xuống.

Trong im lặng chết chóc.

Chương 27

Tiếng cười của Lisa... Tiếng hét của em khi em rơi trong khoảng không và nát bẹp dưới chân chị gái.

Tiếng hét của Cloé khi cô mở mắt. Muộn giờ.

Phải nói thêm lần nữa là cô đã dễ dãi, lại uống thêm một trong số những viên thuốc ngủ kì diệu đó. Bởi vì đến 2 giờ sáng, cô vẫn chưa ngủ được. Như thế giấc ngủ đã vĩnh viễn bỏ rơi cô.

Cô vươn vai, máy móc tìm kiếm thân thể của Bertrand bên cạnh. Nhưng anh không có ở đó.

Tối nay, hắn là thế. Đêm mai, cô hi vọng thế. Cô chờ anh.

Nếu anh ở đây, cô sẽ có thể ngủ mà không cần bất cứ trợ giúp nào. chính lúc này, cô đưa ra quyết định.

- Tối nay, mình sẽ bảo anh sống với mình. Tối nay sẽ là một tối quan trọng..

Cloé ngạc nhiên bởi điều cô vừa thì thầm. Cô bỗng tự hỏi phải chăng mong muốn của cô chỉ đơn thuần là kết quả của sự sợ hãi. Có một người

đàn ông trong nhà để đẩy Cái Bóng ra xa cô ? Không, tất nhiên là không. Mong muốn của cô không liên quan gì với gã quái vật đang lảng vảng xung quanh cô. Cô chỉ có mong muốn là Bertrand ở gần cô vì cô nhớ anh. Cũng có thể vì cô khát khao một sự ổn định. Cô đang già đi, hẩm thối.

Tạo thành một cặp đôi, một cặp đôi thực sự. Có những dự định, chia sẻ mọi thứ, kể cả những điều thường ngày.

Cô biết điều đó nguy hiểm thế nào. Nhưng cô cũng biết rằng Bertrand rồi sẽ mệt mỏi bởi mối quan hệ kiểu chương hồi và mong manh này.

Tất nhiên, có thể anh sẽ lưỡng lự. Thậm chí anh có thể từ chối. Nhưng ít ra, anh cũng sẽ nhận thấy cô gắn bó với anh đến thế nào. Và sau đó có thể sẽ chấp nhận, một khi đã suy nghĩ kĩ.

Tin chắc với quyết định của mình, Cloé chui ra khỏi chăn và kéo những tấm rèm mờ đục ra, nhìn thấy nền trời xám xịt đang chưa muốn sáng. Dạ dày cô hơi nóng, Caro vẫn luôn là một đầu bếp thảm hại ! Nhưng thị hiếu của cô về đàn ông thì ngược lại, càng ngày càng được cải thiện. Vợ vẫn nghĩ về Quentin, gã này hơi tối tăm, hơi bí ẩn. Không đẹp trai lắm, nhưng còn lâu mới xấu. Hấp dẫn, chắc chắn thế.

Cloé vớ lấy chiếc áo choàng ngủ, khoác lên làn da lạnh lẽo vì thiếu vắng. Chính lúc đó, có vật gì đó thu hút ánh mắt của cô. Trên chiếc bàn đầu giường, cô đã bỏ đôi khuyên tai và chiếc nhẫn khi về nhà đêm qua. Xung quanh đó, tạo thành một trái tim, là chiếc vòng cổ đồng bộ lấp lánh. Cloé run rẩy cầm lên.

- Chúa ơi, cô thì thầm.

Không thể có chuyện cô không nhìn thấy nó tối qua.

Cô khẽ ngã xuống giường, chăm chăm nhìn vào thứ đồ trang sức đang ánh lên trong lòng bàn tay.

- Hoặc mình điên thật rồi, hoặc là...

Hắn đã đến đây. *Trong khi mình đang ngủ.*

Một lần nữa, cô không biết giả thuyết nào kinh khủng hơn.

Cloé thả cho chiếc vòng trượt giữa các ngón tay và rơi xuống chân cô. Một con rắn dài lấp lánh, độc địa.

Báo trước cái chết.

Ban đêm ở khu cấp cứu của một bệnh viện lớn giống như một nhà máy khổng lồ.

Gomez ngồi trên một chiếc ghế băng bằng nhựa đen, trong một hành lang xám xịt, nhìn mà không thấy gì từ vũ điệu không ngừng nghỉ của những chiếc áo blu trắng. Duy nhất nhảy múa trong đầu anh là hình ảnh Laval bị đâm, bị cán dưới chiếc xe đỏ. Thân hình bất động, đôi chân vỡ nát. Hộp sọ mở toang, đôi mắt nhắm nghiền.

- Alex ? Tại sao cậu không gọi tôi sớm hơn ?

Gomez ngẩng đầu lên khi nghe giọng nói quen thuộc đó. Maillard đang đứng trước mặt anh.

- Cậu có bị thương không ?

Viên thiếu tá máy móc đặt một ngón tay lên chiếc băng quấn quanh thái dương, nơi chiếc báng súng đập vào không thương tiếc.

- Không sao cả.

- Laval thế nào ?

- Cậu ấy đang chết.

Bị sốc, Maillard thả mình xuống cạnh anh.

- Kể đi, anh ra lệnh sau một hồi im lặng.

- Tôi không thể...

- Tôi đã cử nhóm của cậu đến nhà Nikolle.

Gomez chẳng còn chút hi vọng nào.

- Hẳn chuẩn rồi, viên cảnh sát khẳng định. Cùng với vũ khí và hành lý. Bay biển.. Chắc là đang trên đường về nước hẳn. Còn về phần Bashkim, tôi nghĩ hẳn cũng làm như thế. Mọi người đã khám xét căn hộ của Nikolle, tất nhiên, vì biết đâu hẳn vội vàng mà quên thứ gì hay ho. Nhưng tôi không ảo tưởng lắm.

Mặt viên thiếu tá méo xệch vì lo lắng và căm thù. Laval sẽ chết. Mà chẳng được tích sự gì.

Cú thứ hai. Gần dữ dội bằng cú thứ nhất. Đủ để kết liễu anh.

Tuy nhiên, tim anh vẫn đập. Rốt cuộc thì anh phải làm gì mới khiến nó dừng lại được đây ?

- Lẽ ra cậu không nên nhận lại công việc sớm thế, Maillard nói, như thế đang tự nói với chính mình.

- Anh nghĩ là tôi phải chịu trách nhiệm ?...

- Kẻ phải chịu trách nhiệm là Bashkim. Chính hắn đã lái xe, đúng không ?

- Anh nói đúng, chính tôi là thủ phạm, Gomez thì thầm. Tất cả là lỗi của tôi.

- Không, nếu theo cách đó, thì là lỗi của tôi, viên trung tướng thở dài.

- Anh chẳng biết gì hết ! Gomez hét lên. Anh không có ở đó khi mà...

- Chính tôi là thủ phạm, Maillard vẫn khẳng khái. Lẽ ra tôi không nên để cậu quay lại sớm thế, sau khi...

- Thôi đi ! Alexandre dữ tợn cắt ngang. Tôi đã giết thẳng nhóc đó.

Anh đứng dậy, viên cảnh sát trưởng vẫn ngồi sững sờ trên ghế.

- Tôi đã giết cậu nhóc này, Gomez lạnh lùng nhắc lại. Và tôi chẳng có gì để bào chữa cả.

Trừ việc tôi mới là người tôi muốn giết.

Thần chết không phải là một cô gái dễ dãi. Nó từ chối những người muốn nó, dâng hiến cho những người xưa đuổi nó.

Gomez lại ngồi xuống, áp chiếc đầu đau đớn vào tường. Giá như nó có thể nổ tung, nổ bùng. Để não anh trải đầy những bức tường xám của cái hành lang đáng nguyên rủa này.

Maillard lưỡng lự mấy giây, rồi cuối cùng đặt tay lên vai Alexandre.

- Đừng suy sụp, làm ơn đi ! Người của cậu sẽ đến, họ không cần điều đó đâu.

Cloé vẫn ngồi trên giường. Thậm chí cô còn không mặc quần áo cũng không đi lấy cà phê. Cô nhìn từng phút nháy nhót trên chiếc đồng hồ báo thức. Những con số màu đỏ chẳng còn có ý nghĩa gì nhiều.

Hắn đã đến, trong khi mình đang ngủ.

Rốt cuộc cô đã lựa chọn kết luận đó. Có thể đỡ kinh hoàng hơn là hóa điên.

Hắn đã đến, vào tận phòng ngủ của mình. Trong khi mình đang ở đây. Mê mết vì thuốc ngủ.

Có lẽ hắn đã chạm vào mình.

Tất nhiên là hắn đã chạm vào mình.

Một cơn rét run dài dằng dặc khiến làn da cô buốt giá. Cảm giác kinh khủng.

Cảm giác bị hãm hiếp.

Hãm hiếp trong nhà cô, ở nơi kín đáo nhất. Xâm phạm giấc ngủ của cô, những giấc mơ của cô.

Thậm chí cô còn không nghĩ đến việc kiểm tra xem trong nhà có ai không. Bằng bản năng, cô biết rằng hắn không còn ở đây nữa. Rằng hắn đã ra đi trước khi cô thức dậy. Nhưng cô cũng biết rằng hắn sẽ lại đến.

Rằng hắn sẽ không ở lại. Điều duy nhất mà cô không biết, đó là hắn muốn gì.

Khiến cô mất thăng bằng ? Sát hại cô ?

Cô lấy khẩu P38, giữ nó trên đầu gối. Từ giờ trở đi, cô sẽ để nó dưới gối hàng đêm. Trừ khi Bertrand có ở đây, tất nhiên.

Nhưng có chứ, anh sẽ ở đây.

Hi vọng cuối cùng.

Cloé đột nhiên nhớ ra là cô còn có công việc. Rằng ở đâu đó, người ta đang chờ cô.

Nhưng không còn nhớ làm thế nào để đủ sức đến đó. Thế nên cô vẫn ngồi bị giam cầm trong căn phòng ngủ.

Tù nhân của Cái Bóng.

Trở thành tù nhân của bệnh viện này, của những hành lang vô tận này, Gomez không thể trở về nhà. Như thế là bỏ mặc Laval, là kí bản án tử hình.

Dù thế nào, anh cũng không còn biết phải đi đâu.

Đến văn phòng ư ? Cảm giác tội lỗi và nỗi xấu hổ sẽ ngăn cản không cho anh vượt qua những bức tường của trụ sở cảnh sát.

Về nhà ư ? Ngay cả căn hộ của hai vợ chồng đối với anh cũng chỉ còn là nơi trú ngụ không có ý nghĩa gì.

Nơi ẩn náu duy nhất mà anh mơ ước, đó là trong vòng tay cô. Nhưng cô không còn ở đó. Đã tan thành khói.

Tất cả con người cô chỉ còn là thể. Tất cả những gì họ trải qua đã kết thúc như thế.

Nói tóm lại là bình thường. Cái chết là điểm cuối duy nhất cho đến khi chứng minh được điều ngược lại.

Chỉ có điều nó đến sớm hơn dự kiến.

Ở đâu đó, không xa anh, cậu Nhóc đang chiến đấu. Kháng cự. Cậu ta muốn sống, Gomez biết thế. Giống như có một sợi dây vô hình liên kết họ. Tuy nhiên, các bác sĩ tỏ ra bi quan về các cơ may của cậu. Đa chấn thương, trong đó có chấn thương sọ não, vết thương hở ở chân, lồng ngực lõm sâu. Không kể đến hai đốt sống bị vỡ, các cơ quan nội tạng bị vỡ... Thật kì diệu là cậu ta vẫn còn sống.

Một điều khủng khiếp, có lẽ thế.

Bởi vì nếu cậu ta từ cõi chết quay lại, chắc là sẽ giống thực vật hơn là giống con người.

Gomez nuốt thứ chất lỏng được gọi là cà phê, mua ở máy bán hàng đặt ở sảnh vào.

Anh vẫn chưa thể vào thăm cậu Nhóc. Có lẽ như thế lại tốt hơn.

Thế nên anh lại ngồi xuống chiếc ghế, thoáng nhìn thấy cấp phó của mình ở đầu hành lang. Đại úy Villard ngồi xuống cạnh anh, không chào.

- Có gì mới không ?

- Không.

- Chắc là sáng mai chị cậu ấy sẽ đến, Villard thông báo. Chị ấy sống ở Nouvelle-Calédonie, sẽ đáp chuyến bay sớm nhất.

- Thế còn bố mẹ cậu ấy ? Alexandre lo lắng hỏi.

- Bố cậu ấy chết rồi, mẹ đang trong bệnh viện... Bệnh Alzheimer. Thậm chí bà ấy còn không nhớ cậu ta nữa.

Gomez nhận ra rằng anh hầu như không biết gì về Laval.

- Cậu ta có bạn gái chứ ?

- Tôi không nghĩ thế, Villard trả lời. Dù thế nào, cậu ta cũng chẳng bao giờ nói về chuyện đó, và cũng không có ai xuất hiện.

Mình là thằng khốn kiếp nhất trong những thằng khốn kiếp. Một thứ rác rưởi, cũng chẳng khác gì Bashkim.

Gomez nhớ đến câu chuyện tình đẹp đẽ, được kể xen giữa hai cốc bia tại quán rượu. Một câu chuyện hoang đường, hẳn là thế, được bịa ra để khiến anh vui. Vì cậu Nhóc quan tâm đến anh. Cậu ta thật độ lượng. Thông minh và vui tính.

Một chàng trai tốt. Và mình đã giết cậu ta.

- Anh nên về nhà đi, viên đại úy nói thêm.

Anh ta không bảo anh quay về văn phòng. Họ không còn cần anh nữa.

- Để làm gì ?

- Thế anh ở lại đây làm gì ? Anh định làm cậu ấy hồi tỉnh bằng cách ngồi mồm lên trong hành lang này à ?

Alexandre nghiêng rằng, mặt anh càng đanh lại.

- Để cho tôi yên.

Thế là, không có lời tuyên chiến, mà tấn công luôn. Trận tấn công mà Gomez đã chờ đợi từ lâu.

- Điều gì đã khiến anh ra tay trong điều kiện tối qua ? Tại sao anh không gọi chúng tôi ? Anh điên rồi hay sao ?

Lần này, hai bàn tay viên thiếu tá đã biến thành những nắm đấm.

- Tôi vẫn điên mà.

- Có lẽ thế. Nhưng trước đây, anh không đùa giỡn với mạng sống của cấp dưới.

- Biến đi.

Villard đứng dậy, nhìn cấp trên vừa tức giận xen lẫn buồn bã.

- Anh điên rồi, Alex ạ.

- Biến đi, tôi nói rồi mà.

Đến lượt Gomez đứng dậy, đánh giá đối thủ. Ý thức được là mình không đủ tầm đối mặt với viên thiếu tá, Villard từ bỏ cuộc chiến. Dù thế nào, có đấm vào mặt anh cũng không khiến Laval hồi tỉnh lại được.

- Ngày mai tôi sẽ quay lại. Tôi chịu trách nhiệm thay thế. Nếu có gì mới, hãy gọi cho tôi. Kể cả là tin xấu và vào nửa đêm.

- Tất nhiên, Gomez chấp thuận.

Anh nhìn cấp dưới đi xa dần, những muốn kéo lại, muốn xin lỗi. Nói với anh ấy rằng cả anh, anh cũng đau đớn đến mức nào.

- Thiếu tá ?

Alexandre quay đầu về phía bác sĩ đã lặng lẽ lại gần anh.

- Anh có thể gặp cậu ấy đôi chút, nếu anh muốn.

Tim anh lồng lên. Thế mà anh tưởng cậu ta đã chết.

Họ bước vào một trong số những hành lang, rồi lại một hành lang nữa.

- Tôi muốn báo trước cho anh, thiếu tá ạ, là anh có thể bị sốc đấy.

- Tôi ở với cậu ấy lúc xảy ra chuyện, Gomez nhắc.

- Nhưng bây giờ còn tệ hơn, bác sĩ thông báo. Thế nên anh phải vững vàng nhé.

Bác sĩ mở một cánh cửa, Gomez đi theo ông.

- Không vào trong được, anh có thể nhìn cậu ấy qua cửa kính.

Gomez lại gần vách ngăn bằng kính và bỗng hiểu ra điều bác sĩ muốn nói.

Tệ hơn, đúng thế.

Thậm chí là kinh khủng.

Không thể nhận ra Laval nữa. Mặt anh không còn giống gì nhiều với khuôn mặt người. Biến dạng, đáng sợ. Mặt của một người chết đuối được vớt lên sau mười lăm ngày. Bao quanh bởi những thứ đồ đặc kì lạ, những chiếc kim cắm vào hai tay, một cái ống thọc sâu vào họng, cậu Nhóc giống như một đồng thịt bị lột da. Một phần thân trên bị băng bó nhấp nhô theo nhịp của chiếc máy.

- Cậu ấy... có đau không ? Gomez thì thầm.

Bác sĩ cũng đang quan sát bệnh nhân. Với sự thờ ơ không thể thiếu.

- Cậu ta đang hôn mê. Tôi thực sự không thể nói với anh được. Dù sao, chúng tôi cũng đã làm những việc cần thiết để giảm nhẹ nỗi đau đớn.

- Nếu thoát được... cậu ấy sẽ... sẽ thế nào ?

- Cả điều này, tôi cũng không thể nói được. Điều duy nhất chắc chắn, là cậu ta sẽ không bao giờ đi lại được bình thường nữa. Chúng tôi đã buộc phải...

Gomez nhắm mắt lại. Rồi mở ra ngay. Anh phải nhìn cậu ấy. Đối mặt.

- Chúng tôi đã buộc phải cắt một chân, bác sĩ nói tiếp. Đến đầu gối. Liên quan đến các di chứng khác, phải chờ cậu ấy tỉnh dậy thì mới xác định được. Nhưng tôi không giấu cậu rằng cơ hội cậu ta trở lại rất mong manh. Tuy nhiên, không có gì là tuyệt vọng cả. Cậu ta còn trẻ, có sức khỏe tốt... Đúng hơn là đã từng có sức khỏe tốt, ý tôi là thế. Một cơ thể chắc chắn. Thế nên, điều kì diệu có thể xảy ra.

Đã lâu lắm rồi Alexandre không còn tin vào những điều kì diệu nữa.

- Tôi phải đi đây. Anh có mười phút. Sau đó, đề nghị anh quay ra hành lang để không ảnh hưởng đến việc chữa trị. Dừng cảm lên, thiếu tá.

Gomez vẫn đứng sững sờ sau cửa kính. Anh áp hai bàn tay lên đó, rồi áp cả trán.

- Bám chắc vào, Nhóc. Đừng chết, xin cậu đấy.

Nước mắt trào, xé một đường tình người trên khuôn mặt bằng đá.

- Tôi xin cậu tha lỗi... Cậu nghe thấy không ? Đúng, tôi biết cậu nghe thấy. Đó không thực sự là lỗi của tôi, cậu biết đấy. Là do Sophie. Không, tôi không có lý do gì cả, cậu nói đúng. Tôi những muốn được ở vào chỗ của cậu biết bao !

- Anh ơi, không nên ở lại đây đâu, một giọng nữ ra lệnh.

Cô y tá nắm lấy vai anh, dẫn anh ra phía cửa. Anh để mặc cô, không thể phản đối dù chỉ một chút.

- Cô nghĩ cậu ấy có thể tha thứ cho tôi không ?

Người phụ nữ nhìn anh với vẻ buồn bã. Cô mở cửa, nhẹ nhàng đẩy anh về phía lối ra.

Một làn gió nhẹ thổi lẫn lẫn làn nước xám xịt. Cũng xám xịt như bầu trời.

Cloé bước đi chậm rãi, dọc bờ sông, xa lạ với những tiếng động, với sự náo nhiệt, với cuộc sống.

Thỉnh thoảng, cô đưa mắt nhìn ra phía sau. Tất nhiên, cô sẽ không nhìn thấy hắc. Chính hắc là người lựa chọn có xuất hiện hay không. Hắc là người quyết định. Là người dẫn dắt cuộc chơi tàn sát này theo ý hắc.

Cô, chỉ là một con tốt, một con mồi, một con thú bị săn.

Đồ vật của hắn, đã là như thế.

Cô trốn khỏi nhà khi chuông đồng hồ báo giữa trưa. Không giây nào nghĩ đến việc đến văn phòng, không cả nghĩ đến việc gọi cho Pardieu. Quý tha ma bắt họ đi.

Ngược lại, cô đã gửi nhiều tin nhắn cho Bertrand và vẫn chờ anh gọi lại.

Anh sẽ đến ôm cô trong vòng tay. Trấn an cô, xoa dịu cô. Yêu cô.

Cô đã lấy xe, không có đích đến cụ thể. Đã lái xe một lát và đến đây một cách ngẫu nhiên. Trừ khi chính hắn, lại là hắn, đã dẫn cô đến tận đây.

Cô đã làm gì để phải chịu đựng chuyện này ? Cô đã phạm lỗi gì để phải chịu hình phạt như thế ?

Cô ngồi xuống một chiếc ghế dài, nhìn chiếc xà lan đầy đến tận miệng trôi qua.

Mình đã giết chết Lisa. Mình đã hủy hoại em gái, em ruột của mình. Người mà lẽ ra mình phải bảo vệ.

Thế nên chắc chắn mình đáng bị đau khổ.

Cuối cùng, Alexandre cũng bỏ trốn. Cần không khí. Khẩn cấp.

Hình ảnh Laval trên giường bệnh, hoặc giường liệt, không chịu tan biến đi. Nó lấp đầy những ý nghĩ của anh. Độc chiếm về đường nét, màu sắc, độ kinh hoàng.

Anh dừng xe, xuống thẳng hướng bờ sông Mame.

Đi bộ, hít thở.

Thế nhưng, không gì có thể an ủi anh. Khỏi lỗi lầm, khỏi nỗi đau, khỏi sự đau khổ.

Anh bước đi, giống một người máy, đầu đau nhức kinh khủng.

Chính lúc đó, cú sốc xảy ra.

Người phụ nữ đó, có vẻ cũng lạc lõng như anh. Ngồi trên một chiếc ghế dài.

Gomez đứng sững lại. Cô vô cùng giống với...

Anh có đang mơ không ? Chẳng lẽ anh đã đến giai đoạn hoang tưởng rồi ?

Một dấu hiệu ? Một thông điệp ?

Cô gái xa lạ kia đứng dậy, cầm túi và đi thẳng về phía anh bằng những bước chậm rãi. Thậm chí còn không nhìn anh.

Những khoảnh khắc họ giao nhau, ánh mắt họ lướt qua nhau. Đôi mắt họ nặng nề, nổi đau khổ gần như nhau, anh cảm thấy điều đó.

Gomez quay lại trong khi cô đi xa dần. Cô ta giống với Sophie đến nỗi anh suýt té xỉu.

Nhưng đó không phải là Sophie.

Chỉ là cái bóng của cô.

Đã gần 18 giờ khi Bertrand bấm chuông cửa, mặc dù có chìa khóa, anh vẫn thích báo trước. Cloé nhanh chóng mở cửa, náu mình trong vòng tay anh.

- Em rất mừng khi anh ở đây... Em nhớ anh, cô thì thầm.

Anh vuốt ve tóc cô, hôn vào cổ cô. Cô đóng cửa, cẩn thận xoay ổ khóa.

- Em ổn chứ ? Bertrand lo lắng hỏi.

Cô không muốn nói gì với anh qua điện thoại, nhưng anh đã cảm thấy rõ là cô không ổn.

Cloé không trả lời, lại vòng tay ôm lấy anh.

- Công việc không tốt à ?

- Em không đi làm, Cloé nhẹ nhàng thú nhận.

- Thế à ? Tại sao ? Em ốm à ?

Cô cầm lấy tay anh, dẫn vào trong phòng khách.

- Anh muốn uống gì không ? Cô hỏi.

- Có... Nhưng trước hết, nói anh nghe chuyện gì không ổn đã.

Cloé hít thật sâu, không rời mắt khỏi anh trong khi anh cởi áo khoác.

- Em rất muốn nói với anh, nếu anh hứa sẽ không nổi giận.

Cô lấy chai whisky, rót cho anh một cốc.

- Anh nghe đây.

- Hẳn đã đến đây, đêm qua.

Khuôn mặt Bertrand lộ rõ vẻ khó chịu. Nhưng anh vẫn im lặng, chờ đợi đoạn tiếp theo.

- Hân đã để một vật trong phòng ngủ của em, trong khi em ngủ. Một chiếc vòng cổ.

- Em muốn nói là em đã tìm thấy một thứ .. quà tặng ?

- Không. Đó là một trong những đồ trang sức của em. Tối qua, em đã đến nhà Carole. Em đã tìm chiếc vòng đó khắp nơi. Em muốn đeo nó. Anh biết đấy, cái vòng cổ bằng vàng trắng mà em thường đeo.

- Thế thì sao ?

- Em không tìm thấy nó đâu cả. Em đã lục tung cả nhà. Và sáng nay, nó ở kia. Đặt trên bàn đầu giường, rất rõ ràng. Tạo thành hình trái tim.

Bertrand nhìn đi chỗ khác, vài giây. Không thể chịu nổi điều anh đang nhìn thấy trước mặt.

- Anh không tin em, đúng không ?

Anh uống hai ngụm whisky, đặt cốc lên chiếc bàn thấp.

- Có chứ, anh tin em, anh khẳng định. Nhưng ta sẽ nói chuyện đó sau.

Cô nhìn thấy trong mắt anh là anh không đến để nói chuyện. Anh muốn thứ khác.

Muốn cô.

Anh vừa đột nhiên bốc cháy. Hân là anh cũng nhớ cô, mặc dù mới chỉ có một đêm. Chừng ấy thời gian cần bù đắp.

Anh ôm choàng qua eo cô, nhắc bổng cô lên, quay tròn cô trong không trung, Cloé phá lên cười.

Cô chưa bao giờ nghĩ hôm nay cô lại có thể cười.

Cái Bóng tan biến, thất bại trước điều gì đó mạnh hơn cả nỗi sợ hoặc nỗi nghi ngờ. Ham muốn mãnh liệt quét sạch mọi thứ trên đường đi của nó, đè bẹp tất cả bằng sức mạnh của nó. Cloé không uống rượu, nhưng cô đã say rồi. Vì anh, vì thứ đang gắn kết họ, nối liền họ.

Vũ điệu của họ kết thúc trên chiếc ghế dài, đã quen thuộc với những lần ôm hôn của họ. Anh không nói lời nào, như thường lệ. Thậm chí không dành thời gian để cởi quần áo của cô. Chỉ làm điều cần thiết. Cô nhắm mắt, rồi lại mở ra, bị chói lóa bởi một luồng ánh sáng quá mạnh.

Là anh.

Cảm giác như bàn tay anh tích điện, chúng châm hàng ngàn tia lửa trên da cô, đâm hàng trăm cái móc vào thịt cô. Trong cô không còn khoảng trống nào.

Hai người. Một thân thể duy nhất.

Cloé quên tên, quên quá khứ, quên cuộc sống của mình. Cả những cái bóng. Tất cả những gì không phải là anh. Lãnh tụ duy nhất của một đất nước đã bị xâm chiếm, thuần phục và ngoan ngoãn.

Những đốm lửa đỏ biến thành đám cháy, thành hỏa hoạn.

Một cơn nóng bỏng, gần như địa ngục. Rồi một cơn lạnh giá, gần như cái chết.

Hai người quấn chặt lấy nhau thật lâu, mệt rũ.

Cho đến khi Bertrand buông cô ra. Cloé có cảm giác đang bơi ở biển Nam cực.

Thế nhưng anh đang ngồi cạnh cô. Cô áp trán vào vai anh, vuốt ve gáy anh.

- Em muốn ta không rời xa nhau nữa, cô thì thầm. Em muốn ta sống cùng nhau...

Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, để nhiều giây dài đằng đằng trôi qua. Những giây đồng hồ tạo nên sự thấp thỏm.

- Anh có muốn không ? Cloé cầu khẩn.

Cô đã hạ vũ khí, giống như một cô gái nhỏ.

- Chuyện giữa hai ta đã chấm dứt, Bertrand giáng một đòn bằng giọng uể oải. Chấm hết.

Một lưỡi dao dài vừa đâm sâu vào bụng Cloé. Lút cán.

- Tôi bỏ em.

Gã mặc lại quần áo, không chút vội vàng. Mặc áo khoác.

Cloé nhìn gã ra đi, không thể nói lời nào. Thật khó mà nói được với một lưỡi dao đang cắt ngang cắt dọc khắp người.

Khi cánh cửa đóng sầm, thậm chí cô còn không giật mình.

Không gì cả.

Chỉ có một cảm giác lạ lùng. Cảm giác nhìn thấy mình chết mà không thể.

Chương 28

Chuyện hai ta đã chấm dứt, chấm dứt. Tôi bỏ em.

Những lời nói, như những cú đâm. Tệ hơn cả những cú đâm.

Những chiếc đinh đâm sâu vào lòng bàn tay cô, bị đóng đinh câu rút, Cloé không hề nhúc nhích. Tuy nhiên, gã đã đi từ một tiếng trước. Cô vẫn ở trên chiếc ghế dài, giữa khung cảnh không còn liên quan gì đến cô. Cởi trần, bị ngốn ngấu bởi những hàm răng lạnh băng vô hình, hai tay co quắp trong thiếu vắng. Không có những cơn run nhẹ đó, hẳn người ta nghĩ cô đã chết.

Lưỡi dao vẫn cắm trong lòng cô, cô dần mất máu, mất nhựa sống.

Không một giọt nước mắt, không một lời. Không chút giận dữ. Thậm chí không một ý nghĩ, chỉ có một nỗi choáng váng, một khoảng trống rỗng tưởng chừng vô tận.

Không còn là cuộc sống, nhưng chưa phải cái chết. Một thứ lưng chừng.

Giống như một người nào đó đã bị cắt đứt với não.

Ngắt mạch, bẻ gãy, đập vỡ.

Gã vẫn đánh khi cô đã ngã. Cứ như thể gã muốn kết liễu cô.

Chuông điện thoại cũng không làm cô phản ứng. Chỉ là một tiếng động, giữa âm thanh ầm ĩ trong im lặng.

Một giọng nói kéo cô ra khỏi cõi hư vô. Giọng của Carole, trên máy trả lời tự động.

- Cậu có đó không, clo ? Tớ đây... Nếu cậu ở đó, hãy nhắc máy đi !

Giọng nói năn nỉ. Và cuối cùng, tức giận.

- Thôi được, không sao. Chắc là cậu đang ở nhà hàng với Bertrand ! Mai tớ sẽ gọi lại. Tạm biệt.

Nhiều tiếng bip rồi lại im lặng. Mặt Cloé biến thành một vết thương hở khổng lồ. Những cơn run rẩy mạnh dần cho đến khi xâm chiếm cả người cô. Những chiếc lưỡi câu mà gã đã đâm vào thịt cô dần dần được kéo ra. Róc thịt cô, từng mảnh từng mảnh một. Một đợt sóng không thể kiểm soát

nhấn chìm cô, làm cô ngạt thở. Cuối cùng, hai mắt cô cũng giải phóng những giọt lệ dâng trào.

Có cảm giác vừa bị mở phanh làm đôi.

Lời rên rỉ thật dịu dàng, thiên thần của ta.

Những cơn nức nở của em, thật đau lòng, là những giai điệu tuyệt vời, khiến tim ta tràn đầy một niềm hoan hỉ sâu sắc.

Ta nhắc lại với em, thiên thần của ta: không có khoái lạc nào mà không có đau đớn. Em càng chìm sâu, ta càng bay cao.

Ta lắng nghe em, nhiều giờ liền. Ta không mệt mỏi, và hẳn là sẽ không bao giờ mệt mỏi với việc đó.

Em thỏa mãn mọi hi vọng của ta, thậm chí còn hơn thế. Em là một món quà của thánh thần.

Em đang khám phá nỗi đau khổ đau khổ thực sự.

Em sẽ thưởng thức từng mùi vị của nó, từng sắc thái của nó. Ta hứa với em như thế.

Nhưng ta không vội vàng, ta nhấm nháp những gì em mang lại cho ta. Mỗi giây em đau đớn là một lần ta được ban phúc. Là một bước em đến gần ta mà không biết.

Lại gần đây, thiên thần của ta. Đến gần ta. Sát gần ta.

Lại gần đây, thiên thần của ta. Em gần đến đích rồi.

Gần đến tầm tay ta rồi.

Nơi ta sẽ đập. Không chút xót thương.

Em đã đặt một chân trên miệng vực.

Em sắp rơi xuống khoảng không... Một phần mà ta đã kiên nhẫn đào cho em.

Em tưởng rằng vực thẳm không có đáy. Một lần nữa, em lại sai lầm, thiên thần của ta.

Ở dưới đáy, có ta. Đang chờ em.

Trong đáy sâu con người em, em sẽ tìm thấy ta.

Chương 29

Cô tìm kiếm.

Cô là ai. Cô đang làm gì ở đây. Cô thích gì hay ghét gì.

Cô tìm kiếm.

Ngày khủng khiếp đang từ bỏ linh hồn này là ngày nào.

Nhưng kể cả ngày tháng cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Cả ngày tháng, cả giờ giấc. Chẳng còn gì có ý nghĩa.

Cô đã bò.

Bò đúng hơn là đi, cho đến tận phòng ngủ.

Cô đã nuốt

Đồng thuốc ngủ còn lại.

Rồi cô nằm dài ra.

Trên chiếc chăn lông màu trắng, không tí vết. Hai tay bắt chéo, mắt nhìn lên trần nhà trơn láng.

Trơn láng, giống như vách vức thắm. Không có gì để bầu vịu.

Cứ để mặc cho lưỡi dao đó lôi ruột gan mình ra, cứ để mặc cho máu chảy lênh láng. Cứ để cuộc sống chấm dứt, bởi vì nó đã kết liễu mình.

- Thế là xong...

Cái Bóng cúi xuống, cười gần phía trên phần mộ của cô.

- Ở nơi đây, Cloé Beauchamp yên nghỉ.

Mày thẳng rồi. Anh ấy đã bỏ đi, chỉ vì mày. Hoặc vì tao. Có gì quan trọng nữa đâu ? Điều duy nhất đáng kể, là nỗi kinh hoàng đã chấm dứt. Là nỗi sợ hãi đã chấm dứt.

Cô cầu nguyện.

- Hãy giúp để con uống đủ thuốc... Hãy để con chết, xin Người !

Tim cô đập nhanh, quá nhanh. Và loạn nhịp. Mắt cô bắt đầu nhắm lại.

Thế nhưng, có thứ gì đó đang chiến đấu. Một phần sâu thẳm trong cô.

- Bỏ đi ! Hãy để tôi chết đi, làm ơn !

Bên ngoài bão tố nổi lên. Những tiếng sấm, những ánh chớp. Cơn giận dữ của bầu trời, như một lời trách cứ cuối cùng.

Thế là xong, mi mắt cô sụp xuống. Nặng nề, giống như hai cái đe.

Thế là xong, tâm trí cô lang thang về miền xa lạ.

Trong khi trái tim cô hấp hối, nỗi sợ hãi nở bùng trong ruột gan cô. Quá muộn rồi.

Đi không trở lại.

Thế là xong, ánh sáng đã tắt

Cái chạc lưỡi cuối cùng.

Nơi đây, Cloé Beauchamp đang yên nghỉ. Chết trong bóng tối.

Anh vẫn lui tới bệnh viện. Bị ràng buộc với nơi này, vĩnh viễn. Có lẽ anh sẽ trở thành một bóng ma, mãi lang thang trong những hành lang đầy mùi thuốc sát trùng.

Alexandre va vào những bức tường, một con côn trùng mỏng manh bị thu hút bởi ánh sáng, một con cá ngan giáo.

Ở đây để trông chừng cậu ta. Để trừng phạt bản thân.

Anh đã cầu xin nhiều đến nỗi cuối cùng người ta thương hại và để anh đến.

Kết thúc buổi tối phía sau cửa kính. Cậu Nhóc vẫn đang chiến đấu, luôn luôn chiến đấu. Gomez đặt tay lên vách kính. Cố gắng chạm vào cậu. Đến tận tâm hồn. Và nói chuyện với cậu, bằng giọng gần như không nghe thấy.

Tất cả những gì anh chưa kịp nói ra.

Một bóng dáng mờ mịt chìm trong lớp sương mù dày đặc.

Chưa đến giờ, Cloé ạ. Chưa đâu...

Giọng nói này, xa lạ, như từ trên trời vọng xuống. Và cái lạnh trên da cô, trong miệng cô. Chảy giữa đôi môi đang hé mở của cô.

Cô lại nhắm mắt, cái lạnh càng tăng thêm.

Cái chết là thế ư ? Mình đang ở đâu ?

Chưa đâu, Cloe ! Em không quyết định được đâu...

Không nghe theo giọng nói đó, cô lại chìm vào làn nước êm đềm, sâu và đen thẳm.

Hai mí mắt lại nhấc lên lần nữa.

Ý thức yếu ớt về thân thể mình. Chỉ là nó đang run rẩy, và cái lạnh lại lan tỏa trong da thịt.

Cloé tỉnh lại trong một tiếng hét kinh hoàng. Tim cô đau đớn. Nó cố gắng đập, nó đang chiến đấu. Hai bàn tay cô chạm vào thứ gì đó lạnh giá, ẩm ướt.

Cô phải mất nhiều phút để hiểu ra rằng mình đang ở trong một bồn tắm. Bồn tắm của cô.

Và nước đang chảy trên da cô.

Nước từ vòi hoa sen đập vào chân cô, vào bụng cô. Cô cố gắng đứng dậy để thoát khỏi cực hình, nhưng lại nặng nề đổ xuống.

Chấm dứt màn tra tấn này.

Cuối cùng, cô cũng với được đến vòi nước. Các giác quan thức tỉnh, chậm chạp. Đôi mắt cô nhận ra mọi thứ xung quanh. Chiếc váy vương vãi trên sàn phòng tắm, đèn trên trần bật sáng. Cloé lê được người ra khỏi bồn tắm, đổ xuống sàn nhà.

Cô còn sống, đang khóc.

Cô vớ một chiếc khăn tắm, quấn người vào đó, mỗi lúc một run lập cập hơn. Hai hàm răng va vào nhau.

Không, không, không !

Trí não cô ra khỏi vùng hư vô, cô dấm nắm tay vào tường. Cho đến lúc chảy máu.

Nỗi đau đớn nhắc nhở là cô vẫn còn sống. Những lời nói đó quay lại, vẫn tàn bạo như trước.

Chuyện hai ta đã hết. Chấm dứt Tôi bỏ em.

Đôi mắt ngơ ngác của cô tìm kiếm lời giải thích. Tại sao. Như thế nào.

Cô nhớ lại. Phòng ngủ, những viên thuốc, hai tay bắt chéo.

Tiếng sấm, đôi mí mắt khép lại.

Cô không thể một mình đến đây được. Cởi quần áo, vào bồn tắm.

Chưa đâu, Cloé. Em không phải là người được quyết định...

Lúc này, ít nhất cô cũng biết một điều: Cái Bóng không muốn cô chết. Cái Bóng muốn cô sống.

Cái Bóng điều khiển.

Và thậm chí Cloé còn không thể bỏ trốn. Hay chết đi.
Không có lối thoát nào hết.
Cô lại bắt đầu khóc, cách tốt nhất để làm nóng người lên.
Hắn muốn mình sống. Để tự tay giết chết mình.
Nôn thối nôn tháo, ruột gan lộn lên cho đến khi nhổ ra máu.
Quỳ gối, gục đầu vào trong bồn cầu. Ác mộng cho một buổi sáng sớm
bọt bọt
Đó chính là tác dụng của nó.
Thất bại và thua cuộc.
Cloé đứng dậy, giặt cần xả nước. Cúi người trên chậu rửa mặt, cô đánh
răng.
Khi ngẩng đầu lên, cô nhìn xoáy vào bóng mình trong chiếc gương lớn.
Mí mắt mòng mọng, hai má hóp sâu và làn da nhợt nhạt. Cô trông thật đáng
sợ. Trong một giây, cô tự nhủ nếu mang vẻ mặt này đến nhà Bertrand, có
cơ may là anh sẽ thương hại cô. Có cơ may là anh sẽ trở lại với cô.
Em đã muốn chết vì anh, anh yêu. Anh thấy không ?
Cloé nhắm mắt. Cô tự thấy ghê tởm mình. Tự ghét mình, cô chưa từng
ghét ai đến thế.
Cô xiêu vẹo đi vào tận phòng ngủ, lại chui người xuống dưới tấm chăn.
Khẩu P38 đặt trên gối bên cạnh. Ở đó, sát gần cô. Tất nhiên, như thế sẽ
chắc chắn và nhanh chóng hơn là thuốc ngủ. Ngón tay cô khẽ lướt trên cò
súng.
Không còn muốn sống, cũng không còn muốn chết.
Thật là nghịch lý của kẻ lang thang.
Có lẽ lòng dũng cảm đã bỏ rơi cô. Có lẽ cô tự bỏ rơi mình, theo mong
muốn của Cái Bóng.
Chuyện hai ta, thế là hết. Tôi bỏ em.
- Bertrand, anh yêu...
Nước mắt lặng lẽ tuôn chảy.
- Tại sao anh làm thế với em ? Tại sao anh lại chán em ?
Nỗi đau buồn và cảm giác kinh khủng là mình bị vứt bỏ gần như đã đè
bẹp nỗi sợ hãi.

Sợ Cái Bóng.

Mọi thứ đều khiến cô không thể chịu nổi, không còn gì quan trọng đối với cô.

Cứ để hẵn đến đây, ngay lúc này.

Cứ để hẵn muốn làm gì mình thì làm.

*Em nghĩ có thể thoát khỏi ta sao ? Em tưởng mình được lựa chọn sao ?
Lại một sai lầm nữa, thiên thần của ta ạ...*

Nhưng dù sao, em cũng không ngừng phạm sai lầm !

Phải có thời gian để em hiểu ra. Phải có thời gian để em chấp nhận.

Trò chơi này có những nguyên tắc. Rất đơn giản.

Ta điều khiển, em vâng theo.

*Ta đã tròng một sợi dây quanh cổ em, ta dẫn em đến nơi nào ta muốn.
Em càng lưỡng lự, em càng ngạt thở.*

Em không còn quyết định được điều gì. Người duy nhất làm chủ các sự kiện, là ta.

Khi nào thì em mới hiểu ra ?

Kể cả cái chết của em cũng thuộc về ta.

Ta là định mệnh của em, thiên thần ạ.

Chương 30

Sáng thứ tư, 6h 30.

Tôi tên là Cloé, Cloé Beauchamp.

Tôi vẫn còn sống. Và tôi cô đơn. Cô đơn kinh khủng.

Tôi 37 tuổi. Và đêm qua, tôi đã muốn chết.

Cloé nuốt một ngụm cà phê. Một ngụm nữa. Ấy thế mà lẽ ra cô phải tránh chất cafein, tim cô không chịu bình tĩnh lại. Cô ngốn những viên thuốc, rồi vớ lấy điện thoại di động, phát hiện có nhiều cuộc gọi nhỡ. Trong giây lát, niềm hi vọng lại tái sinh.

Nó chưa bao giờ chết thực sự. Đồng minh ngu ngốc của bản năng sống sót

Nhưng Bertrand đã không gọi.

Pardieu thì có. Ba lần.

Carole, hai lần. Mẹ cô, một lần.

Cô nghe các tin nhắn: Ông Già đang điên, chuyện đó là đương nhiên.

Cloé lấy từ sâu thẳm trong cô nghị lực để gọi điện cho mẹ, bà vốn có thói quen dậy rất sớm. Giọng cô run rẩy đến nỗi bà Mathilde cũng nhận ra.

Không, mẹ ạ, không có gì đâu... chỉ là con quá mệt thôi. Bố ổn rồi, chuyện đó mới quan trọng... Còn Lisa ?

Cô gác máy, bàn tay lưỡng lự. Nhưng nỗi mong muốn quá mạnh mẽ. Khẩn thiết. Cô bấm số của Bertrand, chỗ thuốc ngủ quá liều cũng không xóa được nó khỏi đầu cô. Trả lời tự động, đương nhiên. Hẳn là anh đang ngủ yên. Cùng với một phụ nữ chẳng ?

Thật lạ lùng, đây là lần đầu tiên Cloé nghĩ đến chuyện anh bỏ cô vì một ả tình địch.

Thế nếu họ đang yêu nhau thì sao ? Cô tưởng tượng bàn tay anh trên làn da người khác. Ruột gan cô lại lộn tùng phèo, một thứ chất lỏng nóng trào lên đến tận môi cô.

Cô tìm từ ngữ, lẽ ra cô nên tập dượt trước buổi diễn lớn.

- Là em đây. Có lẽ chúng ta có thể nói chuyện, được không ? Em không hiểu tại sao tối qua anh lại bỏ đi như thế. Em... em đau khổ, anh biết đấy. Rất đau khổ... Hãy nói là ta có thể gặp nhau, em xin anh. Em cần anh giải thích. Em cần chúng ta nói chuyện, cả hai ta. Hãy gọi lại cho em... Em yêu anh, anh biết mà.

Cô thấy mình thật thảm hại, đáng thương. Chắc đó chính là điều anh muốn nghe.

Nhưng Cloé không biết anh muốn nghe gì, anh muốn gì. Anh chờ đợi gì ở cô.

Thế nên, cô khóa mình - có vặn ổ khóa - trong phòng tắm, tắm rất lâu dưới vòi nước.

Rửa sạch ý muốn tự sát là việc mất nhiều thời gian. Tắm sạch mình sau khi muốn chết, hơn bất cứ thứ gì khác. Đã tìm cách bỏ rơi Lisa. Đã phản bội lời hứa của mình.

Cuối cùng, cô khóa vòi nước. Cử chỉ của cô chậm chạp hơn, vừa vô dụng vừa bất lịch sự.

Sự im ắng chưa bao giờ khiến cô khó chịu đến thế.

Trong phòng ngủ, cô mặc quần áo, không mấy chú ý đến những quần áo đã chọn.

Quay trở lại phòng tắm để trải qua màn trang điểm đau khổ nhưng không thể thiếu. Đúng ra là bỏ lại mặt tiền, nếu nhìn vào mức độ tàn phá. Phần nền phấn má hồng, phấn mắt, mascara.

Kết quả thật thương tâm. Không gì có thể che giấu sự rối loạn sâu sắc trong cô.

Đây không phải mình.

Đây không thể là mình ! Mình không thể mong muốn cái chết của chính mình.

Chính hắn đã dẫn dụ hành động của mình. Hắn, hắn, hắn...

Ai ?

Mười lăm phút sau, Cloé leo vào chiếc Mercedes. Con đường lướt qua, trong một thứ mờ mịt không có gì là nghệ thuật.

Cô đang làm gì đây ? Mới hôm qua thôi, cô còn định biến mất. Hôm nay, cô đến văn phòng.

Tuy nhiên, cô cảm thấy có điều gì đó đã thay đổi. Cô cảm thấy cô đang quay lại. Rằng Cloé Beauchamp đã tái sinh từ đồng tro tàn. Đầu tiên, một đốm sáng nhỏ thắp lên trong đáy lòng cô. Rồi ngọn lửa bùng lên, chạm đến tận trí não. Hết kilomet này đến kilomet khác, bàn tay cô trở nên chắc chắn, chiếc xe chạy nhanh dần.

Mình vẫn thất bại. Bertrand đã bỏ mình, mình sẽ thôi khóc và chinh phục lại anh ấy. Anh ấy thuộc về mình, và sẽ lại là của mình. Cũng giống như vị trí tổng giám đốc. Nó cũng thuộc về mình.

Chỉ còn Cái Bóng.

Lẽ ra hẳn nên để mình chết. Bởi vì chính mình sẽ tiêu diệt hẳn.

Chỉ nửa tiếng đồng hồ đi đường. Tuy nhiên, Cloé, Cloé thật sự, đã quay trở lại.

Như thế cô đã lấy từ những vực thăm mà cô vừa thám hiểm một nguồn sức mạnh kì lạ.

Như thế cô vừa hít một liều cocain.

Tôi tên là Cloé. Cloé Beauchamp. Và tôi còn chưa chết.

Pardieu đến văn phòng lúc 8h đúng. Khi đi qua cửa phòng Cloé, ông dừng lại. Cô đang ở đó, ngồi trước máy tính.

- Chào ông.

Ông bước đến, vẽ mặt khắc khổ.

- Rất vui được gặp lại cô ! Ông mĩa mai. Hôm qua, chúng tôi đã chờ cô. Chúng tôi đã phải hủy một cuộc hẹn gấp ! Và không một cuộc điện thoại, không một lời giải thích... Cô nghĩ mình đang ở trong cạm lạc bộ nghi dường chẳng ?

- Tất nhiên là không, thưa ông. Và tôi muốn ông tha lỗi cho tôi.

Ông từ chối ngồi xuống, chuyển cuộc chơi sang đất của mình.

- Sang phòng tôi, ông ra lệnh.

Cô đi theo, ông yên vị trong chiếc ghế bành tuyệt đẹp, để mặc cô đứng.

- Tôi nghe đây.

Cloé hít sâu một hơi, chịu trận trước ánh mắt của ông.

- Tôi không thể nói với ông tại sao tôi vắng mặt.

Khuôn mặt Pardieu lại càng trở nên nghiêm khắc. Ông ngạc nhiên là cô đã không dựng lên một trong những lý do bào chữa hoang đường.

- Tuy nhiên, tôi khuyên cô nên giải thích với tôi. Và tỏ ra thuyết phục. Bởi vì tôi không thể khoan dung cho kiểu hành xử đó. Nếu tất cả mọi người cứ thích là vắng mặt... chúng ta sẽ đi đến đâu ?

- Tốt lắm... Tôi không đến là vì có người định giết tôi.

Ông gần như đã lường trước mọi lý do. Nếu do Cloé nói ra, thì cần chuẩn bị tinh thần để nghe những chuyện tưởng tượng kì quặc nhất. Nhưng lần

này, ông cũng phải thú nhận là cô vừa đánh một cú rất mạnh. Đến nỗi ông cảm lạnh, dán mắt vào môi cô.

Nhưng Cloé không nói tiếp, để mặc ông với dấu hỏi to tướng.

- Ai đã định giết cô ? Cuối cùng ông hỏi.

- Tôi.

Có thể nói Pardieu thu mình lại trên chiếc ghế bành khổng lồ. Mỗi cú gậy lại khiến ông ta lún thêm một chút

- Nhưng tóm lại, Cloé... tại sao ?

- Điều đó không liên quan đến ông. Mà cũng không liên quan đến ai.

Pardieu tránh ánh mắt cô trong một lát. Khó chịu, đương nhiên.

- Cloé, cô còn trẻ, có tài và thông minh. Dù sao, cô cũng không làm chuyện ngu ngốc như thế chứ ?

- Bây giờ chuyện đó đã được giải quyết. Tôi sẽ không tái diễn. Và tôi đề nghị ông giữ kín câu chuyện này giữa chúng ta.

Cô chăm chú nhìn ông với ánh mắt cứng rắn lạ thường. Rõ ràng là ông bị ấn tượng rất mạnh.

- Tất nhiên, nhưng... Thú thật với cô là tôi lo lắng. Cô chắc chắn là không muốn nói đến chuyện đó chứ ?

- Chắc chắn.

Giọng nói sắt đá, khuôn mặt cứng rắn như đá.

- Ông đừng lo cho tôi, cô nói thêm. Đã lật sang trang mới rồi. Và tôi trở về từ cõi chết, mạnh mẽ hơn trước, hãy tin chắc điều đó.

- Đó chính là cảm giác cô đang tạo ra, Pardieu thú nhận, hơi rụt rè.

- Đó không chỉ là một cảm giác đâu !. . Tôi có việc. Thế nên, nếu ông cho phép, tôi muốn quay về phòng làm việc.

- Đi đi, Ông Già thì thăm.

Cô quay gót, để mặc ông bàng hoàng giữa căn phòng rộng. Cô giam mình trong hang ổ của mình, kéo rèm lên.

Mày có thể quan sát tao bằng ống nhòm nếu điều đó khiến mày vui vẻ. Tao không sợ mày.

Dù sao, tao cũng không sợ gì hết.

Anh có thể nhắm mắt vẽ lại bệnh viện này. Tất cả những góc ngách xấu xí của tòa nhà đều được ghi khắc lại theo phương pháp Technicolor trong tâm khảm anh.

Anh đã lang thang nhiều giờ trong những hành lang này, khắc vĩnh viễn nỗi đau khổ của mình trên những bức tường màu xám. Giờ đây anh đã trở thành một phần của khung cảnh. Mọi người đi qua mà không nhìn thấy anh.

Sau khi đứng một lát phía sau vách kính, thì thăm van xin vài lời với Laval, Gomez liền quyết định quay về nhà mình.

Anh ngạc nhiên khi thấy bên ngoài, trời đã sáng. Răng trái đất vẫn tiếp tục quay. Anh những muốn cầu cho mọi thứ dừng lại, đứng sững, trong một đêm kinh hoàng.

Anh đã mất khái niệm về thời gian.

Anh đã mất tất cả.

Anh châm một điếu thuốc, leo vào xe và mất một lát để tìm đường.

Con đường lướt đi nhanh dần. Hai mí mắt anh muốn sụp lại. Bởi vì anh đã không ngủ từ quá lâu, trừ thỉnh thoảng vài phút chớp mắt trên chiếc ghế đáng nguyên rửa đó.

Mí mắt anh muốn nhắm lại. Vĩnh viễn.

Bởi vì anh không còn chịu đựng nổi việc nhìn thấy mình đã thành kẻ như thế nào.

Một gã góa vợ. Lại còn là sát nhân nữa.

Không, chỉ giết người thôi. Không có dự mưu, thừa ông kiểm soát trường.

Cuối cùng, anh về đến dưới nhà mình. Không đủ dũng cảm để tìm một chỗ trống, anh bỏ xe ở hàng hai, hạ tấm kính chắn nơi có ghi CẢNH SÁT bằng chữ màu trắng.

Anh đi thang máy, vì không thể leo hai tầng thang bộ. Chìa khóa cắm vào ổ im lặng tuyệt đối đang chờ anh, chế nhạo anh. Kết liễu anh.

Anh đứng bất động một lát trong phòng khách. Như giữa một đồng đồ nát. Rồi anh lê bước đến tận phòng tắm, cởi bỏ quần áo và bước vào bồn tắm.

Không ngủ, không ăn, không tắm.

Một cái xác sống.
Và nước nóng không đủ để rửa sạch những lỗi lầm. Tội ác của anh.
Cậu Nhóc vẫn còn sống. Vẫn đang hôn mê.
Cậu ta 25 tuổi. Chỉ còn một chân và hẳn là chỉ còn sống được vài giờ.
Bị kết án phải chết hoặc sống sót trong tình trạng thực vật.
Gomez đâm tay vào gạch. Một cú đâm khác. Càng ngày càng mạnh.
Cuối cùng, anh đập đầu vào tường.
Nước nhuộm màu đỏ. Quay tròn quanh chân anh, trong não anh.
Nhưng nó giúp anh nhẹ nhõm. Làm mình mệt nhoài, làm mình bị thương, tự trừng phạt mình, anh thấy nhẹ nhõm.
Anh những muốn đánh Bashkim, đập vỡ sọ hắn, nghiền nát chân hắn.
Nhưng Bashkim ở xa. Vậy thì bức tường. Những viên gạch do Sophie lựa chọn, mà anh đã tìm cách phá hủy nhưng vô ích.
Anh đổ sụp trong bồn tắm, ngơ ngác trước nỗi đau đớn, nhìn máu của chính mình đang chảy.
Rồi anh nằm dài trên giường của người đã mất. Co quắp, trần truồng trên tấm nệm. Chết vì mệt, chết vì lạnh, chết vì xấu hổ.
Chết, thể thôi.
Anh ngủ thiếp đi sau vài phút, được ru ngủ bởi mùi hương của cô vẫn phảng phất trong phòng.

Màn đêm buông xuống, Cloé ra khỏi Công ty.
Cả ngày hôm nay không nhìn thấy Pardieu. Ông ta ở lì trong phòng, như thể sợ gặp phải một con quái vật trong hành lang.
Một quái vật lạnh lùng, đã khuất phục cái chết.
Chiếc Mercedes rời khỏi bãi đỗ xe ngầm. Cloé máy móc nhìn vào gương chiếu hậu. Nhưng có biết bao chiếc xe... Hẳn đang ở trong xe nào ?
Khẩu P38 ở đó, trên ghế bên cạnh. Chờ thời khắc vinh quang.
Những kilomet trên đường cao tốc. Chạy tốc độ chậm, phanh lại. Rồi lại đi tiếp. Và, cuối cùng, nhánh đường xuống hiện ra, khổ hình sắp kết thúc.
Cloé nhận thấy cô đã rẽ về hướng Créteil. Hướng sở cảnh sát.
Đúng, đó là việc cần làm. Quay lại đó, thuyết phục họ.

Thử lần cuối. Như để chứng minh với chính mình là cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải đi lang thang với một khẩu súng trong chiếc túi Lancaster.

Cô đồ chiếc Mercedes, giấu khẩu súng trong hộp đựng đồ.

Nếu họ không nghe cô, họ sẽ phải chịu trách nhiệm. Nếu họ không nghe cô, họ sẽ biến cô thành một kẻ giết người.

Alexandre đẩy cửa văn phòng cảnh sát, và đứng sững lại.

Cô ta ở đó. Cô gái xa lạ, anh gặp trên bờ sông Mame.

Cô đi thẳng về phía anh, như lần trước.

Anh bước vào, cô đi ra. Họ lướt qua nhau.

Trên mặt cô, anh đọc được biết bao đau khổ... Trong mắt cô, biết bao giận dữ. Cô đi xa dần, anh không thể rời mắt khỏi cô.

Gomez đi về phía bàn tiếp tân, hỏi người trực.

- Cô gái đó, người vừa đi ra, là ai thế ?
- Cô ta đến đàm đơn kiện. Thiếu úy Duquesne đã tiếp cô ấy, thưa thiếu tá.
- Cảm ơn.

Thay vì lên tầng, Gomez đi thẳng về phía những văn phòng nhỏ tiếp nhận đơn kiện. Duquesne đang bận, Gomez ra hiệu. Viên thiếu úy liền xin lỗi người khách, rồi ra gặp Alexandre trong hành lang.

- Laval thế nào rồi ?
 - Cậu ta còn sống, đang chiến đấu, Alexandre nói vẫn tắt.
- Miệng anh như bị lột da khi phải nói điều đó.
- Thế thì tốt. Tôi có thể làm gì cho anh, thiếu tá ?
 - Người phụ nữ vừa ra khỏi văn phòng cậu... Cao, tóc dài màu hạt dẻ.
- Cô ta muốn gì thế ?

Viên thiếu úy ngược mắt lên trời.

- Một người điên, chết tiệt...
- Giải thích đi, Gomez ra lệnh và nhú mày.

Viên thiếu úy bỗng trở nên nhợt nhạt.

- Anh biết cô ta sao ? Anh ta lo lắng hỏi.

- Đừng bận tâm. Kể đi.

- Cô ta đã đến đây hai lần. Cô ta nói có một gã đi theo mình khắp nơi, vào nhà cô ta khi cô ta không có ở nhà. Hẳn quan sát khi cô ta ở văn phòng... tôi bỏ qua những chuyện đại loại thế. Chỉ có điều không có thư hay điện thoại nặc danh. Không có dấu hiệu đột nhập. Không gì hết. Cô ta không bị tấn công, không bị đe dọa. Tôi nghĩ cô ta bị ám ảnh.

Gomez nghe, không nói lời nào.

- Hôm trước, thậm chí cô ta còn mang cho tôi một con chim để đông lạnh ! Anh tưởng tượng được không ? ! Một con chim nhặt được trên thảm chùi chân... Cô ta khẳng định là kẻ bám theo bí ẩn kia đã để nó trên ngưỡng cửa nhà mình ! Cô ta nói là hẳn đã bỏ đầy đồ vào tủ lạnh khi cô ta không có nhà, hẳn đã cắt điện... Tôi nói với anh rồi, một người điên. Tiếc thật đấy, cô ta đẹp thế !

- Cô ta sống một mình à ?

Duquesne gật đầu.

- Cậu có hỏi xem có ai có chìa khóa nhà cô ta không ?

- Đương nhiên ! Có cô giúp việc và bạn trai cô ta. Nhưng cô ta gạt bỏ mọi khả năng họ có trách nhiệm trong chuyện đó.

- Cậu có tiếp nhận đơn không ? Gomez hỏi.

Viên thiếu úy ngạc nhiên nhìn anh.

- Đơn nào ? Tôi chẳng có gì để tiếp nhận cả ! Chẳng có gì hết, thiếu tá ạ ! Tôi đã lập một biên bản, như lần trước.

- Chuyển thông tin của cô ấy cho tôi, Alexandre ra lệnh.

- Để làm gì ?

Chỉ cần một ánh mắt của viên thiếu tá là đủ dẹp bỏ mọi câu hỏi. Viên thiếu úy làm theo rồi quay lại với người đang thưa kiện. Gomez nhét tờ giấy vào túi, đi lên giam mình trong phòng. Nếu may mắn, anh sẽ không gặp bất cứ thành viên nào trong đội của mình.

Anh châm một điều thuốc, mở cửa sổ và tìm một số trong danh bạ. Một người bạn cũ, làm việc ở trụ sở cảnh sát Sarcelles. Cũng là thiếu tá.

Anh ta bỏ qua cho Alexandre câu hỏi thông lệ: Laval thế nào ? Tuy nhiên, chắc chắn anh ta đã biết chuyện. Nhưng ý nhị không nói đến.

Sau vài câu chuyện tầm phào, Gomez nói vào chủ đề chính.

- Cách đây ít lâu, cậu đã kể cho tớ nghe một chuyện, về một cô gái đến thừa kiện không biết bao nhiêu lần...

- Cụ thể xem nào ?

- Một cô gái cứ hai ba ngày lại đến để báo là có một gã đang quấy rầy cô ta. Rằng hấn vào nhà cô ta khi cô ta ngủ, đổi chỗ các đồ vật trong nhà cô ta...

- À, tớ nhớ ra rồi ! Nhưng chuyện đó lâu rồi ! ít nhất là... phải một năm, đúng không ?

- Gần thế, Gomez khẳng định. Cô ta thế nào rồi, khách hàng của cậu ấy ?

- Không biết, anh bạn ạ ! Cô ta đã làm phiền bọn tớ suốt nhiều tuần, rồi sau đó không thấy quay lại nữa.

- Cậu có thể gửi cho tớ các biên bản và đơn kiện không ? Tớ muốn xem lại một việc. Có thể có mối liên hệ với một vụ khác.

- OK, tớ sẽ chuẩn bị mọi thứ cho cậu. Mai cậu qua chứ ?

- Mai tớ qua, Gomez khẳng định. Cảm ơn, anh bạn.

- Có gì đâu. Sophie thế nào rồi ?

Gomez nghiêng rằng. Anh có cảm giác nôn cả tim ra khi trả lời.

- Cô ấy chết rồi.

Cloé dán mắt nhìn vào cửa căn hộ. Đến mòn cả vông mạc.

Cô đã bấm chuông nhà Bertrand, anh không trả lời. Thế nên, cô chờ anh về nhà.

Sẽ chờ cả đêm, nếu cần.

Cô lại nghĩ về gã cảnh sát tiếp tục coi cô như một con điên và công khai không thèm đếm xỉa đến cô. Rõ ràng là cô chỉ còn có thể trông cậy vào chính mình.

Một dáng người đi lại gần trên vỉa hè. Mặc cho ánh sáng mờ ảo, Cloé nhận ra ngay là Bertrand. Tim cô nảy lên trong lồng ngực.

Ngay khi anh đi qua chiếc Mercedes, Cloé xuống xe. Cô bắt đầu chạy, túm được anh trước khi anh biến mất vào trong tòa nhà.

- Bertrand !

Anh quay lại, một tay đặt trên nầm cửa. Cô giữ một khoảng cách hợp lý. Không lao vào anh, không cầu xin, không khóc. Không làm anh sợ.

- Chào anh. Anh nhận được lời nhắn của em không ?

- Có.

Anh không muốn làm nhẹ bớt nhiệm vụ của cô, đương nhiên rồi.

- Em có thể nói chuyện với anh không ?

Anh không trả lời ngay, chỉ lạnh lùng nhìn cô dò xét.

- Tôi chỉ ghé qua thôi, cuối cùng anh nói. Tôi lại phải đi, rất tiếc.

- Cho em vài phút thôi, xin anh.

Cô không để giọng run, chỉ hơi nồng nhiệt.

- OK, anh chấp thuận. Vào đây.

Cô đi theo anh, họ bước qua sảnh lớn, lên tầng ba. Cô có cảm giác đang đi theo một người xa lạ. Một người xa lạ mà cô muốn ôm, muốn hôn, muốn chạm vào.

Anh mở cửa căn hộ hai phòng ngủ, tránh sang một bên để cô bước vào.

- Em muốn uống gì không ?.. Whisky ?

- Không. Thứ gì đó nhẹ hơn thì tốt. Anh tìm thấy một chai vang trong bếp.

- Ngồi đi, anh bảo.

Cloé ngồi xuống ghế sofa. Chỉ ngồi vào mép, như thể cô không muốn làm phiền. Chuyện diễn ra thuận lợi hơn dự kiến.

Bertrand mở nút chai rượu, rót đầy hai cốc trên chiếc bàn thấp.

- Anh nghe đây.

- Em muốn hiểu chuyện gì đã xảy ra, cô chỉ nói thế.

Anh ngồi tựa lưng vào chiếc ghế trước mặt cô, đưa chiếc cốc lên môi.

- Đơn giản thôi... Tôi đã quyết định bỏ em.

- Như thế sao ?

Anh nhún vai một cách thờ ơ, khiến Cloé tổn thương.

- Không, anh thú nhận. Nói thật lòng, anh đã nghĩ đến chuyện đó từ một thời gian.

Cô cụp mắt xuống.

- Là vì chuyện đó, đúng không ? Chuyện mà em kể với anh, về cái gã theo em khắp nơi...

- Đúng là tôi đã bắt đầu thấy chứng ám ảnh của em thật khó chịu.

- Em không bị ám ảnh. Với lại, em sẽ chứng minh cho anh xem.

Cô lấy từ trong túi xách ra chiếc túi đựng thẻ tín dụng.

- Anh nhìn thấy tờ phiếu này không ? Cô nói. Phiếu mua hàng ở Casino... Anh nhớ không ?

Bertrand gật đầu.

- Là thế này, hôm nay em đã tra lại tài khoản trên Internet và nhận thấy là lần mua hàng này vẫn không được ghi nợ. Điều này là lô gích, vì số trên phiếu không phải là số thẻ của em ! Cô nói thêm với vẻ hơi long trọng.

Miễn cưỡng, Bertrand chấp thuận đưa mắt nhìn vào tờ biên nhận.

- Nhìn những con số đằng sau những ngôi sao đi, Cloé nhấn mạnh.

- 9249, Bertrand nheo mắt đọc.

- Trong khi số thẻ của em kết thúc bằng 8221 !

- Thế thì sao ?

- Sao lại thế thì sao ? Thế có nghĩa là em không phải người đã đi siêu thị hôm đó. Không phải em đã bỏ đồ vào tủ lạnh. Đúng là đã có người nhét tờ biên nhận này vào túi của em, để khiến ta nghĩ là em điên !

- Chuyện đó không giải thích được tại sao đồ ăn lại đến tận bếp nhà em, Bertrand nhấn mạnh và thả mẫu giấy xuống chiếc bàn thấp. Toàn bộ chuyện này đã bị phóng đại quá mức. Có thể em đã cầm nhầm phiếu của người khác vứt trên quầy thu ngân. Đôi khi chuyện đó cũng xảy ra. ...

Cô sững sờ. Anh vẫn không tin cô, trong khi cô vừa đưa bằng chứng cho anh. Bằng chứng mà cả viên thiếu úy ở Créteil cũng không nghĩ là có giá trị.

Cloé có cảm giác đang bước đi trong một lâu đài băng, một mê cung bằng kính. Cứ mỗi khi nghĩ đã tìm được lối thoát, cô lại liên tục va vào những chướng ngại vật vô hình khác.

Vô hình, giống như Cái Bóng.

- Phải làm thế nào để thuyết phục anh ? Cô thì thầm.

Bertrand lại nhún vai thêm lần nữa.

- Tốt thôi, không sao, cô khẳng định. Em sẵn sàng không nói với anh về chuyện này nữa, em sẽ tự xoay xở.

- Như thế cũng chẳng thay đổi gì. Chấm hết rồi, Cloé. Chấm hết, Em hiểu điều đó có nghĩa là gì chứ ?

Tay cô co quắp lại trên chiếc cốc. Cô đấu tranh để không khóc. Để không sụp xuống chân anh và cầu xin. Hoặc móc mắt anh.

Cảm xúc lẫn lộn.

- Em tưởng ta yêu nhau, cô nói.

Bertrand nhếch miệng khẽ cười. Nhưng Cloé nhìn thấy rõ ràng, năm trên năm.

- Dù sao, tôi cũng chưa từng yêu em.

Lưỡi dao lại đâm vào ruột gan cô. Bây giờ, Bertrand sẽ xoáy nó trong vết thương, cô biết thế.

- Tôi đã có những lúc vui vẻ với cô, đúng thế. Tôi không tiếc nuối gì cả, mà ngược lại. Nhưng mọi thứ đều có hồi kết. Và chuyện hai ta, thế là hết. Tôi đã lật sang trang khác.

- Em không thể tin điều đó ! Cloé nói hơi mạnh mẽ.

- Thế nhưng em lại phải tin.

Môi cô bắt đầu run lên, cô cảm thấy đợt sóng trào lên đến tận mắt.

Trận chiến khốc liệt để không khóc.

- Nhưng em yêu anh !

Anh thở dài, uống nốt cốc rượu.

- Tôi không muốn làm em đau khổ, đến lượt anh khẳng định. Tôi không tin là em yêu tôi. Em đau khổ vì chính tôi là người đã quyết định cắt đứt. Và em không quen bị người khác bỏ rơi.

- Không đúng !

- Không, Cloé. Tôi hiểu em hơn em nghĩ đấy...

Anh đứng dậy, dấu hiệu là cuộc trò chuyện đã chấm dứt.

- Em đã định tự sát sau khi anh đi.

Viên đạn cuối cùng. Bất cứ điều gì để khiến anh lay chuyển. Cô sẽ chết vì xấu hổ sau.

- Thôi những trò ngu ngốc đi, Cloé. Em có vẻ hoàn toàn khỏe mạnh...

Cô ném cho anh một cái nhìn trộn lẫn giận dữ và tuyệt vọng.

- Anh tiếc là em đã thoát chết ?
- Giờ thì đi đi. Tôi không muốn nghe thêm nữa.
- Em đã cố tự giết mình, cô nhắc lại. Bởi vì anh bỏ em.

Anh đặt tay lên vai cô. Cô như bị điện giật bởi sự va chạm đó.

- Thế thì em đã sai lầm khi làm thế, anh nói. Tôi không đáng giá đến thế đâu, tôi đảm bảo đấy. Thế nên bây giờ, hãy về nhà và quên tôi đi. Được chứ ?

Chương 31

Maillard mang một vế mặt đưa đám. Tuy nhiên, cậu Nhóc vẫn chưa chết Alexandre ngồi đối diện anh, kiên nhẫn chờ anh dốc bầu tâm sự.

- Alex, tôi biết rằng công việc là quan trọng với cậu. Tôi biết cậu đang phải trải qua chuyện gì, nhưng...

- Không, anh không biết đâu, viên thiếu tá đính chính.

- OK, nhưng cứ cho rằng tôi mừng tượng được những điều cậu phải trải qua từ khi Sophie mất. Và mặc dù công việc này là tất cả những gì còn lại của cậu, tôi nghĩ cậu phải nghỉ một thời gian.

- Anh nghĩ thế ?

- Tôi ra lệnh cho cậu nghỉ một thời gian, viên cảnh sát trưởng đính chính lại. Căn cứ vào tình hình công việc của cậu, IGS muốn hỏi cung Laval trước khi quyết định bất cứ chuyện gì. Tất nhiên, với điều kiện cậu nhóc đó phải tỉnh dậy. Điều mà tất cả chúng ta đều hi vọng.

- Nhưng tôi đã nói hết với họ rồi, Alexandre thổ lộ. Khi họ đến bệnh viện, tôi đã thừa nhận tất cả. Một bản thú nhận đầy đủ tội lỗi ! Họ còn cần gì nữa ?

- Lời khai của Laval. Chúng tôi đã quyết định sẽ cho cậu tạm lánh trong thời gian chờ đợi. Tôi đã chuẩn bị cho cậu một giấy nghỉ phép, cậu sẽ kí và nếu cần, cậu sẽ hưởng thêm một thời gian nghỉ ốm nữa.

- Tôi hiểu. Tại sao không cách chức tôi luôn đi ? Như thế sẽ rõ ràng hơn !

- Tôi không có ý định đuổi viên cảnh sát giỏi nhất của mình. Cậu chỉ phải nghỉ ngơi và tiêu hóa tất cả những gì vừa đổ xuống đầu cậu. Villard sẽ đảm nhiệm việc thay thế trong khi cậu nghỉ.

- Hoàn hảo, tôi thấy là anh đã dự kiến hết.

Gomez kí vào tờ giấy, vứt chiếc bút và bước ra phía cửa. Maillard đứng bật dậy.

- Alex ! Nghe này... Tôi không có lựa chọn nào khác. Tôi vẫn luôn ủng hộ cậu, nhưng lần này, tôi không có giải pháp nào khác. Đây là cách tốt nhất mà tôi tìm được trong lúc này. Và tôi chắc chắn là cậu sẽ quay lại với chúng tôi.

Alexandre đóng sầm cánh cửa, viên cảnh sát trưởng ngồi phịch xuống ghế.

Em về nhà và quên tôi đi

Tất nhiên. Thật vô cùng đơn giản. Vô cùng dễ dàng. Vô cùng bi ối.

Đồng hồ của chiếc Mercedes không vượt quá ba mươi kilomet/giờ. Không dễ gì nhìn rõ đường qua màn nước mắt.

Tôi chưa từng yêu em. Tôi đã lật sang trang khác.

Một cú móc bên phải, một quả đấm móc bên trái. Và đối thủ gục trên sàn.

Cloé đã nghĩ còn có một cơ hội. Rằng mọi chuyện vẫn còn có thể, rằng cô sẽ thắng.

Từ giờ trở đi, cô biết chắc là mọi chuyện đã hỏng hết. Nhưng vẫn không hiểu tại sao.

Chuyện đó chẳng có nghĩa gì hết.

Bertrand đã không muốn nghe cô. Cảnh sát cũng không.

Hoàn toàn cô độc, hoàn toàn bị cách ly.

Cô ngã vật xuống chiếc ghế dài và kiên nhẫn chờ đợi một trận nước mắt mới. Mắt nhìn vào hư không, tim đập thoi thóp.

Tôi chưa bao giờ yêu em. Câu nói đó vang vọng một cách lạ lùng trong đầu cô, cứ như thế nào cô trống rỗng. Tuy nhiên, cô lại có cảm giác nó đã đầy tràn.

- Đồ con lợn ! Đồ khốn kiếp...

Lãng nhục cũng không an ủi được cô. Cô đứng dậy, đôi chân suýt thì phản bội cô. Cô mở cửa tủ rượu, nhìn ngắm những chai rượu như là những khả năng.

Uống cạn hết chẳng ? Không, mình sẽ không tái diễn...

Chết vì anh ấy. Để chứng minh với anh ấy. Rằng mình, mình yêu anh ấy. Rằng mình vẫn yêu anh ấy.

Nực cười. Anh ta sẽ giễu cợt hết. Với lại, liệu mình có yêu anh ta thực sự không ?

- Em đau khổ bởi vì chính tôi là người đã quyết định cắt đứt...

Cô lấy ngẫu nhiên một chai. Bánh xe của nỗi bất hạnh đã chỉ vào chai rượu gin. Hẳn là nó sẽ hạ gục được cô. Cô rót một cốc đầy tràn, lưỡng lự rồi nốc cạn.

Trận tra tấn, khổ hình cô đang tự dành cho mình. Bàn tay cô bám riết vào mép tủ bằng gỗ hồ đào, ánh mắt cô bám riết vào những bức ảnh trang trí cho bức tường.

Bố cô và cô. Mẹ cô, bố cô và Juliette. Lisa, ngay trước khi...

Cloé nhú mày. Không phải vì rượu. Chưa đâu !

Cô vớ lấy bức ảnh cuối cùng, kéo nó lại gần mình.

Trên bức ảnh, không phải là Lisa.

Không còn là Lisa. Đó là một cái xác kinh khủng với những cái hốc há hoác ở vị trí của đôi mắt, da thịt đang thối rữa rời ra khỏi xương sọ. Và một nụ cười bỉ ổi.

Cloé buông rơi chiếc khung ảnh như thể nó nóng bỏng và gào lên.

Chiếc thuyền con mỏng mảnh đang lại gần những ghềnh đá một cách đầy nguy hiểm. Nó xoay tròn, càng lúc càng lao đảo. Cloé không có cảm giác đang ở trên giường. Mà là trong một chiếc thuyền có nguy cơ vỡ tung trong dòng chảy. Hai bàn tay cô túm chặt ga giường, mắt cô cố nhìn chăm chăm

vào ngọn đèn treo trên trần, trần nhà đang đung đưa và xoay tròn trong một vòng xoáy tưởng tượng.

Chai rượu gin đã trống rỗng. Vứt xuống biển, không có lời nhắn nào bên trong.

Cô có thể viết gì được ?

Cứu với. Giúp tôi với. Tôi không còn biết tôi đang đi đâu. Tôi không nhận ra tôi nữa.

Cloé nghe thấy những tiếng động kì lạ. Những tiếng cười gần cứ lặp lại mãi, những tiếng hét xé lòng lấp đầy trong đầu cô.

Cả tiếng tim cô đang suy yếu nữa. Nó đang lồng lên mà không tìm thấy chân phanh.

Phải uống những viên thuốc dành cho buổi sáng. Mặc dù đang là buổi tối.

Nhanh lên, trước khi trái tim thoi thóp đó nứt ra như một trái cây quá chín.

Cô cố đứng dậy, lại ngã nhào ra thảm. Cô không hề cảm thấy đau đớn, và bò bốn chân vào hành lang tối tăm. Đến phòng bếp, cô nhồm dậy và với được lọ thuốc. Hai thay vì một viên, như thế sẽ chắc chắn hơn.

Cô bám vào tường để quay lại phòng khách. Có lẽ cần uống thêm rượu để quên được chẳng ? Quên rằng cô đã bị vứt bỏ như một thứ rác rưởi. Quên rằng cô là một cái đích ngắm.

Cô lấy khẩu P38 trên ghế dài, chĩa ra trước mặt. Một lần nữa, như có chút phép màu, cô lại đứng được, và phá lên cười. Tiếng cười kinh hoàng, không biết phát ra từ đâu.

- Mà y nghĩ mà y làm tao sợ à ? Xuất hiện đi, đồ hèn ! Đến đây đánh nhau đi. Nào, đến đi... Mà y đâu rồi ? Tao biết là mà y ở đây !

Cô ngừng cười, lắng nghe sự tĩnh mịch đang chế nhạo cô.

Tưởng tượng ra một tiếng động sau lưng, cô quay phắt lại và bóp cò. Bước lùi khiến cô mất sự thăng bằng vốn đã mong manh, cô ngã ra sau.

Đầu cô đập mạnh xuống sàn nhà, mắt cô nhòa đi, mọi thứ nhàn trôi lên.

Cô ở giữa tấm thảm, nằm ngửa, hai tay bất chéo.

Những phút tiếp theo thật kinh hoàng. Có cảm giác như một cơn hấp hối trước khi chết. Có cảm giác thân thể cô bị phanh, bị rạch, bị nghiền nát.

Rồi nổi căng thẳng dịu dần. Những con bướm đủ màu sắc lấp đầy bầu trời thanh khiết. Một nụ cười nở trên môi cô. Cô cảm thấy dễ chịu. Dễ chịu đến kì lạ. Gần như phấn khích. Tiếng cười lại xâm chiếm cô.

- Mà sẽ không đến hả ? Mà quá sợ tao !

Cô liền khẽ quay người, trèo lại vào chiếc thuyền đang trôi theo dòng nước. Chỉ có điều cô không còn sợ ghềnh thác hay đá ngầm, kể cả Cái Bóng.

Mà cũng không còn sợ bất cứ thứ gì.

- Mình tên là...

Cô vừa quên tên mình.

Khi cô mở mắt ra, trời đêm tối đen. Cloé không biết mình đang ở đâu.

Ngón tay cô chạm đất, cô nhận ra mình đang không nằm trong giường. Cô nằm ngửa, hình như là trên mặt đất. Đầu cô vùi trong thứ gì đó vừa mềm vừa êm.

Cô sẵn lòng nhắm mắt lại. Chỉ có điều cô cảm thấy mình đang bị nguy hiểm.

Cô khó nhọc ngồi dậy, bất động trong một lát. Đầu óc quay cuồng, cảm giác vừa nuốt một khúc củi và bị nhiều nhát búa nện vào đầu.

Cô khẽ rên lên, và cẩn thận đứng dậy. Cơn buồn nôn cộng thêm với cơn đau đầu.

Cô đưa một tay ra phía trước, nhận thấy đó là khoảng trống. Mò mẫm bước đi, cuối cùng cô cũng chạm vào một bức tường và lần theo nó. Cuối cùng ngón tay cô chạm vào một công tắc, ánh sáng bùng lên. Chói lòa và đau đớn.

Khi cô mở được mắt, Cloé nhẹ nhõm thấy mình đang ở trong phòng khách. Cô đã nằm trên tấm thảm, gần chiếc bàn thấp. Đầu đặt trên gối.

Chiếc gối của cô.

Cơn buồn nôn dữ dội thêm, dạ dày quặn lên. Cô vội lao vào nhà vệ sinh, quỵ sụp xuống. Không thể thấp hơn được nữa. Say như chết, cô đang nôn

hết nỗi tuyệt vọng.

Làm sao lại đến nỗi này ?

Cô nhớ lại sự suy sụp của mình. Sở cảnh sát, Bertrand, chai rượu gin, khuôn mặt Lisa bị hủy hoại .. Trái tim hoảng loạn, những viên thuốc... Khoái cảm kì lạ đó... Cảm giác viên mãn... Và rồi không gì nữa.

Lại đứng dậy, Cloé loạng choạng đi ra bếp và pha cà phê. Đồng hồ cho cô biết là đã 3 giờ sáng. Cô đã ở trong tình trạng vô thức mất bao lâu ? Ít nhất là sáu tiếng.

Cô uống một cốc arabica lớn, ý nghĩ dần trở nên rõ ràng. Cô rút đầy cốc thứ hai, biến vào phòng khách. Ở đó, cô nhặt lại chiếc khung có lồng bức ảnh của Lisa. Qua tấm kính vỡ, cô nhìn thấy nụ cười trẻ thơ của em gái. Gương mặt rạng rỡ. Cái sọ người kinh khủng đã bay biến.

- Chết tiệt, cô thì thầm. Nhưng rõ là mình đã nhìn thấy mà...

Cô đặt lại chiếc khung ảnh lên tủ, không rời mắt khỏi nó, rình chờ sự biến đổi không xảy ra.

Cô quay đầu lại, ngắm nhìn chiếc lỗ trên tường. Nơi viên đạn của khẩu P38 đã găm vào. Rồi mắt cô đặt vào chiếc gối đã nâng đỡ gáy cô suốt nhiều giờ. Cô cố gắng tập trung để sống lại chính xác những thời khắc trước khi cô ngất đi.

- Mình đang ở trong phòng ngủ, trên giường. Mình tỉnh dậy, mình bị ngã. Mình đã bò bốn chân đến tận bếp..

Bốn chân, đúng thế. Điều đó thì cô chắc chắn.

- Mình không thể mang theo một cái gối khi đang bò bốn chân được.

Cloé lao ra cửa, nhận thấy cửa không khóa. Cô xoay ổ khóa, ngồi sụp xuống dựa lưng vào tường.

Hắn đã ở đây. Một lần nữa.

Hắn sẽ luôn ở đây.

Ta đùa giỡn với em, giống như con mèo vờn con mồi của nó. Ngay trước khi xé xác nó, em biết đấy...

Được thôi, thiên thần ạ, ta thú nhận điều này: ta đã gian lận trong luật chơi. Để em không từ bỏ quá sớm cuộc chơi mà chúng ta đã tham gia.

Ta cho em thứ gì đó để chống cự, thứ gì đó để có sức đấu tranh, lần nữa và lần nữa.

Ta dẫn em đến đáy vực sâu, ta nâng em đến những đỉnh cao.

Ta đánh thức em và ta cho em ngủ.

Cốt để em mất phương hướng, và lạc bước.

Cốt để kéo dài khổ hình của em và niềm khoái lạc của ta.

Em, con rồi đáng thương vâng theo mọi mệnh lệnh của ta !

Ta ở quanh em, gần em.

Ta ở giữa suy nghĩ của em và sau mỗi hành động của em.

Ta ở trong mỗi quyết định mà em tưởng là mình tự đưa ra.

Ta ở trong đầu em, tận trong huyết mạch của em, thiên thần ạ.

Chương 32

Nguyên tắc số một: không bao giờ uống rượu nữa, luôn luôn giữ kiểm soát.

Nguyên tắc số hai: không bao giờ quên khóa cửa sau khi về nhà.

Nguyên tắc số ba: không bao giờ rời khẩu súng. Giữ nó bên mình, ngày cũng như đêm.

Nguyên tắc số bốn: nhìn thấy là bắn. Bắn chết.

Cloé nhắc đi nhắc lại nhiều lần bài thánh ca dài đó. Những nguyên tắc vàng của con mồi mà cô đã trở thành. Tuân thủ chính xác, nếu không muốn kết thúc trên bàn mổ của một bác sĩ pháp y.

Hắn hoặc mình. Lựa chọn nhanh chóng.

Chỉ có điều cô tiếp tục ngờ rằng kẻ săn mồi đó không muốn giết cô.

Hắn có biết bao cơ hội để hạ gục mình... Việc đó có thể làm được từ lâu rồi.

Hắn muốn thứ khác. Nhưng là thứ gì ? Hắn tìm kiếm điều gì ?

Trừ khi chỉ là hắn đang thông thả...

Cloé rùng mình, cô uống một cốc trà xanh, vì lúc này nên từ bỏ cà phê. Hội chứng tim đập nhanh gần như không cho cô có chút nghỉ ngơi nào.

Hắn là tim cô quá mỏng manh để có thể chịu từng ấy áp lực. Nó đã mệt rồi.

Cô xem đồng hồ, nhận thấy đã đến giờ đến văn phòng. Một ngày mới bắt đầu, và có thể là ngày cuối cùng.

Alexandre áp tay vào vách kính. Phía bên kia, Laval tiếp tục chiến đấu để sống sót.

Ngày cuối cùng của cậu ta, có thể thế. Trái tim đó, có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Viên thiếu tá ngăm nhìn cậu trong nhiều phút, gần như quên cả thở.

Cả đêm qua nữa, anh hầu như không ngủ. Tuy nhiên, anh đã nằm trong giường mình, đúng hơn là giường của Sophie, từ bỏ chiếc ghế dài bằng nhựa ở hành lang.

Một nữ y tá, người mới, yêu cầu anh rời khỏi khu vực, Gomez làm theo. Anh đẩy cánh cửa, đi vào hành lang dài im ắng. Giày nặng như đeo chì, đầu đau như búa bổ.

Vừa bước chân ra đến ngoài, anh châm một điếu thuốc, trèo vào xe và đặt đèn hiệu lên nóc xe. Anh phải đi một đoạn đường dài để đến Sarcelles, và không muốn mất thời gian trong những đám tắc đường buổi sáng.

Những phút dài dằng dặc bất động, khi mà trí óc anh lướt qua những vực thẳm vừa tối vừa sâu, một cách nguy hiểm.

Anh thích nghĩ đến cô gái xa lạ nhắc anh nhớ đến Sophie.

Anh thích tự thuyết phục mình rằng cô ta cần anh. Rằng anh vẫn có thể có ích cho ai đó.

- Chiều nay em vừa uống cà phê với Cloé.

- Thế cô nàng Cloé đáng mến đó thế nào rồi ? Quentin lo lắng hỏi.

Carole dùng đầu ngón tay vẽ những hình thù tưởng tượng trên thân hình nhẵn nhụi của người tình. Những trái tim, như thể cô lại mới 14 tuổi.

Hai người gặp nhau ở nhà cô, vào khoảng 17h, cho một lần yêu đương vội vã vội vã ngăn ngủi nhưng đầy khoái lạc.

- Cô ấy không ổn, Caroie tiết lộ. Ngày càng không ổn... Nói thẳng ra, cô ấy khiến em sợ.

- Đến mức ấy cơ à ?
 - Cô ấy cứ tin chắc là có kẻ theo mình khắp nơi, hẫ vào nhà khi cô ấy đi vắng hoặc thậm chí là khi cô ấy ngủ...
 - Có thể là thật đấy ! Quentin nhấn mạnh. Tại sao em lại không tin cô ấy ?
 - Em phải giải thích kĩ với anh, nhưng câu chuyện của cô ấy vô lý lắm.
 - Đương nhiên, nhìn dưới góc độ này, thì đó là chuyện hoang tưởng ! Nhưng tại sao cô ấy lại nói dối ?
 - Em không nghĩ là cô ấy nói dối. Thật đáng buồn, em nghĩ cô ấy tin chắc đó là sự thật.
 - Chết tiệt... Hoang tưởng mức độ nặng à ?
 - Em có cảm giác đúng như thế.
 - Chờ đã, ta không thể ngày một ngày hai mà trở nên hoang tưởng được !
 - Cô ấy vốn vẫn hay bị ám ảnh, Carole khẳng định. Lúc nào cũng nhìn thấy cạm bẫy ở khắp nơi, đề phòng tất cả mọi người...
 - Đề phòng mọi người thì không phải là bị hoang tưởng, anh chàng y tá nhắc.
 - Em biết hoang tưởng là như thế nào, Carole tự vệ. Và em nói với anh là cô ấy bị như thế. Dù sao, điều đó cũng làm em lo lắng. Cô ấy hoàn toàn ảo tưởng... Và hơn nữa, đỉnh điểm của mọi chuyện là Bertrand đã bỏ cô ấy.
 - Ái chà...
- Quentin hôn lên vai Carole, rồi đứng dậy.
- Anh đã đi sao ?
- Anh đáp lại ánh mắt hối tiếc của cô bằng một nụ cười có chút gì đó thông dong.
- Anh sẵn lòng ở lại lâu hơn, nhưng một giờ nữa anh vào ca trực.
- Anh lấy quần áo, đi về phía phòng tắm. Carole đi theo anh, tiếp tục nói chuyện trong khi anh tắm.
- Theo anh, em có thể làm gì cho cô ấy ? cô hỏi.
 - Há ? Anh không nghe thấy gì cả !

Carole nhắc lại câu hỏi, vừa đưa mắt tận hưởng thêm chút nữa thân hình mà cô đã nghiệm, mỗi ngày lại nặng thêm một chút.

- Cô ấy nên đi khám bác sĩ tâm lý, Quentin đáp. Một bác sĩ giỏi, nếu được. Anh có thể chỉ cho em một người, nếu em muốn. Nhưng việc khó nhất sẽ là thuyết phục cô ấy đi khám. Nếu không ý thức được vấn đề của mình, cô ấy sẽ từ chối.

Quentin ra khỏi buồng tắm, Carole đưa khăn cho anh.

- Cảm ơn em.. Đó là bạn thân nhất của em, chắc là em sẽ thuyết phục được cô ấy chứ ?

- Em đã thử rồi, nhưng cô ấy vẫn khẳng khái giữ quan điểm. Thậm chí em còn tin chắc là chính vì thế mà Bertrand đã bỏ cô ấy.

- Có thể. Có thể anh ta thấy sợ.

Anh ôm Carole, hôn vào cổ cô. Cô nhắm mắt, mơ tưởng được kéo dài thêm.

- Anh, anh sẽ không bỏ mặc em chứ, hả ? cô thì thầm.

- Không bao giờ... Nhưng mà này, anh phải đi thật rồi. Các bệnh nhân hấp dẫn đang chờ anh !

- Họ thật may mắn !

Anh nhìn cô, ngỡ ngác.

- May mắn ? Vì phải ở trong một bệnh viện tâm thần ?

- Vì được ở bên anh suốt cả đêm...

Hắn có ở đó không ?

Trong bóng tối, không nghi ngờ gì nữa. Rình rập bất cứ cử động nào của cô.

Tuy nhiên, Cloé vẫn muốn một lần chạm trán. Cô muốn kẻ đi săn lộ mặt. Mặc dù cuộc đối đầu cuối cùng chắc chắn sẽ rất nghiệt ngã.

Mong muốn đó còn mạnh hơn nỗi sợ hãi phải đối mặt hẳn hoặc bị gục ngã khi gặp mặt.

Cô không còn chịu đựng được việc hẳn quan sát cô mà cô không biết, ẩn náu trong bóng tối. Cô muốn nhìn sâu vào mắt hẳn. Tóm lại là đối mặt với hẳn.

Một kẻ thù bằng xương bằng thịt, có một khuôn mặt, một làn da. Có giọng nói và có mùi.

Cô chưa từng thực sự nhìn thấy hắn, nhưng hai người gần như đã trở nên thân thuộc. Thân thuộc một cách kinh khủng. Những mối liên hệ kì lạ được dệt nên giữa nạn nhân và đao phủ.

Cloé tắt động cơ và cầm khẩu P38. Cô bỏ nó vào trong túi trước khi xuống xe. Ngọn đèn đường vẫn hồng, con phố chìm trong ánh tranh tối tranh sáng đáng lo ngại.

Đạo này, mọi thứ đều trở nên đáng lo ngại. Một mảnh tối nhỏ, ngày mới bắt đầu chưa biết thế nào, tiếng động vớ vẩn nhất... Đó chính là cảm giác hàng ngày của con mồi. Là một mục tiêu trước khi là một con người. Đặt cho mình câu hỏi kinh hoàng nhất: hắn sẽ giết mình như thế nào ? Chậm rãi ? Nhanh chóng ?

Hấp hối mãi hay chết đột ngột ?

Rõ ràng là hắn muốn thông thả. Điều đó khiến ta dự đoán khả năng tồi tệ nhất...

Cloé vội vào nhà. Cô nhìn kĩ khu vườn, một tay để trong túi xách. Những ngón tay cô đặt trên cò súng kim loại. Đây bảo đảm.

Cô nhẹ bước về phía bậc tam cấp. Mặc dù trời vừa lạnh vừa ẩm, cô có cảm giác đang bốc cháy từ bên trong. Cô tự thổi thêm cho mình chút dũng khí. Mặc dù nếu hắn có đến khi cô đi vắng, thì giờ cũng đã đi rồi. Bay biến từ lâu.

Nhưng vừa đặt chân lên bậc thứ nhất, cô nhìn thấy hắn.

Trong một phần tư giây, cô tự hỏi hắn có ở đó thật không, hay cô đang bị ảo giác.

Đang ngồi trên tay vịn bằng đá, gần cánh cửa, kẻ lạ mặt đứng dậy. Hắn khổng lồ, mặc đồ đen.

- Xin chào ! Hắn nói bằng giọng ồ ồ.

Chương 33

Cloé có cảm giác vừa nhận một cú đâm vào bụng, cô ngộp thở.
Thời khắc cô trông đợi, ngờ vực biết bao.
Cô không nhìn rõ mặt hắn. Nhưng ánh sáng yếu ớt từ ngoài phố chiếu vào mắt hắn. Đáng sợ.

Nguyên tắc số bốn: nhìn thấy là bắn. Bắn chết.

Người đàn ông bước xuống một bậc, Cloé chĩa khẩu P38 trước mặt

Anh ta đứng sững lại.

- Bình tĩnh. Tôi tên là Alexandre Gomez, tôi là sĩ quan cảnh sát. Bỏ vũ khí của cô xuống ngay.

Trong khi nói, anh ta đưa tay làm một cử chỉ đơn giản để lấy thứ gì đó trong áo blu đông. Một ánh chớp chói lòa nổ ra trong đầu Cloé.

Nhìn thấy là bắn. Bắn chết.

Hắn hoặc mình.

Cô siết cò. Nhưng chẳng có gì xảy ra.

Gomez lao xuống mấy bậc, và Cloé còn chưa kịp hiểu ra sao, anh đã lấy được khẩu súng.

- Cô điên hay sao ? ! Anh hét lên. Tôi đã nói với cô tôi là cảnh sát !

Anh nhét khẩu P38 vào thắt lưng chiếc quần jean, dí thẻ cảnh sát vào dưới mũi cô. Cloé thoáng nhìn thấy ba cái vạch.

Ba màu.

Xanh, trắng, đỏ.

Ba chữ.

Bắt, xử, tù.

Cô vừa định hạ một cảnh sát, và chắc chắn là sắp ngất.

- Tôi đang chờ cô, Alexandre nói thêm và cất thẻ vào túi trong của áo khoác. Và vì nhà không có cánh cổng, nên tôi tự cho phép mình vào trong.

Cloé vẫn còn sững sờ đến nỗi không thốt nên lời.

Mình suýt giết một cảnh sát. Mình đã lấy vũ khí ra trước mặt anh ta, mình tiêu rồi.

- Tôi muốn nói chuyện với cô, viên thiếu tá nói tiếp. Tôi có thể vào trong nhà được không ?

Vì cô vẫn không có phản ứng gì, anh nắm lấy cánh tay cô, dẫn cô đến tận cửa ra vào.

- Làm ơn mở cửa ra.

Anh giằng lấy chìa khóa từ tay cô và kiên quyết đẩy cô vào trong nhà. Khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng, Cloé giật mình. Bàn tay đó lại nắm lấy cánh tay cô, Gomez kéo cô đến tận phòng khách, quờ quạng tìm công tắc điện và ấn cô ngồi xuống ghế. Cô giống như một con búp bê bằng sáp, không chút phản ứng.

Vẫn còn đang sốc.

Alexandre thử vài cái cửa rồi mới tìm được cái đúng, cửa tủ rượu. Anh lấy một cái cốc, rót đầy rượu Otard 1795.

- Uống đi, tôi nghĩ cô cần thứ gì đó cho phần chấn lên !

Cô làm theo, một làn hơi nóng xâm chiếm cô.

Gomez đặt khẩu P38 trên chiếc bàn thấp, ngồi vào chiếc ghế đối diện cô

- Tốt hơn chưa ? Ít ra thì cô cũng sẽ không ngất chứ ?

- Suýt thì tôi đã giết anh, Cloé thì thầm.

- Không có chuyện đó đâu ! Viên cảnh sát trả lời kèm theo một nụ cười giấu cợt. Phải lên đạn trước khi bắn. May cho tôi là cô không biết cách dùng súng.

Nụ cười của anh biến mất cũng nhanh như khi nó xuất hiện. Anh khẽ cúi người ra phía trước, như để nhét từng từ vào sâu trong đầu cô.

- Nếu không, tôi đã chết rồi.

- Tôi biết là phải lên đạn. Chỉ là tôi quên mất, tôi hoảng sợ... Anh sẽ bắt tôi sao ?

Anh nhún vai, ngăm ngúa cách bài trí xung quanh.

- Rất có thể thế, anh ung dung trả lời. Tôi có thể cho cô đi tù một thời gian đấy.

Cloé lại có cảm giác suy sụp. Chỉ với ý nghĩ là sẽ phải chết trong tù.

- Tôi tưởng là... hử.

- Tôi cũng nghĩ thế. Và tôi đến nói chuyện với cô cũng chính là về hử.

Anh lại chăm chú nhìn cô bằng đôi mắt điên dại. Giống như hai hàm răng dữ tợn sẵn sàng xé xác cô.

- Rất tiếc vì đã làm cô sợ, thưa cô. Tôi không có ý đó.

Với những động tác nhanh nhẹn và chính xác, anh tháo đạn khẩu P38, bỏ hết đạn vào túi.

- Cô còn cái khác không ? Cô có băng đạn dự phòng nào khác không ?

Cloé lưỡng lự một giây.

- Không, cô khẳng định. Khẩu súng này cũ rồi, chỉ có một băng đạn duy nhất

Anh vẫn nhắc thêm, không rời mắt khỏi cô.

- Cô biết đấy, tôi có thể lục soát nhà. Thế nên, tốt hơn hết là nói sự thật với tôi.

Giọng anh chứa đầy đe dọa, những ngọn lửa vẫn tiếp tục thiêu đốt Cloé từ bên trong. Tuy nhiên, cô vẫn kiên cường. Đã đến mức này rồi... Âm mưu giết hại một cảnh sát.

- Tôi đang nói với anh sự thật.

- OK, Alexandre chấp nhận và ngồi thẳng lên trong ghế. Kể cho tôi nghe mọi chuyện, từ đầu. Tôi đã đọc hai biên bản, nhưng tôi muốn chi tiết.

- Anh quan tâm đến vụ của tôi sao ? Cô ngạc nhiên.

- Thế cô tưởng tôi ở đây làm gì ? Gomez đáp trả với nụ cười cay độc quen thuộc. Để uống khai vị à ?

- Nhưng gã cóm... cảnh sát...

- Cô có thể nói cóm, không phải là một lời lăng mạ đâu, Alexandre vui vẻ.

- Viên cảnh sát tiếp tôi đã bảo là anh ta không thể mở cuộc điều tra.

- Tôi mới là người quyết định chuyện đó. Thế nên hãy kể cho tôi nghe, được không ?

Cloé gật đầu, uống thêm một ngụm rượu cognac để có thêm dũng khí. Gã này gây ấn tượng mạnh với cô. Ánh mắt gã khó chịu đến nỗi cô không thể nhìn thẳng. Cô liền cụp mắt xuống. Chật vật tìm từ ngữ, nhưng người đối thoại vẫn trơ như đá. Không hề có dấu hiệu sốt ruột.

- Chuyện đã bắt đầu như thế nào ? Vào lúc nào ? Anh hỏi để khuyến khích cô.

- Một đêm, hắn đã đi theo tôi trong phố, ...

Cô quay trở lại quá khứ để thực hiện một hồi tưởng đau khổ. Và nói không ngừng. Thỉnh thoảng cô ngẩng đầu lên, rồi lại cúi ngay xuống.

Những tuần dài lo lắng, sợ hãi thường trực. Cô không bỏ qua chi tiết nào, thậm chí cả việc chia tay với Bertrand. Cả ý định tự sát.

Cứ như thể cô đang độc thoại với một bức tường thành. Tuy nhiên, cô cảm thấy anh đang nghe cô. Dù không hề ghi chép, anh vẫn ghi nhớ từng lời, từng cử chỉ.

Cuối cùng, bản xưng tội dài dằng dặc cũng kết thúc. Sau đó là im lặng trong nhiều phút. Im lặng đến đáng ngại.

- Cô có bị điên không ? Gomez đột ngột hỏi.

Cloé ngẩng đầu lên.

- Sao cơ ?

- Tôi hỏi cô có bị điên không, Alexandre bình thản nhắc lại.

Anh thấy khuôn mặt người phụ nữ trẻ biến đổi, trở nên cứng rắn đến không thể tin nổi. Cô lại sức với một tốc độ phi thường.

- Anh không tin tôi, đúng không ? Anh chỉ nghĩ là tôi bị điên ?

- Đừng lạc đề. Đề nghị cô hãy chỉ trả lời câu hỏi của tôi thôi.

Cô sắp sửa nổ tung. Sắp đuổi thẳng anh ra khỏi nhà.

- Không, tôi không điên ! Cô hét và nhảy bật khỏi chiếc ghế.

Cô đi đi lại lại, cảm thấy đôi mắt đang dán vào da cô. Vào tâm hồn cô.

- Tôi không điên, chết tiệt thật ! Gã đó thực sự tồn tại ! Và tôi bắt đầu chán phải mất thời gian với những gã côm không đủ khả năng để hiểu ra rằng tôi đang gặp nguy hiểm !

Cô chờ một lời đáp lại nhưng nó không đến, Gomez vẫn thản nhiên.

- Gã đó muốn giết tôi, anh nghe rõ chưa ? Cloé dẫn từng tiếng. Hẳn muốn giết tôi, hoặc tệ hơn thế !

Trước mặt vẫn chẳng có phản ứng gì. Cloé liền nổi cơn tam bành.

- Các anh chỉ là một lũ bất lực !... Ra khỏi đây !

Anh không nhúc nhích chút nào, chỉ tiếp tục ngắm nhìn từng cử chỉ của cô.

Cơn giận dữ của Cloé tự xẹp xuống, cô ngồi lại trước mặt anh.

- Tôi cũng không biết nữa, cô thì thăm. Có thể sau tất cả những chuyện đó, tôi đã hóa điên thật sự...

Lại một nụ cười của Gomez. Nhưng lần này không có sự mỉa mai. Một nụ cười thực sự.

- Tôi tin cô, anh nói. Tôi nghĩ gã đó có tồn tại và hẳn muốn hại cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, tìm hiểu xem anh đang chơi trò gì.

- Thế tại sao anh lại hỏi tôi có điên không ?

- Để xem cô có điên không. Nhưng việc cô nghĩ đến khả năng đã tưởng tượng ra tất cả chứng tỏ là đầu óc cô khỏe mạnh. Ít nhất là ở mức ta có thể.

Để tỏ thái độ khó chịu, cô khẽ lắc đầu, cử chỉ mà Gomez thấy gợi cảm kinh khủng.

- Anh có những phương pháp buồn cười thật. !

- Được rồi, tôi có vài câu cần hỏi cô.

- Anh hỏi đi... Anh muốn uống một cốc không ?

- Rất sẵn lòng, Alexandre trả lời.

Cloé đi về phía quầy bar, anh đưa mắt nhìn theo cô mãi. Như thể đang dò xét cô về chiều sâu. Cô giống Sophie đến lạ lùng, nhưng cũng rất khác với cô ấy.

- Anh thích loại nào ?

- Whisky. Không đá.

- Tôi tưởng cóm không bao giờ uống rượu khi làm nhiệm vụ.

- Và gà mái có răng ?

Trong khi cô rót rượu, anh châm một điếu thuốc, thậm chí còn không xin phép. Cloé đặt trước mặt một cái gạt tàn bằng thủy tinh và cốc rượu.

- Cảm ơn cô Cloé Beauchamp.

Cô lại ngồi xuống trước mặt anh, cố gắng chịu đựng ánh mắt anh. Không thể tin nổi là nó lại khó chịu đến thế.

- Ai có chìa khóa nhà cô từ khi cô thay ổ khóa mới ?

- Fabienne, cô giúp việc của tôi. Và Bertrand, bạn trai cũ.

- Cô tặng chìa khóa thay cho quà sinh nhật hay sao ?

Bị chạm nọc, Cloé buột miệng trả lời.

- Cô giúp việc thì tôi nghĩ là logic chứ.

- Cứ cho là thế. Thế còn bạn trai cũ ?
- Là để anh ấy hiểu rằng đây cũng là nhà anh ấy.
- Cô không lấy lại chìa khóa sau khi anh ta đã bỏ cô sao ? Alexandre ngạc nhiên.

Bỏ... Một từ gây tổn thương. Gã này chẳng có chút tế nhị nào. Tuy nhiên Cloé hiểu ra rằng anh có sự tinh ý.

- Không, cô thú nhận. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ quay lại với nhau.
- Hừm... Thật lạ là anh ta không trả lại cho cô.
- Anh ấy chẳng liên quan gì đến chuyện này.
- Thật sao ? Làm sao cô có thể tin chắc như thế ?

Cô không tìm ra câu trả lời mà một cảnh sát có thể chấp nhận.

- Tôi biết thế, thế thôi.
- Cô chẳng biết gì hết, Cloé. Nhưng cô là loại người nghĩ rằng mình biết hết.

Chẳng mấy lúc nữa anh ta sẽ lại khiến cô không kiềm chế nổi. Nhưng cô cố gắng ghìm mình lại. Lăn lộn giữa muốn cắn và nép mình trong tay anh ta.

Gã này sẽ là kẻ cứu rỗi cô, cô biết điều đó.

- Tôi phải lấy lại chìa khóa, đúng không ?
- Quá muộn rồi. Anh ta đã có thời gian để làm một bộ khác. Điều cần thiết là thay ổ khóa lần nữa và không phân phát chìa khóa khắp nơi... Nói cách khác, không đưa chìa khóa cho bất kì ai.

- Cô giúp việc thì tôi phải...
- Không ai hết, cô hiểu chưa ? Cô tự xoay cách khác đi.
- Đúng - Cloé nhượng bộ nhưng lại nghĩ hoàn toàn khác.

Làm thế nào để khiến gã cớm thô kệch này hiểu rằng Fabienne không có khả năng chui qua cánh cửa, và không có chuyện cô làm việc nhà vào buổi tối hoặc ngày cuối tuần ?

- Tôi sẽ đi hỏi hàng xóm, Alexandre tiếp tục.
- Có bắt buộc không ? Cô cắt lời anh.
- Tôi phải biết họ có nhìn thấy ai vào nhà cô khi cô đi vắng không.

- Và anh sẽ lấy dấu vân tay chứ ? Hẳn là hẳn phải chạm tay vào cả đồng thứ ở đây.

- Tôi nghĩ gã này có thể là bất cứ ai, trừ một thằng ngốc. Thế nên tôi sẽ ngạc nhiên nếu hẳn để lại danh thiếp.

- Nhưng...

- Găng tay không phải là dành cho chó, viên thiếu tá cắt ngang. Không cần mất thời gian.

Gomez lại châm một điếu thuốc, Cloé cố kiềm chế để không đi ra mở cửa.

- Đưa cho tôi tờ biên lai sử dụng thẻ, biên lai siêu thị ấy.

- Tôi không còn giữ nữa. Tôi đã lấy nó ra khỏi túi khi ở nhà Bertrand, để chứng tỏ với anh ấy. Và tôi quên luôn ở đó.

- Hãy bảo anh ta mang trả cho cô, nó có thể có ích với tôi... Còn bây giờ, kể cho tôi nghe đôi chút về người cũ của cô. Ý tôi là chồng cũ.

Anh cảm thấy chỉ nhắc đến người đàn ông đó đã khiến cô hết sức khó chịu. Không phải là để anh phật ý. Anh chỉ muốn xô đẩy cô, để cô ngã khỏi đài cao của cô.

- Chúng tôi ở cùng nhau trong bảy năm, cưới thì được năm năm. Anh ta... Chúng tôi...

- Cô cứ thông thả, Gomez nói.

Cô hít một hơi sâu.

- Lúc đầu, mọi chuyện rất tuyệt vời. Nhưng rồi dần dần xuống cấp. Anh ta... anh ta đã phải đối mặt với nhiều vấn đề trong công việc và... anh ta trở nên nghiện rượu.

Cô nghỉ một chút, uống thêm một ngụm cognac.

- Tôi khó nói đến chuyện đó lắm, cô thú nhận.

- Tôi sẽ giúp cô, Alexandre đề nghị. Anh ta bắt đầu nốc rượu và trở nên hung bạo khi uống quá nhiều. Hành động không kiểm soát, lời nói đầy đe dọa... Cho đến cái tát. Cô đã tha thứ, nhiều lần... Thậm chí có thể anh ta đã xin lỗi, đã thề với cô là sẽ không bao giờ tái diễn. Chỉ có điều anh ta vẫn tái diễn, nhiều lần. Ngày càng bạo lực hơn. Cho đến khi cô phải vào bệnh viện.

- Làm sao anh biết hết những chuyện đó ? Anh đã tìm lại được đơn kiện của tôi à ?

Anh lại cười, hài lòng trước tác động đã gây ra.

- Không. Nhưng tôi thuộc lòng câu chuyện đó. Một trường hợp truyền thống ! Bao nhiêu ngày nằm viện ?

- Một tháng. Tôi đã bị gãy xương. Anh ta đã bị kết án, đã phải ở tù hai tháng

- Cô có gặp lại anh ta không ? Đừng xấu hổ với tôi nếu có. Sau chuyện đó cô có ngủ với anh ta không ?

- Không, không bao giờ ! Luật sư của tôi chịu trách nhiệm về toàn bộ chuyện ly hôn. Tôi đã thu xếp để không phải nhìn mặt anh ta nữa.

- Nếu không, có lẽ cô sẽ lại đắm chìm, đúng không ? Gomez giả định.

Cô khẽ ngọ nguậy trên ghế, ngón tay vẫn vò chiếc gối.

- Không, tôi không nghĩ thế.

- Cô nghĩ kẻ tấn công bí hiểm kia có thể là anh ta sao ?

- Lúc đầu, tôi đã nghĩ thế. Nhưng Mà tôi chẳng biết gì hết.

- Tôi sẽ tìm hiểu về anh ta, xem anh ta đang ở đâu... Nói cho tôi biết, Cloé, cô vẫn yêu anh ta chứ ?

Cô nghiêng hai hàm răng.

- Không.

- Cô nói dối rất tệ. Thế còn gã Bertrand đó, cô có yêu anh ta không ?

- Tại sao anh lại hỏi những câu đó ? Tôi chẳng thấy có mối liên hệ nào với ...

- Tôi cần biết một số điều để xác định tình hình, còn cô thì cần xác định chính cô.

Anh im lặng một lát, đùa nghịch với hộp thuốc Marlboro.

- Cô có điều gì cần giấu giếm không, Cloé ?

Cô càng lúc càng khó chịu, lau lòng bàn tay vào váy. Rồi nhìn sâu vào mắt anh.

- Tôi đã giết em gái mình.

Gomez đón nhận thông tin mà không hề nhú mảy.

- Khi đó em lên 8, tôi 11 tuổi. Tôi phải trông em, tôi đã dẫn em đi cùng tôi để chơi những trò nguy hiểm. Em... Em đã bị ngã, bị gãy cột sống và vỡ sọ. Bây giờ, em chỉ còn là người thực vật.

Gomez suy nghĩ trước khi tiếp tục trên vùng đất trơn trượt đó.

- Cô đã kiểm soát cảm giác tội lỗi đó như thế nào ?

Cloé không trả lời. Có ích gì ?

- Có lẽ cô tự trừng phạt mình bằng cách chấp nhận làm chiếc túi đầm của chồng cũ, đúng không ?

- Anh là cớm hay chuyên gia tâm lý thế ? Chuyên gia tâm lý ngày chủ nhật, Cloé nhấn mạnh bằng giọng riết róng.

Anh chỉ mỉm cười. Khi tỏ ra vô liêm sỉ, cô lại càng quyến rũ hơn. Điều đó khiến đôi mắt màu hổ phách của cô lấp lánh.

- Vợ tôi vừa bỏ đi cách đây mấy tuần, Alexandre bỗng thông báo.

- Tôi rất tiếc. Nhưng tại sao anh lại nói với tôi điều đó ?

- Cô giống cô ấy. Chính vì thế mà tôi đã quyết định sẽ quan tâm đến vụ của cô.

Cloé trở nên nhợt nhạt.

- Tôi nhớ ra anh rồi... Tôi đã gặp anh ở trụ sở cảnh sát, đúng không ?

- Chính xác.

Anh đứng dậy, Cloé làm theo.

- Tôi thì đã giết một thiếu úy của tôi, cách đây chưa đầy một tuần. Và tôi rất khó kiểm soát cảm giác tội lỗi của mình.

Gã cớm này thật nực cười.

- Chỉ vì sự ngu ngốc của tôi, cậu ta đang phải ở giữa sự sống và cái chết. Họ đã cắt một chân cậu ta, và cậu ta ta có vô số chỗ gãy xương, và hẳn là nhiều chấn thương ở não... Cậu ta 25 tuổi.

Cloé không biết phải nói sao. Cô nhìn anh đi ra phía cửa ra vào, không phản ứng gì. Rồi, đột nhiên, cô lao theo.

- Cảnh sát trưởng ! Đừng để tôi lại một mình. Tôi sợ.

Gomez quay lại, mỉm cười với cô.

- Tôi chỉ là thiếu tá. Hãy đóng cửa và chèn chặt bằng một chiếc ghế bên dưới tay nắm cửa. Hoặc đến khách sạn nếu cô thích... Tôi chỉ là cảnh sát,

xin cô nhớ cho. Không phải chuyên gia tâm lý, cũng không phải vệ sĩ.

Anh vẫn đưa cho cô một tấm danh thiếp.

- Nếu có bất cứ dấu hiệu báo động nào, đừng ngần ngại. Điện thoại di động của tôi luôn bật.

Cô cầm tấm thiếp, xem xét rất lâu. Cô ngạc nhiên khi đọc thấy thông tin đầy đủ của anh. Địa chỉ, điện thoại cố định và di động.

- Cảm ơn thiếu tá Gomez.

- Tôi tên là Alexandre.

- Thế... vợ anh, anh ở với cô ấy có lâu không ?

- Mười tám năm... Chúc ngủ ngon, Cloé.

Cô nhìn anh đi xuống các bậc tam cấp rồi xoay ổ khóa. Tựa lưng vào cánh cửa một lát, nụ cười buồn bã cứ đậu mãi trên môi.

Rất cuộc, cô không còn đơn độc.

Một người chơi mới vừa vào sân, tham gia vào trò chơi.

Thế là em tưởng em được cứu vớt. Em nghĩ đã tìm được một đồng minh khá mạnh để đánh lại tôi...

Một lần nữa, em lại sai lầm, thiên thần ạ.

Không gì, không ai có thể xen vào giữa chúng ta.

Ta có thể đảm bảo với em điều đó.

Cuộc chơi này chỉ có hai người. Chỉ có ta và em.

Và kẻ giỏi hơn sẽ thắng.

Và kẻ giỏi hơn là ta.

Chương 34

Trong phòng khách, chỉ có một cốc cà phê và một liều thuốc làm bạn đồng hành, Gomez nghiên cứu thêm lần nữa những đơn kiện mà bạn cũ của anh đã đưa vào đầu ngày.

Laura Paoli, người đâm đơn kiện bí ẩn, đã gửi bốn đơn, cùng với ba biên bản. Đủ để bị coi là một kẻ quấy rầy hoặc một ả điên cấp độ một.

Tính đến lúc này, sự việc đã diễn ra được khoảng mười bốn tháng, từ ngày Laura đến sở cảnh sát Yvelines lần đầu tiên.

Những sự việc . Một người đàn ông theo cô trong phố, đi xe hoặc đi bộ. Một người đàn ông mà cô không thể miêu tả chính xác. Người luôn thu xếp để chỉ bị nhìn thấy thoáng thoáng. Chỉ là thoáng thoáng.

Mặc đồ đen, khá cao lớn.

Những chỉ dẫn khá mong manh.

Các đồ vật bị xô dịch bên trong căn hộ khi cô vắng nhà, thậm chí trong khi cô ngủ. Những thứ khác biến mất để rồi lại xuất hiện một cách kì diệu vài ngày sau đó. Điện bị cắt, rồi đến điện thoại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô nàng Laura Paoli này đã trải qua những gì Cloé Beauchamp đang phải trải qua.

Lần lặp lại của cùng một thứ khổ hình.

Quan trọng nhất là biết được câu chuyện kết thúc thế nào. Điều đó thì trong hồ sơ không nói. Vì không có cuộc điều tra nào được thực hiện. Tất cả đơn kiện đều được xếp vào hồ sơ lưu trữ.

Nhưng Gomez không phải là tín đồ của những cái kết có hậu. Mà có xu hướng tự nhiên là nghiêng về chủ nghĩa bi quan.

Anh đóng tập hồ sơ lại và ngồi sâu vào trong ghế phôi tơi. Cốc cà phê đã nguội, thuốc tạt cháy hết.

Anh đã biết chương trình của mình ngày mai. Tìm lại cô nàng Laura Paoli đó, nếu cô ta chưa bỏ trốn đến tận cùng một nơi hoang dã, và hỏi chuyện. Tìm kiếm xem có điểm gì chung giữa cô ta, một cô nàng độc thân chừng ba mươi tuổi, sống một mình với lũ mèo, và Cloé Beauchamp.

Tuổi tác khá khác nhau, hai nạn nhân không làm cùng nghề và không có cùng đẳng cấp xã hội, bởi vì Laura khi đó đang làm trong một siêu thị. Một nữ thu ngân và một nữ tổng giám đốc tương lai của một công ty quảng cáo lớn...

Alexandre những muốn có một bức ảnh của cô nàng Laura này, để xem cô ta có xinh bằng Cloé không.

Cloé... Anh không thể xua đuổi khuôn mặt cô ra khỏi trí nhớ. Khuôn mặt đó chồng lên, trùng khít như một mảnh ghép, với khuôn mặt của người vợ

quá cố thân yêu.

Nước mắt trào ra nhưng anh không có ý định kiềm chế.

Một cái bình đầy tro. Đó là những gì còn lại của em. Những gì còn lại của chúng ta.

Tàn tro đó, anh có cảm giác nó đang ở trong miệng, trong cổ họng mình. Nó đang phủ lên toàn bộ thế giới một lớp bụi màu xám xấu xí. Nó khiến anh mất cảm giác về mọi thứ, mất cảm giác được sống. Nhưng tệ nhất, có lẽ thế, là nỗi đau. Mỗi ngày lại càng dày thêm.

Bởi vì anh đã quen với sự vắng mặt của em. Bởi vì anh sợ sẽ quên mất em là ai. Và anh thực sự là ai.

Không có em, anh chẳng là gì cả, thật đấy.

Cloé nhắc máy, chờ một lát, rồi lại bấm số. Cô biết rằng anh sẽ không nhắc máy, điện thoại di động của anh rõ ràng là đang tắt. Có quan trọng gì đâu: cô sẽ không mệt mỏi khi được nghe giọng nói của anh nhắc đi nhắc lại lời nhắn ghi âm trên máy trả lời tự động.

Từ giờ trở đi, đó là tất cả những gì cô có thể có được từ anh. Vài lời nói không dành cho cô và cô nghe đi nghe lại. Sự ấm áp và lực hấp dẫn của âm điệu cô đang nhung nhớ.

Đó là tất cả những gì còn lại của Bertrand.

Đêm nay, cô đã gọi ba lần. Giấu số, tất nhiên. Nhưng trong khi cô đang chờ đợi, tim đập thình thịch, để nghe câu: Xin chào, bạn đang gọi đến điện thoại di động của Bertrand, cô ngạc nhiên nghe thấy tiếng chuông rồi Bertrand nhắc máy ngay.

Giọng thật của anh, như một cú sốc điện.

- Alo ?

Tim cô lao lên rồi lại lao xuống những sườn đồi dốc đứng, một cơn ớn lạnh lan truyền khắp bề mặt da cô.

- Alo ? Bertrand nhắc lại.

- Em đây.

- Cloé ?

Cô hình dung thấy anh thở dài, nhưng anh không đập máy. Cứ tạm thế đã.

- Em cần nói chuyện với anh, cô nói thêm.

- Em có biết mấy giờ rồi không ?

Cloé cứng người trên ghế sofa.

- Em muốn lấy lại chìa khóa, cô nói khô khốc. Và từ biên lai chi thẻ ngân hàng mà em để ở nhà anh hôm trước.

- Và em gọi tôi vào nửa đêm vì việc đó ? !

- Ban ngày em rất bận.

Anh cười khẩy, cô cảm thấy các cơ bắp trên người càng co cứng thêm.

- Anh có thể mang cho em không ? Cô nói tiếp, cho thêm chút ngọt ngào vào trong giọng nói. Em có thể đến nhà anh, nếu anh muốn...

- Chẳng thế này cũng chẳng thế khác. Tôi sẽ bỏ tất cả vào hộp thư. Ngày mai, chắc chắn thế.

Thật ngu ngốc, cô đã không nghĩ đến khả năng này.

- Gặp lại em khó khăn đến thế sao ?

- Không. Nhưng tôi nghĩ như thế tốt hơn.

- Em rất muốn gặp lại anh. Chuyện đó... em sẽ rất vui.

Cô lập tức hối tiếc vì đã xử sự như vậy. Đã hạ mình thấp đến thế, một lần nữa.

- OK, Bertrand trả lời. Tôi sẽ qua nhà em. Cho tôi biết mấy giờ đi.

Cô suýt hét lên vì vui sướng, một nụ cười tỏa sáng cả khuôn mặt.

- Khoảng 20h30, được không ?

- Hoàn hảo. Chúc ngủ ngon, Cloé.

Anh gác máy, cô để cảm giác nhẹ bẫng nổ tung. Cô biết là rồi anh sẽ nhớ cô. Chuyện đó là không thể tránh khỏi. Đã được định sẵn.

Không thể bỏ rơi Cloé Beauchamp như thế.

Có cảm giác như đang đóng băng, chân ga như bị ướt nước, lạnh giá. Tim cô sắp nổ tung.

Hai bàn tay co quắp, móng tay cắm sâu vào da thịt. Những cơn giật làm hai chân cô lay động. Cơ bắp co rút lại, hai hàm răng nghiến chặt, hơi thở

gấp gáp.

Cloé cam chịu. Cô chui ra khỏi chăn, cảm thấy cái lạnh cắn xé da thịt cô. Cô nhanh chóng khoác chiếc áo choàng ngủ rồi xỏ chân vào đôi giày đi trong nhà.

Vào đến bếp cô lao đến cánh cửa của chiếc tủ tường. Chiếc tủ chứa những viên thuốc trứ danh chống lại chứng tim đập nhanh, làm chậm nhịp tim. Hai bàn tay run lẩy bẩy, phải khó khăn lắm cô mới mở được lọ thuốc.

Cô nuốt viên thuốc với một cốc nước to và tựa người vào bồn rửa bát đĩa. Hai mắt cô hướng về phía chiếc đồng hồ, 3h30 sáng.

Một đêm dài mất ngủ.

Cô thêm rượu đến điên cuồng.

Tất cả những gì có thể giúp cô ngủ được. Kể cả một cú chùy đập vào đầu cũng tốt

Lịm đi, bằng cách này hay cách khác.

Cô vô cùng muốn nhắm mắt lại, vô cùng cần ngủ. Chỉ có điều cơ thể cô kiên quyết từ chối chìm vào trong vòng tay của nữ thần Morphé.

Cô mơ đến những viên thuốc ngủ, quên mất rằng suýt thì chúng đã giết cô. Thay vào đó, cô chuyển sang lựa chọn thuốc an thần mà bác sĩ thần kinh đã kê đơn. Ít hiệu quả hơn, chắc chắn rồi, nhưng cô không có lựa chọn nào khác.

Cô uống liền hai viên. Lưỡng lự một giây, rồi uống thêm hai viên nữa.

Dù sao, ông ta cũng đã nói là nó không mạnh lắm.

Thay vì quay trở vào phòng ngủ, cô mạo hiểm vào phòng khách và dừng lại trước tủ rượu.

Không, Cloé. Hãy nhớ: nguyên tắc số một: không bao giờ uống rượu nữa, luôn giữ kiểm soát.

Cô đi ra xa, rồi lại quay lại. Như bị hút bởi một thói nam châm.

- Chỉ một cốc thôi !

Cùng với thuốc an thần, rượu sẽ giúp cô ngủ được vài giờ, có lẽ thế.

Cô đã cầm chai rượu ở tay. Chai whisky quái ác.

Không cần cốc, cứ tu luôn cả chai. Vài ngụm thôi, không hơn.

Thêm một ngụm nữa. Hai, ba...

Kinh khủng.

Cô cất chiếc chai đi, khóa cửa tủ rượu, lấy ống tay áo lau miệng. Cô thấy ghét chính mình, thấy mình thật thảm hại.

Tránh xa chiếc gương, cô quay vào phòng ngủ và chui vào trong chăn.

Những cơn run rẩy khiến cô rung lắc từ đầu đến chân. Và kéo dài dằng dặc trong nhiều phút.

Rồi phép màu nho nhỏ xảy ra. Cơ thể cô thư giãn mặc dù tim cô vẫn tiếp tục đập liên hồi. Cô lại ở trên chiếc thuyền, trôi theo một làn gió nhẹ nhàng và ngọt ngào. Cô mỉm cười với hư không.

Ngày mai, Bertrand sẽ đến. Anh ấy sẽ ôm mình trong tay. Anh ấy sẽ không thể kháng cự, chắc chắn thế. Không người đàn ông nào có thể kháng cự lại mình.

Chúng mình sẽ lại có đôi.

Chiếc thuyền quay càng lúc càng nhanh. Làn gió nhẹ dần biến thành một áp thấp nhiệt đới. Thành bão, thành lốc xoáy.

Thay vì ngủ, Cloé có cảm giác thức tỉnh. Các giác quan của cô căng thẳng, trí não cô quay cuồng với tốc độ của một chiếc máy ly tâm.

Rồi sự yên lặng lại quay trở lại. Tâm trí cô bay bổng, nhẹ nhàng. Đến một nơi rất xa. Xa lạ.

Một chuyển đi hình elip, cô trượt trên một đường lượn không điểm kết thúc. Rồi trượt xuống.

Cứ như thế trong nhiều giờ, thậm chí cô còn không nhận thức được.

Bertrand ở đó, rồi ngay lập tức bị thay thế bằng gã cớm có ánh mắt của người điên. Bằng người đàn ông mặc đồ đen, mà cô không nhìn rõ. Cô ngần ngại giữa mơ và thực, không biết mình đang ngủ hay đã thức. Mắt cô đang mở hay đang nhắm.

Cô quay tròn, càng lúc càng nhanh. Cô ra đi, càng lúc càng xa.

Xa đến nỗi không còn nghe thấy tiếng cửa mở.

Đến nỗi không nghe thấy tiếng bước chân êm nhẹ trong hành lang.

Đến nỗi không nhìn thấy Cái Bóng xuất hiện ở cửa phòng ngủ.

- Chào em, thiên thần của ta...

Chương 35

Gomez không đủ dũng cảm để ghé qua bệnh viện.

Nói cho cùng, làm thế cũng có ích gì ? Cậu Nhóc có nghe thấy những lời khẩn cầu dài dặc của anh, có thấy sự hiện diện của anh đằng sau cửa kính ?

Alexandre muốn vùi đầu vào cuộc điều tra hơn. Câu chuyện về kẻ điên khủng đó.

Thật trùng hợp, anh cũng đang trở nên điên khủng.

Cứu Cloé trước khi quá muộn. Ít nhất là cứu được một ai đó.

Anh, kẻ đã gieo rắc biết bao xác chết đằng sau mình, thời gian vừa qua.

Anh ra khỏi xe, đi bộ vài mét để tìm đúng số nhà. Một căn nhà rất khiêm tốn nằm trong khu bình dân của Sarcelles. Chung tường với nhà hàng xóm hai bên, bị bao bọc giữa một rừng những tòa chung cư dữ dằn trùm bóng lên khu nhà. Một cái sân nhỏ xíu phía trước, với ba chậu anh thảo cổ nhai đáng vẽ của một khu vườn.

Trên hộp thư gia đình, không có tên Laura Paoli. Gomez vẫn ấn chuông và kiên nhẫn đợi. Không ai trả lời. Cuộc điều tra bắt đầu chóng vánh thật !

Anh lê bước sang nhà hàng xóm, thử lại vận may. Một bà già hiện ra ở ngưỡng cửa, mặc một chiếc váy ở nhà sắc sỡ. Chỉ mình bà đã đủ làm thành một chợ hoa.

- Có chuyện gì thế ?

- Cảnh sát hình sự đây, thưa bà !

Anh giơ thẻ qua khe cửa. Bà già cẩn thận lại gần.

- Tôi là sĩ quan cảnh sát, tôi có vài câu muốn hỏi bà.

- Cảnh sát ? Nhưng có chuyện gì thế ?

- Không có gì nghiêm trọng đâu, bà đừng lo. Bà có thể mở cửa cho tôi không ?

- Cửa mở mà... Ổ khóa vỡ rồi.

Gomez đẩy cửa, cố gắng mỉm cười với bà chủ nhà. Anh biết là trông mình rất đáng sợ, và chỉ cần nhìn vẻ mặt của bà lão tám mươi là anh hiểu

rằng bà đang rất hoảng. Phải nói là bà nhỏ bé và còng lưng đến nỗi chỉ cao gần đến thắt lưng anh.

Anh bỗng có cảm giác mình là một gã khổng lồ xấu xí. Một loại gấu sống trong hang động không được chải chuốt.

- Bà đừng sợ. Chỉ là hỏi chuyện hàng xóm thôi... Ta vào trong nhà chứ ?

Bà ngần ngại, Alexandre lại mỉm cười với bà, đến suýt thì sai khớp xương gò má. Quá thiếu tập luyện, nên đảm bảo là lúc sau anh sẽ bị đau.

Bên trong tối và nghèo nàn, nhưng sạch sẽ và phảng phất mùi thơm.

- Tôi đang ăn sáng, anh có muốn uống cà phê không ?

- Rất sẵn lòng, thưa bà. Cảm ơn bà nhiều.

Thêm chút mật vào giọng nói, thêm chút dịu dàng vào trong cử chỉ. Khiến bà cảm thấy tin tưởng.

- Nhà bà thật xinh xắn, anh tuyên bố.

Bà mang cho anh đồ uống đựng trong một chiếc bát lớn hơi sứt mẻ. Họ ngồi xuống bên chiếc bàn ăn, phủ một chiếc khăn cũ kỹ bằng vải sơn có kẻ ca rô màu đỏ và trắng. Lâu lắm rồi Gomez không còn nhìn thấy những thứ như thế này.

- Tôi đang tìm một cô gái mà hẳn là bà có biết: Laura Paoli.

- Laura ?

- Đúng, hàng xóm của bà.

- Hàng xóm cũ, bà già sửa lại. Cô ấy không ở đây từ lâu rồi.

- Bà có biết tôi có thể tìm cô ấy ở đâu không ?

- Không anh ạ.

- Tại sao cô ấy lại đi ?

- Cô ấy mất việc và không thể trả tiền thuê nhà. Cô ấy đã tìm được một phòng trọ nhỏ, trong khu gần ga. Cô ấy để lại lũ mèo cho tôi.

- Hồi đó, cô ấy làm việc ở đâu ?

- Ở siêu thị Carrefour. Cái siêu thị nằm trong khu trung tâm thương mại lớn, lối vào thành phố... Anh biết không ?

Gomez hất cằm xác nhận.

- Cô ấy rời khỏi căn nhà khi nào ?

- Để xem nào... Chừng sáu tháng. Có thể hơn. Thời gian trôi nhanh thật...

Bà đưa tay phác một cử chỉ, hẳn là muốn thể hiện dòng chảy điên cuồng của thời gian.

- Thế cô ấy có tin tức gì cho bà từ sau khi chuyển nhà không ?

Bà già vụng về vuốt lại mái tóc bằng bàn tay trái bị hủy hoại bởi chứng viêm khớp.

- Chẳng có tin tức gì. Anh có hiểu không ? Không một cú điện thoại, chẳng có gì. Thậm chí cô ấy còn không hỏi thăm tin tức về Mistoufle. Đó là con già nhất trong hai con mèo của cô ấy. Mà nó còn không được khỏe nữa. Già đi đúng là không tốt, anh biết đấy... Có lẽ tôi nên đi mặc quần áo đã, bà đột ngột nhận ra.

Bà cài lại cúc chiếc váy mặc ở nhà, Gomez mỉm cười với bà thật dịu dàng.

- Như thế này bà đã rất tuyệt rồi, bà đừng lo. Tại tôi đến quá sớm, mong bà tha lỗi... Trước khi Laura bị sa thải, bà có nhận thấy điều gì bất thường không ? Cô ấy có thay đổi thái độ không ? Cô ấy có vẻ sợ hãi không ?

- Cô ấy kém tươi tỉnh hơn, đúng thế. Tôi đã nghĩ là cô ấy gặp rắc rối. Cũng có thể nói là cô ấy buồn. Gần như không còn nhìn thấy cô ấy ngoài vườn. Cô ấy giam mình trong nhà, thậm chí cả trong những ngày nghỉ.

- Cô ấy có tâm sự với bà tại sao lại buồn không ?

- Không.

- Cô ấy có nhiều khách khứa không ?

- Hồi đầu, cô ấy có bạn trai. Nhưng sau đó, tôi không nhìn thấy cậu ta nữa. Có thể cậu ta đã bỏ cô ấy và chính vì thế mà cô ấy không còn vui vẻ.

- Có lẽ thế thật.

- Tại sao anh lại tìm Laura ?

- Tôi cần cô ấy làm chứng cho một vụ án cũ, Gomez vừa nói vừa đứng dậy. Dù sao, bà cũng đã giúp tôi rất nhiều. Và cảm ơn bà về cốc cà phê. Rất ngon.

Không thể nuốt nổi, đắng chưa từng thấy. Bà đã làm gì để có thể sống sót sau khi uống thứ đó vào mỗi sáng ?

Alexandre bước ra phía cửa, bà chủ nhà đi theo sát anh, không muốn bị bỏ rơi.

- Tạm biệt bà.
- Tạm biệt anh. Này... Nếu tìm thấy cô ấy, anh có thể thông báo tin tức cho tôi không ? Laura rất tốt bụng.
- Tôi sẽ cố gắng, anh hứa.

Thời điểm này rất đặc biệt. Sự chuyển đổi đau đớn giữa mơ và thực. Khi ta nhẹ nhàng rời bỏ ý nghĩ, khi ý thức đấu tranh để nổi lên. Một lần nữa, thân thể Lisa rơi trong khoảng không và nát bẹp dưới chân cô. Và Cloé tỉnh dậy.

Một vết hằn trên trán, như thể một gọng kìm đã kẹp chặt đầu cô suốt nhiều giờ đồng hồ.

Cô ngồi trên mép giường, mí mắt nặng như chì, dẫn vật trong tiềm thức.

Nhưng cô vẫn nhớ rõ ràng là Cái Bóng đã ở trong ác mộng và nói chuyện với cô. Chỉ có điều cô đã quên những lời hằn nói. Nhưng vẫn còn đọng lại cảm giác ở sát gần hằn, cảm giác về sự hiện diện của hằn.

Cô xem đồng hồ báo thức, mất một giây để nhận ra là đã quá 9h.

- Chết tiệt !

Cloé lao vào phòng tắm, dội nước lên khuôn mặt nặng nề.

Trong đầu cô ong ong, như thể có thứ gì đó muốn chui ra. Hoặc chui vào. Hằn là tác động buồn nôn của thứ cocktail whisky — thuốc.

Họp toàn thể vào lúc 10h với Pardieu và tất cả nhân viên. Ủy ban điều hành hàng tháng.

Cô bỏ qua bữa sáng, chỉ uống thuốc, tắm qua loa rồi mặc quần áo với tốc độ chóng mặt. Lia chiếc lược cào qua mái tóc rồi lao xuống các bậc tam cấp. Cô sẽ trang điểm trong xe.

9h30. Cô vẫn có cơ may đến đúng giờ.

Chiếc Mercedes lao đi, bị trượt nhẹ ở đoạn rẽ đầu tiên do đường ẩm và tốc độ quá cao. Đèn đỏ nối tiếp nhau, không chút thương xót

9h45. Chiếc xe hòm rẽ vào đường cao tốc.

Trước đó khoảng trăm mét là đoạn tắc nghẽn đầu tiên. Một dãy dài những chiếc đèn hậu bật đỏ, nhìn đến hút tầm mắt.

- Chết tiệt ! Cloé lại nổi khùng.

Rõ rồi: cô sẽ đến muộn. Lại bị chú ý một lần nữa.

Trung tâm thương mại đang thức dậy. Các gian hàng còn chưa kéo rèm. Chỉ có siêu thị mới mở cửa đón các khách hàng dậy sớm.

Gomez dừng lại trước quầy, chìa thẻ ra thay cho lời chào.

- Tôi cần gặp người phụ trách.

Cô nhân viên đảo đôi mắt như mắt cá rán.

- Người phụ trách cái gì ?

Anh thờ dài. Cốc cà phê của bà già cào xé ruột gan anh còn kinh khủng hơn loại rượu tẻ nhất.

- Giám đốc, nếu cô muốn thế. Và gấp đấy.

- Giám đốc ? Nhưng... ông ấy không có ở đây. Chưa đến.

- Thế thì người phụ trách nhân sự vậy.

- Về việc gì thế ?

Bình tĩnh, Alex. Cô gái tội nghiệp này không liên quan gì.

Anh mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt cô. Cô lập tức tái xanh mặt.

- Một vụ điều tra của cảnh sát, em gái ạ. Thế nên hãy giúp tôi, đi gọi ông ta nhanh lên.

Cô ta nhắc điện thoại lên, xin lỗi và thông báo tin xấu.

- Cảnh sát đang ở đây, thưa ông.

Người phụ trách nhân sự lập tức rời văn phòng xuống ngay, bắt tay Gomez. Một bàn tay mềm oặt như quả sung chín nẫu. Đồng bộ với một ánh mắt giả dối.

- Ông Pastor, giám đốc nhân sự, ông ta long trọng thông báo.

- Thiếu tá Gomez, Cảnh sát quốc gia. Giám đốc .. không gì cả.

Ông Pastor, giám đốc nhân sự khẽ lùi lại trước thái độ ngạo mạn của người đối thoại.

- Tôi có thể giúp gì ông ?

- Ông có văn phòng không ?

- Đương nhiên ! Giám đốc nhân sự đáp với một nụ cười mà Gomez thấy đáng ghét

Đã chốt xong: nếu anh phải đổ vấy lên người nào đó hôm nay, thì sẽ là gã này. Cao ngạo, tự mãn. Áo là phẳng không chê vào đâu được, cà vạt khùng khiếp và giày đánh xi bóng lộn.

Con mời hoàn hảo.

- Thế thì chỉ đường đi, tôi theo ông.

- Anh có lệnh không ?

Nếu đang vui, chắc Alexandre đã phá lên cười.

Nhưng anh đang không vui. Và xương gò má của anh cũng sẽ không chịu nổi việc đó.

- Phải có lệnh để vào văn phòng của ông ? Thế sao không phải là chiếu chỉ của nhà vua ?

- Nghĩa là...

- Là gì ? Tôi có vài câu cần hỏi ông. Nhưng nếu ông muốn, tôi có thể mời ông đến văn phòng cảnh sát của tôi trong một chiếc xe hòm xinh xắn có gắn đèn hiệu màu xanh. Chúng tôi gọi đó là cái sọt đựng xà lách. Và ông có biết xà lách, đúng không ? Nói tóm lại, bởi vì như thế này là tiện cho ông...

Cô gái đứng quỳ lễ tân quay mặt đi để kín đáo phì cười.

- Thôi được, đi theo tôi, giám đốc nhân sự đầu hàng.

Vài phút sau, họ đã ở trong thứ văn phòng giống với một cái chuồng gà, từ đó ta có thể nhìn sâu vào lầu đài khổng lồ của nền tiêu dùng quá mức.

- Anh muốn uống cà phê không ? Pastor đề nghị, ông ta đang toát mồ hôi một cách quá mức.

- Không, cảm ơn. Khi nhìn vào cà vạt của ông, tôi muốn bột ngũ cốc.

- Lúc nào anh cũng khó chịu thế à ? Giám đốc nhân sự bất bình.

- Tôi đảm bảo là đôi khi còn tệ hơn.

- Tôi thấy rồi... Tôi có thể giúp ích gì cho anh ?

- Ông làm việc ở đây từ bao giờ ? Viên cảnh sát tấn công.

- Sắp được chín năm.

- Rất tốt. Laura Paoli, cái tên đó có nhắc ông nhớ đến kỉ niệm nào không ?

Giám đốc nhân sự đào bới trong óc, bộ óc vẫn đang chạy tốc độ chậm vào giờ này.

- Bị đuổi cách đây khoảng một năm, Gomez nói thêm. Làm thu ngân ở đây.

- Có thể. Tôi không nhớ rõ lắm.

- Ông nhớ lại đi, viên thiếu tá yêu cầu. Hoặc tìm hồ sơ đi.

- Tôi có thể biết tại sao anh lại quan tâm đến cô ta không ?

Alexandre cảm thấy những mililit kiên nhẫn cuối cùng đang chảy ra khỏi mạch máu.

- Tôi sẽ giải thích khái niệm với anh: các câu hỏi sẽ do tôi đặt ra. Còn ông, ông sẽ trả lời. Đơn giản, đúng không ? Kể cả một đứa trẻ 5 tuổi cũng hiểu được. Thế nên nếu ông không nhớ Laura Paoli, hãy đi tìm hồ sơ. Và nhanh lên.

- Đừng hùng hổ quá thế ! Giám đốc nhân sự nổi khùng.

- Này, tôi không hùng hổ. Chưa đâu. Nhưng nếu ông còn dây dưa, chuyện đó sẽ xảy ra đấy.

Anh dán mắt nhìn vào đôi mắt trốn chạy của gã giám đốc nhân sự. Một lão già ngũ tuần đòi bại với đôi má bèo nhèo rám nắng nhân tạo, hẳn là rất thích thú với việc đe dọa đội quân thu ngân.

Lão giám đốc nhân sự nhận ra rằng phải thoát được nhân vật thô lỗ này càng nhanh càng tốt, liền vội vàng lục lọi đồng hồ sơ cất trong tủ. Cuối cùng lão cũng tìm được hồ sơ của Laura, xếp trong một hộp đựng tài liệu lưu trữ.

Lão mở nó trên mặt bàn, đọc lướt qua. Gomez hiểu đó chỉ là việc thừa thãi. Kẻ đạo đức giả xấu xa này nhớ rõ Laura Paoli nhưng hẳn là muốn khiến anh tin điều ngược lại.

- Quả thật, cô ta đã rời khỏi đội ngũ nhân sự của chúng tôi cách đây mười một tháng.

- Rời khỏi đội ngũ nhân sự của ông có nghĩa là ông đã đuổi cô ấy... Tôi dịch có đúng không ?

- Quả đúng thế, chúng tôi đã phải bỏ cô ta.

Cứ như thế lão đang nói đến con chó của lão, nó bị buộc vào một gốc cây trên đường đi nghỉ.

- Tôi có thể biết tại sao không ? Gomez tiếp tục.

- Bị sa thải do phạm lỗi.

- Xin ông nói vào chi tiết.

Lão giám đốc nhân sự giả vờ nghiên cứu hồ sơ. Bất cứ việc gì để không phải đối mặt với ánh mắt điên cuồng đó.

- Đi muộn quá nhiều, vắng mặt không lý do chính đáng quá nhiều, lầm lẫn khi tính tiền.

- Tại sao ?... Tại sao lại đi muộn, vắng mặt, lầm lẫn khi tính tiền ?

- Tôi không biết gì cả !

- Chính ông đã nói chuyện với cô ấy trước khi đuổi, phải không ? Lẽ ra ông phải hỏi cô ấy !

- Có thể... Chắc là thế. Tôi nhớ hình như cô ta có trình bày những vấn đề cá nhân. Nhưng chúng tôi không thể chấp nhận những chuyện như thế. Ai mà chẳng có những vấn đề cá nhân.

- Quả đúng thế ! Gomez vui vẻ. Và trước đó, cô ấy là nhân viên như thế nào ?

- Bình thường, chẳng có gì phải nói, Pastor thú nhận.

- Trong hồ sơ có ảnh không ?

Lão giám đốc nhân sự gật đầu.

- Đưa đây.

Cuối cùng Alexandre cũng phát hiện ra khuôn mặt của Laura. Một cô gái tóc hung xinh xắn với nụ cười ngọt ngào. Anh lật bức ảnh khỏi hồ sơ, bỏ vào túi.

- Tôi cần biết thêm thông tin, viên thiếu tá nói tiếp. Tôi phải hỏi các đồng nghiệp vẫn thường chơi với cô ấy.

Mặt lão giám đốc nhân sự bỗng xanh nhợt, giống màu áo lão đang mặc.

- Tôi sẽ hỏi chuyện một lúc, Gomez nói thêm với vẻ xảo quyệt. Có nguy cơ là mất vài giờ. Trừ khi ông nói cho tôi biết cô ấy có bạn bè nào ở đây. Những người có thể chỉ cho tôi biết phải tìm cô ấy ở đâu.

- Ờ... Quả đúng thế, tôi nghĩ cô ta rất gắn bó với Amanda... Cô Jouannet, một thu ngân khác của chúng tôi.

- Cô ấy có đây không ?

- Tôi sẽ xem bảng phân công công việc.

Lão giám đốc nhân sự nhấp chuột, mở một cái bảng.

- Amanda... Amanda... Cô ta vừa mới nhận quầy.

- Rất tốt. Gọi cô ấy lên.

- Không được. Cô ấy đang đứng quầy, anh phải quay lại sau khi...

- Gọi cô ấy lên đây, Gomez nhắc lại. Ngay lập tức.

Trong một giây, trước thái độ của viên cảnh sát, Pastor nghĩ đến việc chống lại. Gọi bảo vệ, lôi anh ta ra khỏi chỗ này. Nhưng ông ta muốn tránh rắc rối hơn.

Một cú điện thoại và sau đó, cô nàng Amanda bước vào văn phòng, vẻ mặt lo lắng, rõ ràng là cô sợ khi bị gọi lên phòng lão lái buôn người này.

Gomez mỉm cười với cô và tự giới thiệu. Rồi anh quay sang lão giám đốc nhân sự.

- Để chúng tôi với nhau. Và nhớ khép cửa khi ra ngoài, ông sẽ là người tốt bụng đấy.

Pastor lại lưỡng lự định phản đối. Gomez gần như giẫm lên chân ông ta. Anh bước lên, buộc ông ta lùi ra hành lang. Rồi đóng sầm cửa lại trước mũi ông ta, và mời cô thu ngân ngồi trong khi anh chiếm luôn chiếc ghế của Pastor.

- Thư giãn đi, cô gái... Gã này hẳn là không phải ngày nào cũng dễ thương ! Viên cảnh sát khẽ đùa.

Amanda mỉm cười rụt rè.

- Đó là điều tối thiểu ta có thể nói ! Cô tâm sự. Một gã phát xít thực sự !

- Được rồi, tôi đang tìm một người mà cô quen biết và đã từng làm việc ở đây... Laura Paoli.

- Laura ?

- Các cô là bạn bè, đúng không ?

- À đúng thế, nhưng...

Amanda có vẻ sững sờ khi thấy anh chàng này nói với mình về Laura.

- Cô biết tôi có thể tìm thấy cô ấy ở đâu chứ ? Gomez hỏi. Cô gái trẻ gật đầu.

- Thế thì nói đi ! Viên thiếu tá sốt ruột.

- Nghĩa trang trung tâm, hàng thứ 14.

Cloé xuống xe buýt, bị treo mắt cá. Từ sáng đến giờ, mọi chuyện đều không ổn.

Cô lao vào lối sang đường dành cho người đi bộ, giữa một đám người đông nghịt. Cô lại đến muộn. Carole đang chờ cô trong nhà hàng ưa thích của họ để cùng ăn trưa. Hai người đã gặp nhau hôm qua, nhưng Carole đã nài nỉ. "Tớ muốn nói chuyện với cậu, bạn yêu ạ..."

Vừa đi, Cloé vừa nhớ lại buổi sáng kinh khủng của cô.

Cô đã đến phòng họp muộn bốn mươi lăm phút, lẩm bẩm mấy lời xin lỗi rồi ngồi xuống cạnh Ông Già, như thường lệ.

Cô vẫn nhớ từng lời. Từng lời Pardieu đã nói ra.

"Cô Beauchamp ! Thật tốt bụng vì đã đến với chúng tôi ! Tôi hi vọng là cô đã ngủ ngon chứ ?"

Trước mặt tất cả mọi người. Trước mặt toàn bộ nhân viên của Công ty.

Sỉ nhục công khai, hình phạt tệ hại nhất. Làm sao ông ta dám thế ?

Nụ cười nửa miệng của Matthieu Ferraud, giám đốc sáng tạo. Một gã trai trẻ toát lên vẻ ngu ngốc. Và Martins đang thưởng thức sự ngọt ngào... Một cơn ác mộng.

Quá bất ổn, Cloé bị rối trí khi trình bày các hồ sơ theo lịch họp. Nhầm tên, nhầm số, nhầm ngày tháng. Trình ra trước mặt toàn bộ hội đồng bằng chứng hiển nhiên của việc thiếu chuẩn bị và tập trung.

Dâng tặng cảnh tượng đáng thương của một kẻ thiếu năng lực.

Rốt cuộc, biển hiệu sáng đèn của nhà hàng cũng hiện ra, và Cloé suýt bị một chiếc xe tông phải khi cô qua đường bên ngoài vạch sang đường.

Cô đẩy cửa nhà hàng, đông đặc và ồn ào. Liếc mắt nhìn quanh: Carole ngồi tận cuối. Cloé đi đến chỗ cô, hai người thơm má nhau.

- Ổn không, bạn yêu ? Carole lo lắng hỏi.

- Ổ không... Tớ có một buổi sáng khốn kiếp !

Cloé tóm tắt nhanh những gì cô đã phải trải qua trong buổi sáng, chỉ lược bỏ chi tiết cô thức dậy vào nửa đêm để uống rượu whisky.

- Chết tiệt thật, Carole buồn bã. Cậu sẽ phải hoàn hảo, không chút tì vết trong các tuần tới, nếu không có nguy cơ Ông Già sẽ thay đổi quyết định chuyển vị trí cho cậu...

Hai người gọi món rồi Carole bắt đầu hỏi han.

- Thế ngoài những rắc rối sáng nay, cậu thế nào ?

Cloé nhún vai.

- Tối nay Bertrand sẽ đến.

- Tuyệt vời ! Carole kêu lên. Cậu nghĩ là... ?

- Tớ chả nghĩ gì cả. Anh ấy phải qua trả chìa khóa nhà cho tớ. Nhưng tớ hi vọng là chúng tớ có thể nói chuyện. Bởi vì tớ vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Với lại biết đâu đấy, có thể anh ấy sẽ thay đổi ý kiến... Dù sao, tớ cũng dự định sẽ chuẩn bị một bữa tối thật ngon. Tớ sẽ cố gắng đốn ngã anh ấy !

Những đĩa thức ăn được mang ra, nhưng Cloé không đói. Càng ngày cô càng ăn ít. Có những hôm cô không nuốt bất cứ thứ gì vào bụng suốt cả ngày.

- Tớ đã nghĩ nhiều đến điều cậu nói lần trước, Carole nói tiếp.

Cloé cảm thấy bạn cô đang lúng túng tìm từ ngữ thích hợp. Sắp sửa đề cập một chủ đề gai góc. Cơ bắp cô gồng lên, trong phản ứng tự vệ. Tấm chăn vô hình được giăng ra.

- Cậu có còn cảm giác bị một người đàn ông bám theo không ?

Carole đặt cậu hỏi hết sức nhẹ nhàng. Mặc dù vậy, Cloé vẫn có cảm giác vừa nhận một lời sỉ nhục.

- Cảm giác ? Cô khô khan đập lại. Đó không phải là cảm giác. Đó là sự thật.

- Nghe này, Clo... Tớ rất muốn tin cậu, tớ đảm bảo với cậu như thế. Chúng ta là bạn bè từ hai mươi năm nay và cậu biết rằng tớ rất thân với cậu, nhưng đi theo cảm giác của cậu không phải là giúp đỡ cậu.

Mặt Cloé kín bưng, nhưng Carole vẫn tiếp tục mũi tên đã bắn ra.

- Tớ nghĩ rằng cậu có vấn đề.

- Điều đó thì chắc chắn rồi ! Cloé mĩa mai.
- Tớ không nói đùa đâu. Tớ nghĩ là cậu bị một kiểu hoang tưởng.
- Càng lúc càng hay rồi đấy !... Báo cáo để cậu biết rằng tối qua một sĩ quan cảnh sát đã đến nhà tớ. Anh ta tin tớ, anh ta coi việc của tớ là nghiêm túc. Và anh ấy sẽ tiến hành điều tra.

Carole ngạc nhiên nhưng không mấy thuyết phục. Những người bị bệnh hoang tưởng đến độ ảo giác rất có năng khiếu trong việc thuyết phục những người xung quanh, rõ ràng là như thế. Với sức hấp dẫn vốn có, rất có thể Cloé đã lừa được một gã cớm.

- Tớ đã nói chuyện với Quentin, cậu biết đấy...
- Cậu đã kể những chuyện đó với bạn trai cậu ? Cloé hét lên. Nhưng cậu có quyền gì ?
- Đừng nghĩ về anh ấy như thế, tớ xin cậu, Carole thở dài. Tớ tự nhủ là với công việc của mình, anh ấy có thể giúp tớ tìm hiểu. Và anh ấy cũng đồng ý với tớ.

- Thật sao ? Tớ rất hạnh phúc được biết rằng anh ta cũng tin là tớ điên ! Cloé đẩy mạnh đĩa thức ăn ra và khoanh tay.
- Chúng tớ chỉ muốn giúp cậu. Nhưng cậu...
- Đừng nói thế.

Carole lấy từ túi xách ra một mảnh giấy, đặt bên cạnh đĩa đồ ăn của cô bạn gái. Cloé gỡ mảnh giấy ra, đọc thấy một cái tên và một số điện thoại.

- Đây là thông tin liên hệ của một bác sĩ thần kinh, Carole giải thích. Quentin quen ông ta, anh ấy nói đó là người giỏi nhất, Cloé ạ. Cậu không nên cứ như thế...

Trên môi Cloé, một nụ cười lẫn lộn giữa giận dữ, nhục nhã và dữ tợn.

- Cậu mới là người phải đi gặp ông ta, cô tuyên bố.

Carole há hốc miệng mất một giây, rồi nói thêm:

- Cậu nói đúng, tất cả mọi người đều phải đến gặp bác sĩ thần kinh.
- Không, không phải tất cả mọi người. Nhưng cậu thì chắc chắn. Có lẽ ông ta sẽ đủ khả năng nói cho cậu biết tại sao cậu lại để một gã có vợ cười lên bụng mình.

Đến lượt Carole nhận cái tát.

- Cậu không nên nói những điều như thế, cô thì thầm.
- Còn cậu, cậu không nên coi tớ là một con điên. Bởi vì tớ không hề bịa chút nào. Bởi vì gã đó có tồn tại và hẳn muốn giết tớ. Tớ cứ tưởng rằng cậu là bạn tớ.

- Tớ vẫn là thế ! Carole bào chữa.
Cô đang sắp òa khóc. Nhưng Cloé không để mình bị mũi lòng.
- Lũ phản bội không phải là bạn bè, cô nói thêm.
Cô đứng dậy, xỏ tay vào áo khoác. Rồi vò nhàu mảnh giấy và ném vào đĩa của Carole.

Bên ngoài, một cơn mưa nhẹ đang chờ cô. Cùng với làn gió giá buốt.
Tim Cloé đập mạnh. Rất mạnh. Quá mạnh, như thường lệ. Cô sai bước trên vỉa hè, không quan tâm đến đám đông, đến màn mưa, đến cái lạnh.
Khi đến đầu phố, cô khóc nức nở.

Nghĩa trang trung tâm, hàng thứ 14.
Đứng trước mộ phần của Laura Paoli, Gomez rùng mình. Anh nghĩ đến Cloé. *Đừng để tôi một mình, tôi sợ lắm...*

Cô có lý do để sợ đấy, Cloé.
Trên mộ, một bó hoa đã tàn. Điều này có nghĩa là ai đó đã đến đây vài tuần trước. Anh phải tìm ra đó là ai. Và thật nhanh.

Một người thân ? Hay có thể là kẻ sát nhân ?
Gomez kéo cao cổ áo khoác và quay ra cổng. Anh không đi nhanh, khi ở giữa những nấm mồ, anh cảm thấy gần như ở nhà mình. Cảm giác thật lạ lùng.

Anh bước vào phòng của người trông coi nghĩa trang, xuất trình chiếc giấy thông hành kì diệu và hỏi han một anh chàng có vẻ ngoài như đá cẩm thạch.

Vài phút sau, anh ra khỏi đó với một cái tên và một địa chỉ. Anh trai của Laura, hình như thế. Gomez hi vọng anh ta sẵn lòng trả lời những câu hỏi của anh qua điện thoại. Với điều kiện là phải tìm được số. Nếu không, anh sẽ phải đến tận nơi.

Quá xa để đi bằng xe hơi, anh sẽ phải đi tàu. Điều đó khiến anh không mấy phấn khởi.

Lần cuối cùng anh lên một chuyến tàu, là cùng với Sophie.

Họ vừa được biết rằng cô sắp chết.

Cuộc chơi đã bắt đầu kéo dài, cần phải khởi động một cuộc chơi mới.

Gã đã tự nhủ như thế một thời gian ngắn trước khi cắt đứt với Cloé.

Từ đó, Bertrand cảm thấy thoải mái. Cảm thấy tự do. Luôn luôn tự do, vui chơi theo sở thích của bản thân.

Một bông hoa khác cần ngắt. Rồi hủy hoại.

Gã lại đi săn, tìm kiếm con mồi mới, đồ chơi mới. Nhưng gã không vội vàng. Bởi vì cuộc chơi với Cloé chưa hoàn toàn kết thúc. Điều thú vị nhất đang còn ở phía trước. Thực ra là đã bắt đầu. Khi gã đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ của họ.

Điều thú vị nhất luôn nằm ở đoạn kết.

Gã vô cùng ưa thích nước mắt. Những tiếng kêu, nỗi đau đớn. Gã rất thích gây đau đớn, hơn tất cả mọi người.

Mỗi người một cách.

Gã không thể làm gì nhiều. Tại sao lại phải cưỡng ép bản chất thật của mình ?...

Làm tổn thương, gây chết người nếu có thể. Nếu không, sẽ kém vui. Thậm chí còn có thể nguy hiểm. Luôn luôn kết liễu con mồi, vì nhiều khi nó sẽ chống cự và quay lại tấn công mình.

Với Cloé, gã đã được thỏa thích và hi vọng là chuyện còn chưa kết thúc.

Lịch sử lại lặp lại, nhưng người chơi đã hoàn thiện hơn. Ngày này sang ngày khác, năm này qua năm khác.

Trước hết, phải xác định được đúng con mồi. Cô nàng nào sẽ đem lòng yêu gã.

Rồi trở thành một thứ ma túy đối với cô ta.

Khiến cô ta hạnh phúc, vẽ ra một thực tại say đắm, một tương lai êm đềm.

Hành động dịu dàng. Luôn luôn dịu dàng, đó là cách duy nhất để gây ra đau khổ thực sự.

Che giấu nỗi kinh hoàng đằng sau một bức rèm âu yếm, nụ cười, quan tâm. Che giấu sự thối rữa dưới một tấm thảm dày dẹt bằng những cánh hoa hồng trải dưới chân cô ta.

Với Cloé, cách đó vô cùng hiệu quả. Cơn thức tỉnh đã rất tàn ác... Gã vẫn còn thích thú về chuyện đó !

Và cô ta vẫn luôn hi vọng. Chinh phục gã lần nữa. Cô ta sẽ chiến đấu đến cùng, sẽ quỳ sụp.

Càng mạnh mẽ, họ càng bị rơi xuống thấp. Đó chính là nguyên tắc toán học.

Và là một niềm vui không thể so sánh.

Cloé đã bày bàn xong. Cô đã buộc mình phải ở lại văn phòng đến tận 18h cốt để ra về sau Ông Già. Dù thế nào, cô cũng sẽ chuẩn bị kịp.

Khàn trải bàn xinh xắn, âm nhạc du dương, mùi thơm cám dỗ tỏa ra từ căn bếp.

Váy nhẹ nhàng gợi cảm, nhưng không quá mức, trang sức kín đáo, hàm răng hoàn hảo.

Cuộc mai phục hoàn hảo.

Bertrand sẽ sẵn lòng để bị tóm gọn, cô tin chắc thế.

Cô sẽ không thể quên thảm họa của ngày hôm nay.

Tối nay, cô cố gắng tự thuyết phục mình là sẽ bù đắp lại được. Sẽ lại quyến rũ Pardieu, chứng tỏ với ông ta là cô có thể xứng đáng.

Viên thiếu tá cảnh sát đó sẽ vô hiệu hóa Cái Bóng, trả lại ánh sáng trong cuộc sống của cô.

Bertrand sẽ lại ngã vào vòng tay cô.

Cô sẽ lại mạnh mẽ như trước đây. Tất cả sẽ lại đầu vào đấy, sắp rồi. Chắc chắn thế.

Cloé hoàn tất nốt điểm nhấn cuối cùng trong cái bày bằng nhung. Một chút nước hoa, loại mà Bertrand thích nhất.

Đã nhiều lần, cô định uống một cốc whisky. Chỉ là để thư giãn, giảm mức độ căng thẳng. Tuy nhiên, cô cưỡng lại được.

Thỉnh thoảng, cô nghĩ đến Carole. Nghĩ đến việc cắt đứt mà cô thấy không thể sửa lại được.

Dù sao, cô cũng không hề hối hận. Ta không bao giờ được coi bạn thân nhất của mình là con điên !

Nhưng mặc dù không thể hối hận về cách hành xử của mình, Cloé vẫn thấy đau đớn. Một nỗi đau không thể xác định cứ dâng lên từng đợt. Nỗi khó chịu lan tỏa mà cô cho là hậu quả của một ngày đau đớn nhưng sẽ kết thúc theo cách tốt đẹp nhất, chắc chắn thế.

Cô những muốn dồn ép nỗi nghi ngờ xuống tận đáy sâu nhất của chính mình. Không biết đến nó.

Cái Bóng tồn tại, mình không bị hoang tưởng. Carole đã nhầm, cô ta đã mất mình. Thật đau đớn, nhưng là điều không tránh khỏi. Với lại, cô ta cần mình hơn là ngược lại, cô nghĩ.

Tuy nhiên, giữa người chủ và nô lệ, ai là người phụ thuộc hơn... ?

Đồng hồ chỉ 20h40 khi chuông cửa vang lên. Cloé vội vàng ra mở cửa và dành tặng một nụ cười dịu dàng cho Bertrand. Anh trông rất thanh lịch ở cái tuổi ba mươi mốt. Dấu hiệu đầu tiên của chiến thắng được công bố.

Cloé mời anh vào nhà, cởi áo khoác cho anh. Anh đưa chìa khóa cho cô, cô vờ như không nhìn thấy chúng và kéo anh vào tận phòng khách.

- Em rót cho anh một ly nhé ?

- Tôi sẽ không ở lại lâu đâu, anh báo trước khi nhìn thấy bàn ăn đã dọn sẵn.

Cloé không để mình bị bối rối. Cô đã lường trước thái độ này. chuyện làm sao có thể dễ dàng đến thế, chắc chắn anh sẽ tỏ ra chống đối đôi chút, khiến cô phải thêm muốn. Trò chơi là thế.

- Dù sao anh cũng có thời gian để uống một ly chứ ?

- Nếu em muốn, anh chấp thuận.

Anh ngồi xuống một chiếc ghế phôi, cô rót cho anh loại rượu khai vị ưa thích. Một cốc Saint-Joseph trắng. Cloé đã phải đi ba cửa hàng mới tìm được nó.

- Anh thế nào rồi ? cô hỏi.
- Tốt. Còn em ?
- Em ổn, cô khẳng định.

Cô ngồi xuống đối diện anh, vắt chéo đôi chân lồng trong đôi tất màu da chân.

- Là do cảnh sát đã yêu cầu em phải lấy lại chìa khóa, cô giải thích. Một sĩ quan đã phụ trách việc điều tra. Họ đang lần theo dấu vết gã đàn ông quấy rầy em từ nhiều tuần nay.

Bertrand không giấu vẻ ngạc nhiên.

- Em tin tưởng, Cloé khẳng định. Em thấy viên cảnh sát đó có vẻ đặc biệt hiệu quả. Em nghĩ anh ta sẽ bắt được kẻ bệnh hoạn đó và giải thoát cho em mãi mãi.

- Anh ta có mạnh mẽ gì chưa ?
- Anh ta mới chỉ tiến hành điều tra từ hôm qua.

Cloé cảm thấy cần phải thêm nêm cho câu chuyện của mình, kể cả là nói dối.

- Hôm nay, hai cảnh sát dưới quyền anh ta đã đến để lấy dấu vân tay... Va anh ta đã khuyên em nên thay ổ khóa lần nữa.

- Thật sao ? Bertrand đáp lại với một nụ cười ở khóe miệng. Thế tại sao em lại muốn lấy lại chùm chìa khóa của tôi ? Nếu em thay ổ khóa, tôi không biết nó còn có tác dụng gì !

Cloé nhìn thẳng vào anh với ánh mắt táo bạo.

- Đó là một cái cớ để gặp lại anh.

Anh mỉm cười, dốc cạn chỗ rượu còn lại trong ly.

- Em chẳng thay đổi gì, anh chỉ nói thế.

- Có đấy. Em nghĩ là có... Anh có mang cho em tờ phiếu chi thẻ ngân hàng không ? Cảnh sát cần nó.

- Tôi không tìm thấy nó, Bertrand thú nhận. Chắc là tôi đã vứt mất rồi.
- Chết tiệt. Tiếc quá, nhưng thôi vậy.

Bertrand đặt chiếc ly rỗng lên chiếc bàn thấp, xem đồng hồ.

- Em đã nấu món anh thích nhất Anh ở lại ăn tối nhé ? Cloé nói tiếp.

Đó không phải là một câu hỏi, mà đúng hơn là một lời khẳng định.

- Rất tiếc, anh không có thời gian.

Cloé cố gắng để không bị bối rối. Đây là trò chơi, đúng thế. Mặc dù cô đã bắt đầu nhìn thấy thất bại.

- Tất nhiên là anh có ! Như thế, chúng ta có thể trò chuyện và em sẽ cho anh thấy em đã thay đổi đến mức nào.

Bertrand để chùm chìa khóa lên bàn rồi đứng dậy.

- Tôi không ở lại đâu. Tôi ghé qua để trả em chìa khóa, ta đã thống nhất như thế, đúng không ?

- Thôi nào, em không hiểu tại sao anh lại sợ ăn tối cùng em...

Có lẽ là khiêu khích anh chăng ?

- Tôi không sợ. Nhưng tôi đã bị muộn rồi. Có một cô gái đang đợi tôi và tôi muốn đến gặp cô ấy đến chết đi được. Và cô gái đó không phải là em.

Cloé đứng bất động trước khung cửa lửng trong phòng khách.

Cô giống như một bức tượng bằng đá. Một bức tượng bằng cát thì đúng hơn. Sẵn sàng tan rã trước một hơi thở rất nhẹ, một làn sóng rất mơ hồ.

Anh ta đã có người phụ nữ khác rồi. Đã thay thế mình rồi. Mình chẳng còn là gì với anh ta. Gạch bỏ khỏi trí nhớ, loại bỏ khỏi cuộc đời. Cô ta có gì hơn mình ?

Vậy thì hẳn là anh ta đã gặp cô ta khi họ vẫn còn bên nhau, không thể khác được. Chính vì cô ta mà anh ta đã bỏ mình.

Bị lừa dối trước khi bị bỏ rơi. Hoàn toàn.

Cloé kéo rèm lại, mở tủ rượu. Những nguyên tắc vàng của con mèo đã bị quên lãng. Hai lần cắt đứt trong cùng một ngày hoàn toàn lý giải được cho việc vi phạm nguyên tắc. Nhất là khi ta đang ở vào cuối tuần, cô không sợ bị muộn vào sáng mai. Cô có thể ngủ nướng cả ngày nếu cô muốn.

Khóc lóc cả ngày, nếu cô muốn.

Cloé còn chưa thích rượu. Thế nên cô buộc mình phải uống một lượng lớn Martini pha với rượu gin. Cô làm theo đúng bài bản bằng cách dốc hết chai saint-joseph vừa mở để khai vị và thêm vào loại cocktail đó một viên thuốc trợ tim và ba viên thuốc an thần. .

Hai, không hơn, bác sĩ thần kinh đã nói thế. Nhưng trong những trường hợp ngoại lệ...

Cô nhìn những bức ảnh gia đình, dừng lại trước khuôn mặt của Lisa bỗng như đang phán xét cô.

Những ngọn nến đã cháy hết trên bàn một cách vô nghĩa. Cloé liền túm lấy chiếc khăn trải bàn trắng, giật mạnh với một tiếng hét điên dại, kéo theo tiếng đổ vỡ loảng xoảng. Thủy tinh và sứ vỡ tan. Cũng dễ dàng như trái tim cô.

Mọi thứ thật mỏng manh.

Cô ngã vật xuống ghế dài, chờ được giải thoát. Lịm đi, quên lãng. Trong vòng một đêm.

Khám phá độ sâu của những vực thăm khi không thể chinh phục các đỉnh cao.

Trong tay phải cô là khẩu P38 đã được nạp lại đạn.

Trong ngực cô là một bản hòa tấu của bộ gõ. Và những cơn nức nở khiến cô nghẹn ngào.

Bertrand nằm dài trên ghế, bật ti vi.

Có lẽ gã đã xử sự hơi mạnh tay. Một sai lầm nhỏ trong tính toán ván cờ.

Lẽ ra gã nên để lại cho cô ta một tia hi vọng, dù là nhỏ nhất. Để cô ta bò nhòai trước mặt gã, lần nữa và lần nữa. Nhưng gã vẫn tin tưởng, tự thuyết phục mình là còn một lượt chơi nữa. Cô ta vẫn chưa bị hạ gục hoàn toàn.

Gã nhìn sững lên trần nhà, môi mỉm cười.

Còn là một thằng nhóc, gã đã thích vật cánh của những con bướm. Sau đó, thích nhìn chúng nằm bẹp trên mặt đất, vùng vẫy và hấp hối chậm chạp.

Trở thành đàn ông, gã bắt đầu bẻ cánh của các thiên thần.

Gomez không rõ anh đang làm gì ở đây. Anh tìm kiếm điều gì. Anh cảm thấy mình lạc lõng, đã theo một hướng đi ngẫu nhiên. Trừ khi ngẫu nhiên chẳng có gì liên quan trong việc này...

Khi nhìn thấy cô, anh đã nghĩ đến việc quay trở lại. Nhưng đã quá muộn: Valentine đang đi về phía chiếc xe. Gomez đành bước xuống, tự hỏi anh có

thể nói gì với cô.

- Chào anh, Alexandre, cô nói với nụ cười giả vờ rụt rè.

Cô đã mặc trang phục cảnh sát, trông nó không đến nỗi tồi.

- Chào Valentine. Tôi muốn gặp cô, anh thú nhận một mạch.

- Ta đã xưng hô là anh em mà, đúng không ?

- Chính xác, nhưng tôi có cảm giác là lần ta gặp nhau gần nhất cũng phải cách đây cả thế kỉ !

- Không sai ! Valentine đùa. Em đã nghĩ anh sẽ gọi lại cho em sớm hơn.

Không hề có chút trách móc trong giọng nói của cô.

- Tôi cũng muốn thế, nhưng... Cô ấy chết rồi. Sophie chết rồi.

Valentine nhìn tránh ra chỗ khác trong một lát.

- Em không được biết. Em thật sự rất tiếc.

- Cảm ơn.

- Em đã biết về... về cậu thiếu úy trong đội của anh.

- Cậu ta thì vẫn còn sống, nhưng có lẽ không còn được lâu nữa... Em thấy đấy, thần chết luôn lảng vảng quanh tôi.

- Đừng nói thế, Alexandre.

Cô gái trẻ nhìn đồng hồ, hơi ngại ngùng.

- Lẽ ra anh nên gọi cho em. Ta sẽ gặp nhau sớm hơn, vì bây giờ em phải nhận ca trực. Nhưng ta có thể gặp nhau ngày mai, nếu anh muốn. Em sẽ rất vui.

Có lẽ đó chính là câu nói mà anh chờ đợi. Điều anh đến đây để tìm kiếm. Biết rằng có ai đó muốn nhìn thấy anh.

- Ngày mai thì tôi không thể. Tôi không ở Paris. Nhưng tôi sẽ sớm gọi cho em, tôi hứa.

Cô không giây nào tin anh, nhưng cũng không có vẻ gì trách anh. Cô đã hiểu là cô phải chờ đợi thêm. Cô nhón người trên mũi chân, đặt một nụ hôn gần miệng anh.

Anh nhắm mắt, kéo cô sát vào người anh. Ôm một cô gái trong tay khiến anh cảm thấy dễ chịu. Nó cho anh cảm giác anh đang còn sống.

- Tôi sẽ gọi cho em, anh nhắc lại. Giờ thì đi đi.

Cô tặng cho anh thêm một nụ cười rồi đi về phía trụ sở cảnh sát. Gomez dõi mắt nhìn theo cô, cho đến khi cô biến mất trong lòng của tòa nhà.

Điện thoại di động của anh rung lên trong túi quần jean, anh không nhận ra số điện thoại nhưng vẫn nhắc máy với một dự cảm xấu.

Anh chỉ nghe thấy hơi thở. Giống như tiếng rên.

- Alo ?

- Hẳn ở đây ! Một giọng nói như vang lên từ dưới mồ thì thầm.

Gomez nhúu mày.

- Cloé ? Là cô à ?

- Hẳn ở đây... Đến đi, tôi xin anh !

- Bình tĩnh đi.. Cô đang ở đâu ?

- Nhà tôi ! Hẳn ở đây, anh đến nhanh lên !

- Hẳn ở trong nhà sao ? Cô có nhìn thấy hẳn không ?

- Giúp tôi với !

- Tôi đến đây, Gomez nói và đặt đèn hiệu lên nóc chiếc 407. Tôi sẽ ở đó trong vài phút nữa. Vững vàng nhé, Cloé !

Cuộc điện thoại bị ngắt quãng đột ngột, và chiếc xe khởi động trong tiếng rít của bánh xe và lao đi, còi hụ ầm ỹ ngang qua thành phố vừa thiếp ngủ.

Chương 36

Alexandre dừng động cơ, tháo đèn hiệu. Chân dí xuống sát sàn xe, anh rẽ vào phố Moulins. Anh đỗ xe cách ngôi nhà vài mét, lập tức xuống xe, tay lăm lăm khẩu Sig-Sauer.

Anh đi qua vườn, nhanh chóng trèo lên các bậc tam cấp. Anh kín đáo xoay thử tay nắm cửa ra vào, nó không hề kháng cự lại. Trong hành lang tối om, anh đi men theo tường. Một luồng ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ phòng ăn giúp anh định hướng.

Bước đi không một tiếng động, anh đến ngưỡng cửa căn phòng lớn, nơi một ngọn đèn phụ đang bật. Khi nhìn thấy bát đĩa vỡ tung tóe trên sàn,

huyết áp anh tăng lên một bậc. Đi từ khu 91, anh đã phải mất một khoảng thời gian đáng kể để đến được nhà Cloé, mặc dù có còi hú.

Có lẽ anh đã đến quá muộn.

Hết sức thận trọng, anh xem xét phần còn lại của ngôi nhà. Trong phòng bếp, cả trong phòng ngủ của Cloé, đều không có ai. Phòng ngủ dành cho khách cũng thế.

Chết tiệt, cô ta ở đâu mới được chứ ?

Hắn đã bắt cóc cô ta ? Cô ta đã trốn thoát ?

Dù sao cũng không phải bằng xe hơi. Anh đã nhìn thấy chiếc Mercedes trong phố.

Quay ngược trở lại, anh dừng trước cánh cửa cuối cùng. Phòng tắm, khóa trái.

- Cloe, cô có ở đó không ? Anh thì thầm.

Áp tai vào cánh cửa, anh nghe thấy những tiếng rên rỉ.

- Cloé ! Tôi đây, Gomez đây. Mở cửa ra !

Có thể kẻ tấn công cũng ở trong đó cùng cô.

Alexandre hích vai vào cánh cửa, nhưng nó không mở ra. Anh nghe thấy một tiếng kêu kinh hoàng từ bên kia, vội ra sức phá chướng ngại vật. Cuối cùng, ổ khóa cũng vỡ tung dưới sức ép và Gomez bị lao về phía trước, suýt thì mất thăng bằng.

- Cloé !

Cô ngồi co quắp trong một góc, giữa bồn tắm và bồn cầu. Hai bàn tay bưng kín hai tai, trán áp vào đầu gối.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, cầm lấy hai tay cô, bắt cô ngẩng đầu lên.

- Cloé ? Tôi đây, mọi chuyện ổn cả rồi.

Mặt cô méo mó vì nước mắt và nỗi kinh hoàng. Hai mắt trợn tròn, môi run run.

- Tôi đây rồi, anh dịu dàng nhắc lại. Ở đây không có ai khác nữa. Tôi đã xem hết cả nhà... Bây giờ, mọi chuyện đều ổn rồi.

Anh ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô. Cô thở mạnh, bám chặt vào anh đến mức móng tay cô bấm vào gáy anh.

- Bình tĩnh đi, anh thì thầm. Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì ...

Anh đỡ cô đứng dậy nhưng cô sụp xuống trong tay anh.

- Cô có bị thương không ? Viên thiếu tá lo lắng.

Cô nức nở, không thể thốt nên lời nào. Anh liền bế cô ra tận ghế dài, ngồi xuống bên cạnh và kiên nhẫn chờ cô lấy lại vẻ bình tĩnh.

Ánh mắt hoảng loạn của cô đập vào tường, lên trần nhà, giống như một con chim bị bẫy vào trong một cái lồng chật hẹp. Alexandre lo lắng quan sát cô, anh nghĩ đến việc phải gọi bác sĩ.

Rồi, đột nhiên anh hiểu ra.

- Nhưng... cô hỏng thật rồi !

Trên chiếc bàn thấp, những chai rượu rỗng, những hộp thuốc. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Khuôn mặt Gomez thay đổi hẳn.

- Cloé, cô có nghe thấy tôi không ?

Cô vẫn không trả lời, như thể đang ở nơi khác. Ở địa ngục, rõ ràng là thế. Hướng đi sai lầm.

Alexandre để cho áp lực trôi qua. Sau khi sợ đến quá muộn, cơn giận dữ đang nhen nhóm trong lòng anh.

- Ê ! Cô có nghe tôi nói không ?... Không, cô đang ở quá xa, nên không thể nghe được !

Anh nắm lấy vai cô, lắc khá mạnh.

- Nào, Cloé, nhìn tôi đi ! Nghe tôi này, chết tiệt !

Anh ấn cô ngồi xuống, đầu cô ngoẹo sang một bên.

- Chính xác thì cô đã uống thứ gì ?

Anh buông tay, cô lại ngã ra sau, nằm đè lên những chiếc gối. Anh vào bếp, lấy một chai nước trong tủ lạnh. Đưa cô quay lại, càng nhanh càng tốt.

Khi Cloé bị làn nước lạnh dội vào đầu, cô co dúm người từ đầu đến chân, hét lên những tiếng điên dại. Cô giãy đạp, thậm chí Gomez còn lĩnh một cú đấm vào hàm.

- Biến đi ! Cô gào lên. Cút đi !

Viên thiếu tá từ bỏ cuộc chiến, ngồi phịch xuống chiếc ghế pho tô trước mặt và châm một điếu thuốc.

Cloé co quắp, run rẩy như một chiếc lá. Cô tiếp tục rên rỉ những từ chẳng có nghĩa gì.

Một tiếng động khiến anh tỉnh giấc.

Một mõi, Alexandre phải mất mấy giây để nhớ ra là anh đang không ở trong chiếc ghế sofa nhà mình, bên cạnh Sophie. Bởi vì cô đã chết. Và anh đã ngủ thiếp đi ở nhà một phụ nữ khác.

Một khách hàng.

Anh đứng dậy, phần dưới thắt lưng đau điếng. Anh đẩy cánh cửa mở hé của phòng tắm và thấy buồn bã với cảnh tượng trước mắt.

Cloé đang quỳ cạnh bồn cầu. Lời cầu nguyện không theo công giáo, cũng không theo chính giáo.

- Cô ổn không ? Anh lăm bắm.

Mặc dù không uống rượu, nhưng anh cũng có cảm giác miệng mình đắng ngắt. Cô đứng dậy, giặt nước và đánh răng. Cô không chịu nổi ánh mắt của viên cảnh sát.

- Tôi sẽ tắm một chút. Mong anh để tôi một mình...

Alexandre bỏ vào bếp với ý định đi pha cà phê. Anh ngáp đến sái quai hàm, vãi nước từ vòi rửa bát lên mặt và gáy.

Ba giờ sáng. Một đêm chết tiệt.

Anh đi tìm cốc và đường. Đặt mọi thứ vào một cái khay, việc này nhắc anh nhớ lại khi anh chuẩn bị bữa ăn sáng cho Sophie yêu dấu.

Vài phút sau, Cloé ra phòng khách, chỉ mặc một chiếc áo choàng ngủ trắng như khuôn mặt cô. Mái tóc dài ướt nặng nề xõa xuống vai.

Đôi mắt dữ dội của cô nặng nề nhìn vào anh.

- Tôi đã pha cà phê. Và tôi khuyên cô nên uống.

- Cảm ơn, cô trả lời bằng giọng run rẩy. Cảm ơn anh vì đã ở lại.

- Bỏ mặc cô trong tình trạng đó có thể bị quy tội không giúp đỡ người gặp nguy hiểm ! Cô cảm thấy thế nào rồi ?

- Tôi đau tim...

- Không đùa chứ ?

Anh rót cà phê, thêm một viên đường vào cốc của mình.

- Cô đã làm những điều ngu ngốc với tôi, cô gái ạ... Cô đã quên nói với tôi là cô nghiện rượu.

Cloé nhìn xuống đôi bàn chân trần. Nỗi xấu hổ khủng khiếp khiến nhiệt độ cơ thể cô tăng vọt. Cảm giác mặt cô phồng lên như bị bơm hydro.

- Tôi không nghiện rượu ! cô tự bào chữa. Tôi... tôi từng không nghiện rượu, trước đây.

- Trước cái gì ?

Cô nhấp môi vào cốc cà phê, nhăn mặt. Nóng quá.

- Trước khi hằn biến cuộc sống của tôi thành ác mộng.

- Và giải pháp của cô là uống say bí tỉ ? Thật thông minh quá !

Anh sẽ chẳng có chút thương xót nào, Cloé biết thế. Anh đã ngủ chưa đầy ba tiếng, trong một chiếc ghế bất tiện, và anh phải đổ nổi tức giận lên ai đó. Hợp lý thôi.

- Tôi biết đó không phải là giải pháp, Cloé khô khan đáp lại. Cảm ơn vì đã nhắc nhở tôi, anh thật tế nhị.

- Tế nhị không phải là thế mạnh của tôi. Và ngoài rượu ra, cô còn uống thứ gì nữa ?

- Không gì cả.

- Đừng có nói thế với tôi ! Viên thiếu tá ra lệnh. Tối qua khi tôi đến, cô không chỉ có uống rượu. Đừng coi tôi là thằng ngốc, OK ? Cô đã dùng ma túy.

- Không phải thế ! Cloé rên rỉ.

Một cơn đau đầu quay quắt đang thế chỗ cho cơn buồn nôn. Từng lời nói của viên cảnh sát xoáy vào cái đầu tội nghiệp của cô giống như một mũi lao nóng sáng.

- Cocain ? Crack ? Bột trắng ? speed ball ?... Hút hay tiêm ?

- Chẳng có thứ nào hết, Cloé mệt mỏi. Thậm chí tôi còn không biết anh đang nói đến cái gì.

- Không thể được, Alexandre vẫn khẳng định. Chỉ rượu không thì không thể gây ra tình trạng đó được.

Cô nhắm mắt, ngửa đầu ra sau. Mệt quá... Và cô đang phải chịu đựng một cuộc hỏi cung thật sự.

- Tôi nhắc lại với anh là tôi chỉ uống rượu thôi, cô thì thăm. Thậm chí tôi còn không ăn tối... Tôi đã uống thuốc, thế thôi.

- Thuốc gì ?

- Thuốc an thần do bác sĩ kê đơn.

Gomez khẽ cười gằn.

- Thuốc an thần ? Thế nhưng ở đây, tôi có thể thề trên Kinh Thánh là cô đã uống bất cứ thứ gì, nhưng không phải là thuốc an thần ! Tốt hơn hết là hãy nói sự thật với tôi, cô Beauchamp ạ. Nếu không, lần sau cô có gọi thì tôi cũng chẳng việc gì phải đến.

Cloé hít một hơi sâu và chịu đựng ánh mắt của viên cảnh sát.

- Tôi đã uống hai cốc Martini-gin và một chai Croze-Hermitage, cô nói dần từng âm tiết. Sau đó, tôi uống ba viên an thần và một viên Ysorine.

- Đó là loại thuốc gì ?

- Một loại thuốc trợ tim.

- Cô bị bệnh tim à ?

- Hội chứng tim đập nhanh Bouveret. Có vẻ cũng không có gì nghiêm trọng.

- Thế tối qua đã xảy ra chuyện gì ?

- Tôi đã gặp lại Bertrand. Tôi đã nghĩ là... Tôi đã tưởng là chúng tôi vẫn còn cơ hội, nhưng...

Alexandre khẽ phác một cử chỉ khó chịu. Anh là cớm, đâu phải là chuyên gia tư vấn lứa đôi. Và khách hàng của anh bắt đầu khiến anh thấy vô cùng bức mình.

- Nhưng anh ta đã khiến cô hiểu ra rằng mọi chuyện đã kết thúc vĩnh viễn, đúng không ? Thế là, để quên lãng, cô đã nốc hết một nửa những chai đang có ở đây và hút thứ chết tiệt gì đó...

Cô còn chưa đủ sức để nổi giận, tuy nhiên cô sẵn lòng ném anh ra ngoài cửa. Chỉ có điều anh là cứu cánh duy nhất của cô. Và cô không quên điều đó.

- Tôi vừa nói với anh là tôi chỉ uống rượu vang và...

- Thôi đừng nói dối tôi nữa, cô Beauchamp ạ ! Khi tôi tìm thấy cô, cô đang hoang tưởng ! Không thể trấn an được... Cô nói linh tinh, thậm chí lại

còn giáng cho tôi một cái tát !

- Anh đừng hét lên, Cloé nài nỉ. Anh có thể lục soát trong nhà tôi nếu anh muốn. Anh sẽ không tìm thấy ma túy ở đây. Không có và chưa bao giờ có. Nhưng tôi khó mà chứng minh với anh được, chắc chắn thế. Tôi nghĩ là do rượu và thuốc không hợp với nhau.

Gomez mỉm cười, hơi căng thẳng.

- Cứ cho là thế đi. Thế tại sao tối qua cô lại gọi tôi ? Hi vọng không phải là để an ủi cô, sau khi bạn trai cô bỏ đi chứ ? Bởi vì tôi không làm những dịch vụ như thế.

Càng lúc càng cảm thấy nhục nhã, nhưng Cloé không ăn miếng trả miếng. Nỗi sợ lại phải ở một mình còn mạnh hơn. Anh có sỉ nhục cô thì cũng chẳng thay đổi được gì.

- Tôi đang ở đó, trên ghế dài, thiu thiu ngủ. Và đột nhiên, tôi nghe thấy có người mở cửa ra vào... Bởi vì nó đang khóa, anh biết đấy. Nhưng tôi nghe thấy có tiếng chìa khóa tra vào ổ. Tôi đã tưởng mình sẽ bị nhồi máu cơ tim ! Tôi trốn vào phòng tắm và nghe thấy tiếng hần bước đi trong hành lang. May mà tôi để điện thoại di động trong túi, thế là tôi gọi anh. Hần đã tìm cách mở cửa phòng tắm, tôi đã hét lên là tôi vừa gọi cảnh sát. Hần... hần đã nói là hần sẽ quay trở lại, rằng cuộc chơi mới chỉ tạm hoãn thôi.

- Hần đã nói chuyện với cô ? Gomez ngạc nhiên.

- Vâng. *Ta sẽ quay lại, thiên thần của ta ạ... Cuộc chơi mới tạm hoãn thôi.*

- Thiên thần của ta ? Cô có nhận ra giọng của hần không ?

Cloé lắc đầu.

- Nó kì lạ lắm, giống như bị bóp nghẹt. Sau đó, tôi không nghe thấy gì nữa cho đến khi anh đến. Thế đấy.

- Hấp dẫn đấy ! Alexandre cười gằn và uống nốt cốc cà phê.

- Tôi không thấy có gì buồn cười cả ! Cloé nhăn nhó tuyên bố.

- Không, chẳng có gì buồn cười cả, tất nhiên... Sau đó, cô đã nhìn thấy một lũ yêu tinh nhỏ xấu xí chui ra khỏi bồn cầu, đúng không ?

Cloé không trả lời, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt giận dữ.

- Đừng có đùa với tôi, cô Beauchamp ạ, Alexandre báo trước.

- Tôi nói thật với anh là hắn đã đến đây. Và bỏ đi trước khi anh đến.
- Bây giờ, khi đã biết cô là một con nghiện ma túy và nghiện rượu, tôi có xu hướng không còn tin cô nữa... Lạ thật, đúng không ?

- Nếu thế thì anh đi đi. Ra khỏi nhà tôi.

Anh ngồi lút sâu vào trong ghế pho tô, chăm chăm nhìn cô bằng đôi mắt của quan tòa.

- Cô chỉ có một nỗi lo: tôi phải vâng lời cô. Tôi có nhầm không ?

Cô nhìn sững vào tường, khoanh tay lại.

- Đã đến nước này, thì thế nào cũng được. Cứ để hắn đến xiết cổ tôi đi.

- Xiết cổ cô ? Theo ý tôi, hắn muốn làm việc khác với cô, Alexandre giễu cợt.

Cloé cảm thấy nổi kinh hoàng khiến làn da còn ướt của cô lạnh tê tái.

- Cô đã thay ổ khóa chưa ?

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh trước khi trả lời.

- Chiều thứ hai thợ khóa mới đến.

- Rất tốt.

- Tôi tưởng đó chỉ là một con yêu tinh nhỏ màu xanh kinh khủng thôi !

Gomez lại rót thêm một cốc cà phê, lần này anh bỏ thêm hai viên đường.

- Tôi dám chắc với cô rằng phòng ngừa lũ yêu tinh là không thừa đâu.

Nhất là khi chúng màu xanh. Những kẻ ác ôn thực sự đấy.

- Nếu anh không cho là tôi nghiêm túc, thì tôi không hiểu anh làm gì ở đây,

Cloé thở dài.

- Tôi đã bỏ cả ngày để điều tra, anh tiết lộ. Nếu không nghĩ là cô nghiêm túc, cô tưởng tôi phí thời gian như thế sao ?

Cô nhún vai, không biết trả lời thế nào.

- Điều duy nhất mà tôi cố gắng nhét vào đầu cô, là uống rượu sẽ khiến cô dễ bị tổn thương hơn. Và phải dừng ngay. Cả rượu, cả ma túy.

- Tôi không dùng ma túy, chết tiệt ! Cloé hét lên. Tóm lại, anh đang làm tôi bực mình đấy.

Anh ngạc nhiên thấy cô cao giọng như thế.

- Lịch sự đi. Tôi nhắc lại là cô đang nói chuyện với một sĩ quan cảnh sát. OK, cô sạch sẽ, không ma túy, tôi rất muốn tin cô. Nhưng đã dùng những loại thuốc mà khi trộn với rượu, sẽ khiến cô rơi vào tình trạng giống như một kẻ say ma túy. Thế nên, không uống rượu nữa, được không ?

- Đồng ý... Tôi có thể biết ngày điều tra của anh đã có kết quả thế nào không ?

- Tôi đã hỏi các hàng xóm của cô, nhưng không ai trong số họ nhìn thấy một gã đàn ông lượn lờ quanh đây.

- Anh đã tìm có gì ?

- Tôi đã nói với họ là có âm mưu đột nhập vào nhà cô... Sau đó, tôi đến thăm cô giúp việc của cô. Cô ta đã chỉ cho tôi nơi cất chòm chìa khóa của các khách hàng. Một cái tủ có khóa, nên chẳng có gì để nói. Và chồng cô ta cao 1,74m.

- Anh đã hỏi chồng cô ấy cao bao nhiêu ? Cloé ngạc nhiên.

- Cô đã nói là gã đó cao lớn, đúng không ? Chồng của Fabienne là một trong những kẻ duy nhất có thể tiếp cận với chòm chìa khóa. Thế nên tôi muốn biết. Nhưng tôi giả định là từ cao của cô có nghĩa là trên 1,80m, đúng không ?

- Đúng.

- Tốt... Ngoài ra, tôi đã tìm hiểu về chồng cũ của cô. Và ta có thể loại anh ta khỏi danh sách những kẻ tình nghi. Bởi vì anh ta lại đang thụ án. Đoán xem lý do là gì ?

- Bạo lực gia đình, Cloé thử.

- Sai ! Anh ta đã nện một anh chàng trên phố. Thôi, bây giờ tôi đi ngủ đây !

- Anh có thể vào phòng ngủ của tôi, Cloé đề nghị.

Anh nhìn cô, ngơ ngác.

- Sao cơ ?

- Nếu anh thấy buồn ngủ, anh có thể vào phòng ngủ của tôi. Tôi sẽ ở ngoài này.

- Thưa cô Beauchamp, tôi sẽ không ở nhà cô. Tôi nhắc lại với cô, tôi là cảnh sát, không phải vệ sĩ. Tôi không chịu trách nhiệm hộ vệ cho cô...

- Hân có thể quay lại.
- Không, rất ít khả năng xảy ra chuyện đó, và tôi không thể sống cả đời ở đây. Thế nên, cô sẽ ngoan ngoãn đi ngủ và giữ điện thoại di động bên mình, OK ?

Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu xin, anh bỗng nghĩ đến người đang thường trú tại nghĩa trang trung tâm, hàng thứ 14.

- Sáng mai tôi phải đón tàu và...
Anh ngược mắt lên trời.
- OK, thôi được, tôi ở lại.
- Cảm ơn thiếu tá. Phòng ngủ ở...
- Tôi biết phòng ngủ của cô ở đâu. Tối qua tôi đã tham quan cả nhà, tìm kiếm người đàn ông vô hình. Nhưng tôi tin là cô cần cái giường hơn tôi. Trông cô thật sự thảm hại !
- Cảm ơn, anh tốt bụng quá.
- Không có gì. Tôi sẽ nằm trên ghế dài, giống như một con chó giữ nhà ngoan ngoãn.

Khi anh nhắm mắt, thì dễ ngủ hơn.

Thế nên Cloé tha hồ quan sát anh. Không có nụ cười vô liêm sỉ và ánh mắt của một bệnh nhân tâm thần, anh có một khuôn mặt dễ chịu, vẫn còn trẻ trung mặc cho những dấu ấn của sự mệt mỏi. Đôi cánh tay khỏe mạnh kết thúc bằng đôi bàn tay đẹp đẽ, Cloé bỗng muốn được nép mình trong vòng tay đó.

Anh đã ngủ trên chiếc ghế dài, trong một tư thế lạ lùng.

Để không khiến anh khó xử - hoặc không để anh biết cô hoảng loạn đến mức nào - cô đã để cho anh có thời gian thiếp đi rồi mới đến ngồi gần anh. Bởi vì tất nhiên, cô sẽ không thể ngủ được.

Cô có cảm giác đã uống không biết bao nhiêu lít cà phê pha amphetamin. Đã nhiều tuần nay cô không còn biết ngủ có nghĩa là gì. Trừ khi cô uống cả đồng thuốc an thần. Tuy nhiên, Alexandre đang ở đây. Cuối cùng, cô đã an toàn, có thể nhắm mắt, tặng cho mình một khoảng thời gian nghỉ ngơi xứng đáng. Nhưng cô không làm được.

Không thể làm được nữa.

Người ta có thể sống bao lâu mà không ngủ ? Khi tim ta đập nhanh hơn bình thường rất nhiều ?

Cô đã nhận lúc Gomez ngủ để lấy lại khẩu P38 bị rơi ra sau ghế dài. Hẳn là anh sẽ không nhận thấy cô đã nạp lại đạn và lấy lại nó. Vì không giây phút nào cô tưởng tượng là anh sẽ tạm giữ cô. Bây giờ, họ đã quen biết nhau...

Đi nhón trên đầu mũi chân, cô vào bếp và uống nửa lít nước. Cái khát dai dẳng, không từ bỏ cô.

Liếc mắt ra cửa sổ, Cloé thấy bình mình sắp rạn. Rồi cô quay lại bên anh chàng cảnh sát đang ngủ, anh không hề nhúc nhích lấy một milimet. Mắt cô lại nhìn vào anh, quan sát anh đến từng chi tiết. Tuy nhiên, cô lại nghĩ đến Bertrand. Liên tục.

Tên khốn đó, tên khốn hèn mạt.

Cô sẽ làm tất cả để anh ta quay lại. Đúng, cô bị nghiện. Đúng, cô thèm anh ta.

- Tại sao cô không ở trong phòng ngủ ?

Cô khẽ giật mình. Đôi mắt của người điên đang mở trong ánh tranh tối tranh sáng.

- Tôi không ngủ được, Cloé thì thầm.

- Để ngủ được, tốt hơn hết là phải nằm trong chăn.

- Tôi đã thử rồi.

- Thử lại đi, viên cảnh sát càu nhàu và xoay lưng lại phía cô.

- Tôi làm phiền anh à ?

- Tôi thấy kì quặc khi cảm thấy cô nhìn chòng chọc vào tôi như thế... Cô thích tôi hay sao ?

- Tôi mất ngủ từ khi gặp những chuyện này. Tôi không ngừng nghĩ đến Bertrand.

Anh quay lại đối diện với cô, thở dài thật sâu.

- Quên anh ta đi.

- Tôi không thể.

- Cứ như là cô bị nghiện... Hai người ở bên nhau lâu chưa ?

- Sáu tháng.

Anh nghĩ đến mười tám năm cùng chia sẻ với Sophie. Thật ngắn ngủi, thật gần bó.

- Thế chưa phải là nhiều trong cả một cuộc đời, anh nói.

- Chẳng sao. Đó không phải là điều quan trọng.

- Có lẽ thế... Anh ta đã nói gì với cô, tối qua ?

- Rằng anh ta có hẹn với một cô gái khác.

- Một quý ông thực sự ! Và cô muốn móc mắt, đúng không ?

- Của ai ? Cô ta hay anh ta ?

- Cả hai, quý cô ạ ! ... Cách tốt nhất để trả thù, là tìm cho cô một anh chàng khác.

- Tôi không muốn trả thù. Tôi muốn anh ấy quay lại.

Alexandre ngồi dậy, anh đã mất hết hi vọng sẽ ngủ lại được. Anh lùa tay vào trong tóc, cố nén một cái ngáp.

- Không thể tin nổi ! anh vừa nói vừa lắc đầu. Tôi ở đây, vào lúc 6h sáng, để nghe một người xa lạ mặt mũi phờ phạc kể về những rắc rối tình cảm của cô ta ! Hẳn là tôi đang gặp ác mộng, không thể khác được !

- Anh muốn một bữa sáng ngon lành không ? Cloé mỉm cười.

- Tôi nghĩ mình xứng đáng được hưởng.

- Tàu của anh chạy mấy giờ ?

- Chín giờ ba mươi hai phút. Ga Lyon.

- Cuối tuần mà anh lại đi về phía Nam à ?

- Tôi dành một ngày để đi đến vùng Lyon. Để điều tra về con yêu tinh màu xanh bí ẩn của cô.

- Anh có hướng điều tra chưa ?

- Chẳng có hướng nào. Tôi chọn đến Lyon hoàn toàn là ngẫu nhiên. Đó là một nơi thú vị, đúng không ?

Cô ngược mắt nhìn lên trần nhà.

- Tại sao anh không nói cho tôi biết ?

- Khi nào tóm được hắn, tôi sẽ cho cô biết, Alexandre hứa. Thế nào, bữa sáng thì sao ?

- Cứ coi như đã xong đi, Cloé vừa nói vừa đứng dậy.

Cô vừa rời khỏi phòng, Alexandre lại nằm dài xuống ghế sofa và nhắm mắt. Cô thật sự giống Sophie. Giống đến ngạc nhiên, thậm chí là đáng sợ. Mỗi lần nhìn cô, tim anh lại ứa máu.

Tuy nhiên, nếu có thể, anh sẽ dành toàn bộ phần đời còn lại để ngắm nhìn cô.

Chương 37

Anh cảm thấy quãng đường dài mãi không dứt. Toa tàu đông nghịt, nóng bức.

Một vài hành khách chìm đắm vào bộ phim đang xem trên điện thoại di động, số khác ngủ say sưa, họ thật may mắn... Tuy nhiên, bốn năm đứa trẻ thi nhau la hét mãi trong góc toa tàu, chúng bị kích động bởi chuyển đi hoặc vì mệt mỏi.

Và có một gã đàn ông, ngay trước mặt anh. Không ngừng nói chuyện điện thoại, gần như từ khi họ rời Paris. Kể chuyện đời mình, chẳng chút thú vị với một người nào đó sẵn lòng nghe anh ta, và thỉnh thoảng lại cười rình rích. Có những kẻ thật may mắn vì còn muốn cười.

Cuối cùng, anh ta gác máy và Alexandre không thể nén được một cái thở dài nhẹ nhõm. Anh nhắm mắt, cố gắng quên đi mình đang ở đâu. Anh nghĩ đến Cloé, không ngừng nghĩ đến cô. Ý nghĩ quay cuồng trong đầu anh, nó cũng đang nóng bỏng.

Laval trên chiếc giường của tử thần, Sophie trong một chiếc bình, Laura trong một nấm mồ. Và Cloé đang sống lay lắt.

Alexandre không cần máy xem phim di động cũng dựng được một bộ phim. Một bộ phim kinh dị.

Gã bệnh hoạn đó sẽ giết cô ấy anh chắc chắn thế. Trừ khi anh tóm cổ được hắn trước.

Dĩ nhiên, anh có thể cầm chốt liên tục trước cửa nhà cô, nhưng kẻ giết người có vẻ vô cùng ranh ma và chắc chắn sẽ không để mình bị gài bẫy dễ dàng như thế. Phải có đội tàu ngầm và nhiều nhóm khác, nhưng Gomez sẽ

không có bất kì trợ giúp nào bởi vì anh tiến hành cuộc điều tra này hoàn toàn bất hợp pháp. Bởi vì lẽ ra anh phải đang nghỉ phép, đang để tang, như lời cảnh sát trưởng nói.

Thế nên, anh sẽ phải tìm một hướng đi khác. Và hướng đi duy nhất, chính là Laura. Ngược dòng thời gian về cuộc sống của cô, trong những tháng trước khi cô chết, để phát hiện ra thứ đã giết chết cô khi cô chưa đầy 30 tuổi. Tìm ra gã hoặc ả - đã dàn dựng cái chết của cô, với một tài năng giết người ngoại hạng, chắc chắn thế.

Trong một lát, anh tự nhủ lẽ ra anh nên gửi thông tin cho sếp, xin được hỗ trợ. Nhưng mọi yếu tố còn quá mong manh nên sẽ chẳng ai thêm nhúc nhích ngón tay.

Cũng có thể Gomez muốn làm vụ này để được ở gần cô gái đó, và tránh xa cuộc đời của chính anh. Nhưng điều đó, anh không thú nhận với chính mình.

Anh bắt đầu gà gât, khuôn mặt giãn ra với một nụ cười hài lòng. Đúng lúc đó, tiếng chuông điện thoại đáng nguyên rủa lại một lần nữa tấn công màng nhĩ của anh. Gã đàn ông bắt máy và lại tái diễn, lần không biết thứ bao nhiêu, câu chuyện hão mà chỉ mình gã thấy buồn cười.

Gomez cảm thấy trong lòng dâng lên thứ gì đó quen thuộc. Mức độ bạo lực không thể kiểm soát.

Anh vỗ vào vai người ngồi cạnh, anh ta quay về phía anh, khuôn mặt của hành khách hạng nhất, loại thương gia.

- Anh vui lòng nói chuyện điện thoại trong buồng thông áp. Ở đằng kia, anh nhìn thấy không ?

Gã đó đáp lại anh bằng một nụ cười lạ lùng, nửa kiêu ngạo, nửa ngạc nhiên. Rồi điềm nhiên tiếp tục cuộc trò chuyện... *Ờ, xin lỗi... Không, không có gì, chỉ là một gã hay càu nhàu...*

Alexandre bật ra khỏi ghế, nắm lấy cà vạt của gã lắng chuyện và nhắc bổng gã lên. Gã hành khách buông rơi chiếc điện thoại di động quý giá, trợn tròn mắt. Không nói một lời, viên cảnh sát nhặt chiếc iPhone và lôi chủ nhân của nó đến tận cửa toa tàu.

- Anh không sao chứ, hả ? cuối cùng gã hành khách cũng la lên. Anh điên rồi ! Tôi sẽ gọi cảnh sát, rồi anh sẽ thấy ! Họ sẽ tách riêng anh ra, đồ khốn kiếp !

Alexandre ép gã vào cửa phòng vệ sinh, dí sát mặt vào mặt gã.

- Không cần đâu: tao chính là cảnh sát. Và nếu mày còn đặt chân vào toa tàu này với cái điện thoại chết tiệt đó, tao thề là sẽ cho mày một trận. Hiểu chưa ?

Kẻ bất hạnh gật đầu nhiều lần. Gomez thả tay ra, vờ vệt thân mật vỗ vai gã đau điếng rồi quay trở lại ngồi vào chỗ, dưới ánh nhìn ngơ ngác của các hành khách khác. Cả lũ trẻ cũng im bật, có lẽ chúng sợ phải chịu chung số phận.

Mẹ nhìn thấy không, chú ấy có sủng...

Một cô gái ngồi ở hàng ghế khác dành cho anh nụ cười biết ơn rồi lại chìm vào cuốn tiểu thuyết đang đọc.

Alexandre cũng lại chìm đắm vào việc ngắm quang cảnh bên đường, để tâm trí dần dần tĩnh lại. Hơn một tiếng đồng hồ nữa là anh đã ở Lyon Part-Dieu.

Đột nhiên anh muốn gọi cho Cloé, để biết cô ra sao. Chỉ có điều anh không dám rút điện thoại di động ra...

Ngồi trước vô lăng, Cloé lái xe không mục đích rõ ràng. Không thể ở lại nhà, cô bỏ trốn, sau khi Alexandre đi một lát. Lúc này, cô đang ở đâu đó trong vùng Essonne, ở một nơi mà cô chưa từng đặt chân đến. Nhưng ít ra, cô cũng tin chắc là đã cắt đuôi được Cái Bóng.

Hôm nay, mặt trời chiếu sáng rực rỡ. Thế nhưng cô lại thấy rất lạnh. Một cơn bão tuyết từ bên trong, khiến cho tâm hồn cô tê cứng, cơ bắp cô co quắp. Ngón tay cô run rẩy, mí mắt trái căng thẳng nháy liên tục.

Một lần nữa, cô lại liếc mắt nhìn vào gương chiếu hậu, không phát hiện ra bất cứ điều gì khả nghi. Có những chiếc xe, tất nhiên, nhưng không chiếc nào bám theo cô từ khi cô rời đường 94.

Nhìn thấy một con đường nhỏ trải nhựa đi sâu vào rừng, giống như một lời mời lặng lẽ, cô đánh tay lái sang phải và rẽ vào đó. Muốn được đuổi

chân thư giãn, sưởi nắng.

Cô bỏ chiếc Mercedes trong một bãi đỗ xe nơi đã có nhiều xe đậu, và quyết định sẽ đi bộ một chút trên con đường đất rộng rãi. Cô gặp một đôi vợ chồng trẻ cùng với hai đứa con nhỏ, một đứa đang tập đi xe đạp, cô mỉm cười khi nhìn thấy những người bình thường sống một cuộc sống bình thường.

Những người không phải liên tục quay ra sau để biết chắc là không có ai đi theo mình.

Những người không sợ phải nhìn thấy mặt trời lặn, tối nay. Không phải sợ màn đêm buông xuống và những bước chân vang lên trong chính căn nhà mình.

Nhưng có phải cô đã thực sự nghe thấy điều gì tối qua ? Cô không biết chắc nữa. Trong một cái giật mình thật lòng, cô nhận ra mình đang trong tình trạng lơ mơ, và rất có thể là đã tưởng tượng ra chuyện có người đến nhà mình trong đêm.

Tuy nhiên, mọi chuyện có vẻ rất thật.

Nhưng lại vô cùng khó tin. Như thế, có nghĩa là hăn dám đến nhà cô khi cô đang ở nhà. Trong khi hăn không hề biết cô ở một mình hay đang ở cùng một người đàn ông.

Bóng dáng của bệnh điên lại hiện lên trước mặt cô, cười gằn đầy đe dọa.

Cloé biết rằng Cái Bóng thực sự có tồn tại. Nhưng cô cũng biết rằng mình đang bước đi trên một sợi dây mỏng mảnh, một người làm xiếc trên dây không lưới bảo hộ. Và rằng chỉ cần một động tác đột ngột cũng có thể khiến cô ngã nhào trong không trung. Nơi lý lẽ và trật tự không còn tồn tại nữa.

Nơi Cái Bóng ngự trị, làm chủ.

Không hẹn trước, Gomez hi vọng anh đã không mất hai tiếng đồng hồ đi tàu vô ích.

Tài xế taxi thông báo là họ sắp đến nơi. Nhìn những con số màu đỏ nhảy nhót trên đồng hồ đo khoảng cách, anh tự nhủ mình thật ngu ngốc khi tiến hành cuộc điều tra này đơn độc và lặng lẽ. Một trăm euro vé tàu TGV và

bây giờ là bốn mươi euro tiền taxi mà anh không bao giờ được hoàn trả. Chưa kể tiền quay về...

Nhưng anh cảm thấy mình phải đóng một vai trò nào đó. Rằng cô gái đó đã không ngẫu nhiên gặp anh trên bờ sông Mame, rồi ở trụ sở cảnh sát.

Anh cảm thấy mình là người duy nhất có thể giúp cô tránh khỏi cái chết. Thế nên, tiền không còn quan trọng nữa. Hơn nữa, từ khi Sophie ra đi, anh không còn biết dùng nó vào việc gì. Chắc chắn là sau khi trả tiền thuê nhà và thanh toán các hóa đơn, anh chẳng còn lại nhiều. Nhưng số không nhiều đó đối với anh hoàn toàn vô ích. Tặng cho ai, cho cái gì ?

Tặng gì cho mình khi mà anh chẳng còn thích thứ gì ? Khi mà rốt cuộc anh chỉ mơ ước được đoàn tụ với người vợ quá cố, dù là trong quên lãng. Chỉ còn việc tìm lối đi đúng mà thôi.

Alexandre bỗng nghĩ đến Valentine. Cô gái lướt qua tâm trí anh như một ý nghĩ vô duyên, không báo trước. Đôi lúc. Thậm chí anh không thể nói được mình có muốn ngủ với cô không. Valentine thu hút anh, điều đó là rõ ràng và là cảm giác chung của cả hai bên. Tuy nhiên, anh sẽ chỉ khiến cô phải đau khổ, và anh tự hỏi mình có sẵn sàng phạm tội lỗi đó không.

Vả lại, đã lâu lắm rồi anh không làm tình với một phụ nữ...

- Đến rồi, thưa ông, đây rồi.
- Anh đợi tôi được không ? Nếu tôi thấy phải chờ lâu, tôi sẽ ra trả tiền cho anh và gọi một chiếc taxi khác để quay lại nhà ga.

Alexandre đứng chôn chân trước cánh cổng được trang trí bằng những mũi thép lấp lánh. Một ngôi nhà kiểu tư sản, nằm trong một khu vườn đẹp đẽ. Trên hộp thư là cái tên mà anh tìm kiếm: Romain Paoli. Anh bấm chuông, và đang tiếp tục cầu mọi chuyện tốt đẹp thì một giọng phụ nữ trả lời,

- Cảnh sát hình sự. Tôi muốn nói chuyện với anh Romain Paoli.

Anh kiên nhẫn đợi, cánh cổng chạy điện từ từ mở ra. Phía sau, một người phụ nữ trạc tứ tuần, ăn mặc như sắp đi lễ nhà thờ ngày chủ nhật. Quần đen, áo sơ mi màu kem.

- Chào chị, tôi có vài câu muốn hỏi chồng chị.
- Anh ấy không có nhà. Có lẽ chiều anh hãy quay lại. Có chuyện gì thế ?

- Chả là tôi từ Paris đến để gặp anh ấy và tôi phải bắt chuyến tàu tối nay... Làm ơn hãy cho tôi biết có thể tìm anh ấy ở đâu. Chuyện liên quan đến em gái anh ấy.

- Viviane ?

- Không, Laura.

- Laura ? Nhưng... cô ấy mất rồi.

- Tôi biết. Thế nào, tôi có thể tìm anh ấy ở đâu ?

- Tôi không biết chính xác. Anh ấy đi xe đạp với một người bạn.

Alexandre trưng ra bộ mặt của những ngày tồi tệ. Không cần cưỡng ép bản thân nhiều quá.

- Thế chị có thể gọi cho anh ấy không ? Tôi nghĩ anh ấy có điện thoại di động chứ.

- Vâng, tất nhiên, tôi có thể thử.

Chị ta mời anh vào trong nhà và bỏ anh ngồi trong một phòng khách rộng, ngăn nắp không chê vào đâu được. Không một hạt bụi trên những đồ trang trí hoặc những đồ đạc Empire. Một nơi mà thời gian dường như đi chậm lại, thậm chí ngừng trôi. Một chiếc quan tài xa xỉ.

Đôi chân đã đưa cô đi xa hơn cô tưởng.

Cloé cảm thấy thoải mái trong khung cảnh xa lạ này. Những chuyến đi dạo trong rừng không nằm trong những việc mà cô ưa thích, nhưng sự tĩnh mịch và yên bình này thật hoàn hảo để xoa dịu những lo lắng trong cô. Cô hiểu rõ hơn tại sao bố cô lại đi dạo một mình vào mỗi buổi sáng. Mặc dù từ sau tai nạn ông đã từ bỏ việc đó. Tạm thời thôi, Cloé hi vọng thế.

Thỉnh thoảng cô mới gặp một người, và thích thú với sự cô độc gần như hoàn toàn này. Nó rất tốt cho việc suy nghĩ, cho những câu hỏi. Những câu hỏi đang không ngừng giày vò cô.

Cuối cùng, cô cũng sắp về đến bãi đỗ xe, nơi chỉ còn ba chiếc xe đang đậu. Phải nói rằng đang là giờ ăn trưa và không có nhiều người thích lang thang trong rừng.

Nhưng Cloé thì không thấy đói lắm.

Không còn đói, không còn buồn ngủ... Đồng hồ sinh học của cô đã bị lệch kim.

Cô thọc một tay vào trong túi xách để lấy chìa khóa chiếc Mercedes, rồi ngẩng đầu lên. Ngược sáng, cô thấy thấp thoáng một bóng người dựa vào đầu xe.

- Không...

Một người đàn ông, mặc một chiếc áo choàng đen có mũ và đeo kính sẫm màu.

- Chồng tôi sẽ về nhanh thôi, hi vọng thế. Nhưng anh ấy không ở quanh đây, anh biết đấy.

Alexandre đã trả tiền cho tài xế taxi và kiên nhẫn chờ trong phòng khách rộng lớn.

- Trong lúc chờ đợi, tôi mang cho anh một cốc cà phê hoặc trà nhé ?

- Cảm ơn chị, sẽ ổn thôi, Gomez trả lời.

- Có lẽ anh cũng đói chẳng ? Chắc là anh không có thời gian để ăn trưa..

Anh chăm chăm nhìn chị ta với một nụ cười trên khóe môi. Nhận thấy chị ta đã lướt qua phòng tắm để chải lại đầu và trang điểm lại. Thậm chí còn thay quần áo. Đã đổi bộ trang phục trang nghiêm bằng một bộ khác kém ngoan ngoãn hơn nhiều.

- Tôi sẽ không làm phiền chị, anh nói. Hãy nói cho tôi biết chuyện về Laura.

Chị ta ngồi vào ghế sofa, ngay trước mặt viên cảnh sát, mỉm cười ve vuốt.

- Laura tội nghiệp, chị ta thở dài và đưa bàn tay được vẽ móng hoàn hảo lùa vào mái tóc dày. Cô ấy sinh ra không phải để hưởng hạnh phúc...

- Hạnh phúc là gì ?

Câu hỏi khiến chị ta ngạc nhiên, chị ta tò mò nhìn Alexandre nhưng lại quay mắt đi ngay. Gomez đã quen với việc đó. Rất ít người dám nhìn vào anh.

- Tôi không biết... Là xây dựng một gia đình, tìm được sự cân bằng nhất định.

- Hóa ra là thế, khái niệm về hạnh phúc của chị ? viên thiếu tá ngạc nhiên.

- À thì... đúng thế, tại sao không !

- Quả đúng thế, tại sao không... Thế là, Laura không sinh ra để hưởng hạnh phúc ?

- Cô ấy không ổn định. Cô ấy đã bỏ dở chuyện học hành, và là thu ngân ở một siêu thị.

Trong câu chị ta vừa nói dường như có chút thương hại và chán ngán. Như thế chị ta vừa thông báo là Laura mắc một căn bệnh truyền nhiễm.

- Tôi biết cô ấy là thu ngân, Alexandre nói tiếp. Điều tôi muốn biết, là cô ấy chết như thế nào. Cô ấy tự sát, nhưng bằng cách nào ?

- Cô ấy lao mình qua cửa sổ căn hộ, từ tầng sáu. Thật kinh khủng...

Vậy ra không phải là một lời kêu cứu đơn thuần. Đúng hơn là một chuyến đi một chiều.

- Theo ý chị, tại sao cô ấy lại kết liễu đời mình ?

Bà Paoli nhún vai, cúi người ra phía trước để lấy một hạt bụi tưởng tượng trên mũi giày. Và nhất là để khoe chiếc cổ áo khoét sâu. Gomez tận hưởng cảnh tượng đó và đột nhiên chính anh cảm thấy thương hại. Một chị nhà giàu phấn khích khi được đối mặt với một gã còm có dáng dấp như một tên khốn.

Nhưng hẳn là một người vợ đang phải chịu đau khổ, nên mới đành lòng trưng mình ra trước mắt bất kì gã nào.

- Cô ấy có để lại lời giải thích nào không, một bức thư chẳng hạn ?

- Không, không gì hết. Nhưng cô ấy vốn không ổn định, tôi đã giải thích với anh rồi mà.

- Chuyện đó không đủ để lao mình xuống đất.

- Bạn trai đã bỏ cô ấy... Mà thật ra, đó là một gã vợ vãn, thất bại, hẳn rồi, nhưng tôi nghĩ việc bị cô đơn đã ảnh hưởng xấu đến cô ấy. Sau đó cô ấy mất việc, và nói thật với anh, cô ấy còn có vấn đề về tâm lý nữa.

- Loại nào ?

- Cô ấy hơi điên, tôi nghĩ thế, bà Paoli thì thầm.

- Trong nhà có người khác nữa sao ? Alexandre hỏi.

- Sao cơ ?
- Có phải trong nhà chỉ có chúng ta không ?
- Đúng thế, chỉ có chúng ta thôi... Nhưng tại sao anh lại hỏi thế, thiếu tá ?

Hai mắt chị ta nhấp nháy như đèn trên cây thông Noel, Alexandre mỉm cười.

- Thế tại sao chị lại thì thầm ? anh thì thầm.

Bà Paoli hắng giọng.

- Vâng, xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao...
- Thế là, cô ấy hơi điên ?
- Cô ấy phải đi khám bác sĩ thần kinh.
- Như thế không có nghĩa là cô ấy bị điên, Gomez nhấn mạnh. Chị biết đấy, có cả đồng người phải đi khám bác sĩ thần kinh.
- Vâng, tôi biết. Cả tôi cũng từng đi.

Chị ta lại vừa thì thầm. Anh khẽ nhích ghế của mình lại gần ghế của chị ta, ánh mắt dịu lại. Chẳng thà tham gia trò chơi của chị ta trong khi chờ người cha của gia đình trở về.

- Tại sao thế, chị Paoli ?
- À thì... chồng tôi đã lừa dối tôi, anh biết đấy...

Anh đã có thể đánh cược. Rằng chị ta sẽ tâm sự với anh một chuyện thầm kín chỉ trong chưa đầy mười lăm phút trò chuyện.

- Thế sao ? Phải chăng cả anh ta cũng bị điên ?

Chị ta mỉm cười với anh, hơi ngượng nghịu, hai má bỗng ửng hồng.

- Bởi vì phải điên thì mới lừa dối một người vợ như chị.

Bà Paoli khẽ cười ngốc nghếch.

- Anh thật tốt bụng !
- Không, tôi chỉ có đôi mắt biết nhìn thôi.

Chị ta không ngờ mọi chuyện lại diễn ra suôn sẻ thế, nhanh chóng thế. Đột nhiên cảm thấy hơi chơi vơi trước các sự kiện.

- Vậy là Laura thường đi khám thần kinh ?

Bà Paoli gật đầu.

- Nhưng cô ấy thì thực sự có vấn đề. Theo tôi được biết, cô ấy bị chứng hoang tưởng.

- Thế thì nghiêm trọng đấy. Thế cô ấy tưởng mình bị làm sao ?

- Cả đồng những thứ kì quặc.

- Cô ấy nghĩ mình bị quấy rầy bởi một gã lạ mặt ?

- Tại sao anh lại biết điều đó ? Chị ta từng sờ hỏi.

- Đoán là nghề của tôi. Khi nhìn thấy chị, tôi đã đoán là chị từng phải đau khổ.

- Thật sao ? Anh là cảnh sát hay... ?

- Một tay cớm giỏi là tên cớm có bản năng tốt. Vậy là cô ấy nghĩ mình bị quấy rầy bởi một gã đàn ông lạ mặt, và có người muốn giết cô ấy ?

- Đúng như thế. Cô ấy khẳng định là lúc nào cũng bị bám theo. Là có người vào nhà cô và lấy cắp một số thứ. Nhưng không phải ăn trộm ! Chỉ là một số đồ vật biến mất hoặc đổi chỗ. Thậm chí cô ấy đã đâm đơn kiện, nhiều lần ! Nhưng hẳn là anh cũng biết chuyện đó chứ ? bà Paoli nhận ra.

- Đúng, tôi có biết chuyện. Và khi cô ấy kể những chuyện đó với anh chị, hai người phản ứng thế nào ?

- Cô ấy với tôi, chúng tôi không nói chuyện nhiều. Cô ấy tâm sự với chồng tôi. Anh ấy đã hiểu là cô ấy bị rối trí, đã thuyết phục cô ấy đi gặp người có chuyên môn... Anh không nóng quá chứ ? Tôi thấy trong nhà thật sự rất nóng.

- Chính là tôi khiến chị thấy nóng chằng, Lucie ? Alexandre ám chỉ với một nụ cười cố ý.

- Anh ? Nhưng... Làm sao mà anh biết tên riêng của tôi ?

Chị ta tìm từ ngữ, rõ ràng là bối rối. Bị mắc vào cái bẫy của chính mình.

- Nó ở trên hộp thư.. Chồng chị đã lừa dối chị để đi với ai ?

- Một đồng nghiệp. Tôi đã bắt gặp anh ấy với cô ta. Lại còn ở đây nữa !

- Nói xem, anh ấy không được ranh ma lắm nhỉ ! Chuyện chắc là kinh khủng lắm, Alexandre thở dài. Chị biết tên người đó không ?

- Annabelle.

- Tôi đang nói về chuyên gia tâm lý của Laura, Alexandre đính chính.

- À... Tôi không nhớ rõ lắm. Chồng tôi đã nói, nhưng... Đó là một phụ nữ, hình như thế, bà ấy có phòng khám ở Val-d'Oise. Nhưng anh vẫn chưa nói với tôi tại sao anh lại quan tâm tới Laura đến thế ?

Cửa ra vào mở ra, màn quynh rũ bị cắt ngang.

- Đây là chồng tôi, Lucie thông báo và khoác một chiếc gilê lên người.

Cloé bị tê liệt mất mấy giây. Gã đàn ông nhắc móng khỏi nắp ca pô của chiếc Mercedes, đứng sững trước mặt cô, hai tay khoanh trước ngực. Hai người cách nhau khoảng hai chục mét nhưng cô có cảm giác đã rơi vào đôi tay đeo găng bằng da đó. Cloé liền khẽ lùi lại.

Một bước ra sau. Thêm bước nữa, không tỏ vẻ gì là đang lùi.

Hắn nhìn sững vào cô, phía sau đôi kính râm. Chiếc khăn quàng che lấp cằm và cả miệng hắn.

Chính là hắn, không nghi ngờ gì nữa.

Khi hắn bước lên, Cloé quay gót và lao chạy trên con đường đất. Cô chạy nhanh hết mức có thể, và bắt đầu gào lên. Cứu với ! Giúp tôi với !

Chỉ phí sức vô ích, vì chẳng có ai.

Trừ hắn.

Cô liếc mắt ra sau. Hắn đang chạy, nhanh hơn cô. Đang lại gần, đây nguy hiểm.

Cô không cảm thấy mệt, cũng không thấy hụt hơi. Chỉ thấy sợ. Kích thích bởi một lượng adrenalin nhất định, Cloé lao thẳng về đằng trước. Nỗi kinh hoàng khiến sức lực trong cô tăng gấp đôi, cô phá các kỉ lục về tốc độ.

Đột nhiên, cô nhớ ra là khẩu P38 đang nằm trong chiếc túi đeo chéo trên người. Phải lấy nó ra, nhưng không chạy chậm lại.

Lại liếc mắt ra đằng sau. Không có ai. Hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của cô. Cô dừng lại, vớ lấy khẩu súng, tay cô run lẩy bẩy, suýt thì đánh rơi. Cô gần như ngất đi, không thể nào thở nổi. Tuy nhiên, cô vẫn nhớ là phải lên đạn trước khi bắn.

Tim cô như sắp ngừng đập, những nhát búa nện thành thành hai bên thái dương. Cô nắm khẩu P38 bằng hai tay, tìm kiếm mục tiêu. Con đường vắng ngắt, tĩnh mịch hoàn toàn. Khiếp sợ tột độ.

- Chết tiệt, hắn đâu rồi ? cô rên rỉ. Hắn đâu rồi chứ ?

Cô xoay một vòng tròn, vẫn không nhìn thấy gì. Thậm chí cô ngược cả mắt lên trời, như thể hắn có thể bay được. Ngực cô đau như bị đâm, những đốm sáng nổ tung trước mắt, giống như những bong bóng xà phòng. Cô dò xét xung quanh một lần nữa, khẩu súng vẫn lơ lửng ra trước mặt. Khu rừng bình lặng bỗng trở nên thù địch, không thương xót. Một nơi đầy rẫy những con quái vật ẩn nấp trong những tán cây cao.

Một tiếng động khiến cô quay đầu lại. Chỉ có một con chim đang vừa bay vừa kêu.

Cloé thả tay xuống, cố gắng lấy lại nhịp thở bình thường. Cô đứng bất động giữa đường. Không biết phải chạy trốn về hướng nào. Không biết hắn đang ở đâu. Không biết nên tiếp tục cuộc chạy trốn hoang dại, quay trở lại xe hay không nhúc nhích.

Nhiều phút dài đằng đẳng, tay run rẩy cầm khẩu súng. Nhịp tim cô bắt đầu chậm lại. Nó đã chịu được cú sốc. Thế mà cô tưởng nó sắp vỡ tung.

- Có lẽ mình đã mơ...

Cô nói một mình, giữa nơi hoang vắng.

- Có lẽ hắn không có ở đây !

Có, Cloé ạ.

Ngay sau lưng cô.

Chương 38

Đoạn đường về dường như còn dài hơn đường đi. Tuy nhiên, chuyến tàu TGV đã đỡ đông hơn, nhiệt độ đã mát hơn.

Và nhất là Alexandre đã không phí thời gian. Điều mà vợ chồng nhà Paoli kể lại càng củng cố thêm niềm tin trong anh rằng Laura đã phải chịu đựng khổ hình giống hệt Cloé. Một khổ hình đã dẫn cô đến đoạn tử bỏ cuộc chiến và lao mình xuống một vĩa hè vô danh.

Trừ khi cô không hoàn toàn tự nguyện nhảy xuống, mà đã có người giúp đỡ đôi chút.

Tuy nhiên, xung quanh cô, không ai thấy gì hết.

Hoặc đúng hơn, tất cả mọi người đã thấy một cô gái hóa điên.

Không một người nào hiểu cô, nghe cô. Tin cô.

Và cô chết vì điều đó.

Gã sát thủ bí ẩn đó thật mưu mô, quỷ quyệt và có trí thông minh ngoại hạng trong việc giết người.

Đầu tiên là lựa chọn mục tiêu. Lúc này, Alexandre còn chưa biết các tiêu chí lựa chọn của hắn. Điều duy nhất mà anh biết chắc, đó là gã rất có thị hiếu về phụ nữ... Theo những bức ảnh mà anh nhìn thấy ở nhà người anh trai, Laura rất hấp dẫn. Giống hệt Cloé.

Sau đó, quấy rầy nạn nhân cho đến khi cô ta mất hết dấu mốc, người thân và công việc. Giống như con dã thú cô lập con mồi trước khi tấn công lần chót.

Đơn độc khiến con người ta dễ bị tổn thương, gã khốn kiếp rất hiểu điều đó.

Ngược lại, điều Gomez hoàn toàn chưa biết, đó là mục đích của gã sát nhân không khuôn mặt đó. Đẩy họ đến chỗ phải tự kết liễu đời mình, hay tự tay giết họ rồi ngụy trang vụ giết người thành vụ tự sát ?

Ngay từ thứ hai, anh dự kiến sẽ đến nằm dài trên ghế của chuyên gia tâm lý đã theo dõi Laura vài tuần trước khi cô thực hiện cú nhảy thiên thần. Anh cũng sẽ phải tìm kiếm các trường hợp tương tự trong vùng. Bởi vì Alexandre tin chắc rằng kẻ bệnh hoạn đó không phải chỉ mới thử nghiệm lần đầu.

Viên cảnh sát chậm rãi vạch kế hoạch, theo nhịp điệu quang cảnh lướt qua trước đôi mắt mệt mỏi. Nhưng việc tiếp tục điều tra có vẻ khó khăn, vì anh đang phải nghỉ phép.

Chỉ còn phải biết xem anh có nên chia sẻ những điều đã phát hiện được với Cloé hay không. Cho đến lúc này, cô vẫn còn tin rằng có thể đây chỉ là một vụ trả thù, hoặc những hành động xấu xa. Nhưng nếu tiết lộ rằng cô đang dính đến một kẻ bệnh hoạn nguy hiểm, Alexandre có thể khiến cô hoảng loạn. Và có nguy cơ cô sẽ đầu hàng nỗi sợ.

Có nguy cơ cô cũng sẽ gieo mình qua cửa sổ. Hoặc dưới một đoàn tàu.

Có nên để cô đi du lịch trên đảo Kerguelen hay giữ cô lại như một miếng mồi để kẻ giết người ra khỏi bóng tối ? Đương nhiên, nếu anh muốn có cơ hội tóm được gã khốn đó, thì buộc phải theo giả thuyết thứ hai. Hơn nữa, anh tin chắc rằng Cloé sẽ kiên quyết không chịu bỏ trốn, từ bỏ chức vụ.

Anh chưa biết nhiều về cô, tuy nhiên, anh đã biết rằng chạy trốn không phải là bản chất của cô.

Gomez vào phòng vệ sinh trên toa tàu, cố nín để không hít thở thứ mùi nồng nặc. Rồi, trước khi quay trở lại chỗ ngồi, anh gọi cho Cloé. Và được nghe câu trả lời tự động, anh mỉm cười khi lần đầu tiên được nghe lời nhắn của cô.

Xin chào, đừng thất vọng vì không thể nói chuyện trực tiếp với tôi, tôi hứa sẽ nhanh chóng gọi lại !

- Chào Cloé, thiếu tá Gomez đây. Tôi chỉ muốn biết cô thế nào thôi. Tôi đang từ Lyon về, tôi đang trong tàu... Hãy gọi lại cho tôi nếu cô có thể gọi. Chỉ là để nói cho tôi biết hôm nay lũ yêu tinh có để cho cô yên hay không !

Quay lại chỗ ngồi, anh nhìn bóng tối đang lan dần, đâu đó giữa Lyon và Paris.

Một cảm giác buộc cô phải tỉnh lại. Cảm giác lạnh lẽo, càng ngày càng rõ rệt. Mí mắt cô chậm chạp nhấc lên, rồi lại hạ xuống ngay. Chúng nặng quá..

Cuối cùng, Cloé cũng giữ được đôi mắt mở. Chỉ có điều cô không nhìn thấy gì.

Bình thường thôi, vì trời tối.

Những giây tiếp theo dường như không có thực. Cô chập chờn, mê sảng, lang thang trong những không gian xa lạ. Tất cả đều giống như ác mộng. Cô tự hỏi mình lại đang mơ, hay thực sự đang ở đó, trong cái cơ thể không còn chút cảm giác. Cô muốn lại chìm sâu vào quên lãng, thay vì thoát khỏi tình trạng mù mịt này.

Không chút ý niệm nào về việc cô đang ở đâu, giờ nào, thậm chí cả ngày nào.

Cô liền đấu tranh. Kiên trì.

Cô đưa tay phải ra quờ quạng và nhận thấy mình đang nằm trên nền đất. Sau đó, cô rờ lên khuôn mặt như thể làm bằng bìa. Vô cảm.

Bằng một nỗ lực phi thường, cô nhóm dậy được. Giờ thì cô ngồi, hai tay đung đưa, miệng há ra, hớp không khí như thể đang bị thiếu khí. Cô run lên, lạnh cóng từ đầu đến chân.

Bình thường thôi, vì cô đang hoàn toàn khóa thân.

Chỉ khi sờ vào chân, rồi sờ lên bụng, cô mới nhận ra điều đó.

Vậy là nỗi sợ ập đến. Cái lạnh và nỗi kinh hoàng trộn lẫn vào nhau ra sức cắn xé cô.

Cô cố nhớ lại. Lại thấy mình ở trong một khu rừng, giữa ban ngày.

Cái Bóng, tựa vào xe, Cái Bóng đuổi theo cô. Và rồi, khẩu súng, sự tĩnh mịch...

Cô vẫn nhớ có ai đó đã tấn công cô từ phía sau, một bàn tay đeo găng bằng da tàn bạo áp chặt miệng cô.

Sau đó, cuộn phim chấm dứt. Một thứ hồ đen.

Răng Cloé va vào nhau lập cập, ép tay vào ngực để tự vệ. Xung quanh cô, lúc này khi đôi mắt đã quen với bóng tối, cô nhìn thấy lờ mờ những gốc cây và những bụi rậm.

Cô đứng dậy, hai bàn chân sục vào lớp đất lạnh.

Trần trụi, ở giữa rừng, lúc nửa đêm. Hoàn toàn lạc lõng, hoàn toàn đơn độc.

Trừ khi... Cô quay một vòng, chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ nhìn thấy ánh lên một đôi mắt độc ác. Mắt của gã mặc đồ đen.

Liệu hắn có còn ở đây, sát gần cô không ? Hắn có quan sát cô khi cô vùng vẫy không ?

Cô chăm chú nghe ngóng, nhưng không nghe thấy gì ngoài tiếng răng đang va vào nhau, nhịp đập không đều của trái tim khốn khổ bị hành hạ. Và tiếng gió rít kinh khủng trên những tán lá cao.

Cô quỳ sụp xuống, sờ soạng trên mặt đất để tìm quần áo hoặc chiếc túi. Tìm một đồ vật thân thuộc nào đó để bầu vùi.

Cuối cùng, bàn tay trái của cô đặt vào một tấm vải. Quần áo của cô ở đó, cả đôi giày và chiếc túi. Niềm vui tràn ngập trong lòng cô. Một niềm vui

ngắn ngủi, nhanh chóng bị thay thế bởi nỗi kinh hoàng.

Cố gắng kiểm soát cơn run rẩy, cô vội vàng mặc quần áo, xỏ quàng quàng và chỉ những thứ tối cần thiết. Quần bò, áo thun dài tay, chiếc áo vét bằng nhung và giày. Mặc kệ những thứ còn lại.

Cô nhanh chóng lục túi xách. Chìa khóa chiếc Mercedes vẫn nằm đó, cả khẩu p38 nữa. Cũng như điện thoại di động. Cô bật lên, pin đã hết, nó lại tắt ngay.

Biến khỏi đây thôi, nhanh lên.

Cô đi thẳng về phía trước, giữa những bụi cây, giơ hai tay ra để tự vệ. Chân cô vấp phải một chiếc rễ cây, cô ngã chúi về phía trước, lòng bàn tay và đầu gối trầy xước. Cô bật dậy ngay, kiên cường tiếp tục tiến lên giữa đám cây bụi. Cứ mười giây lại quay ra sau, mặc dù chẳng thể phân biệt được gì. Trong lòng lo sợ hẫng đang ở đó, ngay sau lưng cô. Rằng hẫng sẽ tóm lấy tóc cô, lôi cô vào nanh vuốt của hẫng.

Chân cô bị treo khớp, cô rên rỉ nhưng không dừng lại.

Nỗi sợ hãi thúc đẩy cô đi nhanh hơn, đi xa hơn.

Cuối cùng, cảnh vật sáng dần lên, cô đặt chân lên một con đường lớn. Chắc là con đường nơi hẫng tóm được cô... Cô lưỡng lự không biết nên rẽ phải hay rẽ trái. Không thể định vị được.

Cô chọn rẽ trái, chạy hết tốc độ, mặc dù cơn đau lan tỏa dọc bắp chân. Ôm chiếc túi sát vào bụng, cô chạy thật nhanh. Phôi cô bốc lửa, cô bắt đầu hét lên để có thêm dũng khí.

Chỉ là một tiếng hét, thậm chí không phải là lời kêu cứu.

Đột nhiên, dường như cô nhìn thấy ở đằng xa một khối màu đen, và cô cầu xin để đó là chiếc xe của mình. Tay run rẩy, cô lấy chìa khóa trong túi, ấn nút. Khi đèn hiệu nhấp nháy sáng lên, cô cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Chắc hẳn hạnh phúc chính là như thế. Có điều nó chỉ kéo dài trong vài giây.

Cũng chính là nguyên tắc của hạnh phúc.

Cô lao vào bên trong chiếc Mercedes, lập tức khóa ngay các cánh cửa. Cô quay lại để dò xét ghế sau, rồi khởi động xe. Đồng hồ trên xe cho cô biết mới 19h49. Thế mà cô tưởng đã đang nửa đêm.

Cô tưởng mình đã phải chết.

Lùi lại, điều khiển thật nhanh để quay ra đường. Cloé chỉnh nhiệt độ lên 27 độ - mức tối đa ! rồi nhấn chân ga xuống tận sàn.

Nhưng cô không đi được xa. Chừng một kilomet sau, cô buộc phải tắt chiếc xe hòm vào lề đường. Trong nhiều phút, cô khóc, cô gào. Phải tổng nó ra, trước khi cô chết ngạt.

Cuối cùng, cô đưa ống tay áo lên lau má.

Bình tĩnh đi, Clo.. Phải đi khỏi đây !

Cô hạ kính chắn nắng, nhìn vào khuôn mặt trầy xước và bẩn thỉu trong gương. Rồi đột nhiên, nỗi lo sợ mạnh mẽ hơn bao trùm cô.

Hắn đã làm gì mình ?

Lúc này, khi cô tin mình đã an toàn, cô mới nhớ ra là đã hoàn toàn trần trụi khi tỉnh dậy.

Hắn đã lột quần áo mình. Đã đặt tay lên người mình. Có thể còn tệ hơn nhiều.

Cô kéo chiếc khóa Éclair của quần jean xuống, đưa một tay vào giữa hai đùi.

Cô muốn biết.

Điều mà gã khốn kiếp đó đã bắt cô phải chịu đựng trong khi bất tỉnh.

Nước mắt lại trào ra, hai đùi cô khép chặt lấy những ngón tay. Một cơn buồn nôn kinh khủng xoắn vặn dạ dày, cô chỉ kịp mở cửa rồi nôn thốc nôn tháo.

Cô lại giam mình trong xe, tiếp tục run rẩy.

Hắn đã hãm hiếp mình.

Có cảm giác như cơ thể cô cứng lại. Chết đi.

Một thứ chất lỏng lạnh giá chảy trong huyết mạch, một thứ chất lỏng nóng bỏng chảy trên má.

Có thứ gì đó vừa đó vừa vỡ ở bên trong.

Và không thể sửa chữa được.

Chương 39

Alexandre trả tiền taxi và lao mình trên phố, dưới cơn mưa tầm tã. Anh chạy đến tận cửa tòa nhà, gõ mật mã và ẩn mình vào trong.

Bước chân anh nặng nề, anh cảm thấy mệt mỏi mặc dù cả ngày nay chỉ ngồi gẩn mông vào ghế. Khi lên đến tầng hai, bàn tay anh co quắp lại trên tay vịn cầu thang. Một dáng người ngồi co quắp trước cửa. Trán áp vào đầu gối, run rẩy như một chiếc lá.

- Cloé ?

Anh đỡ cô đứng dậy, cô sụp xuống trong vòng tay anh. Anh lưỡng lự một lát, rồi ôm siết lấy cô.

- Cloé, bình tĩnh lại đi... Có chuyện gì thế ?

Cô không nói nên lời, chỉ khóc nức nở. Khuôn mặt cô bầm dập, đôi tay vấy máu. Cô không diễn kịch.

Không buông cô ra, anh mở cửa căn hộ và kéo cô vào tận phòng khách nhỏ. Cô bủn rủn lấy anh như thể anh là một cái phao, thở khó nhọc. Anh quyết định không ép cô, mà kiên nhẫn chờ những lời giải thích.

- Có vẻ cô bị lạnh cóng rồi... Tôi sẽ làm cho cô thứ gì nóng.

Anh cất súng vào một ngăn tủ có khóa, rồi đi ngay vào bếp.

Tim anh đập quá nhanh. Anh cảm nhận được chuyện tồi tệ, biết rằng cô gái này vừa chịu đựng điều gì đó nghiêm trọng. Khi người ta không thể nói được nữa, thì có nghĩa là cú sốc rất dữ dội.

Anh đun nóng nước trong lò vi sóng, vớ lấy một cái cốc và một túi trà. Mang tất cả ra cho người vừa suýt chết đuối.

Trên chiếc ghế dài, Cloé vẫn khóc, cô nhìn sững vào bức tường trước mặt. Một bức tường màu trắng có treo chân dung Sophie.

- Uống cái này đi, anh ra lệnh.

Cô đón lấy chiếc cốc anh đưa, anh nhận thấy chiếc quần jean của cô bị rách ở đầu gối phải. Anh ngồi xuống bên cạnh, không rời mắt khỏi cô. Để nắm bắt dấu hiệu nhỏ nhất trên mặt cô. Chỉ một ánh mắt đôi khi lại nói lên rất nhiều điều...

- Đã xảy ra chuyện gì, Cloé ? Xin cô, nói cho tôi biết đi.

Anh cởi chiếc áo da, choàng lên vai cô.

- Cô bị thương à ?

Vẫn không một tiếng trả lời. Cô không nhìn anh, như thể đang xấu hổ.

Xấu hổ vì chuyện gì ?

Alexandre bắt đầu hiểu ra. Một cơn giận khủng khiếp xâm chiếm anh.

- Cô đến đây là rất đúng, anh dịu dàng nói.

- Tôi không biết đi đâu... Hắn ở khắp nơi !

Rốt cuộc, cô cũng bắt đầu nói.

- Hắn đã làm gì cô ?

Cloé nhắm mắt, cố gắng kể lại chuyện không thể nói. Nhưng miệng cô không chịu thốt ra nổi kinh hoàng. Alexandre liền ôm lấy vai cô, kéo cô lại gần anh. Như thế, cô sẽ dễ nói hơn. Khi không phải đối mặt với ánh mắt anh.

- Cho tôi biết đi, tôi xin cô. Đừng sợ, anh thì thầm.

Không có gì đáng kể đâu, thiên thần của ta. Mới chỉ là màn dạo đầu thôi. Nhưng ta hi vọng là em thích !

Ta muốn thử khám phá về em.

Ta đã không nhầm. Ta đã đúng khi chọn em.

Dù sao, ta cũng không bao giờ nhầm. Hoặc rất hiếm khi...

Và mỗi sai lầm đều giúp ta học hỏi, giúp ta tiến bộ.

Em đã rất bất cẩn, thiên thần ạ. Vô cùng bất cẩn ! Chọn cách lang thang trong rừng, bé yêu của ta... Thật vô ý !

Thú thực là em đã làm ta hơi thất vọng. Nhưng ta biết rằng em sẽ không tái diễn nữa. Bởi vì mỗi sai lầm đều dạy ta khôn lên.

Nói thế không có nghĩa là em sẽ thoát.

Từ nay trở đi, em sẽ sống với nỗi sợ hãi đóng chốt vào thân thể.

Thân thể xinh đẹp của em. Mà ta đã nhấn nha chiêm ngưỡng. Mà ta đã có thể chạm vào... Sờ mó, thậm chí là đi vào trong.

Đây không phải là lần đầu tiên, em biết đấy.

Em thật xinh đẹp trong khi ngủ ! Nhưng ta thích khi em mở mắt hơn.

Và lần sau, em sẽ nhìn thấy ta, ta hứa đấy.

*Thậm chí, khuôn mặt ta sẽ là thứ cuối cùng mà em nhìn thấy.
Hình ảnh cuối cùng mà em sẽ mang theo xuống mồ.*

Chương 40

- Ta phải vào đó, Alexandre dịu dàng nhắc.

Cloé ép chặt tay nọ vào tay kia. Cô vẫn còn run, mặc dù máy sưởi phá khí nóng rực trong ca bin.

- Tôi không thể...

- Tôi sẽ ở bên cô, tôi sẽ không bỏ cô.

Anh mở cửa bên, Cloé vẫn không nhúc nhích. Anh nắm lấy bàn tay cô, cô cự lại.

- Ta sẽ vào đó, anh nhắc lại. Tôi hứa với cô là mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp.

- Trông tôi không dễ coi chút nào.

Alexandre mỉm cười buồn bã.

- Nếu cô ghé qua hiệu làm tóc và làm móng, họ sẽ không bao giờ tin cô.

Cô rút tay ra, ném cho anh một cái nhìn chua chát.

- Đi theo tôi, Cloé.

- Sẽ chẳng ích gì đâu !

Anh ngồi thụp trên vỉa hè.

- Cô có tin tôi không ? Anh hỏi.

Cô chỉ gật đầu.

- Thế thì hãy nghe tôi... Cô phải đâm đơn kiện để chúng tôi tóm thằng điên đó, và khiến hắn không thể làm hại cô được nữa.

- Tôi đã từng kiện rồi !

- Không phải cùng một việc. Tối nay, họ sẽ công nhận là cô nghiêm túc, tin tôi đi.

- Nhưng anh là cảnh sát ! Và tôi đã kể hết cho anh...

Làm sao có thể giải thích tình hình với cô ? Không phải thời điểm phù hợp để thú nhận rằng anh không có thẩm quyền để tiến hành vụ điều tra

này.

- Đúng thế, tôi là cóm. Thế nên tôi biết phải làm gì. Bây giờ, cô đi cùng tôi.

Giọng anh tỏ ra thuyết phục hơn, cuối cùng Cloé cũng chấp thuận rời khỏi xe. Gomez vẫn nắm tay cô, sợ rằng cô bỏ trốn. Lúc hai người bước vào trụ sở cảnh sát, cô giằng tay ra khỏi tay anh.

- Tôi sẽ phải khám à ?

- Đúng. Không thể làm khác được. Dừng cảm lên...

Chẳng nói chẳng rằng, Cloé quay đi theo hướng ngược lại. Gomez bắt kịp cô trước cánh cửa, nắm lấy vai cô.

- Dừng lại, chết tiệt ! Chúng ta không có cách nào khác, tôi đảm bảo với cô thế.

Cô tìm cách thoát khỏi anh, anh giữ chặt cô lại.

- Cloé, làm ơn nghe tôi nói này. Nếu họ không bắt được gã khốn đó, hắn sẽ còn đi xa hơn. Hắn sẽ không buông tha cô. Cô hiểu không ?

Cô nhìn đi chỗ khác, cố gắng kìm nước mắt

- Nếu cô không làm theo lời tôi, cô sẽ để hắn tự do hành động ! Cô có muốn điều đó không ? Muốn hắn tiếp tục tra tấn cô không ?

Anh lại kéo cô về phía tòa nhà, với cảm giác kinh khủng là đang dẫn cô đến lò mổ.

- Tôi hứa với cô đây là thử thách cuối cùng mà cô phải chịu đựng, anh nói thêm.

Cô muốn tin như thế biết bao. Nhưng chính anh dường như cũng không thực sự tin điều đó.

Kiệt sức, cô để mặc anh kéo đến tận bàn đón tiếp, nơi một nhân viên chăm chú nhìn cô dò hỏi. Phải nói là mặt cô trông rất kinh khủng.

- Xin chào. Tôi dẫn một người bạn đến đây, cô ấy muốn thừa kiện.

Cloé không ngờ anh lại giới thiệu cô là bạn. Nhưng nhờ mảnh khốe đó, họ chen được lên trước mọi người và hai phút sau đã có mặt trong một văn phòng nhỏ xiu, trước mặt một anh chàng chưa đến 25 tuổi. Cloé những muốn được nói chuyện với một phụ nữ, nhưng không phản đối và ngoan ngoãn ngồi xuống rồi trình thẻ căn cước ra.

- Cô đây vừa bị tấn công hồi chiều, Gomez giải thích. Cô ấy vẫn còn hơi sốc, nhưng sẽ giải thích với cậu chuyện đã xảy ra.

Viên thiếu úy mỉm cười với Cloé, để khiến cô cảm thấy tin tưởng hơn.

- Tôi nghe đây, thưa cô.

Cloé tập trung để không khóc. Gì cũng được, nhưng nhất định không gọi lòng thương hại. Cô hít một hơi thật sâu, rồi lại một hơi nữa. Mặc cho cái lạnh găm nhấm đến tận xương, cô những muốn họ mở cửa sổ ra. Chỉ có điều phòng không có cửa sổ.

- Cô cứ bình tĩnh, viên cảnh sát dịu dàng nói thêm. Tôi hiểu rằng chuyện này không hề dễ dàng.

- Tôi... tôi đã dạo một vòng trong rừng...

Viên thiếu úy không hề ghi chép. Anh ta chỉ chăm chú lắng nghe.

- Rừng Sénart, tôi nghĩ thế. Tôi đã đi dạo rất lâu, rồi tôi muốn quay trở về xe.

Cô ngừng lại, Alexandre đặt một tay lên vai cô.

- Tiếp tục đi, Cloé.

- Đúng lúc đó tôi nhìn thấy hắn. Hắn đứng dựa vào xe của tôi. Mặc toàn đồ đen, với một cái mũ trùm đầu. Hắn đeo kính râm và một thứ như... khăn quàng quần quanh cổ, che khuất nửa khuôn mặt.

Hai cảnh sát dán mắt vào miệng cô, mặc dù Alexandre đã biết chuyện. Nhưng có lẽ anh sẽ được nghe cậu chuyện chi tiết hơn. Cũng rõ ràng hơn, ít những cơn nức nở hơn.

- Khi nhìn thấy hắn, tôi đã bỏ trốn, tôi quay đầu chạy về hướng ngược lại...

- Tại sao thế ? Viên thiếu úy hỏi.

- Tại sao ư ? Cloé nhắc lại. Nhưng... bởi vì đó là hắn !

- Hắn nào ?

Cloé nhắm mắt. Trong căn phòng, im lặng tĩnh mịch. Nặng nề.

Cô nhận ra là lại phải kể lại mọi chuyện từ đầu. Giải thích, giải thích và giải thích. Trở thành một con điên, có lẽ thế.

Khi cô mở mắt ra, cô bắt gặp ánh mắt Gomez. Thật lạ lùng, cô không còn thấy nó quá đáng sợ. Thậm chí còn đẹp đến khó tin.

Cô liền bầu víu vào ánh mắt đó, như thể bầu víu vào sợi dây cuối cùng ngăn cô khỏi ngã. Cọc tiêu cuối cùng tránh cho cô khỏi chết đuối. Sức lực lại tràn lên trong cô.

Không, đồ khốn, tao còn chưa kết thúc đâu. Chưa chết. Mà không hủy hoại tao dễ dàng thế đâu.

Mày muốn chơi với tao, mày nghĩ tao đã buông xuôi ? Mày nhầm rồi. Tao không đơn độc và tao vẫn còn muốn đấu tranh. Tao sẽ chứng tỏ cho mày thấy.

Trong khi Cloé bắt đầu nói liên mạch, Alexandre nở một nụ cười.

Có lẽ lần này, gã sát nhân đã không chọn đúng mục tiêu...

- Thế nào rồi ? Gomez lo lắng hỏi.

Cloé không trả lời, anh đã đoán trước điều đó. Anh dập điều thuốc, mở cửa xe. Cô chui vào bên trong, nhưng Alexandre không nổ máy. Anh muốn cô nói với mình trước đã. Dù chỉ một lời.

- Khó khăn đúng không ?. Tôi hiểu.

- Anh không thể hiểu được ! Cloe gào lên.

Anh hơi ngạc nhiên trước cơn giận dữ thái quá của cô. Dù sao, anh cũng không phải chịu trách nhiệm gì. Nhưng nếu làm thế có thể giúp cô nhẹ nhõm hơn, anh sẵn sàng chịu đựng những lời trách móc, thậm chí cả sự dửng dưng của cô.

- Anh còn chờ gì mà chưa nổ máy ?

Anh vào số một, chiếc xe đi xa dần cơ sở y tế.

- Bác sĩ kết luận thế nào ? Năm phút sau, Alexandre hỏi.

Cloé vẫn nghiền chặt hai hàm răng, nhìn thẳng ra đằng trước.

- Cô có quyền được khóc, viên thiếu tá khẳng định.

Anh tăng tốc đôi chút, cố gắng thư giãn.

- Thế nào, bác sĩ đã nói gì ? Tôi cần phải biết, điều đó rất quan trọng cho bước tiếp theo.

- Tôi không muốn nói về chuyện đó !

- Trả lời đi, Gomez ra lệnh nhưng không cao giọng.

Cô áp thái dương vào vách kính lạnh giá.

- Chẳng có dấu vết gì, trừ những chỗ thâm tím mà tôi tự gây ra khi bị ngã. Không dấu vết gì... về bất cứ chuyện gì.

Lẽ ra Gomez phải lường trước được điều đó. Gã này quá ranh ma, nên không thể để lại AND sau lưng.

- Cô yên tâm chưa ?

- Bây giờ tôi muốn về nhà.

- Cô có thể về nhà tôi nếu cô muốn, Gomez đề nghị.

Vi phạm quy định cũng chẳng sao. Anh đã đến nước này..

Cloé lưỡng lự. Tất nhiên, cô sợ phải ở nhà một mình. Chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi, cổ họng cô đã biến thành một cục nghẹn.

Tất nhiên, hẳn có thể quay trở lại, đêm nay. Nhưng cô cần gấp lại hang ổ của mình, đồ vật của mình, các thói quen của mình. Bấu víu vào những hình ảnh thân thuộc, những mùi vị thân quen.

Giữa cảnh hỗn độn, cần phải có những dấu mốc.

- Sáng mai tôi phải đi làm, tôi không thể ngủ lại nhà anh. Và tôi cần phải tắm.

- Tôi có một phòng tắm, Gomez giải thích với một nụ cười trên khóe môi. Và ngày mai là chủ nhật.

Cloé không tìm ra được cái cơ nào khác. Chẳng thà cứ nói thật.

- Tôi cần ở một mình. Nhưng cảm ơn anh về lời đề nghị.

Anh lại tăng tốc, cô bám chặt vào bảng điều khiển. Căng thẳng tột độ.

Cloé muốn giết ai đó. Muốn gào lên. Đập đầu vào tường.

Alexandre thêm một liều thuốc, muốn tóm cổ gã bệnh hoạn vừa làm tổn thương cô gái này. Tóm sống, chắc chắn rồi.

Anh muốn ôm cô trong vòng tay, an ủi cô.

- Rất tiếc vì chuyện cô đã phải chịu đựng, anh bỗng nói.

Quả là một cực hình khi cô đang bắt mình phải chịu đựng để không òa khóc.

- Tôi đảm bảo với cô là hẳn sẽ phải trả giá, Gomez nói thêm.

Họ không nói thêm lời nào cho đến khi chiếc Peugeot đỗ lại trên phố Moulins.

- Tôi đi cùng cô, viên thiếu tá tuyên bố. Tôi sẽ rà soát trước.

Đề nghị của anh khiến Cloé yên tâm, nhưng cô vẫn sốt ruột muốn được ở một mình. Để không còn phải giả bộ mạnh mẽ.

Họ vào nhà, Cloé đứng chôn chân trong phòng khách. Đứng trước cửa sổ. Trong khi Gomez xem xét từng phòng.

- Chẳng có gì hết, cuối cùng anh nói.
- Chúc anh một buổi tối tốt lành, thiếu tá ạ. Và cảm ơn anh.

Alexandre thấy khó khăn khi phải bỏ mặc cô cho số phận.

- Ngày mai tôi sẽ gọi cho cô. Và cô cũng đừng ngại. Cô có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, ngày cũng như đêm.

Anh đặt một tay lên vai cô, cảm thấy cô co rúm người từ đầu đến chân.

- Anh ta đã coi tôi là một con điên, cô thì thầm.
- Ai ?
- Bác sĩ... Anh ta... anh ta nói là tôi không sao, không bị gì hết. Rằng có thể đó chỉ là một trò đùa tai ác... Một trò đùa tai ác, anh có hiểu không ?
- Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, Gomez khẩn khoản. Vụ việc sẽ theo đúng trình tự. Và chúng tôi sẽ bắt được hãn, tin tôi đi.
- Sẽ chẳng ai bắt được hãn, Cloé tiên đoán.

Gomez có cảm giác vừa bị một cái tát, bàn tay anh quắp lại trên vai cô gái.

- Tôi sẽ chết, tôi biết thế. Tôi cảm thấy thế.

Anh bắt cô quay lại, cô không khóc, lạnh lùng đến khủng khiếp.

- Để giết cô, hãn phải giết tôi trước đã.

Cuối cùng, anh rời khỏi căn nhà, và vừa khóa xong hai lần sau lưng anh, Cloé đã cởi bỏ áo quần. Hay đúng hơn là rút chúng ra khỏi da, như thể chúng đang bốc cháy.

Thay vì bỏ vào túi đựng quần áo bẩn, cô vứt thẳng chúng vào thùng rác. Giá mà có lò sưởi, cô sẽ ném chúng vào lửa. Tất cả những gì hãn đã chạm vào đều phải biến mất.

Nhưng cô không thể xé da, lột da được. Cô liền giam mình trong phòng tắm, bước vào bồn tắm và đứng dưới vòi nước nóng. Thật nóng.

Nóng đến bỏng da.

Cô ra sức xát xà phòng, điên cuồng chà sát làn da. Cuồng loạn.

Rốt cuộc, có lẽ cô sẽ vứt bỏ được hết. Cô sẽ làm thế cả đêm nếu cần.

Gomez kéo cao cổ áo khoác.

Một đêm lạnh giá trong biết bao đêm khác. Một đêm anh không ngủ. Như biết bao đêm khác.

Đỗ xe cách ngôi nhà chừng ba chục mét, anh quan sát. Đôi mắt không mệt mỏi.

Nếu thẳng khốn đó thò mũi ra, anh sẽ khiến hắn phải hối tiếc vì đã được sinh ra.

Nhưng người vô hình vẫn cứ vô hình. Nói cho cùng thì cũng logic thôi. Alexandre vẫn tìm cách dựng chân dung hắn, việc đó giúp anh tỉnh táo. Anh tự hỏi điều gì có thể liên kết Laura và Cloé, trừ nét quyến rũ hiển nhiên.

Theo chân dung mà người anh trai dựng nên, Laura là một chiến binh không có thói quen buông xuôi. Đúng là cô không có được sự nghiệp sáng lạn như Cloé, hẳn là vì cô đã bỏ học đại học vào năm 20 tuổi trong một phút bốc đồng, để theo một người đàn ông đến tận cùng thế giới. Nhưng một thời gian trước khi chết, cô đã dừng cảm tiếp tục học từ xa, thậm chí còn tham gia những lớp học buổi tối. Và, càng ngạc nhiên hơn nữa, cô dành chút thời gian rảnh rỗi ít ỏi còn lại để đấu tranh chống bạo lực với phụ nữ, trong khuôn khổ một tổ chức nữ quyền mà cô giữ chức vụ hội phó.

Châm một điều thuốc, viên thiếu tá nhận ra rằng kẻ bệnh hoạn đó không thích những con mồi dễ dàng. Hẳn là hắn thích thú với việc họ chống cự, họ vùng vẫy đến tận phút cuối. Đến tận lúc chết.

Hắn thích họ đẹp và mạnh mẽ. Không chịu phục tùng và nguy hiểm.

Đã gần 4h sáng. Gomez thấy đau ở hông. Nhưng nỗi đau của anh chẳng đáng kể gì. Điều duy nhất đáng kể, đó là Cloé có thể ngủ trong an toàn.

Điều duy nhất quan trọng đối với anh, là cô gái đó tìm lại được cuộc sống của mình.

Trong khi anh đã đánh mất cuộc đời anh.

Có ai đó gõ vào cửa kính xe, Gomez giật mình tỉnh dậy. Trời đã sáng, Cloé đang đứng trên vỉa hè, quần tròn trong một chiếc khăn lớn. Viên thiếu

tá nhóm dậy trên ghế, hạ cửa kính.

- Chào anh, Cloé nói và khẽ mỉm cười.

Hai hàm anh tê cứng vì lạnh, cơn đau dữ dội xé đầu anh làm đôi.

- Anh đã qua đêm ở đây à ?

- Cứ cho là thế, Alexandre trả lời.

- Vào đây, tôi sẽ pha cà phê cho anh.

Anh không đợi phải nài nỉ, đi theo Cloé vào tận bếp. Cô có vẻ bình tĩnh hơn hôm qua, thậm chí là bình thản. Điều đó không khiến viên thiếu tá yên tâm.

- Tôi đã nhìn thấy xe anh khi mở chớp cửa. Tôi muốn biết chắc là anh không bị chết vì lạnh !

- Thật tốt quá. Cô có ngủ được không ?

- Không, cô thú nhận và đặt một chiếc cốc trước mặt anh. Anh có dùng đường, đúng không ?

- Có, cho tôi một ít. Mà... cô cảm thấy thế nào ?

Cô vội vàng quay lưng lại phía anh. Và trốn tránh ánh mắt anh, đương nhiên.

- Tôi ổn, cảm ơn.

- Lại đây ngồi đi, Alexandre đề nghị.

Cloé ngồi xuống đối diện với khách mời. Rõ ràng là cô rất khó chịu.

- Cho tôi biết cô thế nào rồi, viên cảnh sát nhắc lại. Và tôi muốn biết sự thật, chứ không phải nói dối.

Cô áp hai bàn tay vào chiếc cốc cho ấm, nhìn sững xuống bàn.

- Có lẽ anh đói rồi ? Tôi sẽ nấu bữa sáng cho anh.

- Trả lời tôi đi, Gomez ra lệnh. Bữa sáng có thể chờ được.

Cuối cùng, cô cũng ngước mắt nhìn vào mắt anh, anh thấy môi dưới cô hơi run.

- Tôi đau. Rất đau.

Anh chỉ muốn cô tâm sự, như thế điều đó có thể thay đổi điều gì.

- Ở vào vị trí của cô, tất cả mọi người đều đau.

- Anh biết gì về hắn rồi ?

- Chẳng gì hết, Alexandre khẳng định. Tôi còn chưa đủ dữ kiện để...

- Anh nói dối ! Cloé cắt ngang. Bây giờ, đến lượt anh phải thành thật. Anh uống một ngụm cà phê, châm một điều thuốc.
- Cô nói đúng. Nhưng chuyện đó có thể giết chết cô. Lẽ ra anh nên chọn một từ khác.
- Cứ nói đi, Cloé yêu cầu, giọng sắc lạnh.
- Tôi đã tìm được một cô gái khác phải chịu đựng những chuyện giống cô... Cách đây chừng một năm.

Cloé như bị sét đánh, Alexandre có cảm giác cô sắp ngã xuống ghế và tan thành ngàn mảnh trên sàn nhà. Hàng ngàn mảnh vỡ của một con búp bê bằng sứ trắng xinh đẹp và thanh thoát.

- Một người đàn ông mà chỉ mình cô ấy nhìn thấy, nhưng không thể miêu tả được. Một người đàn ông thường xuyên quấy rầy cô ấy... Kịch bản giống hệt gần như đến từng chi tiết.

- Anh muốn nói là... là...
- Tôi muốn nói đây không phải là lần thử nghiệm của hắn. Không phải là trả thù hay vì bất cứ lý do nào khác. Hắn là một kẻ bệnh hoạn.

Cloé nghệt thở, như thể cô vừa bị nuốt nghẹn. Alexandre im lặng, để cô có thời gian tiêu hóa thông tin trong nhiều phút

- Thế cô ấy ra sao rồi ? cuối cùng Cloé hỏi.
 - Cô ấy chết rồi, Alexandre giáng đòn. Kết luận chính thức là tự sát.
- Cloé đột ngột đứng lên khỏi ghế, cô loạng choạng rồi bám vào chiếc tủ dài.

- Gomez không nao núng. Cô đã muốn sự thật, thì phải đương đầu với nó.
- Cô có quyền thu xếp hành lý và trốn đi, cuối cùng anh nói.
- Cô không trả lời, vẫn cúi người về phía trước. Anh tự hỏi cô sắp nôn hay sắp ngất. Cũng có thể cô sắp khóc.

- Cuối cùng cô quay lại, nhìn thẳng vào mắt anh:
- Tôi sẽ không bỏ trốn !
 - Suy nghĩ kĩ đi, viên cảnh sát khuyên.
 - Nhưng các anh sẽ bắt được hắn mà ! Các anh... các anh sẽ cử một nhóm canh gác trước nhà tôi và...

- Còn một chuyện nữa tôi phải nói với cô, Alexandre cắt ngang. Tôi đang không đi làm.

Lần này, chính anh là người nhìn xuống. Thú nhận còn khó khăn hơn anh nghĩ.

- Chính thức ra, tôi không tiến hành vụ điều tra này. Mặt khác, chính thức ra, là không có vụ điều tra.

- Tôi không hiểu gì hết... Anh giải thích đi ! Cô gái hét lên.

- Tôi đã nói với cô về cậu thiếu úy đang ở trong bệnh viện, giữa cái sống và cái chết. Vì tôi. Tôi đã kéo cậu ấy tham gia một vụ quá nguy hiểm. Sếp đã cho tôi tạm nghỉ việc, thậm chí tôi nghĩ Thanh tra ngành sẽ đuổi việc tôi.

Cloé giận dữ nhìn anh, như thể sẵn sàng lao vào anh.

- Khi đọc các biên bản tiếp cô, tôi đã nghĩ là cô nghiêm túc. Bởi vì một anh bạn của tôi, một thiếu tá, đã kể cho tôi nghe một chuyện giống với chuyện của cô đến kì lạ. Thế nên, tôi đã tự nhủ là phải có ai đó giúp cô. Kể cả khi tôi không có thẩm quyền làm việc đó... Thế đấy, cô biết hết rồi. Ngày mai, tôi phải đi gặp bác sĩ đã khám cho Laura, cô gái đã tự sát. Bằng cách điều tra về cô ấy, tôi sẽ cố gắng tìm hiểu thêm về gã đó, về phương thức hành động của hắn.

Cuối cùng, Cloé lại ngồi xuống ghế. Bởi vì cô không còn đứng vững. Trong cô, lẫn lộn cảm giác điên dại, thất vọng và lo lắng. Những cảm xúc mạnh mẽ gần như xóa bỏ nỗi sợ hãi.

Gã cảnh sát này cũng là kẻ bệnh hoạn chẳng ? Hay anh ta là hi vọng cuối cùng của cô ?

- Chính vì thế mà tối nay cô cần phải trình báo, viên thiếu tá nói tiếp. Tôi hi vọng là bây giờ họ sẽ xúc tiến việc điều tra. Ngày mai, tôi sẽ đến gặp cảnh sát trưởng một lát. Tôi sẽ giải thích với anh ấy tất cả những gì tôi biết, tất cả những gì tôi đã phát hiện về Laura. Và tôi hi vọng anh ấy sẽ giao vụ này cho tôi, cũng như những phương tiện để thực hiện nó.

- Thế nếu anh ta từ chối ? Cloé hỏi.

- Tôi sẽ canh hàng đêm trước cửa nhà cô.

- Anh chỉ đề xuất được có thể thôi sao ?

Khinh bỉ chất chứa trong giọng nói của cô...

- Tôi không thể làm gì hơn. Rất tiếc.
- Thế nếu hấn xuất hiện, anh có thể làm gì ?

Giận dữ chất chồng trong đôi mắt cô. Gần như căm thù.

- Nếu hấn thò mũi ra, tôi sẽ chăm sóc hấn.
- Nhưng anh không được phép, vậy lấy quyền gì... ?
- Nếu tôi tống hấn vào bệnh viện hoặc nhà xác, hấn sẽ không động được vào cô nữa.

- Nếu anh làm thế, anh sẽ ngồi tù mãi mãi !
- Điều quan trọng là cô. Còn lại, tôi không quan tâm. Tôi hoàn toàn không để ý đến chuyện gì có thể xảy ra với mình.

- Đừng nói dối nữa ! Tôi tin là anh không muốn mất việc. Bởi vì đó là tất cả những gì còn lại của anh.

- Cô nhầm rồi, Gomez dính chính, ánh mắt lạnh lẽo. Tôi chẳng còn gì. Không gì hết.

Anh khoác áo và rời khỏi phòng. Cloé lao theo, túm lấy cánh tay anh.

- Anh đi đâu ?

Alexandre dường như muốn cắn cô. Chắc là vì cô nói với anh như với một con chó.

- Tôi về xe tôi. Cảm ơn về cốc cà phê.

Cloé chặn giữa anh và cánh cửa.

- Ở lại đây !
- Tôi không ở đây để làm theo lệnh cô. Và tôi không phải người gác cửa của cô !

Cô giống như một con báo đang sắp chồm lên hòng anh. Sophie cũng rất đẹp khi cô nổi giận... Nhưng thanh nhã hơn nhiều.

- Mình thật may mắn kinh khủng ! Cloé gào lên. Gã cảnh sát duy nhất quan tâm đến việc của mình lại là một gã đáng khinh, một kẻ lừa bịp. Nếu chuyện này là có thật, thì anh là tông phạm của hấn !

Anh cố kiềm chế ước muốn được buột cô câm miệng.

- Cô điên rồi ! Và nếu cô thấy tôi không đủ hiệu quả, thì đi mà tìm người khác.

Anh không nghĩ cô lại đối xử với mình tệ đến thế. Thậm chí còn hi vọng cô thấy anh thật anh hùng. Anh bỗng tự hỏi tại sao lại muốn cứu cô.

- Anh đã coi tôi là một con ngốc ! Biến đi !

- Nếu cô muốn tôi đi, thì hãy để tôi qua.

Cô không nhúc nhích, tiếp tục khiêu khích anh. Anh liền túm lấy vai cô, lôi ra khỏi đó một quãng rồi mở cửa.

- Đừng bao giờ động vào tôi nữa !

Cô như sắp phát điên.

- Không có nguy cơ đó đâu, Alexandre đáp trả và chạy lao xuống các bậc tam cấp. Và nhớ gửi lời chào của tôi đến bạn cô, khi nào hẳn đến thăm !

Cloé mất nốt chút bình tĩnh cuối cùng và tiếp tục gào lên.

- Đồ khốn kiếp ! Tôi không ngạc nhiên là vợ anh bỏ đi ! Cô ấy đã làm đúng khi bỏ anh, đồ lợn khốn kiếp !

Alexandre quay lại. Ngạc nhiên, Cloé vội vàng chạy vào nhà và định đóng cửa lại.

Quá muộn.

Gomez hích vai, cô bị bật ra sau, suýt mất thăng bằng.

- Ôi, xin lỗi ! Alexandre cười khẩy. Tôi không nghe rõ câu cô vừa nói... Cô nói gì nhỉ ?

Theo bản năng, Cloé lùi lại mấy bước.

- Ra khỏi nhà tôi.

Cô đã hạ giọng xuống một bậc, anh vẫn mỉm cười. Nụ cười khiến địa ngục phải rung rinh. Cloé biết là cô vừa vượt quá giới hạn. Và gã này rất nguy hiểm.

Chạy cũng chẳng ích lợi gì, vì chỉ có một cái cửa và anh đang đứng chặn đằng trước.

- Tôi sẽ uống thêm một cốc cà phê, Gomez nói thêm. Cô cho phép chứ ?

Anh lướt qua cô, bình thản vào yên vị trong bếp. Cloé vẫn đứng như trời trồng ở phòng treo quần áo, không biết phải có thái độ như thế nào. Cô nghĩ đến chuyện chạy trốn khỏi nhà của chính mình, cố gắng nhớ lại đã để chìa khóa xe ở đâu.

Chiếc xe của cô đang đỗ dưới chân nhà Gomez.

Nếu đi bộ, anh sẽ tóm được cô. Chẳng thà đối mặt với anh.

Cô lại gần, nhận thấy anh đang rót một cốc cà phê.

- Cứ tự nhiên như ở nhà ! Cô xăng giọng.

- Cảm ơn, cô rất đáng yêu.

Anh có vẻ rất vui thích. Chỉ có điều nổi cảm hờn ánh lên trong đôi mắt, đã trở lại là đôi mắt của một người điên.

Dữ tợn.

Cloé vớ lấy con dao nằm lẫn lóc trên bàn làm việc và giấu sau lưng. Rồi đứng sững trước mặt anh, chịu đựng ánh nhìn của anh.

- Hóa ra là thế, cô nghĩ tôi là đồng phạm của hắn ? Thậm chí có thể chính là tôi ! Viên cảnh sát chế nhạo. Bởi vì tôi là một thằng điên... Không, tôi quên mất là tôi chỉ là một đồ lợn khốn kiếp... Thế thì tôi không đủ thông minh để là kẻ bệnh hoạn trứ danh đó !

- Tôi không nói thế, Cloé thì thầm. Tôi không nói đó là anh.

Anh bỏ thêm đường vào cốc, không rời mắt khỏi cô.

- Tôi làm cô sợ à, thưa cô ? Cô giấu gì sau lưng thế ? Một con dao, tôi cá là thế ! Cô thật sự nghĩ mình đủ tầm à ?

- Tôi muốn anh ra khỏi nhà tôi, ngay lập tức.

- Tôi uống nốt cà phê đã, cô không phiền chứ ? Tôi đã chịu lạnh cả đêm trong xe, chỉ để canh chừng cho một kẻ thần kinh. Tôi đáng được bù đắp đôi chút chứ, phải không ?

Anh uống hết cốc cà phê, rồi đứng dậy. Nhưng thay vì đi ra cửa, anh đi thẳng về phía cô.

- Và tôi đói, anh nói thêm.

Cloé như bị tan chảy tại chỗ. Anh ép chặt cô vào mép bồn rửa, đưa tay mở tủ và vớ lấy một gói bánh bích quy. Anh ghé sát miệng vào tai cô.

- Vợ tôi không bỏ tôi, anh thì thầm. Cô ấy chết trong đau đớn tột cùng.

Cơn lạnh đột ngột xâm chiếm Cloé.

- Tôi... tôi rất tiếc. Tôi đã không hiểu...

Thậm chí cô còn không tìm cách thoát ra, vì biết là không có cơ may nào.

- Cô không hiểu gì hết. Cô tưởng mình cao hơn tất cả mọi người. Cô tưởng mình hoàn hảo... Gã bệnh hoạn đó không ngẫu nhiên chọn cô đâu, tôi tin chắc thế.

- Anh thì biết được gì ? Cloé đập lại.

- Đó là điều hiển nhiên.

Cloé chịu đựng lời lăng mạ. Cô biết rằng nếu nói thêm một từ, chỉ một từ thôi, cô có thể gây ra một trận đại hồng thủy.

- Thậm chí tôi còn hiểu rằng người ta muốn hủy hoại cô...

Tim Cloé xoay một vòng, cô ngọt ngào.

- Có chuyện gì thế, quý cô Beauchamp ? Cô bị cấm khẩu rồi sao ?

Im lặng và nhìn xuống, cô không thấy có khả năng nào khác. Không khơi dậy những đốm than hồng giận dữ trong anh. Những đốm than hồng đang chiếu sáng trong ánh mắt điên dại của anh.

Thấy cô im lặng, Alexandre dần bình tĩnh lại. Anh vòng một tay ra sau lưng cô, tước lấy con dao và ném vào bồn rửa.

- Đừng có đùa với thứ này, anh nói. Nguy hiểm đấy.

Cuối cùng anh cũng đi ra, Cloé lại thở được.

- Dù sao cũng chúc cô may mắn ! Anh nói vọng vào từ hành lang. Và cảm ơn lần nữa về cốc cà phê.

Anh vừa đóng cửa lại, Cloé thả mình ngồi sụp xuống đất. Anh không chạm vào cô, nhưng cô có cảm giác vừa bị giày xéo khắp người.

Cô thấy lại mình nhiều năm về trước, bất động trong cái tĩnh mịch và ngây dại nối tiếp sự dữ dội.

Chương 41

Hoàng hôn buông sớm cả tiếng đồng hồ. Bầu trời hạ thấp, nặng nề, như thể sẵn sàng đè nát những nóc nhà.

- Đến nơi rồi, mười chín euro năm mươi xu, thưa cô.

Cloé đưa tờ hai mươi euro cho tài xế taxi.

- Anh giữ tiền lẻ đi, cô nói.

Cô nhanh chóng đến bên chiếc Mercedes, đậu ngay sau xe của Alexandre. Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy một khoảng sáng hình tam giác trên mặt tiền tối om. Vậy là anh có ở nhà.

Cloé căng thẳng nghịch chùm chìa khóa. Muốn bỏ đi, chỉ có điều...

Đã nhiều giờ cô nghĩ đến chuyện đó. Không có cách nào khác, cô phải vào đó. Cô phải nói chuyện với anh. Mặc dù chỉ cần nghĩ đến việc đối diện với Gomez cô đã không chịu nổi.

Phải làm. Bởi vì cô không còn ai khác, trong khi một gã điên đã chọn cô làm mục tiêu.

Bởi vì cô đơn độc đến chết đi được, và anh là hi vọng duy nhất.

Bởi vì mọi người tin là cô bị điên. Tất cả mọi người, trừ anh.

Bởi vì anh bền bỉ, mạnh mẽ và thông minh. Một bức tường thành vững chắc giữa cô và Cái Bóng.

Sẽ còn phải tìm ra những lời lẽ đúng đắn, những lời sẽ khiến anh lay chuyển. Phải hạ mình. Thậm chí có thể phải lợi dụng sự hấp dẫn của mình, hình thức không quan trọng, chỉ có kết quả là đáng quan tâm: thuyết phục anh quay trở lại làm thiên thần hộ mệnh của cô.

Cloé đứng trước cửa tòa chung cư khá khiêm tốn, nếu không nói là xấu xí. Nơi hôm trước, cô đã vào bằng cách bấm chuông một cách ngẫu nhiên. Cuối cùng, có người nào đó đã mở cửa cho cô.

Hôm nay, cách đó không có tác dụng. Đặt cược rất nhiều vào hiệu ứng bất ngờ, cô muốn không phải lộ mặt bằng mọi giá. Rất có thể gã thô lỗ đó sẽ bỏ mặc cô trên vỉa hè.

May mắn thay, tạo hóa đã mỉm cười với cô khi một cặp vợ chồng ra khỏi tòa nhà. Cloé nhân dịp đó để lách vào trong và leo lên tầng hai. Mỗi bậc cầu thang, ruột gan cô lại thắt thêm một chút.

Anh ta không thể bỏ mặc mình. Anh ta không có quyền, và mình không đáng bị như thế.

Lên đến đích, cô chỉnh sửa lại trang phục và mái tóc rồi gõ cửa ba tiếng.

Gomez không phải loại người nhìn qua lỗ cửa, Cloé nhận ra điều đó ngay khi anh mở cửa. Rõ ràng là ngạc nhiên.

- Chà chà... Quý cô Beauchamp ! Ngọn gió độc nào đưa cô đến đây ?

Hình như anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, râu cạo sơ sài. Mặc một chiếc áo thun đen có hình đầu lâu và một chiếc quần jean cũ.

- Xin chào... Tôi đến lấy lại xe.
- Nó không có ở đây. Cô nên tìm trong phố.

Cloé cố nén nụ cười. Anh căng thẳng hơn bất cứ ai khác.

- Nhân tiện tôi lên nói với anh mấy câu.
- Thật là một ý tưởng thú vị !

Anh đứng dựa vào khung cửa, khoanh tay trước ngực.

- Anh không mời tôi vào sao ? Không được lịch sự lắm nhỉ !
- Tôi là một người thô lỗ, viên thiếu tá nói nhỏ và nở nụ cười kinh khủng. Và tôi muốn đóng sầm cánh cửa này trước mũi cô đến chết đi được. Thế nên hãy nói điều cô muốn nói nhanh lên.

Cloé quyết định được ăn cả ngã về không. Cô đẩy anh ra và cố tình vào trong nhà. Lẽ ra anh có thể ngăn cô, nhưng vẫn để mặc.

- Tôi không muốn nói chuyện ở ngưỡng cửa, cô nói thêm.

Gomez đóng cửa và đứng sững trước mặt cô. Họ cùng đứng trong một lối vào nhỏ xíu, giống như một đầu hành lang tối tăm, nối vào một phòng khách trang bị tồi tàn. Cloé đã đến đây hôm qua, nhưng chỉ lưu giữ một kí ức rất mơ hồ.

Cô không dám mạo hiểm thêm.

Mình đã vào được, tạm thế đã.

- Thế nào ? Cô có điều gì khẩn cấp cần tâm sự với tôi thế ?
- Tôi rất tiếc về chuyện sáng nay. Lẽ ra tôi không nên cư xử tệ thế. Chỉ có thể thôi.

Cô có cảm giác vừa tự sỉ nhục chính mình.

- Chỉ có thể thôi sao ?... Tôi cho rằng theo đúng kịch bản đã đến lúc tôi phải trả lời rằng tôi đã quên hết và lại sẵn sàng giúp cô. Đúng thế không ?

Chính xác là như thế. Thế nên hãy làm đi, nói đi !

- Chẳng có gì buộc anh phải làm thế, cô đáp lại.
- Quả đúng thế ! Rất vui được nghe cô nói ra điều đó.
- Nhưng đó là công việc của anh, Cloé vụng về nhắc nhở. Và tôi tin chắc là anh muốn kết thúc vụ này.

Cô mỉm cười ngạo mạn, thậm chí là xấc xược. Quên mất là phải hạ mình.

- Điều mà tôi rất thích ở cô, đó là cô không ngại bất cứ chuyện gì ! Viên cảnh sát tuyên bố.

- Nghe này, thiếu tá, tôi biết là sáng nay tôi đã khiến anh mất nhiệt huyết, nhưng...

- Cô không làm tôi mất nhiệt huyết, Alexandre sửa lại. Cô đã đối xử với tôi như một thứ rác rưởi, nói với tôi như với một con chó, và cuối cùng, sỉ nhục tôi.

- Đừng có phóng đại thế ! Cloé thở hắt ra.

- Tôi phóng đại à ? Câu nói hay nhất đấy !

Anh lại khoanh tay, như một đứa trẻ giận dỗi.

Đứa trẻ cao một mét chín mươi và nặng một tạ.

- Lẽ ra anh nên chơi bài ngựa với tôi ngay từ đầu, Cloé nói tiếp, chúng ta đã không đến nỗi thế.

- Là lỗi của tôi, đương nhiên rồi !

- Anh sẽ giúp tôi, đúng không ?

- Cô luôn nghĩ là tất cả mọi người đều phục vụ cô, hay chỉ mình tôi thôi ?

- Tôi chưa bao giờ nghĩ anh phục vụ tôi ! Cloé bào chữa.

Anh nhận thấy cô đang vôn vê một lọn tóc. Vô cùng khó chịu.

- Ô có đấy, thưa cô ! Và tôi tin là cô nên tự hỏi mình vài câu. Có thể nói cô coi người khác như người phục vụ của cô, cô muốn sử dụng thế nào cũng được... Và tôi không nằm trong số người của cô, công chúa ạ !

Cloé muốn tát anh, lẽ ra đó là việc cuối cùng cô nên làm.

- Thôi được, rốt cuộc thì anh có giúp tôi không ? Cô hỏi bằng giọng sắc lạnh.

Cô vừa lên giọng, và ngay lập tức tiếc nuối về điều đó.

- Cô nhớ lại đi, tôi chỉ là một kẻ đáng khinh, thậm chí còn không phải là cớm thực sự. Chỉ là một kẻ lừa bịp.

- Anh sẽ bỏ mặc tôi, đúng không ?

- Chính xác là thế, Gomez khẳng định.

- Thế rồi tôi sẽ làm gì ?

Alexandre để mặc cô đứng trong phòng treo quần áo và quay vào ngồi xuống ghế dài. Cloé hiểu là cô không được mời đi theo anh.

Anh bình thản uống nốt cốc rượu, trong khi cô chăm chăm nhìn anh với một quả lựu đạn đã tháo chốt bên dưới mỗi hàng mi.

- Cô muốn làm gì thì làm, cuối cùng anh đáp. Tôi không quan tâm, xin nói thẳng với cô như thế.

Anh lại rót thêm một cốc rượu và châm một điếu thuốc.

- Tôi không tiền đâu, cô biết đường rồi.

Sau màn khói trắng, Cloé nhìn thấy thấp thoáng nụ cười ngạo mạn của anh.

- Anh thật bỉ ổi ! cô mạt sát.

- Cô không phải là người đầu tiên nói với tôi điều đó. Tìm thứ gì độc đáo hơn đi.

Cloé lưỡng lự chưa muốn đi. Vẫn còn kế hoạch B. Rủi ro, chắc chắn là thế, nhưng đã đến nước này...

Cô bước vào phòng khách, nhưng vẫn giữ khoảng cách. Anh vui thích ngắm soi cô.

- Cô vẫn còn ở đây à ?

- Tôi có thể trả công cho anh, Cloé khô khan đề nghị.

Cô vừa khiến anh ngạc nhiên lần nữa. Đôi mắt đã phản bội anh.

- Cô muốn nói là bằng tiền ? anh dẫn từng tiếng bằng giọng vô cùng đôn mật.

Cô há hốc miệng. Alexandre khẽ cười phá lên và nốc cạn cốc rượu.

- Đương nhiên là bằng tiền ! Anh coi tôi là người thế nào ?

- Cô tưởng tôi cần tiền của cô sao ? Chắc cô nghĩ là tôi đang ăn mày ?

- Nói xem anh muốn bao nhiêu.

Cô đứng thẳng đuột. Gomez cảm nhận rõ ràng là cô đang đau khổ, nhưng không thể thương hại cô. Thật lạ lùng, cô càng chìm sâu, anh càng muốn nhấn đầu cô xuống.

Giá như cô có thể cởi bỏ lớp áo giáp thể hiện ra là cô sợ. Giá như cô có thể khiến anh xúc động.

Chỉ có điều không còn nhiều thứ có thể khiến anh xúc động.

- Tôi quá đắt so với cô.

- Tôi có nhiều tiền.

Anh nhóm ra khỏi chiếc ghế dài và nắm lấy tay cô, dẫn ra tận cửa.

- Tôi không phải hàng để bán, anh đáp trả và mở cửa.

Bằng một cử chỉ thô bạo, cô giằng ra khỏi tay anh và phui áo khoác, như thể anh vừa làm bẩn nó.

- Nếu cô có nhiều tiền đến thế, thì hãy thuê một vệ sĩ.

- Anh sẽ phải ám ảnh vì cái chết của tôi !

- Tôi có quá nhiều thứ để ám ảnh rồi, Alexandre thở dài. Tạm biệt, quý cô Beauchamp.

Alexandre đã uống gần hết chai rượu bourbon.

Nó đâu có đầy, thưa ông thẩm phán..

Chân gác trên bàn phòng khách, anh hút hết gói thuốc Marlboro.

Đã hai tiếng đồng hồ kể từ khi cô bỏ đi. Hay đúng hơn là bị anh vứt ra cửa. Anh tự hỏi cô đang ở đâu. Và nhất là tự hỏi tại sao lại khắc nghiệt đến thế với cô. Nói cho cùng, cô đã đến xin lỗi, mặc dù không biết phải xin lỗi như thế nào.

Sophie ngăm nhìn anh, qua màn khói thuốc. Và ánh mắt cô nghiêm nghị. Dứt khoát.

- Cô nàng đó thật khó chịu, Alexandre bào chữa. Cô ta tưởng mình được phép làm mọi thứ, và coi người khác như nô lệ !

Anh đang nói chuyện một mình.

Chuyện này xảy ra từ khi Sophie bỏ rơi anh.

Anh uống nốt những ngụm Jack Daniel's cuối cùng, ném chiếc cốc qua vai.

- Cứ để mặc cô ta tự giải quyết, cô ta mạnh mẽ thế cơ mà !

Sophie tiếp tục nhìn anh chăm chăm, Gomez tránh ánh mắt đi nơi khác.

Những nỗi ân hận không thể tiêu hóa khiến anh buồn nôn.

Vừa đứng dậy, anh thấy những đường thẳng uốn cong, những làn sóng trượt trên tường. Anh vội bám vào tay vịn của chiếc ghế, nhắm mắt lại. Đến

cả uống rượu anh cũng không làm được nữa.

Anh loạng choạng đi đến phòng tắm, cúi gáy xuống dưới vòi nước lạnh. Anh ngẩng đầu lên, đối diện với chính mình trong gương.

- Cô ta giống em, đúng thế. Nhưng cô ta khác em biết mấy...

Trong bếp, anh uống một cốc cà phê đặc sánh. Rồi một cốc nữa.

- Mình sống có ích gì ?

Đã hàng trăm lần anh hỏi mình câu đó. Từ khi cô không còn nữa, anh lang thang vô định trong một thế giới bị tàn phá bởi thiếu vắng cô. Một thế giới sau thảm họa hạt nhân, nơi thật bất hạnh anh lại nằm trong số những người sống sót.

Một thế giới không màu, không mùi, không vị. Không khoan nhượng.

Một thế giới giống với địa ngục. Theo ý nghĩ của riêng anh.

- Anh muốn cô ấy giống em biết bao !

Anh quay lại thả phịch người xuống chiếc ghế dài, chăm chăm nhìn vào bức tường trống trơn, chẳng có gì để khám phá. Anh không chịu nổi mình, một kẻ nghiện rượu vô công rồi nghề, lảo lộn trên một chiếc ghế rẻ tiền. Suy sụp.

Anh đang ở trên bờ miệng vực.

Không, không phải trên bờ. Mà là chân bị túm lại, còn đầu đã rơi vào bên trong. Nhìn xuống một cái vực không có đáy. Và anh nhận ra rằng điều duy nhất giữ anh chưa lao xuống, chính là vụ điều tra.

Thật kì quặc nếu nói rằng có một gã bệnh nhân tâm thần đang nắm sợi dây giữ cho anh khỏi rơi xuống.

Anh khoác áo, cầm khẩu Sig-Sauer và chìa khóa chiếc xe Peugeot rồi tắt đèn. Trong khi anh bám chặt vào tay vịn để lần xuống cầu thang, giọng Sophie vang lên trong bộ óc bão hòa vì rượu.

- Lý do đó không đủ để bỏ mặc cô ấy chết, anh yêu ạ...

Gomez vào xe, khởi động.

- Em thắng rồi, em yêu, anh quay lại đi săn đây. Anh phải tóm cổ gã khốn khiếp đó. Nếu không phải là vì cô nàng điên rồ đó, thì anh cũng phải làm vì Laura.

Thật dễ dàng để kiểm soát, những lý do ngoại phạm vững chắc. Gomez sợ bị rơi xuống vực. Trì hoãn thời điểm rơi, đó là điều duy nhất quan trọng với anh.

Trong cuộc sống, có những nhu cầu thiết yếu, chủ yếu, cơ bản. Chúng nhắc nhở ta không là gì khác, chỉ là một con vật.

Trong số đó, là nhu cầu có nơi nào đó để cảm thấy an toàn. Một nơi trú ngụ, một nơi ẩn náu. Một cái hang, một cái ổ.

Khi nơi đó không còn nữa, ta trở thành một con vật bị săn đuổi, nỗi sợ hằn sâu trong da thịt.

Khi ta không còn cảm thấy an toàn ở bất cứ đâu, ta trở thành một con thú săn đơn thuần. Một con mồi, chạy trốn và quay lại không ngừng, không còn được nghỉ ngơi.

Cloé đã ý thức được việc đó. Và nó khiến cô đau đớn. Đau đớn khủng khiếp.

Sau khi đã lái xe hơn một tiếng đồng hồ trên những con đường buồn tẻ và trơn trượt, không mục đích và không hi vọng, cô lại quay về nhà, về điểm xuất phát. Bởi vì ta luôn phải quay lại đó.

Cô có thể đóng gói hành lý và bỏ trốn...

Bỏ việc, từ bỏ chức vụ tổng giám đốc. Từ bỏ tất cả những gì cô đã gây dựng được.

Biến mất, bốc hơi trong màn sương mù của một buổi sáng lạnh lẽo.

Việc đó có lẽ còn khó khăn hơn là đối mặt với nỗi sợ.

Cô ngồi trong phòng khách, khẩu P38 trong tầm tay.

Tại sao hắn để nó lại cho mình ? Hắn đã có thể lấy cắp nó trong khi mình bất tỉnh. Trong khi hắn... Thậm chí hắn còn không sợ mình làm hắn bị thương, hoặc giết hắn. Hắn nghĩ hắn toàn năng.

Chắc là vì hắn thực sự toàn năng.

Những từ *tại sao* cứ nối tiếp nhau với một nhịp điệu điên cuồng. Chúng nảy lên trong đầu cô, va vào những vách ngăn đau đớn trong não cô. Câu hỏi chủ yếu, có lẽ thế, chính là *tại sao lại là mình ?*

Cậu hỏi quen thuộc khi bất hạnh ập đến, khi ta có cảm giác mình là mục tiêu duy nhất.

Bởi vì mình đẹp, chắc thế. Hấp dẫn. Là người có tầm quan trọng. Bởi vì mình đã thành công, mình gieo rắc nỗi ghen tị, nỗi thèm khát.

Một món ăn ngon lành, chắc chắn thế. Một thách thức, một thách đố. Hoặc một nỗi ám ảnh.

Người ta thường tìm cách tự trấn an mình. Tìm ra một nguyên nhân, một lý do.

Gã cớm đó đã bỏ mặc mình. Giống như Bertrand trước đây. Mặc dù mình đã cố gắng hết mức. Mặc dù mình đã xin lỗi.

Một gã khốn tầm thường.

Anh ta nói đúng ở một điểm, lẽ ra cô nên thuê một vệ sĩ hoặc một bảo vệ tư nhân. Một tên lính đánh thuê, một gã đồ con hàng đêm sẽ ngủ trên tấm thảm chùi chân. Một con chó giữ nhà tốt có hàm răng khỏe mạnh.

Tiếng chuông cửa khiến tim cô gần như vỡ tung. Tuy nhiên, Cái Bóng không xưng danh.

Cloé bỏ khẩu súng vào túi chiếc áo choàng có mũ và chậm chạp tiến ra sảnh, bật đèn trước mặt lên. Cô áp tai vào cánh cửa, tự hỏi ai có thể đến thăm cô.

- Ai đấy ?

- Gomez.

Ngạc nhiên quá mức. Mặc dù... Cloé mỉm cười căng thẳng và xoay chìa khóa. Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là đôi mắt của anh phản chiếu ánh sáng ở cửa vào. Hai lỗ châu mai sâu thẳm như địa ngục. Đúng là anh.

- Thế nếu không phải là tôi thì sao ? Viên cảnh sát lên tiếng.

- Sao cơ ?

- Làm sao cô biết chắc được đó đúng là tôi ?

- Tôi nhận ra giọng anh, Cloé khẳng định.

- Thật sao ? Chỉ với một từ ?

Cloé khóa cửa hai vòng rồi đi theo anh đến tận phòng ăn. Đến đó, anh cởi áo khoác, ngồi xuống một chiếc ghế.

- Anh muốn uống gì không ?

- Tôi say rồi.

Cloé rùng mình, cố gắng che giấu cô đang cảm thấy thế nào. Vừa vô cùng nhẹ nhõm, vừa sợ hãi đến tận xương tủy. Từ trước đến giờ, cô không biết hai cảm giác đó lại có thể đi cùng nhau.

- Tốt hơn hết là pha cho tôi một cốc cà phê, Gomez ra lệnh.

Cô đi vào bếp, bỏ khẩu P38 vào một ngăn tủ, đằng sau những hộp đồ khô. Rồi nhanh nhẹn pha cà phê. Nụ cười trẻ thơ nhảy nhót trên môi cô.

Anh ta đã quay lại. Mình đã thắng, mình là người giỏi nhất.

Mình không cần phải sợ anh ta, như thế thật buồn cười. Anh ta sủa nhưng không cắn.

Cô đặt chiếc bình cà phê, một cái cốc và hộp đường lên chiếc bàn thấp, ngồi xuống trước mặt anh. Trong khi anh rót đến đầy tràn cốc, Cloé chăm chú quan sát anh. Trái với lời khẳng định lúc trước, trông anh không có vẻ gì là say.

- Lẽ ra trước khi mở cửa, cô phải kiểm tra xem có đúng là tôi không, anh nhắc lại và bỏ đường vào cốc cà phê. Ngày mai, hãy bảo thợ khóa lắp thêm một cái ổ khóa.

- Được rồi... Cảm ơn anh vì đã quyết định lại.

Cô vừa nói câu đó bằng giọng thẳng thắn. Không phải một lời cảm ơn. Đúng ra là một nhận xét

Tôi đã thắng, anh đã thua.

- Không phải vì âm mưu đáng thương của cô mà tôi thay đổi ý kiến đâu. Và tôi sẽ chỉ chấp nhận làm vụ này với một số điều kiện nhất định.

Nụ cười của Cloé biến mất. Cô nhớ lại đề xuất của cô, kế hoạch B, anh ta sẽ đòi tiền, Cô tính toán xem còn bao nhiêu tiền ngủ trong tài khoản, quyết định một mức không thể vượt quá. Như thế mạng sống của cô không đáng giá toàn bộ tài khoản ngân hàng.

- Tôi nghe đây, cô nói.

Alexandre châm một điếu thuốc, ngả người vào lưng ghế.

- Cô không bao giờ được ăn nói như sáng nay nữa, và phải nghe lời tôi, không đặt câu hỏi.

Cloé có cảm giác vừa nuốt cả một cái cọ toa lét.

- Chỉ có thể thôi à ?
- Nếu cô làm được thế thì cũng đã là tốt rồi ! viên cảnh sát cười gằn.
- Anh không muốn tiền à ?... Công việc nào cũng xứng đáng được trả lương !

- Tôi có lương rồi. Tôi đang nghỉ phép, không phải thất nghiệp. Và tôi nhắc lại là tôi không phải hàng hóa để bán.

Rốt cuộc, anh ta đã không lợi dụng hoàn cảnh.

Rốt cuộc, anh ta không phải một quái vật. Mà là một gã tốt bụng.

- Chú ý này, quý cô Beauchamp, nếu cô không tuân thủ các điều kiện của tôi, tôi sẽ không đặt chân đến đây nữa, rõ chưa ?

- Không thể rõ ràng hơn, Cloé khẳng định.

- Rất tốt. Cà phê của cô thật kinh khủng. Nước giặt tất thì đúng hơn...

- Tôi có thể pha đặc hơn cho anh, nếu anh muốn.

Anh ném cho cô một nụ cười xúc phạm.

- Đừng giả tạo quá mức thế ! Cải trang thành phụ nữ nhu mì không hợp với cô chút nào.

- Không biết anh muốn gì nữa, anh Gomez ạ.

- Tóm cổ thẳng khốn đó, tôi muốn thế. Đó là điều duy nhất tôi quan tâm.

- Vậy là chúng ta có cùng mục đích.

- Kể mọi chuyện từ đầu cho tôi nghe, viên cảnh sát ra lệnh và rót đầy cốc nữa. Tôi muốn nghe lại toàn bộ câu chuyện. Có thể tôi đã bỏ sót chi tiết nào đó.

Cloé thở dài náo nuột.

- Anh sẽ qua đêm ở đây chứ ?

- Cô thấy phiền sao ?... Hay cô muốn thế ?

Cô giả vờ phật ý, việc đó lại khiến anh mỉm cười.

- Ngày mai tôi phải đi làm, cô nói thêm.

- Thế thì, cô càng kể nhanh, tôi càng sớm đi.

- Chắc chắn rồi. Mà này, chuyện sáng nay...

- Không cần nói lại chuyện đó, viên thiếu tá cắt ngang.

- Có chứ. Tôi chỉ muốn nói với anh rằng... Khi anh báo với tôi là anh đang không đi làm, ngay sau khi thông báo rằng gã bám theo tôi là một gã

tâm thần nguy hiểm, tôi đã phản ứng tồi tệ. Thậm chí tôi còn có thái độ bĩ ối với anh. Nhưng chỉ là vì tôi sợ. Thậm chí là rất sợ. Và khi ta sợ, ta...

- ... xòe móng vuốt ra ?

- Đúng thế, Cloé thì thầm.

- OK, Alexandre trả lời. Ghi nhận. Nhưng việc đó không biện minh được cho cách cư xử của cô.

- Anh vẫn luôn cố chấp thế à ?

- Đó chính là điểm chung giữa chúng ta, cô không thấy thế sao ?

Cô phì cười kín đáo. Thanh nhã. Gomez cũng thoải mái hơn, dù hơi miễn cưỡng.

Nhưng chỉ một giây sau, cô đã không còn cười nữa. Thậm chí còn ngân ngấn nước mắt. Cô rời khỏi ghế, đi qua phía sau anh và đứng chôn chân trước cửa sổ, giả vờ nhìn ra bên ngoài.

Alexandre uống nốt cốc cà phê, cố gắng không tỏ ra đường đột đối với cô.

- Có chuyện gì thế ? Anh chỉ hỏi thế.

- Không có gì, tôi ổn.

- Thế thì hãy ngồi xuống và kể cho tôi nghe.

Cloé làm theo, nhưng cô thích ngồi xuống ghế phoai hơn là ghế dài. Không ngồi chính diện với anh, mà ngồi bên cạnh. Anh khẽ quay sang để cô vẫn ở trong tầm nhìn. Cô ngồi khoanh tròn chân, đưa móng tay ngón trỏ lên miệng cắn. Đây không phải là lần đầu tiên Gomez thấy cô đáng thương. Chỉ cần hạ vũ khí, cô lại giống một cô bé con hơi đông đánh, hơi mỏng manh. Mà ta muốn được che chở.

Vừa quyến rũ không thể cưỡng nổi lại vừa nguy hiểm.

- Cô muốn ta làm chuyện này vào ngày mai không ? Nếu cô cảm thấy không ổn, ta có thể...

- Không. Tôi không muốn anh đi. Tôi cần anh.

Anh che giấu sự khó xử sau làn khói của một điếu thuốc mới.

- Hẳn không sợ bất cứ điều gì, Cloé thì thầm. Hẳn biết là tôi có súng, hẳn có thể lấy trộm súng của tôi, nhưng lại không làm.

Alexandre quyết định không cắt lời cô, không nhìn thẳng vào cô. Như thể anh đã kín đáo rời khỏi phòng. Tạo cho cô cảm giác đang tâm sự với một chiếc máy quay cố định. Anh sẽ giải quyết vấn đề khẩu súng sau. Hoặc sẽ để cô giữ nó, anh còn chưa biết.

- Hẳn không sợ gì hết, cô gái nhắc lại, hẳn tự tin vào chính mình. Hẳn muốn tất cả mọi người tin là tôi điên. Muốn là kể cả tôi cũng tự hỏi mình có điên không. Có thể nếu cứ thế này mãi, tôi sẽ hóa điên thật... Hẳn đã chứng tỏ là không chấp nhận việc tôi tránh xa hẳn. Hẳn đã trừng phạt khi tôi đi xa, cách hẳn hàng vài trăm kilomet. Hẳn đổ lên đầu bố tôi, hẳn biết việc đó sẽ khiến tôi đau đớn đến thế nào. Chính là để buộc tôi quay trở lại, buộc tôi đối đầu với hẳn. Hay đúng hơn là buộc tôi phải ở trong tầm kiểm soát của hẳn... Có thể nói hẳn đoán trước bất cứ hành động nào của tôi, và theo sát tôi. Cứ như thế hẳn nhìn thấy tôi, mọi lúc. Trong khi tôi thì không bao giờ nhìn thấy hẳn. Hẳn xuất hiện, hẳn biến mất. Hẳn biết mặt tôi, thậm chí lúc này còn biết cả thân thể tôi. Trong khi tôi thì không biết hẳn trông như thế nào... Tôi chỉ biết là hẳn cao và rất khỏe.

Cô dừng một lát, Alexandre vẫn nhìn dán vào miệng cô. Bị thôi miên bởi giọng nói ngọt ngào, lột tả nỗi đau đớn và sự kinh hoàng một cách duyên dáng không thể tưởng tượng nổi.

Chắc chắn là hẳn đã không chọn cô một cách ngẫu nhiên.

- Hôm qua, hẳn đã cởi quần áo tôi. Hẳn là hẳn rất thông thả. Hẳn đeo găng tay, tôi vẫn nhớ điều đó. Găng tay đen. Có thể hẳn đã tháo ra sau khi đánh thuốc mê tôi ? Điều đó thì tôi không biết... Điều mà tôi biết, đó là hẳn đã rất thích thú.

Cô đã thôi cắn móng tay, mà chuyển sang cắn thịt ở đầu ngón tay. Alexandre cảm thấy một luồng hơi nóng dâng lên trong người. Có điều gì đó khiến anh khó chịu đến nỗi muốn bỏ trốn.

- Tôi không ngừng nghĩ đến chuyện đó, Cloé tiếp tục. Đến những gì hẳn đã làm với tôi... Nó hun nóng đầu óc tôi, khiến tôi gần như không thở nổi. Tôi đã bất tỉnh, hẳn đã có thể giày vò tôi theo ý hẳn. Có thể hẳn đã... Không, không phải là có thể, tôi tin chắc là hẳn đã lạm dụng tôi ! Mặc dù nó không để lại dấu vết. Tôi biết rõ, tôi cảm thấy...

Viên thiếu tá đặt một bàn tay lên miệng, như để che giấu cảm giác của mình. Nhưng Cloé không nhìn anh. Cô không ở đó, cô đang ở nơi khác.

Giữa hai bàn tay cô.

- Hắn không muốn giết tôi, mà muốn hủy hoại tôi. Hai việc đó không giống nhau. Hắn lóc từng mảnh da thịt tôi mỗi lần gặp nhau. Và hắn sẽ tiếp tục, cho đến khi tôi chẳng còn lại gì...

Cảm giác khó chịu trong Alexandre tăng thêm. Chắc là vì đôi lúc anh nghe thấy một nốt ham muốn rung lên trong giọng cô, một nhục cảm xuyên khỏi các cử chỉ của cô.

Hắn đã thắng, cô muốn thuộc về hắn. Chẳng mấy nữa, cô sẽ sẵn sàng đầu hàng hắn, để bị hắn sát hại mà không hề tự vệ. Và anh không thể chịu nổi điều đó.

Alexandre bật dậy, Cloé thôi nói.

- Ta sẽ tiếp tục vào ngày mai, anh vừa nói vừa vớ lấy chiếc áo khoác bằng da - Anh đi sao ?

- Tôi sẽ không đi xa đâu.

Cô nhận thấy anh không nhìn cô. Anh không còn nhìn cô nữa. Như thế bỗng nhiên cô trở thành một thứ không thể chấp nhận.

Cô đuổi kịp khi anh đã ra đến hành lang.

- Hãy ở lại đi, xin anh... Tôi sợ phải ở một mình.

- Ngày mai cô phải đi làm, cô nhớ cho. Thế nên cô cần phải ngủ.

- Tôi không ngủ, Cloé tiết lộ. Từ nhiều tuần rồi.

- Không thể ! Viên cảnh sát cãi lại.

- Một tiếng, lúc này lúc khác... Nhưng nếu anh ở đây, tôi sẽ uống một viên thuốc ngủ và có thể ngủ được.

Alexandre vẫn giữ thế phòng thủ. Không nhượng bộ.

- Tôi không phải đồ chơi của cô. Hãy mua một con thú bông.

- Đừng có đối xử với tôi như thế nữa, thiếu tá ! Tôi không đáng bị thế, chết tiệt !

Anh không trả lời, nhìn sững vào cánh cửa, mong muốn chạy trốn càng lúc càng tăng.

- Tôi có thể dọn phòng dành cho khách cho anh. Anh sẽ thấy thoải mái, tôi cam đoan thế. Dù sao, cũng đâu có ai đợi anh.

Cuối cùng, anh cũng nhìn xoáy vào mắt cô.

- Cảm ơn vì đã nhắc tôi điều đó, anh tuyên bố với vẻ khó chịu.

- Xin lỗi, Cloé thì thầm.

Cô lại gần, quá gần. Đưa tay cầm lấy tay anh. Anh cố gắng để không rút tay lại.

- OK, cuối cùng anh nói. Tôi sẽ ở lại đêm nay, bởi vì cô còn chưa cho thay khóa. Nhưng đây là lần cuối cùng.

- Cảm ơn anh.

Cô đưa ngón tay lướt dọc cánh tay anh. Áp sát vào người anh, anh nhắm mắt lại.

- Đừng làm thế, Cloé.

- Tại sao ? Tôi biết là anh thích tôi.

Lúc nào cũng tự tin như thế, không thể thay đổi. Tin vào bản thân, tin vào sức hấp dẫn, vào những gì mà cô gợi lên ở kẻ khác.

- Và tôi cũng thích anh, cô nói thêm.

- Không. Chỉ là cô cần tôi thôi.

Anh đẩy cô ra không mấy tế nhị, mặc dù những muốn được ép chặt cô vào mảng tường gần nhất. Cũng như muốn bế cô vào tận giường.

Anh không còn biết rõ mình đang cảm thấy thế nào. Anh muốn gì, anh từ chối thứ gì. Chuyện quá đột ngột.

Quá dễ lường trước.

Khuôn mặt của Sophie. Vừa chồng lên khuôn mặt cô.

Nỗi lo lắng vô lý rằng mình sẽ không làm được.

Có thứ mùi tưởng tượng của kẻ khác trên da cô. Gã khốn kiếp vừa mới chạm vào cô hôm qua.

Cloé nhẹ nhàng trở lại với nhiệm vụ, cô choàng hai tay quanh cổ anh, định hôn anh. Anh giống như một bức tượng bằng đồng.

- Tôi làm anh sợ sao ? Cô thì thầm. Bởi vì tôi giống cô ấy ?

Anh lại đẩy cô ra, cô liền từ bỏ. Đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

- Xin thứ lỗi, tôi đã nghĩ là... Thật ngu ngốc. Tôi sẽ dọn phòng cho anh.
Chỉ năm phút là xong thôi.

Cô vội vàng bỏ đi, anh vẫn đứng như một thằng ngốc trong hành lang.

Bỏ trốn hay ở lại, chống cự hay chìm xuống ?

Cloé lại hiện ra, anh có cảm giác cô chưa từng rời xa.

- Phòng của anh đã sẵn sàng... Anh có cần gì khác không ?

Anh quên cả trả lời.

Chăm chăm nhìn cô trong nhiều giây. Cô đã khóc, đôi mắt cô lại càng đẹp hơn.

Khi anh lại gần, cô không ngạc nhiên.

Khi anh đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô, cô quên mất tại sao anh lại ở đây.

Khi anh hôn cô, ôm lấy cô, cô quên mất là mình sẽ chết.

Một nơi để cảm thấy mình an toàn. Cuối cùng cô cũng đã tìm thấy.

Chương 42

Khi Cloé tỉnh dậy, cô ngạc nhiên.

Vì đã ngủ được. Không thuốc ngủ, không rượu. Chỉ nhắm mắt lại.

Vẫn còn sớm, ngày mới vẫn còn là một lời hứa. Lời hứa duy nhất mà ta biết là sẽ được thực hiện.

Alexandre đã rời bỏ chăn ấm. Ngồi trong một chiếc ghế, anh nhìn cô.
Với sự chăm chú mà chỉ mắt anh mới làm được.

- Anh dậy lâu chưa ? Cloé hỏi.

- Tôi không ngủ.

- Tại sao anh không đến gần em ?

Cô khẽ phác một cử chỉ mời gọi, mỉm cười khiêu khích. Anh không nhúc nhích.

- Nào, lại đây ! Cô nài nỉ bằng giọng lá lơi.

Cuối cùng, anh cũng vượt qua khoảng cách ngăn ngủ chia cách hai người, leo lên giường theo cách một con dã thú lại gần con mồi.

Cloé đang nằm trong chăn, anh không mạo hiểm. Anh nằm dài bên cạnh, tiếp tục nhìn cô. Rồi chậm rãi kéo lớp vải đang bao bọc thân thể cô.

Cô nắm lấy những chiếc chăn song giường, tự nguyện làm tù binh.

Khi anh đặt một bàn tay lạnh lẽo lên cái bụng nóng bỏng của cô, cô cắn môi.

- Nhắm mắt lại, Alexandre ra lệnh.

Cô vâng lời. Chỉ cảm nhận, cảm thấy. Tưởng tượng. Khi nhắm mắt, ta sẽ nhìn thấy rõ hơn nhiều.

Bàn tay đó, nhẹ nhàng đến khó tin, vuốt lên đến tận cổ cô, rồi lại chạy xuống hông.

Nhưng nỗi đau đớn không ở xa. Nó ở ngay đó, dưới làn da cô.

- Anh nghĩ hẳn đã làm gì em ? Cô hỏi bằng giọng thì thào, gần như không nghe thấy.

- Anh nghĩ hẳn đã làm thế này, viên cảnh sát thì thầm vào tai cô.

Tay anh bắt dịu dàng khi len vào giữa hai chân cô.

Cloé khép chặt đùi theo phản xạ. Đã quá muộn, anh đã ở trong cô.

- Đừng động đậy. Hãy nhớ là em đã bất tỉnh, đã nằm trong tay hẳn...

Giọng anh rung lên những âm sắc tàn bạo, ác độc. Những lời đe dọa.

Cloé nghe thấy tim mình hoảng loạn, đập thình thịch trong lồng ngực, và cả trong đầu cô.

- Anh nghĩ hẳn cũng đã làm thế này nữa.

Bằng bàn tay kia, Alexandre bóp cổ cô. Khẽ khàng, không làm cô nghẹt thở.

Cloé muốn thoát khỏi anh. Muốn chống cự lại.

Muốn đầu hàng anh, thậm chí còn muốn khuyến khích anh.

Có điều gì đó buộc cô tự nguyện thuần phục. Vui sướng được cho anh thứ anh đang chờ đợi.

- Giờ thì em nhớ ra chưa ? Alexandre hỏi.

Những hình ảnh lộn xộn trong óc cô gái. Những cảm giác sống dậy, trộn lẫn vào nhau.

- Em có thích thế không ?

- Em không biết... Em không biết !

- Đừng mở mắt, viên cảnh sát lại ra lệnh. Chưa đâu.

Anh lướt môi trên da cô, máu dồn lên tận não Cloé. Ngay phía sau mi mắt, là bầu trời đỏ rực lẫn những tia chớp.

- Anh đã thích thế, Gomez tiết lộ. Và anh rất sốt ruột muốn được lặp lại ! Một tiếng sấm rền vang.

Cloé mở mắt và nhìn thẳng vào mắt Alexandre. Như một bể dung nham nóng chảy.

- Là anh sao ? Cô kinh hoàng thì thầm.

- Thế em muốn là ai ?

Anh mỉm cười, bàn tay siết lại trên cổ Cloé.

- Chúa ơi ! Cô rên rỉ.

- Chúa của em chính là anh.

Nỗi sợ trở nên mạnh mẽ hơn lòng ham muốn. Cô cố đẩy anh ra, cố chạy trốn. Anh ép chặt cô xuống đệm và đè cả người lên người cô. Những ngón tay anh biến thành những lưỡi dao lướt trên da cô.

Cô hét lên, vùng vẫy. Anh cắn cô đến chảy máu, rút từng mảnh thịt của cô.

Cô sắp đau đớn đến mức phải im lặng.

Cloé sắp không thể kêu được nữa.

Từ bỏ, bỏ mặc chính mình. Cho anh thứ anh muốn.

Thân thể cô như môi ngon, tâm hồn cô như đồ hiến tế.

Chết trong tay anh, quên rằng đã có ngày cô muốn sống.

Chương 43

Gomez mặc quần và rời khỏi phòng, khép cửa lại sau lưng anh.

Trong phòng khách, anh nhặt chiếc áo khoác bằng da, mặc luôn vào người và bước vội ra bậc tam cấp.

Tựa người vào tay vịn bằng đá, anh nhắm nháp màn đêm mát mẻ hồi lâu, môi khẽ nở nụ cười.

Anh cảm thấy dễ chịu. Nhẹ nhõm lạ lùng.

Không khí như tích điện, cơn bão tiếp tục gầm hét ở đằng xa. Thịnh thoảng một tia chớp chém ngang nền trời trắng sữa, để lại một vết sẹo mờ dần.

Cuối cùng, Alexandre ngồi xuống bậc đầu tiên và châm một điếu Marlboro.

Đã lâu lắm rồi anh không được hưởng cảm giác thư thái như vậy... Và mặc dù anh biết là nó sẽ không kéo dài, bởi vì anh biết là nó không thể kéo dài, anh vẫn tận hưởng từng giây của thời kì tạm lắng vừa huyền diệu vừa gần gũi này.

Tránh nghĩ đến những gì sẽ xảy đến tiếp theo.

Chương 44

Khi Cloé tỉnh dậy, cô ngạc nhiên.

Vì đã ngủ được. Không thuốc ngủ, không rượu, chỉ nhắm mắt lại.

Vẫn còn sớm, ngày vẫn còn là một lời hứa. Lời hứa duy nhất mà ta biết là sẽ được thực hiện.

Alexandre đã rời bỏ chăn ấm. Ngồi trong một chiếc ghế, anh nhìn cô. Với sự chăm chú mà chỉ mắt anh mới làm được.

Cloé chậm chạp ngồi dậy, quấn chặt ga giường vào người. Cô run lên, mồ hôi lạnh vã ra trên vùng hõm ở thắt lưng.

- Em mơ về anh sao ? Alexandre hỏi.

Trong những tia sáng đầu tiên của buổi bình minh, giọng anh như nhựa, gần như không phải tiếng người.

Cloé càng lúc càng run rẩy, trước dáng người bất động đang hòa lẫn vào bóng tối.

- Hoặc có thể em đã mơ về hắn...

Anh khéo léo gập người, đến sát cô trong chưa đầy một giây, Cloé đẩy đồng ga ra rồi nhảy khỏi giường. Nhưng giữa cô và cánh cửa là Alexandre. Đang nhìn cô chăm chăm một cách lạ lùng.

Anh đặt một chân xuống đất, cô lùi lại đến khi va vào tường.

- Anh làm em sợ à ?

Anh ôm lấy cô, áp môi vào hõm cổ cô. Cô ngạt thở, tim cô hấp hối.

- Có chuyện gì thế, Cloé ?

Anh vén một lọn tóc vương trên mặt cô, quan sát nổi kinh hoàng đang lớn dần trong mắt cô.

- Là anh sao ? Cô gái rên rỉ.

- Đúng, là anh đây, Alexandre trả lời và mỉm cười dịu dàng. Em muốn là ai chứ ?

- Chúa ơi !

Cô đổ sụp trong tay anh, anh đỡ cô khỏi ngã, đặt cô xuống giường.

- Cho anh biết có chuyện gì xảy ra với em, Gomez lo lắng. Nói cho anh biết đi...

- Anh sẽ giết em sao ?

Viên cảnh sát nhìn cô, ngơ ngác. Rồi đột nhiên anh hiểu ra.

- Làm sao em có thể tin một điều như thế ? Anh trách móc bằng giọng trầm đục.

- Em đã mơ là anh.. - Mọi chuyện cứ như thật ! Anh cắn em đến chảy máu, anh bóp cổ em...

Gomez nhặt những quần áo vung vãi trên thảm, rời khỏi phòng không nói thêm lời nào. Trong khi anh giam mình trong phòng tắm, Cloé vùi mặt vào chiếc gối và bắt đầu hét lên, đấm tay vào đệm.

Đó chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng lại thật biết bao.

Cô lại làm anh tổn thương, một lần nữa. Anh sẽ lại bỏ mặc cô, một lần nữa.

Cô liền chạy đến tận phòng tắm, bước vào mà không gõ cửa. Anh đã đứng dưới vòi nước, nhưng cô không ngần ngại lao mình vào. Bám lấy cổ anh, cô hôn mãi. Xin lỗi mãi.

- Em điên thật rồi ! Alexandre nói.

- Đúng thế !

Cô phá lên cười, anh ôm siết lấy cô.

Trong một lát, chóng vánh và ngọt ngào, anh quên mất là đã có một ngày anh muốn chết.

*Làm sao em dám thế, thiên thần của ta ?
Hắn đã đặt tay lên người em... Và em để mặc hắn.
Em ra vẻ cao ngạo nhưng em chỉ là một con khốn, một con đĩ.
Đồ chẳng ra gì.
Nhưng không ai có quyền chạm vào em. Không ai, trừ ta.
Em biết thế, và em đã muốn làm ta tổn thương.
Em đã thành công, ta thú nhận điều đó ! Hoan hô, thiên thần của ta: từ giờ trở đi, cơn giận của ta sẽ không có giới hạn.
Ta sẽ phải nhắc cho em nhớ các luật chơi.
Ta sẽ cho em thấy cái giá phải trả cho việc không vâng lời ta. Lừa dối ta, phản bội ta.
Em muốn khiêu khích ta ? Thách thức ta ? Để xem ta có thể làm gì, hắn là thế.
Em sẽ thấy, thiên thần của ta.
Sắp rồi, ta hứa đấy.*

Chương 41

Gomez nhắc máy khi đang lái xe.

- Tôi đây, Maillard thông báo bằng giọng khô khan. Đến đây đi, tôi cần gặp cậu.
- Tôi cũng đang định ghé qua, Alexandre thổ lộ. Nhưng tôi có việc phải làm trước đã...
- Ngay lập tức ! Viên cảnh sát trưởng yêu cầu. Cậu đến ngay lập tức, hiểu chưa ?

Alexandre nhìn giờ trên bảng điều khiển. Bác sĩ tâm lý của Laura chỉ khám buổi sáng, anh không muốn bỏ lỡ. Mới gần 9h45, vẫn còn kịp. Và giờ không phải lúc để làm phật ý Maillard, anh đã có vẻ rất sốt ruột.

- OK, tôi đến đây.

Viên cảnh sát trưởng gác máy không rào đón thêm lời nào, Gomez đặt đèn hiệu lên nóc xe và lượn một vòng quay lại ngay giữa đại lộ.

Anh ta muốn gì ở mình, khi mà mình đang nghỉ phép ?

Hoặc IGS đã đưa ra quyết định, hoặc Maillard đã nghe phong thanh về vụ điều tra mà anh đang kín đáo tiến hành. Dù thế nào, cuộc gặp gỡ cũng có nguy cơ nảy lửa.

Chừng mười lăm phút sau, Alexandre đỗ xe trước trụ sở cảnh sát và leo thang lên văn phòng của sếp.

- Chào anh, anh nói.

Viên cảnh sát trưởng chăm chú nhìn cấp dưới với vẻ giận dữ ra mặt. Nhưng Alexandre đã quen.

- Có chuyện gì thế ? Anh hỏi và ngồi xuống một chiếc ghế.

- Cậu đang nghỉ đúng không ? Maillard tấn công. Tôi không nhầm chứ ?

Alexandre thở dài và móc gói thuốc từ trong túi áo sơ mi ra.

- Chính anh đã bắt tôi nghỉ phép, tôi không hiểu tại sao anh lại hỏi thế.

- Thế cậu có thể giải thích cho tôi biết cậu đang làm trò gì với cô gái ấy không ?

- Cô gái nào ?

- Đừng có coi tôi là thằng ngu, Alex ! Viên cảnh sát trưởng cau kinh.

- Anh đang nói đến Cloé Beauchamp ?

- Đúng, tôi đang nói đến Cloé Beauchamp, Maillard khẳng định. Tôi nói đến một cô nàng điên rồ đang...

- Cô ấy không điên, Alexandre cắt ngang bằng giọng bình thản. Và cô ấy cần chúng ta vì cô ấy đang gặp nguy hiểm.

Viên cảnh sát trưởng mở một tập hồ sơ trên bàn.

- Người cô ta cần là một bác sĩ tâm thần. Và cậu không phải bác sĩ, Alex. Bệnh nhân tâm thần thì có thể, nhưng bác sĩ tâm thần thì chắc chắn không !

- Cảm ơn anh đã khen ngợi.

- Cậu phải giữ mình được yên tĩnh, cậu phải nghỉ ngơi, hồi phục lại... Để người ta quên cậu đi !

- Nếu không ai cho rằng cô ấy nghiêm túc, cô ấy sẽ chết. Đó có phải là điều anh muốn không ?

Maillard có vẻ bị lung lay trước sự chắc chắn của bạn mình.

- Điều gì cho phép cậu khẳng định như thế ?

- Khi tôi biết được tại sao cô ấy đến gặp chúng ta, tôi đã liên hệ ngay với một vụ khác mà tôi từng nghe nói. Một cô gái, ở khu 95, đã nhiều lần đến thưa kiện về một vấn đề tương tự.

- Thế thì sao ? Hẳn là phải có vô khối người điên thích quậy phá ở khu chúng ta cũng như ở khu 95 chứ !

- Thế thì sao ? Alexandre đáp trả và nhìn thẳng vào mắt anh. Thế thì, người điên thích quậy phá kia đã chết.

Viên cảnh sát trưởng im lặng một lát. Alex biết mình đã đạt được mục đích.

- Chết như thế nào ?

- Chính thức mà nói, thì là một vụ tự sát. Cú nhảy thiên thần.

Đôi môi của viên cảnh sát trưởng tạo thành một nụ cười ranh mãnh. Điểm xấu.

- Một vụ tự sát hả ?

- Cũng có thể ai đó đã đẩy cô ấy xuống, viên thiếu tá nói thêm.

- Có vô khối người nhảy qua cửa sổ. Ngày nào chả có. Và khá hiếm khi họ cần giúp đỡ.

- Tại sao anh không tin tôi ?

- Tôi luôn tin cậu, Alex ạ. Nhưng cậu không có quyền điều tra vụ này.

- Trong trường hợp đó, hãy cử người khác.

- Không có chuyện đó.

- Nhưng tại sao chứ ?

- Bởi vì không có vụ nào cả ! Tôi đã đọc các biên bản và đơn kiện tối thứ bảy. Tôi đã gọi cho bác sĩ khám cô gái đó. Chẳng có gì cả, Alex. Rỗng không. Hoàn toàn rỗng không ! Trong tình hình công việc hiện nay, tôi sẽ không điều động ai đó chỉ vì dự cảm mơ hồ của một cảnh sát đang nghỉ phép !

- Đừng có hét lên, Alexandre nài nỉ. Tôi không phải là cảnh sát vợ vãn, và tôi có những yếu tố không phải chỉ là một dự cảm mơ hồ. Hồ sơ trông rỗng là vì tên khốn kiếp đó rất ranh ma.

- Không, Alex. Tôi không tin. Cô gái đó đang lừa dối chúng ta, cô ta có những vấn đề cần giải quyết và chỉ cần đến gặp một người có chuyên môn. Còn về cậu, từ khi... từ khi Sophie không còn nữa, cậu chỉ toàn làm những điều ngu ngốc.

Gomez im lặng chịu trận. Anh đã chuẩn bị tinh thần.

- Anh không còn tin vào bản năng của tôi ?

- Lúc này thì không, Maillard giáng trả. Dù sao, viện kiểm sát cũng đã đóng đơn kiện hôm thứ bảy. Thế nên, ta không thể điều tra được nữa.

Không phải là một ngạc nhiên lớn, nhưng Alexandre vẫn giữ hi vọng.

- Cô gái đó bị điên, sếp của anh nhắc lại. Thế nên cậu hãy tránh xa cô ta, OK ?

- Cô ấy đang bị đe dọa, tôi biết như thế !

- Cô ta tưởng mình bị đe dọa, sắc thái khác nhau đấy.

Gomez im lặng, Maillard lên giọng.

- Đừng bắt tôi phải áp dụng hình phạt với cậu ! Tôi không muốn làm việc đó đâu.

Alexandre nhìn sững bạn mấy giây, cho đến khi Maillard buộc phải nhìn xuống, rồi đóng sầm cửa không nói thêm lời nào. Khi đi qua văn phòng mình, anh dừng lại một lát. Thật lạ lùng, anh có cảm giác nơi đây không còn là nhà của mình nữa.

Một người xa lạ, đến cả những bức tường cũng xua đuổi.

Cloé vừa mở hộp thư vừa uống nốt cốc cà phê. Nathalie có tiến bộ, cà phê của cô ta đã uống được.

Một mail của Pardieu có tiêu đề KHẨN khiến cô chú ý. Cô nhấp chuột, nhận thấy nó vừa được gửi sáng nay, lúc 8h15 cho toàn bộ nhân viên trong công ty.

Tất cả mọi người đều được triệu tập cho một cuộc họp đột xuất, vào đầu giờ chiều.

Một luồng hơi nóng bốc lên trong ngực cô. Ngày trọng đại đã đến. Ông ta sẽ thông báo với tất cả mọi người.

Cloé mỉm cười và nhắm mắt lại. Hôm nay, ngày đăng quang. Hôm nay, cô sẽ giành chiến thắng.

Cô phải chia sẻ điều này với ai đó, cô phải hét mừng chiến thắng. Cô vớ lấy điện thoại và mở danh bạ. Nhưng gọi ai bây giờ ?

Theo bản năng, cô bấm số của Alexandre. Anh nhấc máy gần như ngay lập tức.

- Là em, Cloé đây. Em có làm phiền anh không ?
- Anh đang lái xe, nhưng không sao... Có chuyện gì thế ?
- Ông Già triệu tập tất cả chúng em để họp đột xuất vào chiều nay. Ông ta sẽ thông báo người kế nhiệm !.. Thế là xong, cuối cùng em sẽ được bổ nhiệm chính thức !

- Tốt quá, Alexandre trả lời.
- Có vẻ anh không thích chuyện này !

Đột nhiên cô nhận ra là mình vừa mới quen người đàn ông này. Thế nhưng anh lại chính là người mà cô muốn tâm sự.

- Không phải thế, Gomez trả lời. Anh có vài vấn đề, tối nay anh sẽ nói với em. Anh đang có một cuộc hẹn...

- Đồng ý. Hôn anh.
- Anh cũng thế.

Anh gác máy, Cloé đọc lại email của Pardieu. Tay cô quắp chặt con chuột.

Thật lạ là Ông Già không nói với cô trước khi gửi email.

Nhưng nói cho cùng, tại sao ông lại phải nói với cô ? Ông đã thông báo tin vui với cô từ mấy tuần trước. Và rồi, cô nhớ ra là ông đã mỉm cười đầy ẩn ý với cô sáng nay, khi cô ghé qua chào ông. Họ đã trò chuyện một lúc lâu, cô lại xin lỗi lần nữa về việc đến muộn hôm thứ sáu, sau đó nói với ông về một hợp đồng lớn mà cô sắp giành được. Một khoản kénh xù cho Công ty. Và Ông Già đã có vẻ đặc biệt thỏa mãn.

Thế nên không có chút nghi ngờ nào gặm nhấm cô.

Cô ngả người ra ghế phôi, tận hưởng khoảnh khắc này. Cảm giác là một công chúa trước ngày đội vương miện. Cô sắp thành bà chủ của nơi này.

Chùng ấy năm làm việc miệt mài, chùng ấy hi sinh khổng lồ. Và cuối cùng, cô được đền đáp.

Cô những muốn thông báo cho Bertrand. Cô đã qua đêm với một người khác, nhưng vẫn nghĩ đến anh. Lẽ ra anh phải ở đây, bên cạnh cô. Nhưng anh lại đang xa xôi quá. Vết thương vẫn luôn mở miệng, dường như nó không chịu liền sẹo.

Sau niềm vui là nước mắt.

Em sẽ không bao giờ ngủ với gã cớm đó nếu anh không bỏ rơi em !

Đột nhiên, trong khi cô đang nhắm mắt tưởng tượng ra khuôn mặt của Bertrand, có điều gì đó xuyên thẳng vào cô. Điều gì đó khiến cô suýt ngã.

Một sự hiển nhiên.

Mỗi lần con quái vật đó xuất hiện, Bertrand đều không có mặt.

Mình đã nhìn thấy Cái Bóng trên phố, khi đang đi cùng Carole. Nhưng chưa bao giờ nhìn thấy hẳn khi đi cùng Bertrand. Tại sao ?

Lần đầu tiên kẻ bệnh hoạn đó bám theo mình trong phố, là sau một bữa tiệc mà Bertrand không đi cùng mình.

Biết bao trùng hợp khiến cô bối rối... Tâm trí cô bắt đầu quay cuồng với một nhịp điệu dồn dập, câu chuyện trong ga ra lại quay lại trong óc cô.

Rất có thể chính Bertrand đã cắt điện, rồi giăng bẫy mình. Điều gì chứng tỏ với mình là anh ta đã thực sự chứng kiến vụ tai nạn xe hơi đó ?

Buổi tối mà mình nhìn thấy Cái Bóng trong vườn... Vài phút sau, Bertrand bấm chuông cửa.

Tai nạn của bố mình... Mình đã cho anh ta địa chỉ nhà bố mẹ và kể qua điện thoại là sáng nào bố cũng đi bộ.

Những sự cố lướt nhanh trong đầu, cô thấy ngộp thở.

Không, không thể thế được !

Tuy nhiên, có thể nói một tấm màn vừa bị xé rách. Bầu trời quang ra, cô nhìn thấy rõ ràng. Xác định được đường nét của từng sự việc.

Cái Bóng và Bertrand chỉ là một người duy nhất.

- Phải có hẹn trước, thưa ông.

Gomez chìa thẻ cảnh sát ra, với cảm giác đang dùng thẻ giả.

- Tôi phải gặp bác sĩ ngay. Tôi đã gửi lời nhắn từ thứ bảy.

- Vâng, tôi có nhận được lúc mới đến, cô thư kí trả lời. Nhưng bác sĩ Murat bận khám bệnh cả buổi sáng.

Alexandre khẽ nở nụ cười mà anh hi vọng là quyến rũ.

- Tôi sẽ xen giữa hai bệnh nhân. Chuyện rất quan trọng, cô biết đấy... Tôi thật sự cần gặp bà ấy. Và tôi sẽ không lấy mất của bà ấy quá nhiều thời gian đâu, tôi hứa đấy.

- Tôi sẽ nói ngay khi bà ấy ra khỏi phòng khám, cô thư kí đảm bảo. Trong lúc chờ đợi, mời anh ngồi trong căn phòng nhỏ đằng kia...

- Được rồi. Cảm ơn cô.

Anh ngoan ngoãn đến ngồi trong căn phòng nơi đã có một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, dáng vẻ rất hoang mang. Cái cây xanh dường như còn khỏe hơn ông ta.

Ông ta toát mồ hôi hột và liên tục gặm móng tay. Viên cảnh sát hi vọng sau khi ra khỏi phòng khám ông ta sẽ ổn hơn lúc vào.

- Anh đến đây lâu chưa ? Người bệnh hỏi bằng giọng không chắc chắn. Bà ấy thật sự rất giỏi, rồi ông sẽ thấy. Tôi thì đã năm năm rồi, tuần nào cũng gặp.

- À... Và ông thấy tốt chứ ?

- Vâng. Trước đây, anh thấy đấy, tôi sẽ không bao giờ dám nói chuyện với anh.

- Tôi có vẻ đáng sợ đến thế sao ? Alexandre lo lắng.

- Không, không phải thế ! Là tại tôi... Tôi bị chứng sợ hãi. Tôi không thể nói chuyện với người khác. Đúng hơn là tôi từng không thể. Bây giờ thì tốt hơn rồi. Còn anh ? Có lẽ anh ngại... phải nói ra tại sao anh ở đây. Tôi thật tọc mạch quá !

- Không, tôi không ngại đâu, Gomez đáp. Tôi đến nói chuyện với bà ấy về một vụ tự sát.

Người bệnh tròn xoe mắt, rõ ràng là rụng rời tay chân. Lẽ ra Gomez nên im lặng thì tốt hơn.

- Không nên đâu ! Không nên thế, tôi đảm bảo với anh ! Tự sát không phải là giải pháp đâu !

- Tôi là thiếu tá cảnh sát và tôi cần lời khuyên của bà ấy cho một vụ điều tra, Alexandre vội giải thích.

- Ồ xin lỗi ! Tôi cứ tưởng là...

- Không sao đâu.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng khám mở ra, bà bác sĩ tâm thần tiễn một phụ nữ trẻ ra ngoài và nói chuyện với cô thư kí vài giây, rồi đến trước cửa phòng chờ. Bà chào người khách quen và chăm chú nhìn Gomez.

- Thiếu tá ? Tôi sẽ tiếp anh ngay. Với điều kiện là phải nhanh.

Alexandre bắt tay bà, nháy mắt với người đàn ông ngồi cạnh cái cây màu xanh rồi đi theo bà bác sĩ vào trong phòng khám rộng rãi.

- Xin thứ lỗi vì tôi không hẹn trước, nhưng tận thứ bảy tôi mới xin được tên của chị, và chuyện khá gấp.

- Anh ngồi đi, bác sĩ Murat đề nghị.

Gomez ngồi xuống chiếc ghế duy nhất án ngữ phía trước bàn làm việc. Bác sĩ tâm thần là một phụ nữ chừng bốn mươi tuổi, vẻ ngoài khá khó coi nhưng ánh mắt lại không có vẻ gì là hăm dọa.

- Tôi đến nói chuyện với chị về Laura Paoli. Một trong số các bệnh nhân cũ của chị.

- Laura Paoli... Vâng, tôi nhớ rồi, bà bác sĩ gật đầu. Cô ấy thế nào rồi ?

- Cô ấy chết rồi, viên cảnh sát tiết lộ.

Bà bác sĩ gần như không có phản ứng.

- Lẽ ra tôi phải nghĩ đến chuyện đó. Nếu không, hẳn anh sẽ không đến đây... Đã xảy ra chuyện gì với cô ấy ?

- Cô ấy tự sát bằng cách nhảy qua cửa sổ. Cách đây khoảng sáu tháng.

Bà Murat mất một lát để tiêu hóa tin xấu. Thất bại.

- Việc cô ấy không đến khám nữa không khiến chị lo ngại sao ? Viên cảnh sát hỏi.

- Không. Chuyện đó rất hay xảy ra, anh biết đấy... Bệnh nhân thích lúc nào là dừng chữa trị lúc đó. Với lại, tôi cũng không khám cho Laura lâu. Cùng lắm là bốn buổi. Nhưng tôi nhớ cô gái đó vì trường hợp của cô ấy khá hiếm gặp.

- Tôi hiểu, Gomez mỉm cười. Như thế, chị có thể nói chuyện với tôi về cô ấy, về các vấn đề của cô ấy. Trước hết, cho tôi biết Laura đã đến gặp chị như thế nào. Tại sao cô ấy lại cần đến chị ?

Bà bác sĩ ngồi thoải mái hơn trong ghế và vắt chéo chân.

- Tôi nhớ cô ấy thường nhìn chăm chăm vào chiếc đi văng như thể nó làm cô ấy sợ. Trong khi cô ấy đã ngồi lên ghế rồi. *Hình như tôi bị điên, bác sĩ ạ*, cô ấy mở lời như thế. Tôi đã ngạc nhiên, đương nhiên rồi. Tôi đã hỏi ai khẳng định là cô ấy điên, và cô ấy nói với tôi: Tất cả mọi người. Bạn bè tôi, gia đình tôi... Sau đó, cô ấy đã kể chuyện. Một người nào đó, vô hình, đã biến cuộc sống của cô ấy thành ác mộng... Những cánh cửa sổ mở ra khi cô ấy đi văng, những đồ trang trí đổi chỗ trên giá. Những bức ảnh biến mất trong album. Những tiếng động ban đêm... Lúc đầu, tôi tự nhủ cô ấy thật sự bị quấy rối, nhưng rồi nhanh chóng hiểu ra rằng cô ấy đang bị hoang tưởng.

- Tại sao ? Gomez hỏi.

- Thì bởi vì cô ấy kể cho tôi nghe những chuyện hết sức vô lý ! Tại sao lại có người nào đó vào nhà cô ấy - mà làm thế nào vào được nhà mà không phá cửa, trong khi cô ấy đã thay ổ khóa - chỉ để đổi chỗ những đồ trang trí trên giá ?

- Sao lại không ? Viên thiếu tá giáng trả.

- Bởi vì chuyện đó chẳng có nghĩa gì hết ! bà bác sĩ tự vệ.

- Trừ khi đúng là hắn muốn tất cả mọi người nghĩ cô ấy bị điên. Hắn làm những việc hoàn toàn vô lý trong mắt tất cả mọi người, thậm chí cả trong mắt chính nạn nhân của hắn, theo cách mà không ai, bất kì lúc nào, có thể nghĩ là nó thật sự tồn tại đâu đó, ngoài đầu óc của cô gái tội nghiệp...

- Anh định ám chỉ là Laura thực sự bị quấy rối ? Anh biết những yếu tố cho phép nghĩ như thế không ?

- Có.

Anh có cảm giác bà Murat vừa nhận một cú dùi cui nện vào đầu.

- Nếu thế thì ta đang gặp một kẻ đặc biệt ác độc..

- Hoàn toàn đúng, Alexandre khẳng định. Một trong các đồng nghiệp của tôi đã nói chuyện về Laura Paoli, và lại mới có một cô gái đến sở cảnh sát nơi tôi làm việc để trình báo những sự việc gần như giống hệt. Thế nên tôi đã liên hệ hai vụ với nhau, đương nhiên.

- Anh đang nói với tôi là hấn lại tái diễn ?

- Đáng buồn thay, bác sĩ ạ.

Bà bác sĩ tháo kính ra, như để khỏi phải nhìn thấy sự thật hiển nhiên.

- Nhưng chẳng phải là hơi ngẫu nhiên sao ? Bà hỏi. Tôi muốn nói... là anh từng nghe nói về Laura và lại bắt gặp đúng nạn nhân thứ hai ?

- Gã đó sống trong vùng này, hấn đi săn ở quanh đây. Tôi chỉ biết hai trong số các nạn nhân của hấn, nhưng nếu chuyện này là đúng, thì con số phải lớn hơn nhiều. Và một điều chắc chắn, căn cứ vào phương pháp và thời gian áp dụng chúng, hấn buộc phải hành động trên một địa bàn hẹp. Một kẻ tâm thần có thể đi khắp nước Pháp nếu hấn hăm hiếp hoặc giết chết nạn nhân của mình rồi lại lặng lẽ trở về nhà. Còn ở đây, chúng ta đang có một kẻ quấy rầy họ trong nhiều tháng trời. Thế nên, hấn không thể đi xa khỏi nhà, xa nơi làm việc nếu hấn có công việc... Như vậy, các nạn nhân đều nằm trong cùng một khu vực địa lý.

- Tôi không thể tin nổi, bà bác sĩ thú nhận. Thế theo anh, mục đích của hấn là gì ?

- Khiến họ hóa điên. Và sau đó giết họ. Laura đã được kết luận chính thức là nhảy qua cửa sổ, nhưng tôi nghĩ hấn có trợ giúp đôi chút.

Bà Murat lắc đầu. Rõ ràng là bà không muốn tin, mặc dù những điều bà vẫn chắc chắn vừa sụp đổ.

- Tại sao lại phải khiến họ hóa điên, theo như anh nói, trước khi giết họ ?

Gomez nhún vai.

- Đừng yêu cầu tôi tìm hiểu động cơ sâu xa của một kẻ tâm thần. Tôi chỉ biết về những kẻ bán thuốc phiện, gây sự, dĩ điểm...

- Tôi hiểu, bà bác sĩ mỉm cười. Anh biết đấy, tôi đã nhận thấy Laura bị chứng ảo giác hoang tưởng. Và tôi đã tìm những nguyên nhân có thể khiến

cô ấy mắc phải chứng bệnh đó. Nhưng thật đáng buồn, cô ấy không cho tôi thời gian để hiểu. Cô ấy chỉ đến có ba hay bốn lần, như tôi đã nói... Chắc là tôi đã không nói những gì cô ấy muốn nghe, nên cô ấy không quay lại nữa.

- Quả đúng thế, không phải vì vụ tự sát mà cô ấy bỏ điều trị, Alexandre khẳng định. Cô ấy đã kết liễu đời mình khoảng hai tháng sau khi thôi đến đây.

- Cho tôi biết, người phụ nữ mà anh đang nói đến, người có thể là nạn nhân thứ hai...

Bà có cách nói chữ nạn nhân thật buồn cười. Gomez hiểu là anh chưa thuyết phục được bà.

- Tôi đang nghĩ đến một chuyện... Có bao giờ cô ấy nghe nói đến Laura không ?

- Họ không quen biết nhau, Gomez khẳng định.

- Anh chắc chắn là họ không có bạn chung chứ ? Hoặc cô gái đó không thể cách này hay cách khác, biết về chuyện của Laura ?

- Tại sao ?

- Nếu nạn nhân thứ hai này...

- Cô ấy tên là Cloé, Alexandre nói rõ thêm.

- Nếu Cloé đã nghe nói đến chuyện này, nếu chuyện đó làm cô ấy sợ rất có thể sau đó cô ấy tự phát triển triệu chứng tương tự. Nếu cô ấy có cơ hội, tất nhiên.

Gomez đưa mắt dò hỏi.

- Tôi sẽ nói rõ hơn...

- Tôi rất muốn thế ! Alexandre châm chọc.

- Thử tưởng tượng rằng Cloé cũng có những đặc điểm như thế. Nói cách khác là cô ấy vốn hay bị ám ảnh. Thử tưởng tượng rằng sau đó cô ấy nghe nói về những điều Laura đã phải trải qua. Cô ấy tin chắc là Laura thật sự bị quấy rối. Chuyện đó khiến cô ấy hoảng sợ, cô tự nhủ đó là một cơn ác mộng mà cô ấy không muốn phải chịu đựng. Thậm chí tự nhủ là có một kẻ tâm thần đang lang thang trong vùng. Hẳn rất có thể nhắm vào cô ấy... Sau đó, chỉ cần một tác động là cô ấy sẽ đi theo đúng con đường của Laura.

- Một tác động ?

- Một người đàn ông đi theo cô ấy trong phố, chẳng hạn thế. Ngày nào chả có chuyện đó, anh biết đấy.
- Chuyện đã bắt đầu đúng như thế đấy, Gomez thừa nhận. Một gã đã bám theo lúc cô ấy ra xe.
- Cloé có tiền sử bị hoang tưởng không ? Bản tính hay ám ảnh chẳng hạn ?
- Tôi không biết gì cả, viên cảnh sát thú nhận.
- Phải xác minh lại, thiếu tá ! Phải hỏi người thân, bạn bè cô ấy... Tất nhiên, với những người không có chuyên môn, thì việc phát hiện là không hề dễ dàng, nhưng tôi tin là anh nên ưu tiên tìm hiểu xem Cloé có từng nghe nói về Laura hay không. Và nếu câu trả lời là có, hãy tin chắc là cô ấy cũng bị triệu chứng tương tự.
- Tôi không tin, nhưng tôi sẽ xác minh.
- Tôi phải dừng đây. Không thể để bệnh nhân của tôi chờ lâu hơn nữa.

Chương 46

Joé đã không ăn trưa.

Cô có cảm giác có một cái thông lọng, cứ mỗi hơi thở lại thắt chặt ruột gan cô thêm một chút.

Cứ năm phút cô lại nhìn đồng hồ, đặt bên phải máy tính để bàn. Không thể nói thời gian trôi quá nhanh hay quá chậm.

Mười lăm phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu, Cloé cảm thấy căng thẳng. Giống như một nghệ sĩ trước khi lên sân khấu.

Cô rời văn phòng, đi ra khu vệ sinh. Đứng trước gương, cô vuốt lại mái tóc, dặm lại lớp trang điểm, cài cúc áo sơ mi cho nghiêm trang hơn một chút.

Một nữ giám đốc tương lai thì phải gợi cảm hay nghiêm túc ?

Hai bàn tay cô hơi run, trán cô cũng vậy. Cô nhận ra là mình đã thay đổi. Thật sự, sâu sắc. Mới cách đây vài tháng thôi, có lẽ cô sẽ tự tin hơn. Cảm

giác duy nhất mà cô cảm thấy vào thời điểm này có lẽ chỉ là dư vị của chiến thắng.

Nhưng đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, trong rất ít thời gian...

Áp hai tay lên mảng gạch ốp màu lục nhạt bao quanh bồn rửa, cô nhắm mắt lại.

Mình đã thành công, ngày trọng đại đã đến. Mình đã thành công, mặc cho những trở ngại, mặc cho tất cả những gì mình phải đối mặt. Mặc cho những gì Bertrand đã khiến mình phải chịu đựng.

- Nhưng tao sẽ kể hết cho Alexandre và anh ấy sẽ nghiền nát mày !

Cánh cửa mở ra, bóng Martins hiện ra trong gương. Bệ vệ.

Lẽ ra họ nên tránh những khu vệ sinh chung.

- Căng thẳng à ? Viên phó giám đốc châm chọc.

Anh chăm chú nhìn cô với vẻ thỏa mãn.

Philip tội nghiệp, anh chưa biết điều gì đang đợi anh !

- Tôi chẳng có lý do gì để mà căng thẳng cả.

- Quả đúng thế thật, bởi vì trò chơi đã kết thúc rồi.. Martins khẳng định với một nụ cười chứa đầy hàm ý.

Họ quan sát nhau qua cái bóng trong gương, suốt nhiều giây. Rồi Cloé quay lại phòng mình và va ngay vào tổng giám đốc.

- Đến giờ rồi, Cloé.

- Ta đi thôi, cô nói.

Ông khoác tay cô, sự tiếp xúc lạ lùng đó khiến cô an tâm. Họ cùng đi về phía căn phòng họp rộng, nơi một số nhân viên đã đứng đợi. Như thể họ đang đi qua một giáo đường để đến lễ đài.

Bàn và ghế đã được đẩy lùi vào góc phòng. Như vậy, sẽ là một cuộc họp đứng, hay đúng hơn chỉ là một bài phát biểu.

Đến lượt Martins đến, bắt tay vài người. Ánh mắt anh lại bắt gặp ánh mắt Cloé lần nữa, trong thế đối đầu trầm lặng. Rồi Pardieu đứng ra gần cửa sổ và đề nghị im lặng. Các đồng nghiệp đứng thành hình cầu vồng trước mặt ông. Buổi lễ lớn có thể bắt đầu.

- Hôm nay, tôi triệu tập các bạn để thông báo một điều đặc biệt.

Có thể nghe thấy cả tiếng ruồi bay. Và tiếng đập của tim cô, Cloé chắc hẳn thế.

- Tôi đã quyết định nghỉ hưu sau mười lăm ngày nữa.

Tin mới không khiến ai ngạc nhiên. Từ một thời gian trở lại đây, mọi người đã cá cược về việc kế vị ngại vàng.

- Các bạn yên tâm, hôm nay tôi chưa đọc diễn văn tạm biệt đâu ! Tôi để dành nó cho bữa tiệc chia tay. Sau khi các bạn đã uống sâm panh để có thể chịu đựng điều đó !

Vài người khẽ cười, những người khác chỉ mỉm cười. Cloé và Martins vẫn như tượng đá.

- Tôi triệu tập các bạn hôm nay, là để thông báo người sẽ kế nhiệm tôi đứng đầu Công ty. Tôi đã phải suy nghĩ rất lâu, và với sự đồng thuận của Hội đồng quản trị. Và tôi có thể nói với các bạn rằng việc lựa chọn không hề dễ dàng. Không phải vì tôi là người không thể thay thế, tất nhiên, nhưng... những quyết định như thế này lúc nào cũng phức tạp.

Nào, nói đi, Bố Già, nói ra đi ! Cloé âm thầm cầu xin.

- Kể từ ngày 1 tháng sáu, Công ty sẽ có một người đứng đầu mà tất cả các bạn đều biết, vì tính đến giờ người đó đã làm việc với chúng ta được vài năm..

Một cục lửa nổ tung trong bụng Cloé. Cô không thể ngăn đôi môi khỏi mỉm cười, đôi mắt thoáng lướt về phía Martins, anh ta nhợt nhạt như một xác chết.

- Người đó sẽ nhận chức vụ trong vòng mười lăm ngày nữa, Pardieu nói tiếp. Và tôi hi vọng rằng các bạn vẫn sẽ thể hiện lòng trung thành và tận tâm với người đó như các bạn đã từng thể hiện với tôi...

Ông quay về phía Cloé, nhìn thẳng vào mắt cô.

- Người kế nhiệm tôi tên là Philip Martins.

Cú sốc mạnh đến nỗi Cloé có cảm giác Ông Già vừa đâm dao vào lưng cô.

Mà quả thực, đó chính là việc ông ta vừa làm.

- Tôi biết rằng với Philip, Công ty sẽ được chăm lo cẩn thận. Vào Công ty chúng ta đến nay đã được tám năm, anh đã gây dựng cho mình một kinh

nghiệm chắc chắn và thể hiện rằng anh biết đưa ra những quyết định đúng đắn vào đúng thời điểm, đồng thời vẫn biết làm việc với trí tuệ tập thể, là đặc trưng của Công ty và cũng là điều đã mang lại thành công cho nó.

Cloé choáng váng. Những ngôi sao nhỏ đủ màu sắc xé rách tầm nhìn của cô. Cô không còn nghe thấy gì, từ ngữ chẳng còn ý nghĩa gì.

Kinh nghiệm chắc chắn... quyết định đúng đắn... tinh thần tập thể... thành công...

Không, thật sự điều đó chẳng có ý nghĩa gì.

Cô lại quay đầu về phía Philip, nhìn thấy thất bại của cô phản chiếu trong mắt của đối thủ. Thất bại và cũng là bản án tử hình của cô.

Nỗi đau khủng khiếp, nỗi nhục nhã kinh hoàng.

Những ánh mắt, thỏa mãn hoặc thương cảm, thiêu cháy da cô, cắt xẻ thịt cô.

Khi những tiếng vỗ tay vang lên, chúng giống như chùng ấy cái tát.

Cloé liền bỏ chạy.

Chương 47

Hắn là chúng ta đang gặp một kẻ đặc biệt ác độc...

Không cần tư vấn của một bác sĩ tâm thần thì cũng hiểu được điều đó. Gomez tự nhủ anh đã thật sự lãng phí thời gian. Anh cũng tự nhủ hắn là Laura phải cảm thấy vô cùng đơn độc. Đơn độc, đối diện với Cái Bóng.

Đến độ chỉ còn một lối thoát duy nhất: nhảy xuống, lao vào nơi xa lạ.

Cú nhảy mà Alexandre vừa ngờ vực lại vừa hi vọng.

Anh để xe ở bãi đỗ xe của bệnh viện, chui vào trong tòa nhà lớn.

Đã nhiều ngày nay anh không đến đây. Nhưng không phải cảm giác tội lỗi vì bỏ mặc Cậu Nhóc dẫn bước anh đến đây. Mà là một nhu cầu bắt buộc.

Nhu cầu được nhìn thấy cậu ta, kể cả là qua vách kính.

Đến khoa hồi sức cấp cứu, Gomez hỏi cô y tá trưởng để xin phép vào thăm.

- Cậu Laval đã được chuyển phòng, y tá thông báo. Tình trạng của cậu ấy đã được cải thiện, thế nên chúng tôi đã chuyển cậu ấy vào một phòng bệnh thực sự, ở khu đa khoa.

- Cậu ấy tỉnh rồi à ? Gomez hi vọng và nở nụ cười trẻ thơ.

- Không, cậu ấy vẫn đang hôn mê. Nhưng không cần máy trợ thở nữa.

Cô y tá chỉ đường cho anh rồi quay lại với các bệnh nhân. Alexandre để cho nỗi xúc động dần dần lắng xuống. Trong một giây, anh những tưởng phép màu đã xảy ra.

Anh quay lại hành lang, bị lạc, hỏi đường.

Cuối cùng, năm phút sau, anh nhón chân bước vào phòng bệnh của Laval. Như thể anh sợ làm cậu tỉnh giấc. Trong khi anh muốn đánh thức cậu biết bao...

Anh kéo một chiếc ghế lại gần giường bệnh, cởi áo khoác rồi ngồi xuống.

- Chào cậu, nàng Công chúa ngủ trong rừng. Nhìn xem, phòng mới của cậu xinh thật đấy !

Anh cầm lấy bàn tay Cậu Nhóc, siết chặt trong tay mình.

- Đúng là cậu trông khá hơn.

Khuôn mặt Laval đã gần như trở lại bình thường, thanh tú và đẹp dễ như trước. Anh vẫn phải dùng ống truyền, đương nhiên. Mỗi bên cánh tay là một cái ống. Anh cũng được nối với một cái máy theo dõi huyết áp và nhịp tim.

Không còn những cái ống trong mũi hay trong họng. Thậm chí một số chỗ băng bó đã được tháo bỏ.

Nhưng chân anh không mọc lại. Và đôi mắt anh vẫn nhắm đầy tuyệt vọng.

- Tôi đã mang cho cậu cái này, viên thiếu tá nói tiếp và đặt một cuốn sổ nhỏ lên chiếc bàn đầu giường. Không phải để đọc đâu, vì nó còn trắng tinh...

Gomez buông tay viên thiếu úy và lấy từ trong túi ra một cái bút. Anh mở cuốn sổ trên đầu gối, viết ngày tháng vào trang giấy trắng đầu tiên.

- Đây là một kiểu nhật kí hải trình, anh giải thích. Tôi sẽ ghi lại đây tất cả những tiến bộ mà cậu đạt được mỗi ngày. Tôi cũng sẽ ghi lại những người đến thăm cậu, những chuyện xảy ra mà cậu không thể thấy được. Nhưng có thể cậu muốn biết khi... khi cậu tỉnh lại.

Bằng thứ chữ sắc nét của mình, Alexandre viết vài dòng rồi lại ngược mắt lên nhìn Cậu Nhóc.

- Tôi rất tiếc, anh nói. Đã nhiều ngày nay tôi không đến, tôi biết thế. Nhưng tôi có việc bận. Một vụ điều tra.

Anh nhớ lại Laval yêu thích bóng đá đến mức nào. Mặt khác, cậu ta cũng chơi bóng, kiểu nghiệp dư.

Khi còn đủ hai chân.

Cổ họng Alexandre nghẹn lại, anh cố kìm nước mắt

- Mặc dù tôi phải ngồi ghế dự bị từ khi cậu nằm trên cái giường này, tôi đã quyết định quay lại sân... Tôi tin là tôi đang có một vụ quan trọng. Một thằng khốn đang gây chuyện với các cô gái, hấn thích khiến họ hóa điên cho đến khi họ gieo mình qua cửa sổ. Những kẻ tâm thần không phải là thế mạnh của tôi, nhưng vì không ai muốn phụ trách vụ đó, tôi đành làm vậy.. . Tôi tin rằng việc này cũng giúp cho chính tôi khỏi hóa điên ! Và mặc dù tôi không thể ngày nào cũng đến, tôi muốn cậu biết là tôi nghĩ đến cậu. Và điều đó thì ngày nào cũng thế. Phút nào cũng thế. Từng giây đáng ghét...

Alexandre đột ngột quay lại, nhìn thấy đại úy Villard ở cửa phòng. Đang mỉm cười, gần như dịu dàng.

Gomez vội buông tay Cậu Nhóc và gấp cuốn sổ lại.

- Anh có thể tiếp tục cầm tay cậu ấy, viên đại úy vừa nói vừa lại gần.

Hai người nhìn nhau một lát, rồi đến lượt Villard ngồi xuống.

- Cậu ấy ổn hơn rồi, đúng không ?

- Có thể nói thế, Alexandre thừa nhận. Dù thế nào, trông cậu ấy cũng khá hơn. Với lại bây giờ cậu ấy đã tự thở được rồi.

- Còn anh, anh thế nào rồi ?

Gomez ngạc nhiên khi nghe Villard đặt cậu hỏi đó. Anh chỉ nhún vai.

- Anh làm gì cho hết ngày ? Anh không quá buồn chán chứ ?

- Tôi đan khăn len cho Hội Cứu tế quốc gia.

- Hình như anh đang âm thầm điều tra. Đúng không ?
- Thế cậu muốn tôi làm gì khác chứ ! Tôi chẳng biết gì về đàn len cả.

Viên thiếu tá lại cầm tay Laval trong tay mình.

- Anh tin là cậu ấy sẽ tỉnh lại chứ ? Villard lại hỏi.
- Tôi không biết. Nếu có thể đổi mạng sống của tôi để lấy lại mạng sống cho cậu ấy, tôi sẽ làm.

Viên đại úy lắc đầu.

- Anh vẫn luôn thích những câu đao to búa lớn nhỉ, Alex ?
- Đó là sự thật. Chính vì lỗi của tôi mà cậu ấy rơi vào tình trạng này. Và tôi thề với cậu là tôi muốn ở vào chỗ của cậu ấy. Không chỉ để cậu ấy không phải chịu đựng những gì cậu ấy đang chịu đựng, mà bởi vì tôi rất hợp với việc hôn mê.

Villard bỗng cảm thấy rất khó chịu.

- Alex, chúng tôi đã không giúp được nhiều khi vợ anh ra đi, nhưng...
- Anh có thể nói là chết, Gomez nghiệt ngã cắt ngang.
- Khi vợ anh chết, Villard sửa lại. Nhưng anh không muốn chúng tôi giúp. Anh tạo khoảng trống xung quanh anh.
- Không. Tôi đã bị hút vào khoảng trống. Không giống nhau.
- Tôi biết là anh không muốn thế. Tất cả chúng tôi đều biết rằng anh không muốn thế. Anh không muốn Laval bị nguy hiểm. Chúng tôi không quên anh là ai.

Gomez cảm thấy nước mắt lại trào lên. Anh liên khoác áo và cúi xuống hôn lên trán Laval.

- Ngày mai tôi sẽ quay lại, cậu nhóc ạ. Hãy đáng yêu nhé, đừng chọc phá các nữ y tá quá nhiều.

Rồi anh bắt tay cấp dưới.

- Cảm ơn anh bạn, anh nói.
- Về chuyện gì ? Villard ngạc nhiên.
- Cảm ơn, thế thôi.

Anh đi qua cửa, rào bước để trốn càng nhanh càng tốt khỏi những hành lang lạnh lẽo tỏa mùi bệnh tật và chết chóc. Ít ra thì Sophie cũng thoát khỏi

thứ này. Được sống những năm cuối đời trong căn hộ của hai người, bên cạnh anh.

Vừa đặt chân ra đến bên ngoài, Gomez châm một điếu thuốc và hít một hơi thật sâu bầu không khí có hương vị nicotin. Thật sung sướng...

Trốn trong căn hộ của mình, Alexandre nằm lăn trên ghế dài và ngốn một bữa trưa hân hả khiến một chuyên gia dinh dưỡng công phẫn.

Tối nay, anh sẽ đến gặp Cloé. Để yên tâm là cô vẫn an toàn. Bảo vệ sát sạt

Lẽ ra anh không bao giờ nên ngủ với cô, và hoàn toàn ý thức được điều đó. Nhưng cũng không thể nào thực sự tiếc nuối về chuyện đó. Thậm chí anh còn sốt ruột mong nó tái diễn, trong khi chỉ nghĩ đến thôi anh đã thấy như bị buồn nôn. Anh tự ghê tởm chính mình.

Điện thoại di động của anh rung lên, anh với tay ra chiếc bàn thấp để lấy.

- Vâng ?
- Chào anh, Alexandre, là Valentine đây.
- Valentine ? Gomez vừa nhắc lại vừa mỉm cười. Em thế nào rồi ?
- Câu hỏi đó phải đặt cho anh mới đúng, cô gái trẻ trả lời.
- Tốt hơn hết là không hỏi.

Một thoáng im lặng, rồi Valentine lên tiếng.

- Em đang tự hỏi tối nay ta có thể gặp nhau không. Em không phải trực và em còn nợ anh một lời mời đi ăn nhà hàng.
- Em không nợ tôi gì cả, viên cảnh sát khẳng định. Với lại tối nay tôi có việc hẹn trước mất rồi.

Anh cảm nhận nỗi thất vọng ở đầu dây đằng kia, ngần ngừ một lát. Đôi khi niềm vui và nỗi tuyệt vọng lại pha trộn với nhau thật tốt...

- Nhưng ta có thể gặp nhau chiều nay, nếu em muốn.
- Để đi ăn nhà hàng thì sẽ không tiện đâu ! Valentine đùa.
- Thế thì mời tôi uống cà phê đi.
- OK. Anh muốn đến nhà em không ?

Alexandre mừng rỡ tưởng ra một cuộc hẹn hò nóng bỏng, và anh muốn tránh. Trong lúc này.

- Ta có thể gặp nhau ở trong phố, anh nói. Em có biết quán rượu trên phố Racine không ?

- Không, nhưng em sẽ tìm được, cô gái khẳng định.

- Vậy mười chín giờ ở đó, được không ?

- Được đấy, Valentine khẳng định lại. Hẹn gặp lại anh.

- Tạm biệt em, Gomez nói rồi gác máy.

Anh ném chiếc điện thoại vào đầu kia của chiếc ghế sofa, thở dài. Nhặt một bức ảnh trên bàn, đặt lên đầu gối. Anh buồn bã mỉm cười với Sophie.

- Anh biết, anh đang rối quá... Nhưng anh vẫn còn đây, anh đã giữ lời hứa, em thấy đấy, ít nhất là trong lúc này. Tuy nhiên, anh không hề hứa gì với em, em nhớ không ?... Mà làm sao em có thể nhớ được chứ ? Chỉ có anh nhớ thôi... Và chuyện đó khiến anh đau đớn muốn chết.

Chuyện đó khiến cô đau đớn muốn chết.

Cloé giam mình trong văn phòng. Đứng trước cửa sổ, trán áp vào vách kính, hai hàm răng nghiến chặt thất bại.

Làm sao Pardieu dám gây ra cho cô một chuyện như vậy ?

Làm sao lão khốn đó có thể xử sự vô liêm sỉ, tàn bạo đến thế ?

Nathalie gõ cửa một lần, rồi vào ngay.

- Cloé ? Tôi đến xem...

- Ra đi, cấp trên của cô nói bằng giọng khàn đặc.

- Nhưng...

- Ra đi ! Cloé nhắc nhưng không quay lại.

Cuối cùng, cánh cửa khép lại sau lưng cô. Môi cô bắt đầu run lên, cổ họng nghẹn lại.

Không khóc, đợi đến khi ở nhà.

Cánh cửa lại mở ra lần nữa, Cloé nhắm mắt

- Tôi đã bảo chị ra đi !

- Tôi có chuyện muốn nói với cô, một giọng đàn ông cất lên.

Giọng nói mà cô căm thù, từ giờ trở đi. Cô quay lại và đối mặt với Pardieu

- Tôi hiểu nỗi thất vọng của cô. Nhưng phản ứng của cô, lúc trước... Cô bỏ trốn như thế... ! Tôi những muốn cô kiềm chế hơn một chút. Chuyên nghiệp hơn một chút

- Tôi thật sự rất tiếc vì phản ứng của tôi đã khiến ông thất vọng, thưa ông tổng giám đốc !

Cô vừa nói với ông ta bằng giọng chưa từng có. Ngạo mạn và giận dữ.

- Ông những muốn cả tôi cũng phải vỗ tay ? Cô hỏi thêm.

- Tôi hình dung ra là cô ghét tôi, cô bé ạ, Pardieu thử dài. Nhưng...

- Đừng gọi tôi là cô bé nữa đi. Tôi có tên. Tên tôi là Cloé Beauchamp.

Viên tổng giám đốc mỉm cười, hơi coi thường. Như thế tất cả chỉ là một trò chơi.

- Tôi thấy là cô đang không có tâm trạng nghe tôi nói. Chúng ta sẽ nói lại chuyện này sau.

- Ông muốn thế nào cũng được, thưa ông tổng giám đốc, Cloé đáp trả.

Cuối cùng, Pardieu cũng đi khỏi, khẽ khàng khép cửa lại sau lưng, Cloé đứng bất động mất một lúc lâu.

Ánh mắt cô thiêu đốt những chồng hồ sơ đang chất đống trên bàn, chúng chế giễu cô.

Đột nhiên, cô vớ lấy một hồ sơ, ném mạnh vào cánh cửa. Giấy rơi lả tả trên mặt sàn, cô giận dữ giẫm chân lên. Rồi, trong sự im lặng chết chóc, cô ném những tập hồ sơ quý giá, từng tập một, dọc căn phòng.

Cuối cùng, cô đổ vật xuống chiếc ghế pho tô, hoàn toàn ngây dại.

Gomez ra khỏi phòng tắm và đi tìm quần áo sạch. Anh phải nghĩ đến việc cho chạy máy giặt, nếu không muốn chỉ mặc quần đùi ra ngoài.

Anh nhanh nhẹn xuống cầu thang, quyết định đi bộ đến quán rượu, thực ra là để tận hưởng không khí mát mẻ của chiều xuân. Như thế mặt trời có thể làm tan băng giá.

Chỉ là vấn đề về độ dày...

Anh chuẩn bị gặp một cô gái đang chờ đợi điều gì đó từ anh. Người đã đem lòng yêu anh, hẳn là thế. Anh chuẩn bị nói với cô là phải quên anh đi. Hoặc cho cô một tia hi vọng, anh còn chưa quyết định.

Trước khi đến gặp một người khác, người mà anh sẽ ôm trong vòng tay, sẽ yêu đương, đêm nay.

Mọi thứ, chỉ trừ lao xuống. Bám víu vào bất cứ thứ gì, bất cứ ai. Lấp đầy khoảng trống đang sâu dần trong anh, không thể lay chuyển. Và đang hút anh xuống trong một vòng xoáy chóng mặt.

Chìm đắm trong suy nghĩ, hai tay thọc sâu trong túi chiếc áo khoác da cũ kĩ, anh rảo bước, không nhận thấy Cái Bóng đang đi theo sau.

Đã 17h khi Cloé lấy lại được sức lực để rời khỏi hang ổ. Cô không thể ở thêm phút nào nữa tại nơi này, mặc dù cô những muốn ra về sau cùng, để không phải gặp mặt ai trong hành lang.

Hắn là tất cả bọn họ đều vui mừng hơn hở. Cười sau lưng mình.

Một lũ khốn kiếp.

Cô nàng Cloé Beauchamp đã lĩnh một cái tát. Cô ta đã bị trả về đúng chỗ của mình ! Cô tưởng tượng những cái cười khẩy, sau mỗi cánh cửa, hình dung ra những ánh mắt chế nhạo. Những lời đùa cợt rẻ tiền. Không lúc nào cô có thể nghĩ rằng một vài người sẽ thông cảm cho số phận của cô.

Khi con thú săn mồi chết, con mồi sẽ mừng rồi rít... !

Cô đã dành cả buổi chiều để nguyên rửa Lão Già. Lắng nghe trong lòng nảy nở một nỗi căm thù sâu sắc. Tưởng tượng cô có thể bắt ông ta phải trả giá như thế nào.

Cô sẽ bắt ông ta phải trả giá như thế nào.

Đang đi về phía thang máy, cô nhìn thấy Martins đang đi đến từ hướng ngược lại.

Vừa nhìn thấy cô, anh ta đã thẳng lưng lên, ưỡn ngực ra. Giống như con đực cai trị muốn thể hiện mình là kẻ mạnh nhất.

Hai người gặp nhau, điều không thể nào tránh khỏi, nhưng ánh mắt họ tránh giao nhau.

Cloé nhấn nút thang máy và liếc mắt nhìn về phía cánh cửa văn phòng của Pardieu, tận cuối hành lang. Kẻ thù tồi tệ nhất của cô, từ nay trở đi.

Không, không phải kẻ thù tồi tệ nhất.

Vì cô biết rằng điểm yếu mới của cô sẽ càng làm cho bóng tối mạnh hơn, biến cô thành một con mồi hoàn hảo.

Rốt cuộc, anh đã không bảo cô hãy quên anh đi. Thực ra, anh chẳng yêu cầu cô điều gì.

Alexandre cứ để mặc cho mọi sự diễn ra. Với cảm giác là trái tim anh, quá mệt mỏi, đang cuộn mình trong một lớp chăn bằng lụa. Với cảm giác đang cắn ngập răng vào một làn da thịt mềm mại và mọng nước, cho đã cơn khát bằng máu tươi.

Tuy nhiên, không gì có thể khiến anh đã cơn khát. Cũng không gì có thể sưởi ấm trái tim anh, nó đã đang hấp hối.

Chỉ là sống sót.

Khi Valentine cầm tay anh, anh đã không làm gì để rút nó về.

Khi cô đưa khuôn mặt lại gần mặt anh, anh đã hôn cô.

Trước khi bỏ cô đứng như trời trồng, giữa quán rượu.

Anh có việc, ta sẽ sớm gặp lại nhau.

Thậm chí cô còn không phản đối. Rõ ràng là hạnh phúc với những mẫu vụn mà anh dành cho cô.

Alexandre đến chân tòa nhà, leo thẳng lên xe và đặt đèn hiệu lên nóc xe. Anh không còn là cảnh sát được lâu nữa, anh biết thế. Thế nên phải tận hưởng.

Không lâu nữa, tất cả những chuyện này sẽ kết thúc.

Cloé, Valentine, sự nghiệp của anh.

Cuộc đời anh.

Tất cả chỉ là một ảo ảnh. Bởi vì cô đã chết.

Anh hít thở, anh hút thuốc, anh ăn, anh uống, anh cương cứng. Tim anh đập, đôi khi quá mạnh. Trong đầu anh đầy những kỉ niệm, chúng nổi bông bênh giữa tai ương.

Nhưng tất cả những thứ đó chỉ là một ảo tưởng.

Bởi vì anh đã chết

Chương 48

Cloé quên mất người thợ khóa. Anh ta đang chờ trước cửa nhà, nhắm nháp một điều thuốc.

Cô không nghĩ đến việc xin lỗi vì về muộn, để mặc anh ta loay hoay ở cửa ra vào, còn cô thì lẩn vào phòng khách. Rót một nửa cốc whisky, thêm vào chút nước cam và ngồi tựa lưng vào ghế pho tô.

Tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mơ. Một cơn ác mộng. Chắc chắn cô sẽ mở mắt ra. Và mọi thứ lại trở về đúng chỗ của mình.

Cốc thứ hai.

Chuyện này nhắc cô nhớ đến khi Lisa ngã. Ngay sau đó, cô cũng tự nhủ như vậy.

Chuyện kinh khủng thế này không thể xảy ra được. Xảy ra với chúng ta.

Đây là một cơn ác mộng, mình sẽ thức dậy... Sáng mai, tất cả sẽ biến mất.

Cô đã không bao giờ thức dậy. Lisa cũng không.

Vậy đây là sự thật.

Cô bật máy tính xách tay, lôi ra từ quên lãng bản sơ yếu lí lịch tự thuật lập cách đây đã hơn ba năm. Vào thời điểm cô từng nghĩ đến việc rời bỏ chi nhánh để đi nơi khác. Cập nhật thông tin, thảo một bức thư xin việc. Và ngày mai, cô sẽ gửi đến một công ty khác.

Mắt cô nhòa đi, cô nhắm mắt lại. Bắt đầu lại, từ con số không. Hoặc gần như thế. Bắt đầu một sự nghiệp mới, tại một công ty khác. Với những đồng nghiệp mới, một ông chủ mới. Một ông chủ mà cô sẽ lại phải liếm gót giày. Chứng tỏ là cô có giá trị, cô là người giỏi nhất.

- Mình không phải là người giỏi nhất, cô thì thầ. Mình chẳng còn là gì cả...

Cô cúi kính đưa tay lau nước mắt, uống nốt cốc rượu.

- Họ đã thích Martins hơn, thế có nghĩa là mình chẳng còn giá trị gì !

Cô đóng máy tính xách tay lại, đứng bật dậy đi đi lại lại trong phòng khách.

- Tất cả là lỗi của mày, đồ khốn kiếp ! Cô bỗng hét lên. Tất cả là do mày ! Và tao thề là mày sẽ phải trả giá !

Đứng ở cửa phòng, người thợ khóa chăm chăm nhìn cô ngơ ngác.

- Cô nói với tôi sao ? Anh ta rụt rè hỏi.

Cloé lắc đầu ra hiệu không phải.

- Tôi đang nói chuyện điện thoại, cô chống chế. Anh xong chưa ?

- Không, chưa đâu... Tôi làm tiếp đây.

Đúng thế, làm tiếp đi. Làm thế nào để thứ rác rưởi đó không thể nào đặt chân vào nhà tôi được nữa.

Bertrand, đồ rác rưởi. Nhưng cũng rất có thể là Martins... Nếu đúng là thế, nhiệm vụ của gã đàn ông mặc đồ đen đã kết thúc, Cloé sẽ không bao giờ nhìn thấy hắn nữa, và sắp trả một trăm euro mà chẳng để làm gì. Nhưng một trăm euro thì có ý nghĩa gì khi giấc mơ của cô đã tan vỡ.

Tan vỡ. Giống như cột sống của Lisa.

Viên thợ khóa vẫn còn ở đó khi Gomez xuất hiện ở nhà người mà anh vẫn đang gọi là khách hàng.

Viên thiếu tá bắt tay người thợ.

- Cô ấy ở trong phòng khách ! Anh ta thì thầm. Và có vẻ rất khó chịu !

- Cô ấy lúc nào cũng khó chịu, Gomez nói thêm và mỉm cười.

Thực ra, Gomez tìm thấy Cloé trong phòng bếp cô đứng trước cửa sổ tay khoanh trước ngực, đang nhìn chăm chăm ra vườn. Có thể nói cô đã đứng đó nhiều giờ liền.

- Xin chào...

Khi cô quay lại, Alexandre hiểu ngay rằng ngày hôm nay của cô đã rất tồi tệ.

Ánh mắt cô, giống như một cuốn sách đang mở ở chương bi kịch.

Anh lại gần cô, nhưng ngần ngại không muốn chạm vào cô. Với cảm giác lạ lẫm là đêm qua đã rất xa xôi. Họ lại là hai người xa lạ.

- Có chuyện gì không ổn thế ? Viên cảnh sát hỏi.

- Anh rót rượu uống đi, nếu anh muốn, cô đề nghị và lại quay lại nhìn ra cửa sổ.

Alexandre nhìn thấy chai whisky trên chiếc bàn thấp, và cái cốc không.

- Anh thấy là em đã bắt đầu mà không có anh... Tuy nhiên, ta đã nói về chuyện này rồi, đúng không ?

- Nếu anh đến để dạy em về đạo đức, thì đi đi, Cloé tuyên bố.

- Anh đến để đảm bảo em được an toàn. Và cảm ơn em vì đã đón tiếp nồng hậu.

Anh nghe thấy cô cười gằn.

- Để đảm bảo em được an toàn ? Hay có lẽ là để vui vẻ một chút, ... ?

Alexandre buộc cô phải đối diện với anh. Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Lúc này, cô đã có thể chịu đựng được ánh mắt đó. Chỉ là thói quen thôi.

- Em muốn anh làm mới trí nhớ cho em ? Alexandre hỏi. Chính em đã khiêu khích anh, em không nhớ sao ?

- Em không phải nài nỉ nhiều lắm.

Alexandre mỉm cười, như thể đang nhổ vào mặt cô.

- Em muốn gì ? Em quyến rũ không thể cưỡng nổi ! Em đang cố gắng nói với tôi điều đó ? Thế thì thật lạ lùng vì bạn trai của em đã bỏ em. Tôi tự hỏi tại sao ! Em dịu dàng thế, quyến rũ thế cơ mà !

Cloé vùng ra khỏi vòng tay anh, áp trán vào vách kính.

- Cứ để hắn đến giết em đi, như thế lại tốt hơn.

Viên cảnh sát thở dài và cuối cùng cũng tự rút một cốc đầy.

- Tuyệt vời... Anh đề nghị ta quên những gì vừa nói đi, OK ?

- OK, Cloé thì thầm. Em đang đau khổ, em rất tiếc.

- Anh hiểu rồi. Em đã gặp hắn ta ? Anh phỏng đoán và châm một điếu Marlboro.

Chìm đắm trong im lặng, Cloé chăm chăm nhìn ra con phố vắng vẻ, như thể bỗng nhiên nó trở nên hấp dẫn.

- Em bắt chước tượng rất hoàn hảo... Nói chuyện với anh khó nhọc đến thế sao ?

Người thợ khóa gõ nhẹ hai tiếng vào cánh cửa phòng khách.

- Tôi xong rồi, thưa cô. Tôi đã để cho cô hai chùm chìa khóa ở lối vào.

Cloé vớ lấy túi xách, và lấy cuốn séc ra. Người thợ đưa trả hóa đơn cho cô và ngoan ngoãn chờ đợi, mắt nhìn lom lom vào chai whisky với hi vọng

sẽ được mời khai vị.

Nhưng Cloé chỉ đưa lại cho anh ta tấm séc, không nói một lời.

- Tốt rồi, cảm ơn cô. Hi vọng là lần này, cô sẽ không phải khó chịu nữa.

- Tạm biệt, Cloé trả lời. Tôi không tiền, anh biết đường ra rồi đấy.

Người thợ khóa nhét tấm séc vào túi và bắt tay cô.

- Chúc cô buổi tối vui vẻ ! anh ta nói bằng giọng châm chọc.

Gomez quan sát Cloé, trong khi cô rót cho mình một cốc. Cốc thứ ba.

- Được rồi, bây giờ chỉ còn hai chúng ta, em có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không ?

- Hẳn đã thắng ! Cloé lăm bắm và lẩn trốn vào bếp.

Gomez ngược mắt lên trần nhà và nổi gót cô.

- Anh không thích những trò đánh đố đâu, anh tuyên bố.

Cloé bật máy rửa bát. Động tác của cô thô bạo, anh đoán cô đang kiềm chế cơn thịnh nộ.

- Thế nào ? Viên thiếu tá vẫn kiên trì. *Hẳn đã thắng*, câu đó có nghĩa là gì ?

- Pardieu đã để lại chức vụ cho Martins.

Nổi căm thù thật khủng khiếp, khi cô thốt ra cái tên Pardieu và Martins.

- Chết tiệt ! Gomez chỉ đáp lại có thế. Ông ta đã báo với em thế nào ?

- Ông ta đã triệu tập một nửa nhân sự trong Công ty và đọc một bài diễn văn hay ho về con người phi thường sắp kế vị ông ta ! Chỉ có điều con người đó không phải là em. Người ta gọi đó là làm nhục công khai, hình như thế.

- Thật tồi tệ, viên thiếu tá thừa nhận. Em đã nói chuyện với ông ta chưa ? Anh muốn nói là sau đó...

- Em muốn giết ông ta. Thế nên không, em đã không nói chuyện.

- Em sẽ làm gì ?

- Em không biết... Tìm một chỗ làm khác, có lẽ thế. Sau sự sỉ nhục đó, em không nghĩ làm sao có thể ở lại được.

- Tại sao em lại nói: Hẳn đã thắng ?

- Chức vụ đó từng là của em. Và hẳn đã chiếm được nó ngay trước mũi em, chính là vì thời gian vừa qua, em không xứng tầm. Em đến muộn, em

phạm sai lầm, em vắng mặt... Thế nên, hẳn đã thắng. Em sẽ không được là tổng giám đốc. Em sẽ không bao giờ là tổng giám đốc !

Gomez lại nghĩ đến gã giám đốc nhân sự ở siêu thị. Lão Pastor ngu ngốc.

Đi muộn nhiều lần, vắng mặt không lý do chính đáng, nhầm lẫn khi tính tiền...

- Nhưng em không đáng bị như thế, Cloé nói tiếp, bỗng nhiên cô rất muốn được nói. Lão Già đã quên tất cả những năm tháng em làm việc như một con điên, tất cả những hợp đồng kí được nhờ có em... Tất cả số tiền mà em đã mang về cho cái Công ty chết tiệt đó !

- Khi điều đó có lợi cho mọi người thì trí nhớ của họ ngắn lắm.

- Em không tin vào câu chuyện của anh về gã tâm thần, Cloé đột nhiên thổ lộ. Em tin rằng có kẻ nào đó muốn làm em bất ổn, để chức vụ đó không thuộc về em.

- Ai ?... Tiếp tục đi, nói đi !

- Martins, đương nhiên.

Gomez ngồi xuống và nhón một quả táo trong giỏ trái cây.

- Hẳn đã đoán được rằng em sẽ nắm được vị trí đó, thế nên hẳn đã làm tất cả để ngăn cản em ! Cô nói gay gắt. Anh phải thừa nhận là giả thuyết của em rất hợp lý, đúng không ?

- Rất hợp lý, Gomez nhượng bộ. Tuy nhiên, anh vẫn không tin. Thế giới công việc vốn khắc nghiệt, anh đồng ý với em điều đó. Nhưng từ đó đến việc chuốc lấy từng ấy rủi ro... Nếu thế thì chắc là em đã nhận ra anh ta, vì ngày nào em cũng gặp anh ta ở văn phòng.

- Anh ta không phải là kẻ làm cái việc bán thịt đó, không phải kiểu của anh ta. Anh ta đã thuê ai đó.

- Một gã có khả năng làm việc đó, hẳn là không dễ kiếm.

- Em tin rằng đó là Bertrand, bạn trai cũ của em. Điều đó đã đập vào em, như một sự hiển nhiên. Em đột nhiên nhận ra là anh ta không bao giờ có mặt khi Cái Bóng lại gần em.

- Manh mối đó thật mỏng manh... Vậy theo em, động cơ của anh ta là gì ?

- Anh vẫn không hiểu sao ? Tiền, tất nhiên rồi ! Martins đã trả tiền cho Bertrand. Anh ta đã tìm cách quyến rũ em, rồi sau đó, chuyển sang tấn công.

- Điều đó cũng không loại trừ, Gomez thừa nhận. Đúng là Bertrand có chìa khóa nhà em. Anh ta biết các thói quen của em... Anh sẽ quan tâm đến anh ta nhiều hơn.

- Như thế nào ? Cloé lo lắng.

- Anh nhắc nhở em rằng đó là việc của anh. Thế nên, hãy tin tưởng anh. Anh ta sẽ không biết gì hết.

Mắt cô nhìn mông lung, hai hàm răng nghiến chặt trong thất bại. Trong giận dữ. Gomez nắm lấy tay cô, cô để mặc anh.

- Em muốn ta ra ngoài ăn tối không ? Anh đề xuất. Chỉ là để thay đổi ý tưởng cho em...

- Em mệt và em không đói. Anh không hiểu được chuyện đã xảy ra với em đâu !

- Có chứ, anh hình dung ra nỗi tuyệt vọng của em. Nhưng em không phải loại người để mình bị đánh bại dễ dàng. Em sẽ biết cách bật dậy và tìm thấy điều em muốn ở nơi khác !.. Em rất mạnh mẽ.

Cô mím một nụ cười cay đắng, nhuộm vẻ tuyệt vọng. Nụ cười thường mở đường cho nước mắt.

- Em không mạnh mẽ. Đó chỉ là một ảo tưởng... Em sợ một cái bóng !

- Bất kì ai khác cũng sẽ sợ chết khiếp nếu ở vào vị trí của em. Vì thế, đừng quá khác nghiệt với bản thân, được không ?

Anh buông tay cô ra, bàn tay vẫn lạnh lẽo.

- Anh muốn em lập cho anh danh sách tất cả những người em quen biết. Cloé tròn mắt.

- Bạn bè, hàng xóm và hàng xóm cũ, đồng nghiệp trong văn phòng... Tất cả mọi người.

- Anh đang đùa đúng không ?

- Không hề, Gomez khẳng định. Anh biết là chắc em quen rất nhiều người, nhưng... việc này là cần thiết. Nó sẽ giúp anh tìm ra kẻ vô hình.

- Thật sao ? Nhưng em đã nói với anh đó chính là...

- Ta không biết đó là ai, chưa biết. Và anh không muốn bỏ qua bất kì manh mối nào. Thế nên hãy làm việc anh bảo em làm, anh xin em. Anh sẽ so sánh danh sách đó với những người đã tiếp cận Laura, dù xa hay gần. Anh phải tìm ra điểm chung giữa cô gái đó và em.

- Nhưng cô ta chết rồi ! Cloé giận dữ nhắc nhở. Em không hiểu làm sao...

- Anh sẽ hỏi người thân, bạn bè, bạn trai cũ của cô ấy.

Cloé im lặng một lát, chăm chú nhìn anh.

- Họ đã giao vụ điều tra này cho anh à ?

Ánh mắt viên thiếu tá đổi lại ánh mắt Cloé.

- Không, anh nói. Sếp anh cho rằng không có đủ các yếu tố. Nhưng điều đó không ngăn cản anh tiếp tục. Thực ra, không gì có thể ngăn cản anh.

Cloé không bình luận lời nào. Tuy nhiên, anh đoán rằng cô trách anh.

Và anh vẫn còn vài người bạn trong ngành. Nếu cần thông tin gì, anh sẽ nhờ họ. Về phần anh, anh tin chắc đó là một kẻ bệnh hoạn và hẳn đã gây chuyện với Laura trước khi làm hại em.

- Cô ta làm nghề gì, cái cô Laura ấy ? Cloé đột ngột hỏi.

- Thu ngân ở một siêu thị.

- Thu ngân à ?... Và anh nghĩ rằng chúng em có bạn bè chung ?

Cloé vừa phát ngôn câu đó với một nụ cười khủng khiếp.

- Ồ, xin lỗi ! viên thiếu tá cười gằn. Làm sao anh có thể nghĩ một điều như thế chứ ? ! Làm sao anh dám tưởng tượng là quý cô Beauchamp lại có thể có điểm chung nhỏ nhặt nào với một thu ngân tầm thường ở siêu thị chứ ? Anh thật ngu ngốc quá !

- Thôi đi ! Cloé dữ dằn ra lệnh.

- Em mới là người phải thôi đi. Em khinh bỉ tất cả những người không thuộc đẳng cấp của em, đúng không ?

Tiếng chuông cửa khiến họ không thể tiếp tục theo hướng tồi tệ đó. Cloé đi ra cửa, theo sát là thiên thần hộ mệnh của cô.

Một thiên thần hộ mệnh có khuôn mặt của kẻ vô lại và một khẩu súng lục tự động 9mm.

- Em không cho đặt ổ khóa à ? Alexandre khẽ trách.

- Anh ta không có đồ. Với lại em phải xin phép chủ nhà...

Cloé áp tai vào cánh cửa và hỏi:

- Ai đó ?

- Caro đây, tớ đi cùng anh Quentin.

Giống như một cuộc chiến giữa hai bên chiến hào hơn là một bữa ăn tối bạn bè.

Ở bên này chiếc bàn thấp, ngồi trên chiếc ghế dài là Carole và Quentin. Ở phía đối diện, ngồi trong một chiếc ghế pho tô, Alexandre nhìn họ sầm soi, không chút ngại ngùng.

Những chuyện tầm phào. Tắc đường, những ngày đẹp trời sắp tới, nhiệt độ sẽ tăng lên.

Mà tại sao đột nhiên lại lạnh thế nhỉ ? Như thể có một cơn gió bắc thổi ngang từ bên này sang bên kia phòng khách.

Carole, căng thẳng đến tột độ, cố gắng giữ nụ cười trên mặt, trong khi Cloé rót đầy cốc của khách và đặt lên bàn vài thứ đồ ăn vặt.

- Chúng tớ đi qua khu này, tớ muốn đến xem cậu thế nào, cô bạn ạ...

Cuối cùng, Cloé cũng ngồi xuống bên cạnh Alexandre.

- Tớ không ổn lắm, cô nói giọng lạnh tanh. Có vấn đề ở chỗ làm.

- Ông Già lại gây chuyện với cậu à ?

- Ông ta sẽ không gây chuyện với tớ lâu nữa. Tớ sẽ bỏ Công ty.

- Thế à ? Thế còn chức tổng giám đốc ?

- Đã giao cho Martins, Cloé tiết lộ và đưa cốc rượu lên miệng. Cốc thứ tư.

- Chết tiệt thật, Carole nói.

Khoảng im lặng dài càng khiến chiếc hồ sâu thêm. Rồi Carole quan tâm đến người xa lạ ngồi trước mặt cô, mà Cloé chỉ giới thiệu bằng tên riêng, không nói gì thêm. Anh ta không có dáng dấp những lần chinh phục trước của cô bạn thời trung học. Mà có dáng dấp một tên vô lại. Quyến rũ nhưng đáng sợ.

Và đôi mắt... Đôi mắt của một người điên.

- Thế còn anh, Alexandre ? Anh làm việc trong ngành gì ?

Gomez chăm chú nhìn cô, Carole vội nhìn tránh đi, như thể có một luồng sáng làm cô lóa mắt.

- Tôi là thiếu tá cảnh sát.
- Thật sao ? Carole ngốc nghếch đáp lại.
- Cô thấy phiền à ?
- Tại sao chúng tôi lại thấy phiền ? Quentin can thiệp.

Không khí nặng nề đến nỗi Carole phải nới lỏng chiếc khăn đang quấn quanh cổ.

- Thiếu tá Gomez đang điều tra về gã đàn ông quấy rối tở, Cloé nói thêm với một nụ cười nham hiểm. Hai người biết đấy, cái gã không tồn tại ấy !

Carole thở dài, Quentin mỉm cười đáp lại.

- Chúng tôi tưởng là hai người... ở cùng nhau, anh nói. Nếu là điều tra thì đã muộn rồi, nhỉ ? Anh làm thêm giờ sao, thiếu tá ?

Hai người đàn ông nhìn nhau gườm gườm, Quentin không chịu nhượng bộ.

- Tôi làm nhiệm vụ hai tư trên hai tư giờ, Alexandre châm chọc.
- Chúng ta có một ngành cảnh sát đặc biệt hiệu quả ! Anh chàng y tá đùa lại. Thật yên tâm. Anh làm ở sở nào ?
- Sở Cảnh sát Val-de-Mame.
- Ồ... Thế vụ điều tra của anh tiến triển tốt chứ ?
- Tiến những bước dài. Chẳng mấy nữa tôi sẽ tổng gã đó vào tù.
- Tốt quá, Carole rụt rè nói.
- Cả hai người, không ai tin là kẻ tấn công đó tồn tại, đúng không ?
- Quả đúng thế, họ không tin đâu, Cloé khẳng định. Họ đã khuyên em đến gặp một bác sĩ tâm thần. Cũng phải nói rằng Quentin rất thạo về những bệnh thần kinh... Hàng đêm anh ấy chăm lo cho họ. Thế nên chắc chắn là anh ấy nhìn thấy bệnh nhân ở khắp nơi !
- Tôi chưa từng nói là em bị ốm, Quentin đính chính, thái độ bình tĩnh đáng ngạc nhiên.
- Không, chỉ là em bị hoang tưởng thôi. Thế hoang tưởng là gì, nếu không phải là một bệnh thần kinh ?

- Có lẽ chúng ta đã lắm khi quyết định qua đây, Quentin thở dài và đặt tay lên đùi Carole.

Cô nàng này như bị tan chảy, từng giây từng giây một.

- Anh nghĩ là Cloé không muốn gặp chúng ta lắm, anh chàng y tá nói tiếp. Vì vậy, có lẽ chúng ta nên cáo từ và để thiếu tá đây tiếp tục việc điều tra.

Carole đưa mắt nhìn bạn, cô sắp khóc đến nơi.

- Cậu sẽ giận tở đến tận cuối đời sao ? Cô hỏi, cổ họng nghẹn lại. Tở chỉ muốn giúp cậu thôi mà.

Cloé lưỡng lự một giây rồi trả lời bằng giọng sắc lạnh:

- Gã điên đó đã tấn công tở. Hắn đã cưỡng hiếp tở.

Carole suýt để rơi chiếc cốc.

- Chúa ơi, nhưng...

Cloé rời khỏi phòng, không nói thêm lời nào. Những người khác nghe thấy tiếng cánh cửa đóng sầm lại, ở cuối hành lang. Carole sững sờ ngồi trên ghế, tay vẫn cầm chiếc cốc.

- Hai người nên đi đi, Gomez yêu cầu. Cloé đã có một ngày rất tồi tệ, tôi nghĩ lúc này không phù hợp cho việc giảng hòa. Một lần khác, có lẽ thế...

- Vâng... Tôi... Chúng tôi sẽ đi, Carole thì thầm.

Cả ba cùng đứng dậy, Quentin lại gần Alexandre.

- Chúng tôi rất yên tâm khi thấy anh ở đây, anh ta nói.

- Chúa ơi, Carole lại thì thầm. Nhưng tại sao cô ấy không nói gì với tôi ?

Gomez tiến họ ra tận cửa, bắt tay từng người.

- Ít ra thì ổ khóa cũng được thay rồi chứ ? Quentin lo lắng hỏi.

- Vâng, thợ khóa vừa đi xong. Nhưng tại sao lại hỏi thế, vì hai người đâu có tin vào sự tồn tại của gã đó ?

- Với chuyện cô ấy vừa tiết lộ, tôi thấy có lẽ chúng tôi đã lắm, anh chàng y tá buồn rầu thú nhận.

- Có thể thế, viên cảnh sát gật đầu. Dù sao cũng chúc hai người buổi tối vui vẻ.

- Anh hãy canh chừng cô ấy cẩn thận, thiếu tá ạ. Quentin kết thúc câu chuyện.

Gomez khóa cửa rồi đi vào phòng ngủ, nơi Cloé đang nằm dài. Cô nằm sấp, mặt úp vào gối. Anh ngồi xuống bên cạnh, vuốt tóc cô.

- Họ đi rồi, anh dịu dàng nói. Và anh nghĩ là họ sẽ không sớm trở lại đâu.

- Quỷ tha ma bắt họ đi ! Một giọng ghen ngào thốt ra. Quỷ tha ma bắt hết chúng đi...

- Cả anh nữa sao ?

Cô quay sang anh, anh chuẩn bị tinh thần nhìn thấy một khuôn mặt ướt nhoe nước mắt. Nhưng cô không khóc, khô khan và cứng rắn như đá.

- Không, không phải anh, cô nói và áp người vào vai anh.

- Tại sao em lại nói chuyện đó với bạn em ?

- Cô ta không còn là bạn em. Và em muốn cô ta cũng phải đau đớn như em.

Chương 49

Đã một tuần.

Một tuần Cái Bóng không xuất hiện. Như thể nó đã quay về với bóng tối. Hoặc như thể nó không còn chìa khóa.

Nhưng đâu có cần chìa khóa để theo Cloé trong phố hoặc chờ cô sau khi hết giờ làm.

Một âm mưu, một cái bẫy, hay cái kết của cơn ác mộng ?

Sợ biến mất đột ngột này càng khiến Cloé tin chắc vào giả thuyết của cô: Martins chính là nhạc trưởng của bản hợp xướng bỉ ổi đó. Anh ta đã đạt được thứ anh ta muốn, nên đã chấm dứt hợp đồng với Bertrand cùng lúc với trò chơi nghiệt ngã đó.

Trời còn chưa sáng, Cloé không ngủ. Như thường lệ.

Cái Bóng đã bỏ đi, nhưng giấc ngủ không quay trở lại. Hai hoặc ba giờ, không hơn.

Alexandre đã rời chiếc giường để ngủ ở ghế xô-tơ trong phòng ngủ. Như thường lệ.

Có thể nói anh sợ phải ngủ bên cạnh cô.

Cái Bóng đã bỏ đi nhưng anh vẫn trung thành với công việc.

Có thể vì anh không thể bỏ mặc mình... ?

Bước thật nhẹ nhàng, Cloé vào bếp để uống một cốc nước đầy và nuốt một viên thuốc. Cô phải uống bốn đến năm viên mỗi ngày. Có thể là sáu, cô không đếm kỹ.

Tuy nhiên, tim cô càng ngày càng mệt. Đập càng ngày càng nhanh.

Nhưng cô cảm thấy dùng điều trị sẽ là một sai lầm.

Với lại, cô cũng không nói về tình trạng này với bác sĩ chỉ yêu cầu ông ta cấp lại đơn thuốc và đừng quên thuốc ngủ, những người bạn đồng hành trung thành khi chứng mất ngủ trở nên quá nặng.

Cái Bóng đã bỏ đi, đúng thế. Nhưng di chứng của nó thì không. Những dấu vết xấu xí mà nó đã để lại trong kí ức.

- Lẽ ra em nên ngủ lại, vẫn còn sớm mà...

Cloé giật mình, cô không nghe thấy Alexandre lại gần.

- Nhất là hôm nay em có buổi phỏng vấn... Em phải thật phong độ.

Cô đưa tay ra như mời gọi. Anh nhắc bóng cô lên và đặt xuống bàn làm việc. Những ngón tay anh làm dây chiếc áo ngủ bằng sa tanh trượt xuống, trên làn da mịn như sa tanh. Anh nhắm mắt, cố nhớ lại làn da mịn màng của một người khác. Mùi hương của một người khác.

Vợ anh.

- Em tưởng em phải nghỉ ngơi để giữ phong độ chứ ! Cloé thì thầm.

- Anh đã nói thế à ?

- Anh đã nói thế.

- Em nói đúng, anh dừng lại đây ! Anh vừa nói vừa lùi lại một bước.

Cô choàng hai tay ra sau gáy anh, kéo anh lại gần mình.

- Em muốn bị lục soát toàn thân, thưa thiếu tá !

Anh phì cười, cô rất thích nghe anh cười. Nó hiếm hoi đến mức cô có cảm giác anh đang tặng quà cho cô. Món quà quý giá, vì anh không tặng nó cho bất kì ai khác.

Đã đến lúc phải đi. Cloé khoác áo vét, vớ lấy túi xách và đi qua phòng Nathalie.

- Tôi ra ngoài một hoặc hai tiếng, cô thông báo.
- Được rồi, Cloé. Có thể gọi điện cho cô không ?
- Chỉ trường hợp khẩn cấp thôi.

Trong hành lang, Cloé có tỏ ra tự nhiên. Tuy nhiên, cô đang đến dự buổi phỏng vấn tuyển dụng tại một công ty đối thủ.

Mọi chuyện đã diễn ra rất nhanh.. Sau lễ đăng quang của Martins, cô đã gửi cv đến ba công ty. Bốn mươi tám giờ sau, cô nhận được cú điện thoại đầu tiên.

Những cú điện thoại sau sẽ sớm thôi, cô tin chắc như thế. Nói cho cùng, cô vẫn còn chút giá trị nào đó.

Nói cho cùng, có thể mọi thứ sẽ lại trở về trật tự.

Một công việc mới, ở một nơi khác, một người đàn ông mới trong cuộc đời. Mặc dù đó là một cảnh sát góa vợ, đang bị treo giò. Thích ngủ trên ghế phoai hơn là trên giường.

Mặc dù đó là người tán tỉnh cô trong nỗi tuyệt vọng.

Nhưng Cloé sẽ biết cách giúp anh hạnh phúc trở lại, biết thưởng thức cuộc sống trở lại. Cuộc sống lứa đôi.

Cô bước vào thang máy mà không gặp ai, nhấn số không. Trong khi lẽ ra phải tập trung vào buổi phỏng vấn, cô lại nghĩ đến Alexandre. Anh điều tra ban ngày và qua đêm bên cạnh cô. Bởi vì mặc dù Cái Bóng đã biến mất, viên thiếu tá vẫn tiếp tục tìm kiếm kẻ nào đã bám riết cô như thế. Anh vẫn chưa nói ra kết luận cuối cùng.

Cloé cũng chưa...

Đúng, mình sẽ thuần hóa anh ấy, cô nhắc lại với chính mình. Làm thế nào đó để anh ấy là của mình.

Làm thế nào đó để không chỉ là hình ảnh phản chiếu của một người chết.

Cô cảm thấy rõ là lúc này, anh chỉ đang trong lúc chuyển giao. Đoạn quá giang trước khi giông bão đến một nơi xa lạ.

Mỗi tối, cô lại ngạc nhiên thấy mình ngủ trong vòng tay anh.

Mỗi sáng, cô lo lắng thấy anh ra đi.

Không muốn đi cả quãng đường bằng tàu điện ngầm, Cloé quyết định sẽ ra điểm đón taxi ngay gần đó. Trong khi chờ đèn chuyển sang đỏ, cô xem tin nhắn trên điện thoại iPhone.

Có ai đó khẽ ấn vào vai cô, cô quay ngoắt lại.

Đèn chuyển sang đỏ, đám đông tràn xuống vạch sang đường, như bị cuốn theo dòng chảy của một dòng sông vô hình và mạnh mẽ.

Nhưng Cloé ở lại trên bờ.

Cô không nhúc nhích. Không thể cử động. Nhìn chăm chăm vào người đàn ông không có khuôn mặt.

Đầu đội mũ trùm, kính đen, khăn quấn lên tận miệng.

Hai chân Cloé bắt đầu run. Ngay sau đó là môi cô.

- Em sẽ bị muộn đấy, Cloé.

- Anh... anh là ai ?

Giọng cô run lên.

- Cơn ác mộng tồi tệ nhất của em, có thể nói thế... Em tưởng là ta đã bỏ cuộc, đúng không ? Em tưởng mọi chuyện đã chấm dứt ? Em nghĩ một ổ khóa đơn giản là đủ để khiến ta nản chí ? Em nghĩ một con chó giữ nhà là đủ để tránh được ta ?

Cloé há hốc miệng, nổi hoảng sợ tràn vào đầy buồng phổi. Cô sắp ngạt thở. Chỉ có điều tim cô sẽ đầu hàng trước.

Giọng nói ghê tởm đó xuyên qua cô, giống như một mũi lao để rỉ ra thứ nọc độc chết người.

- Em yêu hẳn sao, Cloé ? Yêu tên cảnh sát khốn kiếp đó ? Hay chỉ vì em muốn ngủ với hẳn... Đúng không, Cloé ? Em thích thế à ?

Cloé nhìn xung quanh. Kêu cứu. Nhưng dây thanh quản của cô đã bị mắc kẹt.

- Nên biết là ta không bao giờ từ bỏ, thiên thần ạ. Không bao giờ.

Phải rất lâu sau, khi hẳn đã đi xa, Cloé mới hét lên.

Như một người điên.

Chương 50

Alexandre giật mình tỉnh dậy. Anh nhận ra mình đang ngồi sau tay lái, và điện thoại di động đang đổ chuông. Anh tìm khắp nơi, cuối cùng thấy nó trong hộp đựng đồ. Quá muộn...

Đã nhiều giờ liền anh cắm chốt trước tòa nhà nơi Bertrand sống. Đã nhiều ngày anh bám sát hẻm, quan sát từng cử động của hẻm.

Không có gì nhiều để trách cứ hẻm, cho đến lúc này. Hẻm đến chỗ làm, ở đó phần lớn thời gian trong ngày. Buổi tối, thỉnh thoảng hẻm đi chơi, nếu không thì ngoan ngoãn ở trong căn hộ. Có thể coi là hẻm cư xử một cách bình thường, nếu sự bình thường có tồn tại.

Nhưng gã này là nghi phạm, Gomez không thể chối cãi điều đó. Đơn giản là vì hẻm đã khiến Cloé tin rằng hẻm đang đi lại với một người đàn bà khác, vậy mà cho đến lúc này, viên thiếu tá không hề thấy có bóng hồng nào lại gần hẻm.

Đúng là anh chỉ có một mình trong vụ điều tra, và do đó không thể theo dõi Bertrand hai tư trên hai tư giờ. Nhưng nếu hẻm đang cửa cấm một cô nàng khác, không thể có chuyện viên cảnh sát lại không bắt gặp ít nhất là một lần.

Thế thì tại sao lại nói dối Cloé ? Tại sao lại muốn làm cô phải đau khổ như thế ?

Chỉ là để rũ bỏ cô, có thể thế. Để cô từ bỏ hẻm.

Hẻm là Gomez đang phí thời gian, anh bị chi phối bởi những niềm tin không thể lay chuyển của Cloé.

Để tiến hành việc điều tra một cách chính đáng, lẽ ra anh phải được quyền theo dõi đồng thời cả Martins và tiếp tục điều tra về cái chết của Laura.

Và cả khả năng xem xét tài khoản ngân hàng của hai gã đàn ông, nghe trộm chúng. Nhưng anh đang bị trói chân trói tay, anh đang hành động hoàn toàn bất hợp pháp. Không có hỗ trợ về nhân lực, tài chính hay kỹ thuật.

Tuy nhiên, có điều gì đó nói với anh rằng anh sắp tóm được con quái vật đó.

Hôm nay, Bertrand nhốt mình trong nhà. Hắn nghỉ phép ? Bị ốm ?

Alexandre châm một điếu thuốc và xem tin nhắn. Giọng Cloé như một cú đâm giáng vào bụng anh.

- Alex, em đây... Hắn đã quay lại ! Hắn chờ em trong phố. Hắn... hắn đã đe dọa em ! Hắn đã nói với em những điều khủng khiếp... Sau lời kêu cứu là những tiếng nước nở không dứt.

Gomez bấm số của Cloé, cô nhấc máy ngay lập tức.

- Hắn có làm hại em không ?

- Không...

- Hắn đã nói gì với em ?

Cloé cố gắng nhớ lại từng từ. Cô hét vào điện thoại.

- Cố gắng bình tĩnh lại đi.. Cố gắng bình tĩnh lại, anh xin em !

Anh nghe thấy cô khóc. Điều đó khiến anh đau đớn. Nhiều hơn anh có thể tưởng tượng.

- Em đang đi phỏng vấn à ?

- Vâng, nhưng em không biết liệu em có làm được...

- Cố gắng bình tĩnh lại đi, viên cảnh sát nhắc lại, không mệt mỏi. Hôm nay hắn sẽ không xuất hiện lại đâu, anh tin chắc như thế. Và tối nay anh sẽ đến chỗ làm đón em, được không ?

- Vâng ! Cloé rên rỉ.

- Dừng cảm lên, em sẽ làm được. Anh tin chắc là em sẽ làm được. Mạnh mẽ lên. Anh hôn em.

- Em cũng thế.

Gomez gác máy, đập mạnh vào tay lái.

Đúng lúc đó anh nhận thấy là chiếc xe của Bertrand, đỗ cách xe anh chừng ba chục mét, đã biến mất trong khi anh ngủ.

Đã 18h khi cánh cửa thang máy mở ra. Cloé nhìn thấy Alexandre đang đi đi lại lại trong sảnh. Hai người nhìn nhau một lúc. Thật đau đớn...

Nỗi sợ hãi, một lần nữa lại dán vào da cô. Gắn chặt với cô.

Cô đã quên nó được đôi chút, tách được nó ra. Hôm nay, nó lại trở lại mạnh mẽ.

Ta không bao giờ từ bỏ, thiên thần ạ.

Rồi Alexandre ôm choàng lấy cô, siết chặt cô hồi lâu.

- Anh đây rồi, anh nói. Kết thúc rồi.

Cô ước sao anh nói đúng. Tuy nhiên, cô biết là anh lừa. Và những lời nói vẫn không ngừng vang lên trong đầu cô... *Em thích thế sao, Cloé ... Ta không bao giờ từ bỏ.*

- Lại đây, Gomez nói. Chúng ta đi xe của anh. Sáng mai anh sẽ đưa em đi làm.

Cloé để mặc anh, cô yên tâm vì có anh ở bên. Có anh quyết định giúp cô. Họ vào trong chiếc 407, đỗ ở hàng ngoài. Alexandre nhận thấy người ngồi cạnh anh lo lắng nhìn kỹ mọi thứ xung quanh.

- Em tin chắc là gã khốn đó đang quan sát chúng ta ! Em tin chắc là hắn đâu đó quanh đây...

- Có thể. Nhưng chừng nào anh ở cạnh em, hắn sẽ phải giữ khoảng cách, Alexandre khẳng định.

Chiếc Peugeot len lỏi trong dòng xe cộ, Cloé duỗi chân ra. Cảm giác như cơ bắp cô đã biến thành gỗ, cô đang thiếu không khí. Cô hạ cửa kính, nhắm mắt lại.

- Giá mà anh nghe thấy giọng hắn, cô thì thầm. Những điều kinh khủng mà hắn nói với em...

- Đây là lần đầu tiên hắn nói với em, đúng không ?

- Hắn đã nói với em vào cái tối hắn đến nhà em. Khi em gọi cho anh.

- Lần này, em có nhận ra giọng hắn không ? Alexandre hi vọng.

- Hắn quấn khăn che miệng.

- Nhưng dù sao, hắn cũng ở gần em, em đã có thể nhìn thấy mặt hắn chứ ! Viên thiếu tá vẫn dai dẳng. Hình dạng khuôn mặt hắn... Em có cảm giác nhận ra hắn không ?

- Em không biết. Có, có thể. Nhưng đó chỉ là cảm giác.

- Hắn cách em có vài centimet ! Em không nhận thấy một chi tiết, một điều gì sao ?

- Không ! Cloé rên rỉ.

- Vóc dáng hắn, mùi của hắn ! Bàn tay hắn ?

- Hắn đeo găng.

- Thế thì thứ khác... Có găng nhớ lại đi, quan trọng đấy !

Giọng Alexandre cứng rắn, mệnh lệnh. Cứ như thể anh đang quay một nghi phạm.

- Em biết là quan trọng ! Cloé nổi khùng. Em đã nói với anh rồi, em không nhận ra hắn !

Cô úp mặt vào hai bàn tay, Gomez đổi giọng.

- Anh xin lỗi, anh nói. Ta sẽ nói chuyện này sau, khi đầu óc đã được nghỉ ngơi. Được không ?

- Vâng, cảm ơn anh, cô thì thầm và lấy từ trong túi ra một gói Kleenex.

Cô lau nước mắt, ngồi co ro trên ghế. Họ không nói chuyện cho tới khi về đến nhà.

Vào đến trong nhà, Cloé đổ vật lên ghế dài, Alexandre ngồi đối diện với cô và quay lại cuộc trò chuyện.

- Cuộc phỏng vấn của em diễn ra thế nào ?

- Theo ý anh thì sao ? Trong tình trạng của em lúc đó... Em đã rất thảm hại.

Cô lắc đầu, sống lại thảm họa. Nhục nhã.

Cuộc gặp gỡ đó là một thử thách. Kết thúc bằng một thất bại hoàn toàn, Cloé tin chắc như thế.

Bứt rứt và căng thẳng, cô đã trả lời rất vấp vấp. Ba người đàn ông ngồi trước mặt cô hẳn phải coi cô như một người mới vào nghề !

Cảm ơn cô đã đến, chúng tôi sẽ gọi cô sau.

- Họ sẽ không bao giờ gọi. Hông hết rồi.

- Lần sau em sẽ làm tốt hơn, Alexandre trấn an và châm một điếu thuốc.

- Hắn biết em đi đâu.

- Hắn đã nói với em à ?

- Không. Chỉ nói là em sẽ đến muộn... Nhưng em tin chắc là hắn cố tình chờ em để làm em mất bình tĩnh.

- Không hẳn thế đâu.

- Hắn biết em đi đâu và muốn em bị hỏng cuộc phỏng vấn ! Rõ ràng là thế.

Việc gã đàn ông đó biết rõ từng việc làm, từng cử chỉ dù nhỏ nhất của họ khiến máu họ đông lại.

- Em đã nói chuyện với ai về cuộc phỏng vấn ? Alexandre hỏi.

- Với anh. Không còn ai khác.

Alexandre đứng dậy và đưa mắt nhìn quanh phòng. Anh cúi xuống, đưa một tay xuống gầm chiếc bàn thấp.

- Anh làm trò gì thế ? Cloé ngạc nhiên.

Viên thiếu tá ra hiệu cho cô im lặng và tiếp tục việc đang làm. Anh rà soát kỹ cả phòng khách, xem phía sau từng khung ảnh treo trên tường, dưới những chiếc ghế, trong thư viện nhỏ... Việc đó kéo dài nhiều phút liền, Cloé nín thở.

- Anh đang tìm micro à ? Cô thì thào.

- Đúng, nhưng chẳng có gì cả. Em biết đấy, có thể hắn đã lang thang quanh đó với hi vọng nhìn thấy em. Lúc đó gần giờ ăn trưa, chắc là hắn đang chờ em ra ngoài.

Cloé lại lắc đầu, không thừa nhận suy đoán đó.

- Dù thế nào, lần này, em đã nhìn hắn rất gần. Em đã nghe thấy giọng hắn, mặc dù nó đã bị thay đổi. Thế nên nếu đó là Bertrand, chắc là em đã nhận ra. Không thể khác được.

- Em không biết...

- Em sẽ nhận ra hắn, viên thiếu tá bướng bỉnh.

Cô mệt mỏi, nhưng vô cùng bức rứt. Những cơn co cứng khiến hai chân cô rung lắc, mi mắt nháy không ngừng.

- Bình tĩnh lại đi, Alexandre nài nỉ.

- Hắn đã hỏi có phải em yêu anh không.

Viên thiếu tá cảm thấy khó xử. Cô đã không kể với anh qua điện thoại chuyện đó.

- Hắn đã hỏi em: Em yêu gã cảnh sát khốn kiếp đó ? Hay... có thể là... em chỉ thích ngủ với hắn ?

Cô lại bắt đầu khóc, lặng lẽ.

- Làm sao mà hắn biết chuyện đó ? Cô rên rỉ.

- Có gì phức tạp đâu. Hẳn là hẳn đã nhìn thấy anh ở nhà em và qua đêm ở đây. Chắc hẳn hẳn sẽ cho rằng anh không ngủ trên ghế dài.

- Nhưng làm sao hẳn biết anh là cấm ? Làm sao hẳn biết mọi chuyện về em, về chúng ta ? Không đúng... Hẳn.. chắc là hẳn dành thời gian để rình rập em ! Chắc là hẳn...

Cô không nói hết câu, òa khóc nức nở. Alexandre nhìn cô một lát, đột nhiên anh không biết phải làm gì. Rồi anh lại bên ghế đi vắng và kéo cô vào lòng.

- Hẳn muốn gì ở em ? Hả ? Rốt cuộc thì hẳn muốn gì ở em ? Martins đã có chức vụ đó rồi, thế tại sao hẳn không để cho em yên ?

- Anh không biết, Alexandre thì thầm. Nhưng anh sẽ tìm ra. Anh hứa với em.

Chương 51

- Chúc em một ngày tốt lành, Alexandre mỉm cười.

Một nụ cười méo mó không giống với nụ cười lắm. Anh lo lắng, rõ ràng là thế. Nỗi lo lắng khiến Cloé cảm thấy vững dạ.

Cô hôn anh, vuốt ve khuôn mặt anh. Sáng nay, anh đã không cạo râu. Tuy nhiên, cô lại thấy anh càng quyến rũ hơn.

- Hẹn tối gặp lại... Em sẽ lấy xe về.

- OK, nhưng anh sẽ đi theo em.

Cô mở cửa xe, nhưng không bước xuống. Cô vẫn nhìn anh, với sự chăm chú hiếm thấy.

- Một ngày không có anh thật là dài, cô chỉ nói thế.

Lần này, anh tặng cô một nụ cười thật sự.

- Đi đi, em sắp muộn rồi. Tối nay chúng ta sẽ gặp lại nhau. Đảm bảo với em là mọi chuyện sẽ ổn, Alexandre nói thêm kèm theo một cái nháy mắt.

Cuối cùng, cô cũng rời khỏi xe, viên cảnh sát chờ đến khi cô bị nuốt chửng vào trong tòa tháp khổng lồ rồi mới khởi động xe và quay lại hướng ngoại ô.

Hướng khu 95. Sarcelles.

Sáng nay, anh có hẹn với Amanda, đồng nghiệp cũ và cũng là bạn của Laura. Để tìm hiểu thêm về những người mà nạn nhân trước thường lui tới. Bởi vì anh không thể bỏ qua giả thuyết về một kẻ tấn công duy nhất.

Gã này đang chơi anh. Đang đùa với thần kinh của anh.

Anh không mong chờ gì nhiều từ cuộc gặp này, nhưng không muốn xem nhẹ bất cứ hướng điều tra nào. Khi ta bị lạc giữa rừng, mỗi đầu đường đều là một niềm hi vọng.

Vì đã muộn, anh đặt đèn hiệu lên nóc xe và chạy số bốn, hết tốc độ.

Tốc độ, những chiếc xe đẹp sang một bên để cho xe anh đi qua. Khiến anh có cảm giác mình quan trọng. Là một nhân vật nào đó.

Trong khi anh chẳng còn là gì cả.

Không gì khác, ngoài một viên cớm đang nghỉ việc, bị bỏ rơi bởi cấp trên và không ít đồng nghiệp cũ.

Một người đàn ông góa vợ nhưng không để tang nổi. Thậm chí còn ngủ với một phụ nữ khác. Bởi vì cô ấy giống Sophie. Có lẽ như thế lại càng kinh tởm hơn.

Tuy nhiên, cô giữ anh sống sót. Như một mũi tiêm truyền cảm vào cánh tay. Một ảo ảnh hi vọng, một sự tồn tại vờ vịt.

Có những giây, thậm chí là những phút, anh tưởng tượng mình sẽ ở lại với cô khi vụ điều tra kết thúc và Cái Bóng đã được xóa bỏ. Nhưng lớp băng cứ dày thêm quanh tim anh. Anh lạnh. Ngay cả khi ôm Cloé trong vòng tay. Ngay cả khi anh đang ở trong cô.

Cuối cùng, anh đến bãi đỗ xe của trung tâm thương mại và thấy một chỗ trống gần một trong những cái cửa. Anh vội vàng đi đến quán đồ ăn nhanh, nơi Amanda đang đợi.

- Xin lỗi vì tôi đến muộn.

- Không sao đâu. 11h tôi mới nhận ca, ta có nhiều thời gian...

Gomez gọi một cốc cà phê, và mời cô thu ngân một cốc trà. Cô trạc bốn mươi tuổi, trang điểm hơi quá tay và xịt nước hoa quá nhiều, điều đó khiến Alexandre cảm thấy khó chịu.

- Được rồi, anh nói, cô đã suy nghĩ về những điều tôi đề nghị chưa ?

- Rồi, Amanda trả lời. Nhưng tôi không biết hết những người đã giao du với Laura. Chúng tôi thân với nhau, đúng thế thật, nhưng.. !

- Thế thì cứ nói những gì cô biết. Mỗi chi tiết đều có thể quan trọng.

Gomez lấy từ trong túi ra một cuốn sổ và một cái bút, cả danh sách mà Cloé đã viết ra.

- Đồng ý, tôi sẽ cố gắng hết sức... Trong hai năm cô ấy đã qua lại với một gã tên là Michael. Anh ta là nhân viên bán hàng tại một cửa hàng trong trung tâm. Cửa hàng đồ thể thao, anh biết không ?

Gomez gật đầu. Anh ghi lại họ tên anh chàng đó.

- Kiểu người thế nào ?

- Kiểu vớ vẩn ! Không gây chuyện gì... Thậm chí là hơi chán. Khá bình thường. Và rồi, một hôm, anh ta đã bỏ cô ấy. Đó là trước khi cô ấy bị đuổi việc. Quả thật, tôi không biết kể gì với anh về gã này, tôi thấy anh ta thật sự vớ vẩn. Trong khi Laura thì lại khá cá tính !

- Hừm... Còn gì khác không ?

- Laura không giao du với nhiều người, cô ấy hơi đơn độc. Nhiều người thấy cô ấy cao ngạo, xa cách và lạnh lùng. Nhưng không phải thế, anh biết đấy. Chỉ là cảm giác mà cô ấy gây ra cho những người không hiểu cô ấy.

Cao ngạo, xa cách và lạnh lùng. Giống như Cloé, viên cảnh sát nghĩ.

Amanda cung cấp thêm vài cái họ, vài cái tên. Chẳng có gì hấp dẫn, Gomez bắt đầu tự nhủ anh sẽ không tìm được gì ở đây.

- Anh biết đấy, Amanda tiếp tục, từ sau khi anh gọi điện, tôi đã xới tung đầu óc và nhớ ra một chuyện. Chắc cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng...

- Cô nói đi, viên thiếu tá khuyến khích.

- Là thế này, tôi biết là Laura đã gặp một gã trong một bữa tiệc. Một gã đã lọt ngay vào mắt xanh của cô ấy. Cô ấy đã nói với tôi về hắn vài lần. Thậm chí là thường xuyên.

- Hắn tên là gì ?

- Tôi không biết ! Chắc là cô ấy đã nói tên hắn với tôi, nhưng thú thực là tôi không thể nhớ ra nổi. Nói tóm lại, cô ấy thấy hắn ta đẹp trai, bí ẩn, hấp dẫn...

- Đó chính là chân dung của tôi ! Alexandre đùa.

Amanda bật cười, cô cho thêm đường vào cốc.

- Anh có phải là bệnh nhân tâm thần không ?
- Hình như thế... Thế nào, cô có thể nói gì với tôi về gã đó ?
- Sau lần gặp đó, cô ấy đã nhiều lần nói chuyện với tôi về anh ta,

Amanda nhắc lại. Cô ấy nói muốn gặp lại anh ta.

- Hồi đó, cô ấy đang ở với Michael đúng không ?
- Vâng. Nhưng tôi nghĩ cô ấy không hạnh phúc lắm.
- Tôi hiểu... Chuyện đó xảy ra hồi nào ?
- Khoảng ba hoặc bốn tháng trước khi cô ấy bị sa thải.
- OK, tôi quan tâm đấy. Vậy là gã Don Juan bí ẩn đó đã lọt vào mắt xanh cô ấy trong một bữa tiệc và...

- Và cô ấy đã lấy được số điện thoại của gã thông qua người quen, cô ấy đã gặp gã ở nhà người đó. Cô ấy gọi cho gã, họ hẹn gặp nhau. Đi uống cà phê một lần, rồi lại thêm lần nữa. Nhưng đến cuộc hẹn thứ ba, anh ta thông báo là đã có vợ và có con.

- Ái chà... thế là bùa mê bị đứt !

- Có thể nói như thế ! Amanda khẳng định với một nụ cười ra vẻ từng trải. Gã giải thích với cô ấy là không thể tiến xa hơn, mặc dù gã thấy cô ấy rất quyến rũ. Trách nhiệm gia đình... vân vân và vân vân ! Anh biết loại đó chứ ? Tôi đã tự nhủ lẽ ra hẳn không nên gặp lại cô ấy ba lần rồi mới thú nhận điều đó. Cô ấy đã thêu dệt mơ ước mà chẳng được gì. Tôi thấy thế thật hèn, đúng không ?

- Có thể gã thấy sợ khi sắp bước qua ranh giới. Đôi khi đàn ông cần chứng minh với bản thân là họ vẫn còn quyến rũ.

- Đúng, nhưng dù sao như thế cũng là đáng ghét ! Với lại, tôi nghĩ là Laura đã đau khổ về chuyện đó. Tôi có cảm giác cô ấy thật sự bị sét đánh với gã đó, bởi vì sau đó cô ấy đã thay đổi. Mặc dù chắc là chuyện đó không có liên quan gì, nhưng từ hồi đó cô ấy bắt đầu khép kín và trượt dốc về mặt công việc. Cô ấy đến muộn, hay gây sự với khách hàng...

Một hồi chuông báo động vang lên trong óc Gomez.

- Hãy nói với tôi là cô nhớ họ của gã đó ! Anh cầu xin. Hoặc ít nhất là tên riêng ! Một chi tiết, bất cứ thứ gì !

- Tôi chưa từng biết họ của gã, tôi nói rồi mà. Thậm chí tôi cũng không nhớ tên gã, tôi rất tiếc. Nhưng ngược lại, tôi nhớ rất rõ nghề nghiệp của gã, vì nó không bình thường đâu...

Alexandre nín thở.

- Gã là y tá trong một bệnh viện tâm thần.

Vẫn còn sững sờ bởi điều vừa nghe được, Alexandre ngồi bất động một lúc lâu trước tay lái.

- Không thể tin được ! Hắn ở ngay trước mắt mình... Hắn ở ngay đằng trước mình, thẳng khốn !

Anh bắt đầu nghĩ cách tốt nhất để tóm gã bệnh hoạn đó.

Bởi vì Alexandre tin chắc: Cái Bóng không phải ai khác, chính là Quentin. Anh chàng Quentin quyến rũ và bí ẩn. Người cha tốt, người chồng tốt, không còn nghi ngờ gì nữa. Tuy nhiên lại dành tất cả các buổi chiều muộn cho cô bạn thân nhất của Cloé. Dành thời gian rồi để khiến một phụ nữ khác khiếp sợ. Sau khi đã đẩy một người đến chỗ tự sát. Chính là đây, điểm chung quan trọng giữa Laura và Cloé.

Điện thoại di động của anh đổ chuông, anh mất một lúc mới nghe được, vì vẫn còn đang bàng hoàng. Giọng Cloé đưa anh về với thực tại.

- Có chuyện gì thế ?

- Không... Em chỉ muốn nói chuyện với anh, cô gái đáp. Anh đang ở đâu ?

- Trên bãi đỗ xe của một siêu thị.

- Anh đang làm gì ?

Anh ngần ngừ một lát, định tiết lộ là đang theo một manh mối, rất quan trọng. Nhưng rồi lại đổi ý.

- Anh tiếp tục tìm kiếm.

- Trên bãi đỗ xe của siêu thị sao ? Cloé đùa. Thật là một nơi thú vị để điều tra !

- Em muốn ta ăn trưa cùng nhau không ? Alexandre đột ngột đề nghị.

Cloé ngạc nhiên, anh đoán là cô đang mỉm cười.

- Vâng, rất sẵn lòng !

- Anh đang quay về Paris... Anh sẽ ở đó sau chừng hơn nửa tiếng nữa, được không ?

- Đây là nhà hàng em thường đến cùng Caro, Cloé nói.
Gomez vội vàng nắm lấy cái sào mà cô đưa ra.
- Anh thấy bạn trai cô ấy có vẻ kì cục, đúng không ?
- Quentin ? À thì... Em sẽ không nói thế. Hơi bí ẩn, có lẽ vậy.
- Anh thì thấy anh ta chẳng đáng mền chút nào, viên cảnh sát khẳng định. Mà anh ta làm nghề gì thế ?
- Y tá ở bệnh viện tâm thần.
- À ra thế ! Em biết anh ta làm việc ở đâu không ?
- Ở Villejuif. Trong một nơi hơi đặc biệt, em không nhớ nó tên là gì nữa. Nơi mà người ta giam các bệnh nhân thật sự nguy hiểm.
- UMD phải không ? Alexandre giả định.
- Đúng thế đấy ! UMD. Mà từ đó có nghĩa là gì thế ?
- Khoa bệnh nặng.
- Dù sao cũng là một nghề kì cục. Nhưng hình như ở đó, các y tá được hưởng phụ cấp đặc biệt, kiểu như phụ cấp rủi ro, thế nên em cho rằng nhân viên rất có động lực ! Hơn nữa, Quentin làm việc ban đêm, thế nên...
- Chỉ ban đêm thôi à ?
- Em không biết. Anh ta đã nói với em là thường làm ban đêm.
- Và anh ta đã có vợ, là một người cha, đúng không ?
- Đúng. Nhưng tại sao bỗng nhiên anh lại quan tâm đến anh ta thế ? Cô ngạc nhiên.
- Tự nhiên thôi. Anh nói rồi mà, anh thấy anh ta kì quặc.
- Kì quặc thế nào ? Anh muốn nói anh nghi ngờ anh ta là... ?
- Không ! Gomez vội vàng đáp. Không có gì khiến anh nghi ngờ anh ta cả. Nói đúng hơn, tất cả những người đã tiếp cận em dù xa hay gần đều trở thành nghi phạm tiềm năng.
- Đương nhiên... Nhưng thôi, em không biết nhiều về gã Quentin đó. Và em không thấy anh ta có lợi ích gì để mà... Anh nghi ngờ anh ta thật à ?

- Anh vừa nói với em rồi, anh không từ bỏ bất cứ hướng điều tra nào. Và anh còn chưa quan tâm đến anh ta. Cả Carole nữa.

- Carole ? Em hi vọng là anh nói đùa !

- Không đùa chút nào. Em biết họ anh ta là gì không ?

- Không.

- Em biết địa chỉ của anh ta không ?

- Cũng không, Cloé tiếc nuối.

Cô nắm tay anh.

- Thật may là có anh ở đây để canh chừng cho em.

- Chỉ thế thôi sao ? Alexandre hỏi và mỉm cười. Nào, kể cho anh nghe đôi chút, xem Carole đã gặp anh chàng đó như thế nào, cô ta đã yêu anh ta ra sao...

- Em đang ăn trưa với cảnh sát hay với một người đàn ông đây ?

- Cả hai, em thân mến ! Em không thể có người này mà không có người kia. Lấy hoặc bỏ.

- Em lấy.

- Em thấy phiền khi ta nói về cô bạn Carole của em sao ?

- Cô ta không còn là bạn em nữa.

- Rồi em sẽ tha thứ cho cô ấy chứ ? Gomez hi vọng.

- Em không bao giờ tha thứ.

Trên đường đi, bộ não Alexandre quay hết công suất. Anh tua lại đoạn phim ngắn về lần gặp gỡ với gã đang trở thành nghi phạm chính, rà soát lại những gì Cloé vừa nói.

Gã khốn đó đã quyến rũ bạn thân nhất của Cloé để có lỗi tiếp cận cô. Để biết hết về cô. Từng mảnh ghép dán dán vào đúng chỗ.

Cuối cùng, Alexandre cũng đến Villejuif, đỗ chiếc xe Peugeot trên bãi đỗ xe của tòa nhà đặc biệt đó.

Một bệnh viện tâm thần, nơi khiến người ta khiếp sợ.

Ở đây có một trong những Khoa bệnh nặng được bố trí rải rác trên lãnh thổ nước Pháp.

Một nơi để cách ly những người mang căn bệnh khiến họ trở nên nguy hiểm với người khác hoặc với chính họ. Thường là với chính họ.

Những người đã phạm tội ác nhưng không phải chịu trách nhiệm, và bị giám đốc sở cảnh sát quốc gia quyết định giam giữ suốt đời.

Những người không còn chỗ ở nhà tù và được chuyển đến đây.

Hoặc những người mà người ta sợ rằng một ngày nào đó sẽ trở nên nguy hiểm.

Sau những bức tường này, còn có cả những người tự cắt chân tay mình, tự hủy hoại mình. Những người muốn chết nhưng lại bất hạnh thoát chết.

Trước khi xuống xe, Alexandre suy nghĩ. Làm thế nào để có được thông tin về Quentin trong khi anh không hề được điều tra chính thức ? Nếu tự giới thiệu với danh tính thực, anh có nguy cơ làm hại đến công việc điều tra tiếp theo.

Mặc dù cảm thấy mình đang lao thẳng vào tường, anh vẫn quyết định thử vận may.

Hai phút sau, anh đứng trước bàn đón tiếp của khoa UMD, trưng ra nụ cười đẹp nhất.

- Chào cô. Tôi tìm một người làm việc ở đây. Anh ấy là y tá và thường làm ca đêm... Anh ấy tên là Quentin.

- Quen tin ? Vâng, tất nhiên. Tôi gọi anh ấy cho anh ngay lập tức.

Cô gái nhắc điện thoại lên, Gomez không có phản ứng gì. Anh đã gần như dự kiến hết. Chỉ trừ điều hiển nhiên.

- Quentin ? Rachel đây... Có người đang chờ anh ở quầy đón tiếp, cô lễ tân nói.

Cô mỉm cười đầy quyến rũ với Alexandre.

- Anh ấy sẽ đến ngay lập tức.

Viên thiếu tá đã nghĩ đến việc bỏ trốn, nhưng anh biết làm thế là vô ích. Cô thư kí đã kịp nhìn kĩ mặt anh, cô ta sẽ miêu tả chi tiết cho gã y tá. Chẳng thà đối đầu còn hơn.

- Cảm ơn cô nhiều, anh đáp lại. Nói với anh ấy là tôi chờ bên ngoài.

Alexandre lại đi qua cánh cửa trượt và châm một điếu thuốc. Anh dựng vội một kế hoạch phác thảo trong vòng hai phút. Vừa đúng thời gian để

Quentin ra đến chỗ anh.

- Xem này... thiếu tá ! Thật ngạc nhiên .

Hai người bắt tay nhau.

- Rất tiếc vì đến quấy rầy giữa lúc anh đang làm việc, nhưng tôi muốn nói chuyện với anh.

- Đang yên ổn mà, Quentin trả lời. Tôi có thể dành cho anh vài phút.

- Tốt quá... Ta đi bộ một chút nhé ?

Hai người bước vào một lối đi nằm giữa thảm cỏ còi cọc. Một tiếng hét kinh hoàng vang qua những bức tường bao, Gomez đưa ánh mắt dò hỏi nhìn sang viên y tá.

- Chúng tôi chịu được. Vấn đề thói quen thôi... Tôi có thể làm gì cho anh ? Không có chuyện gì xảy ra với Cloé đấy chứ ?

- Không. Tôi đang cố gắng hỏi chuyện từng người một trong số bạn bè, người thân của cô ấy... Để tìm ra chi tiết giúp tôi đi đúng hướng. Thế nên, tiện đi qua đây, tôi liền thử vận may.

- Tôi không nằm trong số bạn bè của cô ấy ! Quentin nhấn mạnh. Anh cho tôi một điều nhé ? Tôi không mang theo.

Gomez đưa cho gã gói thuốc Marlboro và chiếc bật lửa Zippo.

- Anh đi lại với cô bạn thân nhất của cô ấy. Thế nên anh cũng nằm trong những người có liên quan.

- Nói thế cũng được. Tôi quen biết Carole chưa lâu lắm. Và tôi chỉ gặp Cloé có hai lần. Không, thật ra là ba lần... Lần cuối cùng thì anh cũng ở đó !

- Anh biết không, tôi đang điều tra về gã quấy rối cô ấy và...

- Gã nào ? Quentin cắt ngang với một nụ cười vô liêm sỉ. Anh thật sự tin là hãn tồn tại ?

Gã lắc đầu, vẻ tiếc nuối và kẻ cả ra mặt.

- Đừng nói với tôi là anh cũng rơi vào bẫy nhé, Alexandre !

Gomez không trả lời, để mặc cho gã y tá để lộ bài.

- Anh đã nhìn thấy hãn sao ? Kẻ tấn công bí ẩn đó, anh đã nhìn thấy hãn sao ?

- Không, Gomez thú nhận. Chưa bao giờ.

- Chỉ có một mình Cloé nhìn thấy hắn ! Nói thật lòng, tôi lo ngại cho cô ấy.

- Giải thích cho tôi đi, viên thiếu tá ra lệnh. Anh có vẻ rất tự tin...

- Cloé đang trải qua giai đoạn hoang tưởng nặng. Theo những gì Carole nói với tôi, thì đây không phải lần đầu.

- Thật sao ? Viên thiếu tá ngạc nhiên.

- Có thể nói Cloé là một người luôn có xu hướng hoang tưởng. Anh biết đấy, cảm giác là tất cả mọi người đang đặt bẫy sau lưng mình, mọi người ghen ghét và thèm khát thành công của mình, họ muốn trả thù và làm hại mình ..

Quentin minh họa bài diễn văn bằng những cử chỉ mạnh mẽ hơi kịch.

- Nhưng bây giờ, rõ ràng là cô ấy đã bước vào giai đoạn tâm thần, là giai đoạn nghiêm trọng nhất. Trường hợp này đôi khi có xảy ra. Thông thường, đối tượng có sẵn xu hướng hoang tưởng có nguy cơ bị tâm thần vào trạc tuổi bốn mươi.

- Hoang tưởng tâm thần nghĩa là gì ? Viên thiếu tá hỏi.

- Nói một cách đơn giản, thì đó là khi bệnh nhân dựng lên cả một hệ thống, rất logic, nhưng căn cứ trên một thực tế bị bóp méo.

- Nói rõ hơn được không ?

- Cloé đã hoàn toàn sáng tác ra một kẻ tấn công tưởng tượng.

- Anh muốn nói là cô ấy nói dối ? Với tất cả mọi người ?

Hai người dừng bước, Quentin chăm chú nhìn thẳng vào mắt người đối thoại.

- Không, Cloé không nói dối: cô ấy tin chắc là gã đàn ông đó thật sự tồn tại. Thậm chí tôi nghĩ rằng ở vào tình trạng hiện nay, cô ấy còn nhìn thấy hắn. Như anh đang nhìn thấy tôi lúc này.

- Anh giải thích thế nào về việc đồ vật trong nhà cô ấy bị xê dịch ?

- Rất có thể chính cô ấy đã xê dịch chúng. Hoặc giả là cô ấy tin chắc là chúng bị xê dịch trong khi cô ấy không có ở đó. Cô ấy liên kết từng sự kiện, kể cả sự việc vô nghĩa nhất, với kẻ bí ẩn đó. Một con chim chết trên cửa ra vào ? Chắc chắn là hắn đã để nó ở đó. Một bức vẽ trên xe của cô ấy

? Chính hắn đã vẽ. Một chiếc xe bám hơi quá gần ? Lại là hắn... Anh có theo kịp không ?

- Nhưng... Thế còn vụ tấn công ?

Quentin ngồi lên một bức tường thấp, đập tất điều thuốc. Gomez vẫn đứng trước mặt anh ta.

- Vụ tấn công nào ?

- Cloé đã bị đánh thuốc mê và tình dục trần truồng giữa rừng.

Gã y tá lại nở nụ cười ngao ngán quen thuộc.

- Tôi cá là không hề có nhân chứng nào !

- Không, nhưng...

- Cô ấy có bị thương không ? Có dấu vết bị lạm dụng hay dấu vết khác không ?

- Không, Alexandre thừa nhận.

- Tôi có cần phải dạy một cảnh sát rằng tấn công sẽ để lại dấu vết không ? Cô ấy nói đã bị cưỡng hiếp... Cô ấy có đến gặp bác sĩ, một pháp y không ?

Gomez gật đầu.

- Thế rồi sao ?

- Thì không có gì, viên cảnh sát nhượng bộ.

- Anh thấy đấy ! Cô ấy đã tưởng tượng ra toàn bộ những chuyện đó, viên y tá khẳng định. Nó nằm trong kịch bản của cô ấy.

- Dù sao, như thế cũng là hơi quá !

Quentin ngắm nghía cái pháo đài sau lưng viên thiếu tá.

- Với những ca mà tôi chứng kiến hàng ngày sau những bức tường này, tôi có thể nói với anh rằng chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Tôi đã thấy những chuyện khiến ta bối rối hơn nhiều ! Nhưng vấn đề là, với chứng hoang tưởng, chính bệnh nhân là người không chịu thừa nhận mình mắc bệnh. Đó sẽ là sự sụp đổ của niềm tin, là ngày tận thế của người đó... Đó là những bệnh nhân khó chữa trị nhất. Ở đây chúng tôi cũng có vài người. Tôi biết tôi đang nói gì, cứ tin tôi đi.

Đến lượt Gomez ngồi xuống.

- Cloé tàn nhẫn xua đuổi tất cả những người cố gắng giải thích là cô ấy đang ốm và phải được điều trị, Quentin nói tiếp. Cô ấy coi họ như kẻ thù. Chính là chuyện đã xảy ra với Carole. Tôi đã cho cô ấy thông tin liên hệ của một chuyên gia, rất giỏi. Nhưng khi Carole muốn thuyết phục Cloé đi khám ở đó, cô ấy đã phản đối. Đến mức không còn muốn nói chuyện với Carole nữa... Ấy thế mà họ đã là đôi bạn thân thiết nhất thế giới trong suốt hai chục năm qua ! Alexandre châm một điếu thuốc khác và thấy nó có vị rất kì cục.

- Anh ngủ với cô ấy, đúng không ? Quentin hỏi thẳng.

Viên cảnh sát không trả lời, viên y tá coi sự im lặng đó là một lời thú nhận và tiếp tục đọc thoại.

- Anh thấy đấy, tôi hiểu anh, cô ấy thật sự rất hấp dẫn ! Lần đầu tiên nhìn thấy, tôi đã ấn tượng ngay. Cô ấy rực rỡ. Nhưng tôi cũng cảm thấy ngay lập tức là cô ấy nguy hiểm.

- Nguy hiểm ?

- Không rõ nữa, viên y tá giải thích. Tôi nhận ra họ từ khoảng cách cả vài kilomet ! Phải nói rằng một phần là do công việc của tôi.

- Được rồi... cho phép tôi tóm tắt những điều anh vừa nói, Cloé bị bệnh nặng và tôi không thể làm gì giúp cô ấy.

- Anh đang phí thời gian thôi, thiếu tá ạ. Anh có thể điều tra cả chục năm, cũng không bao giờ tìm được bệnh nhân tâm thần đó. Bởi vì hắn chỉ tồn tại trong đầu Cloé. Không ở bất cứ nơi nào khác. Thế nên, nếu anh thật sự muốn giúp cô ấy, hãy cố gắng thuyết phục cô ấy đến khám ở một chuyên gia. Tốt hơn hết là một bác sĩ giỏi.

- Theo những gì anh vừa nói với tôi, thì đó là một nhiệm vụ bất khả thi !

- Biết đâu đấy... Đôi khi tình yêu lại làm được những phép màu !

Hai người im lặng một lát, rồi Gomez lên tiếng.

- Dù sao, trong lý thuyết của anh vẫn còn một điều khiến tôi băn khoăn... Tất cả những chuyện này đặc biệt nguy hại cho Cloé: cô ấy đã nhìn thấy chức tổng giám đốc trượt qua trước mũi, đã mất bạn trai, mất bạn gái thân nhất...

- Đúng thế. Cloé đang tự làm hại mình, anh nói đúng. Thậm chí cô ấy còn có thể đi đến chỗ tự hủy hoại mình. Tự giết mình.

Gomez rung mình nghĩ đến ý định tự sát mà Cloé đã kể cho anh nghe.

- Nhưng tại sao ?

- Chuyện đó thì phải một bác sĩ giỏi mới có thể nói được ! Với lại, bản thân Cloé cũng không biết. Cô ấy không ý thức được tất cả những chuyện đó.

- Tôi nghĩ là cô ấy cảm thấy tội lỗi về tai nạn đã xảy ra với em gái mình

- Alexandre thăm dò.

- Vâng, Caro đã kể với tôi. Quả thật, đó cũng là một giả thuyết. Có thể cô ấy tự trừng phạt mình vì cảm thấy mình tội lỗi. Cô ấy tự tạo ra một đao phủ và một nhục hình.

- Nhưng tại sao lại là bây giờ ? Sau gần ba mươi năm ! Chuyện đó chẳng có nghĩa gì cả.

- Ngược lại, thậm chí chuyện đó lại rất có ý nghĩa. Tất cả xảy ra vào lúc cô ấy sắp thành công. Một anh bạn trai quyến rũ, chức vụ tổng giám đốc... Cô ấy có tất cả. Trong khi em gái cô ấy chẳng có gì. Cậu bắt đầu hiểu ra rồi nhỉ, Alexandre ?

Gomez gật đầu, không mấy ngạc nhiên trước cách xưng hô thân mật đột ngột đó.

- Được rồi, tôi phải tạm biệt cậu đây, Quentin vừa nhìn đồng hồ vừa thông báo. Tôi không thể vắng mặt lâu hơn nữa. Nhưng nếu cậu cần thêm thông tin, đừng ngại nhé.

Hai người đứng dậy, bắt tay nhau.

- Nếu có thể giúp Cloé, tôi sẽ làm.

- Cảm ơn... Cậu có thể cho tôi số liên lạc của cậu được không ?

- Ờ, tất nhiên. Cậu có thể gọi đến đây hoặc gọi vào điện thoại di động.

Quentin đọc cả hai số điện thoại cho anh, Gomez cẩn thận ghi vào sổ.

- Còn họ của cậu là gì ?

- Barthelemy: Giống Thánh Barthelemy ấy ! Hẹn sớm gặp lại, Alexandre. Và nhớ cho tôi biết thông tin.

- Tôi sẽ không quên đâu.

Viên y tá quay vào trong bệnh viện, Gomez nhìn theo rồi chậm rãi đi ra xe.

Anh đến đây để lần theo vết một nghi phạm. Ra về với vô vàn những nghi vấn trong đầu.

Chương 53

Họ ngồi đối diện nhau, trong phòng bếp.

Mãi nghĩ ngợi, Alexandre gần như không mở miệng từ khi họ về nhà.

- Không khủng khiếp lắm đâu, nhưng em không có thời gian để đi chợ, Cloé hối lỗi.

- Không sao đâu. Dù sao anh cũng không đói.

- Anh khó chịu à ?

- Không. Chỉ hơi mệt thôi.

Cloé chỉ gảy đĩa qua loa. Cô cũng không thấy đói.

Không bao giờ buồn ngủ, không bao giờ đói... Một quả pin sạc điện quá áp.

- Thế còn em ? Ngày hôm nay thế nào ? Viên cảnh sát hỏi.

Cloé nhún vai.

- Đã đến lúc em phải đi tìm chỗ làm khác, không thể chịu nổi nữa rồi !

Tất cả mọi người cười khẩy sau lưng em, tất cả mọi người không thèm nhìn mặt em...

Alexandre nhúu mày.

- Sao lại thế ? Họ nói gì với em ?

- Ồ, chẳng nói gì ! Cloé mỉm cười căng thẳng. Anh nghĩ mà xem, họ đâu có làm thế trước mặt em ! Nhưng cứ em vừa quay lưng đi, là lại như thế !

- Nếu là sau lưng, thì làm sao em biết được ?

- Em biết, thế thôi, cô không cần né tránh. Họ rất hài lòng vì em bị sỉ nhục, họ vui mừng phấn khởi !

- Thế tại sao trong số họ lại không có ai thất vọng vì Martins được bổ nhiệm ? Chắc chắn phải có những người thích em hơn anh ta.

- Anh nói thế ! Em biết em đang nói gì. Tất cả bọn họ đều muốn em chết.

- Em toàn tự suy diễn thôi.

Cloé nhìn anh bằng ánh mắt nảy lửa, bỏ rơi chiếc đĩa.

- Không, em không suy diễn, cô phản bác. Tất cả bọn họ đều cấu kết chống lại em !

Những lời nói của Quentin chiếu rọi lên cảnh tượng một luồng ánh sáng khác biệt. Và tàn nhẫn.

- Họ đã không chịu được việc em leo lên nhanh thế, việc em giỏi hơn họ ! Thế nên, họ đã quyết định hạ em. Thậm chí có thể họ còn vào hòa với Martins !

Cloé nói vấp vấp, như thể cô sắp bị loạn thần kinh.

Mắt cô sáng rực, như thể cô đang bị sốt.

- Họ là ai ? Alexandre liên hệ. Họ là những người nào ? Nói đi, cho anh vài cái tên.

- Nhưng em làm sao biết được ! Những người... những người trong Công ty, dưới sự chỉ đạo của Martins. Rất có thể họ đã thuê Bertrand để khiến em khiếp sợ, để khiến em mắc sai lầm.

Gomez nhắm mắt lại, lùa tay vào mái tóc cô.

- Nghe này, Cloé, anh nghĩ em hoang tưởng rồi. Em nhìn thấy cái xấu ở khắp nơi, em nghi ngờ tất cả mọi người..

Cô giận dữ nhìn anh chăm chăm, anh không để mình bị nao núng.

- Anh đảm bảo với em là cái lý thuyết về cái bẫy và đám lính đánh thuê đó chẳng có cơ sở nào hết. Em tưởng tượng quá nhiều ! Anh không hề thấy có một nhóm đồng nghiệp lại thuê một gã để quyến rũ rồi sau đó đe dọa em. Lại còn là một gã kiếm tiền rất khá nữa.

- Còn em, em nghĩ là anh mới thiếu tưởng tượng ! Cloé đáp trả.

Alexandre cố gắng giữ bình tĩnh. Mặc dù nỗi khó chịu đang ngày càng lớn.

- Em quên mất Laura, anh nói thêm. Chẳng lẽ cũng là Martins và đồng nghiệp của em đã đẩy cô ấy đến chỗ tự sát ?

Khuôn mặt Cloé được che phủ bởi một chiếc mặt nạ lo lắng.

- Không có điểm chung nào giữa em và cô gái đó.
- Em tin chắc không ? Anh thì không. Thế nên, anh sẽ tiếp tục đào bới.
- Nếu anh đào sai chỗ, anh sẽ không bao giờ tìm thấy.
- Em ngầm ý rằng anh là một kẻ tồi ?

Cô đồ tột thức ăn vào sọt rác rồi ném mạnh chiếc đĩa vào chậu rửa.

Đương nhiên, nó vỡ tan.

- Chết tiệt ! Nhìn xem anh đã khiến em làm gì !
- Nhẹ nhàng thôi, viên cảnh sát đề nghị. Ta không thể tranh luận mà em không nổi khùng à ? Anh ở đây để giúp em, anh phải nhắc lại điều đó với em bao nhiêu lần nữa đây ? Nhưng nếu anh khiến em căng thẳng đến thế, anh có thể về nhà.

Trước lời đe dọa hiệu quả nhất đó, Cloé kìm nén cơn giận dữ.

- Em chỉ muốn anh tin em ! Cô trả lời, giọng thấp xuống.
- Anh cũng thế, anh những muốn em tin anh. Anh theo dõi Bertrand, và cho đến lúc này, chưa có được gì về hắc cả... Chỉ có điều anh không biết anh ta đang ở đâu khi gã đó tấn công em hôm qua.

Cloé quay lại ghế ngồi, lấy của anh một điều thuốc và giả vờ như đang hút.

- Hắc không đi làm, mà ở nhà. Nhưng anh đã ngủ quên trong xe và chính cuộc gọi của em đã đánh thức anh. Đúng lúc đó, anh thấy là hắc đã chuồn mất.

- Tuyệt thật ! Cloé cười gằn. Có thể hắc đã ra ngoài với một chiếc túi trùm trên đầu, kính đen, thế mà anh chẳng nhận thấy gì hết.

- Nếu là hắc, anh sẽ sớm tóm được thôi.
- Khi hắc đã giết được em ?
- Trước đó rất lâu, em yên tâm đi. Mà đây, mới hôm qua thôi, em chỉ cách hắc có vài centimet... Thế nên hãy cố gắng nhớ lại điều gì đó.
- Em đã kể hết với anh rồi, cô nói nhỏ.
- Anh xin thông báo là em chẳng cung cấp cho anh thông tin nào. Tầm vóc hắc ra sao ? Hắc cao, hay thấp ?

Cô chưa vội trả lời anh, mà nhìn đi chỗ khác.

- Thế nào ? Viên thiếu tá nôn nóng. Em đã thấy rõ là hần cao hay thấp, đúng không ?

- Cao.

- Cao thế nào ? Alexandre nói thêm và đứng dậy. Bằng anh ? Cao hơn ? Thấp hơn ?

- Gần bằng anh.

- Thế thì hần cao khoảng 1, 9m. Không phải chiều cao thông thường. Theo ước lượng, anh cho rằng bạn trai cũ của em cao khoảng 1, 85m. Em đồng ý không ?

Cloé thở dài.

- 1,85 hay 1,90m cũng như nhau cả thôi mà !

- Không đâu ! Viên cảnh sát phản bác. Không như nhau cả đâu.

- Có thể hần đã đi gót cao.

- Giày cao gót, em muốn nói thế chẳng ? Đấy, đấy cũng là một manh mối ! Alexandre cau mày.

- Thôi đừng có làm phiền em nữa ! Cloé nổi khùng.

- Được rồi, ta sẽ cho rằng gã này cao từ 1,85m đến 1,9m. Thế còn vóc dáng hần ?...

Cô vẫn lặng thinh, nên anh tiếp tục theo đi

- Gầy gò ? Vai rộng ?

- Bình thường.

- Bình thường, đồng ý. Các thông tin của em rất quý giá đối với anh, em biết đấy. Anh đánh giá cao sự hỗ trợ của em !... Béo hay gầy ?

- Bình thường, em nói rồi mà !

- Rõ ràng là thằng khốn đó không có dấu hiệu gì đặc biệt ! Giọng nói chẳng ?

- Không hề ! Dù sao, khi nói với em, chắc hần phải đổi giọng.

- Có thể nói là em gần như không muốn giúp anh, viên cảnh sát bóng gió cùng với một nụ cười dữ tợn. Cứ như thể em không muốn anh bắt được hần...

- Đừng có nói linh tinh ! Em nhắc lại là chuyện đó chỉ kéo dài có mấy giây. Em không nhìn thấy mặt hần, và em đang sợ chết khiếp ! Với lại, em

chán anh hỏi cung lắm rồi, chết tiệt ! Không phải em là kẻ tình nghi đấy chứ ?

Cô bỏ ra khỏi phòng và đóng sầm cánh cửa, Alexandre ngồi phịch xuống ghế.

- Rất có thể là có, anh thì thăm.

Một mình trong phòng, cô đơn trong bóng tối, cô khóc. Ngồi trên giường, ôm chặt một chiếc gối, cô đứng đưa người từ trước ra sau.

Anh đã bỏ rơi mình. Và kẻ kia sẽ đến. Quay trở lại. Lần nữa và lần nữa. Để kết liễu mình.

Cloé nghĩ đến khẩu súng đang nằm trong tủ ở phòng bếp. Đặt nó lên bàn đầu giường, ngay trước khi ngủ. Mặc dù cô sẽ không ngủ. Mặc dù vẫn còn thuốc ngủ...

Nhưng như thế, mình thậm chí sẽ không nghe thấy hần bước vào, có thể sẽ đánh thức mình khi cúi xuống. Tay cầm một lưỡi dao.

Những tiếng nước nở của cô càng dữ dội hơn. Cô tiếp tục đứng đưa người, như một chiếc máy đếm nhịp bị rối loạn.

Alexandre đã bỏ đi, không nói lời nào. Kể cả lời từ biệt.

- Rốt cuộc, cả anh ấy cũng tin là mình điên ! Rũ bỏ nhanh thật !

Giọng cô âm vang kì lạ trong phòng. Trong khoảng trống bao quanh cô, hấp thụ cô. Ngốn ngấu cô.

Rồi đột nhiên, tiếng động ở cửa ra vào khiến cô tê liệt. Cô ngừng khóc, ngừng thở, ngừng cử động. Gần như ngừng sống.

Tiếng bước chân trong hành lang.

Lẽ ra cô nên chạy trốn. Nhảy qua cửa sổ, vòng qua nhà và chạy ra phố.

Tuy nhiên, cô vẫn ngồi sững trên giường. Chờ đến giờ bị kết liễu.

Cánh cửa phòng ngủ mở ra, kêu cọt két ghê rợn, cô ra sức ôm chặt chiếc gối. Sự bảo vệ mỏng manh.

Khi bóng người hiện ra trong khung cửa, máu cô đông lại trong huyết mạch.

- Em ngủ à ?

Nhận ra giọng Alexandre, Cloé từ cõi chết trở về.

- Không, cô thì thăm.

Gomez quờ tay để tìm công tắc, Cloé nhắm mắt lại. Khi cô mở mắt ra, viên cảnh sát đang nhìn cô với vẻ vừa dịu dàng vừa giận dữ. Cô lau mặt, lại bắt đầu dùng đưa từ trước ra sau.

- Em cứ tưởng là hân.

Alexandre quỳ một gối xuống đệm, vuốt tóc cô sang hai bên rồi vuốt ve khuôn mặt cô.

- Em phải tin anh, Cloé ạ, anh nói.

- Anh đã ở đâu ? Cô rên rỉ.

- Anh bị căng thẳng. Anh sợ mình sẽ nổi khùng, nên muốn ra ngoài hít thở một chút.

Một cơn rùng mình giá lạnh lướt qua người Cloé.

- Bây giờ anh đã ổn hơn chưa ?

Cô nói giống như một cô bé phạm lỗi, anh cảm thấy những kháng cự cuối cùng sụp đổ.

Có thể đúng là cô bị bệnh. Thậm chí là nguy hiểm. Tuy nhiên, anh không thể rời xa cô. Anh nằm xuống tấm chăn, nhẹ nhàng kéo cô đổ xuống người anh.

Chương 54

- Chào bác sĩ tôi là thiếu tá Gomez... chị còn nhớ tôi không ?

- Tất nhiên, bác sĩ tâm thần trả lời.

- Chị có thể dành cho tôi vài phút được không ? Tôi có một hai điều muốn nhờ chị làm rõ.

- Anh nói đi.

- Cảm ơn chị... Chả là tôi muốn biết một bệnh nhân có thể bị ảo giác khi phát bệnh hoang tưởng không.

- Ảo giác ? bác sĩ Murat ngạc nhiên.

- Vâng, chẳng hạn như nhìn thấy những người không hề có thật.

- Không thể nào. Trong thời kì đó, sẽ không có ảo giác cả về hình ảnh và âm thanh, chỉ có thực tế bị biến dạng. Nếu có ảo giác, thì đó là hoang tưởng tâm thần.

- A... Thế sự khác nhau là gì ? Viên cảnh sát lúng túng.

- Chẳng có liên quan gì cả. Ảo giác hoang tưởng là một hội chứng mà ta thường gặp trong tâm thần phân liệt

- Làm ơn giải thích thật ngắn gọn giúp tôi.

- Thật ngắn gọn thì không dễ đâu !

- Thế thì ngắn gọn vậy !

- Nói một cách đơn giản, người bị ảo giác hoang tưởng không hề có logic, rất bừa bãi. Nói một cách hơi bình dân, thì nghĩa là anh ta suy nghĩ theo mọi hướng ! Hôm nay, bệnh nhân sẽ tưởng mình bị người ngoài trái đất hành hình, hôm sau, anh ta rất có thể tự coi mình là Chúa Jesus. Đó gọi là ảo giác... Hình ảnh, âm thanh, khứu giác và thậm chí cả vị giác. Trong khi đối với một bệnh nhân tâm thần hoang tưởng - nhưng không phải tâm thần phân liệt - tình trạng hoang tưởng rất có tổ chức và luôn tuân theo một logic nhất định. Nó chỉ liên quan đến cơ chế diễn giải, chứ không liên quan đến cơ chế ảo giác. Tôi nói đơn giản thế, để anh có thể hình dung ra đôi chút.

Trước sự im lặng dò hỏi của người đối thoại, bác sĩ kiên nhẫn nói tiếp:

- Nếu anh muốn, người tâm thần sẽ xoay quanh vấn những sự việc đó. Anh ta sẽ biến đổi thực tế, diễn giải nó theo cách để nó đáp ứng với ảo giác của chính mình. Để nó hoàn toàn trùng khớp với giả thuyết của anh ta về cạm bẫy.

- Chị có thể cho tôi một ví dụ được không ?

- Được... một ví dụ hết sức đơn giản: nếu người bệnh tâm thần hoang tưởng tin rằng mình bị người nào đó bám theo và anh ta bị nổ lốp xe trên đường, anh ta sẽ tin chắc là chính kẻ đuổi theo đó đã thả đinh trên lối đi. Anh có hiểu tôi muốn nói gì không ?

- Có, tôi hiểu, Alexandre lên tiếng. Mỗi sự cố hàng ngày sẽ trở thành một hành động ác ý của kẻ thù.

- Chính xác ! Nếu máy giặt bị hỏng, đó là lỗi của kẻ mà người đó coi là kẻ thù. Một sự phá hoại ! Nếu con chó của anh ta chết vì bị suy tim, cũng thế... Một ví dụ khác: nếu người bị bệnh tâm thần hoang tưởng tin rằng mình đang bị những thế lực ngầm theo dõi và anh ta nhìn thấy một du khách đeo máy ảnh trên vỉa hè, anh ta sẽ tin chắc rằng đó là một điệp viên bí mật cải trang thành du khách, và đang theo dõi anh ta.

- Tôi hiểu rồi, Alexandre nói.

- Nhưng không hề có ảo giác. Cũng không nói dối.

- Chỉ là một cách diễn giải sai khác về thực tế, Alexandre tiếp lời. Người tâm thần phân liệt nhìn thấy những người ngoài trái đất, mặc dù họ không hề tồn tại, trong khi đó người tâm thần hoang tưởng nhìn thấy một du khách thật sự nhưng cho đó là một điệp viên bí mật

- Đúng như thế, thiếu tá ạ.

- Cảm ơn bác sĩ, chị đã giúp tôi rất nhiều. Và... Liệu chị có đồng ý khám thử cho một người không ? Gặp một người và sau đó cho tôi biết ý kiến của chị ?

- Thế này... người đó có thể hẹn khám, tôi sẽ tiếp. Tuy nhiên, tôi không thể báo cáo lại với anh về cuộc gặp đó, thiếu tá ! Tôi bị ràng buộc bởi bí mật nghề nghiệp, tôi xin nhắc để anh nhớ.

- Tất nhiên, nhưng..

- Không có nhưng.. Tôi không thể làm việc đó, trừ khi một thẩm phán yêu cầu tôi đưa ý kiến chuyên gia, tất nhiên.

- OK, cảm ơn chị đã giúp, bác sĩ ạ.

- Không có gì. Chúc anh một ngày tốt lành, thiếu tá ạ... À, một điều cuối cùng: tôi không biết chính xác anh cảm thấy thế nào, nhưng dù sao cũng nên biết rằng các bệnh nhân tâm thần hoang tưởng trong thời kỳ phát bệnh rất có khả năng thuyết phục. Nhìn chung, giả thuyết của họ có vẻ rất logic, đến nỗi những người xung quanh sẽ thấy nó đáng tin.

- Được rồi... Còn gì nữa không ?

- Họ có thể trở nên nguy hiểm. Thậm chí vô cùng nguy hiểm. Bệnh nhân tâm thần hoang tưởng nếu không được điều trị bằng thuốc an thần, thậm chí không được giam giữ, có thể chuyển sang hành động.

- Chuyển sang hành động ? Alexandre ngờ nghệch nhắc lại.
- Đúng thế. Bệnh nhân có thể tìm cách tự sát để thoát khỏi khổ hình của mình. Nhưng anh ta cũng có thể gây hại về thân thể cho người mà anh ta cho là phải chịu trách nhiệm về nỗi bất hạnh của mình. Nói cách khác, cố gắng giết người đó.

Tiếp theo lời cảnh báo là khoảng im lặng nặng nề.

- Cảm ơn bác sĩ về lời khuyên.

Nước luôn có màu sắc của bầu trời.

Bởi vì nước không hề có màu sắc. Trừ khi người ta nhuộm màu cho nó.

Alexandre có cảm giác chạm đáy. Cảm giác như mắt anh nhìn sâu đến tận ruột gan lầy bùn và tối tăm của dòng sông Marne. Đến tận sự xấu xa nội tại trong từng sự việc, từng sinh vật, từng ý nghĩ.

Tại sao ánh mắt anh luôn nhìn thấu sự kinh khủng đó ? Tại sao anh không bao giờ nổi trên bề mặt của sự việc ?

Ngồi trên một chiếc ghế dài, anh hút hết điều này đến điều khác. Bệnh ung thư cũng không đủ nhanh đối với anh. Thậm chí còn không chắc chắn. Anh phải có những giải pháp nhanh chóng hơn. Và ít đau đớn hơn.

Anh không biết nữa.

Phải chăng Cloé bị bệnh. Có thể là điên loạn.

Hay phải chăng cô nói đúng, Quentin đang giết cô.

Quentin hoặc một người khác. Y tá tâm thần trong vùng Paris này hẳn phải có đến vài trăm.

Không, thật sự, anh không biết nữa. Anh không phải là chuyên gia tâm thần, chỉ là một cảnh sát sắp bị sa thải, sắp chết. Bất lực và lỗi thời.

Anh chỉ biết anh muốn giúp đỡ Cloé. Muốn cứu vớt cô, khỏi những con quỷ trong chính người cô, hoặc khỏi một mối nguy hiểm thật sự.

Muốn cứu vớt cô, nhưng tại sao ?

Cô ấy có ý nghĩa gì đối với mình ? Thậm chí mình còn không biết cô ấy là ai. Cô ấy là gì.

Bỏ mặc cô ấy chẳng ? Rồi sau đó ?

Sau đó, bỏ mặc chính mình. Buông tay.

Mặt nước màu xám, giống như bầu trời hôm nay. Giống như những ý nghĩ của anh hôm nay. Hôm qua, hôm kia... Như cái ngày anh gặp Cloé cũng ở nơi này. Đúng vào lúc này, khi cô gọi lên điều gì đó trong anh. Khi anh nhìn thấy nỗi đau khổ của cô và biến nó thành của mình.

Lẽ ra ngày hôm đó, anh đã có thể gieo mình xuống sông. Nhưng Cloé đã cắt ngang con đường của anh.

Thế nên, anh vẫn còn ở đây.

Anh lại chậm rãi đi cạnh mép nước. Tiếng chuông điện thoại kéo anh ra khỏi dòng suy tưởng đau đớn. Anh nhận ra số của đại úy Villard.

- Chào anh bạn.

- Tôi có các thông tin mà anh đã hỏi đây, viên đại úy thông báo. Nói đi !

- Gã Quentin Barthelemy của anh sống ở Créteil, tôi sẽ gửi địa chỉ chính xác qua tin nhắn cho anh... Gã là y tá tại bệnh viện tâm thần Villejuif. Độc thân, không con cái.

Gomez từng lại.

- Độc thân không con cái, cậu chắc chứ ?

- Ờ. Ngoài ra, không hồ sơ lưu... gã sạch sẽ.

- OK, cảm ơn cậu.

- Không có gì, Alex ạ. Anh muốn gì ở gã này ?

- Không gì hết, cậu đừng lo.

- Khi nào anh quay lại ?

- Không biết. Hỏi ông sếp đáng kính của chúng ta xem !

- Tôi sẽ không quên... Mà anh thế nào rồi ?

- Tôi vẫn thế. Thế nào thì tôi cũng không rõ lắm. Hẹn gặp lại cậu. Và cảm ơn lần nữa.

Alexandre gác máy, ngược mắt lên trời.

Quentin Barthelemy không phải là một người chồng tốt, cũng chẳng phải là người cha tốt. Điều đó không biến gã thành một kẻ sát nhân. Chỉ là một kẻ nói dối siêu đẳng. Và không nghi ngờ gì nữa, một kẻ bỉ ổi thực sự.

- Thế nào rồi, nhà vô địch ?

Mắt Laval vẫn nhắm nghiền. Mặt anh khá thư thái khi Gomez đặt lên trán anh một cái hôn.

- Tôi đang rất tệ, Alexandre thì thầm. Tôi không còn biết mình đang ở đâu nữa...

Âm thanh đều đặn của chiếc máy thể hiện lại nhịp tim của viên thiếu úy một cách lỗ mãng. Trái tim đó vẫn kháng cự, không chịu từ bỏ.

Alexandre ngấm nghĩa anh một lúc, ru theo nhịp đập đều đều. Anh đưa tay lại gần tay Cậu Nhóc, cuối cùng nắm lấy nó trong tay mình.

Rồi anh bắt đầu nói khe khẽ. Kể cho Laval nghe về cuộc điều tra, những nghi ngờ, những yếu đuối.

Tình yêu mới chớm của anh với Cloé. Tình yêu mà anh không biết phải làm gì với nó. Giống như lần giết mình cuối cùng, gần như một trận chiến danh dự.

Anh kể với Cậu Nhóc cô đẹp đến thế nào. Cô mạnh mẽ đến thế nào. Và cô đang bị nguy hiểm đến thế nào.

- Cậu sẽ thích cô ấy, nhóc ạ... Tôi tin chắc như thế. Phải hiểu cô ấy, tất nhiên, nhưng... mặc dù cô ấy có tính cách khó chịu và hơi tự tin quá, tôi nghĩ là cậu sẽ thích. Cô ấy có vẻ cao ngạo và khinh người, nhưng đó chỉ là cái vỏ ngụy trang, cậu biết đấy. Thật ra, tôi tin là cô ấy đã đau khổ nhiều đến nỗi tự tạo cho mình cái vỏ đó, để sống sót sau tai nạn của em gái. Nhìn xem tôi mạnh mẽ thế nào !

Sau khi im lặng một lúc lâu, Alexandre bắt đầu nhắc đến Sophie. Nước mắt nhạt nhòa, thậm chí anh còn không nhận thấy. Chính lúc đó, bàn tay Laval nắm lấy tay anh, với một sức mạnh không ngờ. Alexandre mỉm cười, hơi ngơ ngác.

- Cậu nghe thấy tôi nói sao ? Tôi tin chắc là cậu nghe thấy tôi, đồ khốn ! Thế nào, sao cậu không mở mắt ra ? Cậu không muốn nhìn mặt tôi, đúng không ? Cậu đứng đấy, nhìn xem. Sau những gì tôi đã làm với cậu... Hoặc cũng có thể là cậu không muốn nhìn thế giới này nữa. Nhưng ở đây cũng có những điều thú vị, cậu nhớ lại đi...

Bàn tay Laval lại trở lại là một miếng thịt bất động. Tuy nhiên, Alexandre vẫn tiếp tục mỉm cười.

Anh lấy cuốn sổ trên chiếc bàn đầu giường, cầm bút và viết kín hai trang giấy.

Rồi anh lại hôn Cậu Nhóc. Như anh sẽ làm với con trai mình.

Hai phút sau, anh đã vào trong xe. Với một nghị lực mới. Có thể Laval đã truyền nghị lực của cậu cho anh chăng ?

Anh phải tìm hiểu xem Quentin có phải là người anh cần theo dõi không. Chiến lược sẽ rất đơn giản, dù con sói ra khỏi rừng. Để làm được việc đó, chỉ có một giải pháp: giữ khoảng cách với Cloé để Cái Bóng tin rằng cô không được bảo vệ.

Để cho Quentin Barthelemy tự do hành động. Hoặc Bertrand. Không quan trọng.

Không chơi trò vệ sĩ nữa, mà quan sát từ xa. Chỉ có nguy cơ Cloé không đồng ý. Thậm chí cô có nguy cơ chết vì điều đó.

Anh đang nghĩ đến cách tốt nhất để biến kế hoạch thành hành động thì chuông điện thoại lại reo.

- Chào Alex, Maillard đây.

Một hồ băng ngăn cách họ. Mỗi người ở một bên bờ. Vậy mà họ đã từng là bạn bè, trước đây.

Khi mà Laval vẫn còn cả hai chân.

- Chờ chút, tôi đỗ xe đã...

Alexandre dừng xe cạnh vỉa hè, ngắt động cơ.

- Cậu mới thăm Cậu Nhóc à ? Viên cảnh sát trưởng mở đầu.

- Tôi vừa từ bệnh viện ra, Gomez tiết lộ. Cậu ấy đã nắm tay tôi. Cậu ấy có một vài phản ứng, tôi nghĩ đó là một dấu hiệu tốt.

- Thế thì tốt, viên cảnh sát trưởng thì thầm. Thế thì tốt...

- Anh gọi tôi không phải là để hỏi thăm tin tức về Laval, đúng không ?

- Không. Thật ra, Couturier muốn gặp cậu. Ông ta sẽ triệu tập cậu.

Couturier. Đại úy ở IGPN, phụ trách việc điều tra nội bộ về tên khốn Tomor Bashkim.

- Và tôi muốn báo trước cho cậu, Maillard nói tiếp.

- Cảm ơn, anh tốt quá.

- Sáng nay tôi đã nói chuyện với ông ta... Mọi chuyện hiện không được tốt đối với cậu.

- Thật sao ? Gomez cười gằn.

- Bởi vì Laval không tỉnh lại và cậu đang sắp hết thời gian nghỉ phép, ông ta...

Maillard tìm từ ngữ thích hợp, Alexandre quyết định giúp một tay.

- Ông ta sẽ đình chỉ công việc của tôi, đúng không ?

- Đúng.

Gomez chịu trận, anh im lặng. Biết trước rằng việc đó sẽ xảy ra, nhưng anh vẫn đau đớn khi nghe nói đến.

- Anh đã nói gì ? Cuối cùng anh hỏi.

- Thế cậu muốn tôi nói gì ? Viên cảnh sát trưởng thở dài. Đây là đình chỉ tạm thời, cho đến khi vụ điều tra kết thúc.

- Họ sắp đuổi tôi và anh biết rõ điều đó. Họ đã quên tất cả những gì tôi làm trước đây, đúng không ?

- Nghe này, Alex, tôi vẫn luôn ủng hộ cậu. Nhưng trong chuyện này, đảm bảo với cậu là tôi không thể làm gì được.

- Còn tôi, tôi tin chắc là anh không muốn làm gì, viên thiếu tá đáp trả. Tôi tin là anh đã bỏ rơi tôi. Thậm chí tôi còn tin rằng anh đã nói với họ là tôi đang âm thầm điều tra ! Tôi tin là anh đã vứt bỏ tôi.

- Đừng có nói những điều ngu ngốc đó ! Maillard gầm lên. Cậu điên rồi. Tôi đã làm tất cả những gì có thể !

- Vâng, tôi hình dung ra rồi ! Nhưng anh đừng lo, tôi sẽ ngoan ngoãn trả lại súng và thẻ, không gây chuyện. Tôi sẽ không gây cho anh bất cứ vấn đề gì ! Anh có thể ngủ ngon, anh bạn ạ.

- Alex, đừng nói thế...

Maillard không kịp nói hết câu, Alexandre vừa dập máy.

Anh đâm vào tay lái, úp trán vào hai bàn tay.

Mọi chuyện đều logic. Mình đã sai lầm, mình phải trả giá. Mình phải trả giá cho Cậu Nhóc, lúc này đang nằm bẹp trên giường bệnh và có thể sẽ chẳng bao giờ còn nhìn thấy bầu trời.

Alexandre liền khởi động xe và nuốt nỗi căm hờn vào trong.

Liệu anh có cảm thấy bớt tội lỗi khi bị trừng phạt không ? Thật tầm phào ! Dù người ta có cắt của anh một chân, anh cũng sẽ tiếp tục cảm thấy tội lỗi. Điều duy nhất có thể làm dịu gánh nặng khủng khiếp đó là nụ cười của Cậu Nhóc. Những lời xin lỗi.

Gomez hạ cửa kính và hít một hơi thật sâu, có gắng tập trung vào việc điều tra. Vụ cuối cùng trong sự nghiệp của anh, anh biết thế.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của anh lại đổ chuông. Anh nhắc máy sau khi biết rằng không phải Maillard gọi.

- Vâng ?

- Alexandre ? Quentin Barthelemy đây.

Mạch Gomez đập nhanh hơn một mức.

- Chào Quentin... Có chuyện gì thế ?

- Tôi đã suy nghĩ rất nhiều từ sau khi gặp cậu hôm qua. Và tôi rất muốn chúng ta gặp nhau.

Gomez phải mất đến ba giây để trả lời, nhưng Quentin đã tiếp lời luôn:

- Tôi đã nói chuyện về trường hợp của Cloé với một chuyên gia rất giỏi, và tôi nghĩ có thể giúp được cậu... Cậu có rảnh không ?

- Ờ... Cậu muốn tôi đến Villejuif ?

- Không, hôm nay tôi không đi làm. Tôi sẽ đến nhà cậu nếu cậu cho tôi địa chỉ.

Gomez lại lưỡng lự. Nhưng kể cả Quentin và Cái Bóng có là một, anh cũng không có nguy cơ gì lớn. Nói cho cùng, gã khốn đó chỉ là một thằng hèn, chỉ có khả năng khủng bố phụ nữ mà thôi.

- Tôi ở số 156 đại lộ Clemenceau, Maisons.

- Tốt quá, tôi sẽ tìm được. Khoảng một tiếng nữa, được không ?

- Tuyệt vời. Hẹn lát nữa gặp lại, Alexandre kết luận.

Hoặc gã này là một người chuyên nghiệp thực sự muốn giúp đỡ Cloé, hoặc rốt cuộc con sói đã quyết định tự mình ra khỏi rừng. Thật dễ hiểu tại sao: tiếp tục tẩy não viên cảnh sát, tiếp tục sử dụng anh để chống lại Cloé. Để người cuối cùng bảo vệ cô cũng tin rằng cô bị điên và thôi không trông chừng cô nữa. Một chiến thuật tâm thường.

Với điều kiện gã đúng là thủ phạm.

Nhưng thủ phạm về tội gì ? Dưới mắt pháp luật, chẳng có gì để bỏ tù gã. Thậm chí chẳng có gì để điều tra về gã.

Hắn đã đội một chiếc mũ trùm và bám theo Cloé. Hắn đã đeo kính đen và làm cô ấy sợ, thừa ngài thẩm phán.

Làm thế nào để chứng minh là gã đã vào nhà cô ? Đã đánh thuốc mê và cởi quần áo cô giữa rừng ? Đã biến cuộc sống của cô thành ác mộng ?

Sau lần gặp này, Barthelemy sẽ thấy mình bỏ mặc Cloé là logic. Gã sẽ cảm thấy tin tưởng và chuyển sang tốc độ cao hơn.

Cái bấy vô cùng hoàn hảo.

Trên đường đi, Alexandre bấm số của Cloé. Anh chỉ gặp trả lời tự động.

- Chào người đẹp, Alex đây. Anh chỉ muốn hỏi xem em thế nào... Thôi, hẹn tối gặp lại, hôn em. Anh hôn em thật lâu.

Anh gác máy, ném chiếc điện thoại sang ghế bên cạnh và tăng tốc. Anh đã muốn nói với cô: Anh yêu em. Điều đó khiến anh ngạc nhiên. Và chắc là anh đã để lộ cảm xúc của mình qua cách nói Hôn em..

Đại lộ Clemenceau, Gomez thấy Barthelemy đã đang đứng chờ dưới nhà. Anh đỗ chiếc Peugeot, bình tĩnh đến bên viên y tá.

- Tôi đến hơi sớm, Quentin nhận lỗi và bắt tay anh.

- Không vấn đề gì.

Viên thiếu tá gõ mặt mã, vẫn cẩn thận đứng che bàn phím, rồi đẩy cánh cửa tòa chung cư.

- Tôi ở tầng hai, anh nói thêm và bước vào cầu thang. Thế nào, cậu có nhiều điều thú vị dành cho tôi sao ?

- Đúng, tôi nghĩ thế.

Đến tầng hai, Gomez mở cửa căn hộ, bước vào trước.

- Đừng quan tâm nhé, nhà bừa bộn quá.

- Đừng lo... Cậu sống một mình à ?

- Không, Alexandre nói dối. Nhưng vợ tôi cũng không gọn gàng hơn tôi

!

- Gọn gàng là bản năng bảo thủ.

- Cậu định phân tích tâm lý tôi à ?

Quentin bật cười, treo áo khoác ở cửa.

- Tôi không có khả năng đó ! Tôi chỉ là y tá, không phải bác sĩ tâm thần.
- Thế càng tốt. Cậu uống gì không ?
- Một cốc cà phê, nếu cậu có. Cảm ơn nhé.
- Ngồi đi, tôi quay lại ngay, Alexandre đề nghị và đi vào bếp.

Quentin nhân dịp chủ nhà vắng mặt để quan sát kỹ xung quanh. Căn phòng khách chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng, được trang trí một cách hà tiện.

Buồn muốn chết.

Có thể nói gần như không có ai sống ở đây. Hoặc chỉ là một bóng ma.

- Vợ cậu đi làm à ? Anh ta cất giọng hỏi.

Bàn tay Alexandre co rút lại trên gói cà phê, anh đánh đổ một nửa ra bên ngoài chiếc phin.

- Đúng thế. Ở tòa công chứng.
- À... Hay đấy, nhỉ !
- Còn vợ cậu ? viên cảnh sát hỏi và quay trở lại phòng khách.
- Tôi sẽ tâm sự với cậu một chuyện, Quentin mỉm cười, tôi không có vợ.

Gomez giả vờ ngạc nhiên tột độ. Mà thực ra, anh có ngạc nhiên. Vì Barthélemy tuyên bố sự thật một cách hoàn toàn thoải mái. Càng lúc anh càng nghi ngờ gã là tội phạm, nhưng vẫn phòng thủ. Ngoài ra, trái với thói quen, anh đã không bỏ vũ khí từ lúc về nhà.

- Cloé kể với tôi là...

- Tôi biết. Thật ra, tôi đã khiến Carole tin như thế, nhưng không đúng. Cậu sẽ giữ kín chuyện này, đúng không ?

- Chuyện đó không liên quan đến tôi, Alexandre đáp và nhún vai.

- Tôi biết là tôi sẽ không sống cả đời với Carole, thế nên, với lời nói dối nhỏ nhất đó, tôi sẽ giữ được khoảng cách với cô ấy và tránh cho cô ấy khỏi vẽ ra những ý tưởng về một tương lai chung.

- Dù sao, như thế cũng thật tệ ! viên cảnh sát nhận xét.
- Hẳn là thế. Nhưng phụ nữ phức tạp lắm...

Quentin ngồi trên ghế dài, Alexandre vào bếp lấy cà phê rồi ngồi xuống chiếc ghế pho tô, ngay trước mặt anh ta.

- Được rồi, hãy nói với tôi về Cloé đi, viên thiếu tá trở lại câu chuyện.
- Tôi đã nói chuyện với tiến sĩ điều hành UMD. Cậu biết đấy, ông ấy là một chuyên gia giỏi... Tôi đã miêu tả những triệu chứng mà Cloé đang chịu đựng, và ông ấy đã khẳng định lại những điều tôi đang nghĩ. Theo ông ấy, Cloé đang ở trong giai đoạn hoang tưởng tâm thần.

Alexandre châm một liều thuốc, mời Barthelemy một liều nhưng anh ta từ chối.

- Ông ấy cũng kể đã từng nghe đồng nghiệp nói đến một trường hợp gần như giống hệt, một cô gái làm việc ở thành phố.
- Thật sao ? Gomez ngạc nhiên.
- Người phụ nữ đó tin là mình bị một người đàn ông bám theo... Cô ấy là thu ngân ở một siêu thị, tôi nghĩ thế.

Gomez suýt đánh rơi liều thuốc nhưng cố giữ vẻ mặt bình thản.

- Thế rồi sao ?
- Thế rồi, mọi chuyện kết thúc bằng một vụ tự sát, viên y tá nói tiếp và đưa cốc cà phê lên môi. Nhảy qua cửa sổ.

Thằng khốn này không sợ gì cả. Thậm chí hắn còn tự cho phép mình khiêu khích anh.

Hoặc giả là anh ta trong trắng như một con cừu mới sinh.

- Tôi không tin là Cloé muốn lao mình xuống khoảng không, Alexandre đáp trả.

- Những vụ tự sát thường xảy ra không báo trước.

Alexandre nhìn thẳng vào mắt viên y tá, tìm hiểu xem anh ta đang chơi trò gì.

- Tôi đã mang cho anh tài liệu tham khảo về chủ đề này, Quentin nói tiếp và đứng dậy. Đọc sẽ hơi dài, nhưng tôi tin là nó sẽ giúp anh hiểu được nhiều điều về bệnh tâm thần hoang tưởng.

- Tuyệt vời ! Gomez cười gằn. Tôi vẫn luôn muốn nhồi nhét vào đầu những cuốn sách về tâm thần học ! Cậu có thể tóm tắt giúp tôi được không ?

Quentin quay ra phía cửa, nơi anh ta để chiếc túi xách.

- Tôi tin chắc là cậu sẽ đọc say sưa ! Anh ta vừa nói vừa cười.

Gomez mỉm cười và uống nốt cốc cà phê. Khi quay nhìn sang phía cửa sổ, anh nhìn thấy bóng một người đàn ông, đứng sau lưng anh. Đang cầm thứ gì đó bằng hai tay và giơ lên trần nhà.

Anh cảm thấy một luồng run rẩy kì lạ chạy dọc sống lưng. Một giây trôi qua, tưởng như vĩnh viễn.

Trong giây đó, Gomez không làm gì hết.

Trong giây đó, Quentin lấy đà.

Rồi Alexandre bật dậy, quay lại và nhận cú đập vào giữa thái dương.

Không một tiếng kêu, anh ngã ra sau và gục xuống ghế dài.

Cú sốc dữ dội, anh có cảm giác hộp sọ vừa bị chẻ làm đôi.

Anh muốn lấy súng ra, nhưng một bàn chân đã chặn lên cánh tay anh, đóng đinh anh xuống đất. Anh rên lên, yếu ớt, cảm thấy những tia nhận thức cuối cùng lịm tắt.

Chương 55

- Có ai không ?

Xé rách âm thanh ong ong liên tục, giọng nói đó dường như từ rất xa vọng đến. Gần như từ thiên đường.

- Thiếu tá ?... Cậu nghe tôi nói không ?

Gomez nhấp nháy mắt nhiều lần liên tục. Một khuôn mặt hiện ra từ cõi hư vô. Với nụ cười trấn an.

Tuy nhiên, anh muốn nhắm mắt lại hơn. Thêm một chút nữa.. Cảm giác nhẹ nhõm, sự từ bỏ ngọt ngào.

Mặc dù cảm thấy kì lạ là vẫn nhận thức được, anh tưởng mình đã chết.

Một bàn tay lay mạnh người anh, anh nhận được một cái tát.

- Thôi nào, anh bạn, tỉnh dậy thôi ! Tôi không chỉ có mỗi việc này để làm đâu... !

Quentin ngồi trên một chiếc ghế, ở hướng tối tệ. Đặt càm lên tay vịn, gã tiếp tục cười với anh.

- Ổn rồi, cậu đã quay trở lại với chúng tôi rồi à, anh bạn ?

Gomez cố gắng trỗi lên. Vài giây sau, anh nhận ra anh đang ở nhà mình.

- Hi vọng cậu không đau đầu quá chứ ?

- Có chuyện gì... ?

Miệng anh là một sa mạc nứt nẻ, lởm chởm đầy xương rồng. Đầu anh, một chiếc khí cầu đang rơi tự do, theo hình xoắn ốc. Chẳng mấy mà nổ tung.

Và anh có cảm giác khó chịu như đã nốc cạn cả một chai whisky.

- Cậu không nhớ à ?

Gomez cũng ngồi trên một chiếc ghế, hai cẳng tay bị còng ra sau lưng. Anh nhớ lại là đã nhận một cú đập, nhớ đến cơn đau, rồi cú ngã.

Trước mặt anh, Barthelemy đang nghịch khẩu Sig-Sauer.

Mặc dù ý nghĩ còn chưa được sáng suốt, cuối cùng viên thiếu tá cũng nhận ra là anh đang ở trong tình thế khó khăn.

- Cậu gặp rắc rối thật sự rồi, Alex ! Quentin khẳng định. Nhưng nhìn chung, đó là điều xảy ra với những kẻ quá tò mò. Và không đủ ranh mãnh... Hoặc cả hai, giống như cậu. Có những kẻ hội đủ cả hai điều đó, hả ?

Gomez muốn im lặng, trong lúc này. Việc cần ưu tiên là phải lấy lại sức. Bởi vì anh không chết, nên đột nhiên anh muốn sống. Hơn hết thảy.

Nhưng trước hết, anh muốn tâm trí hồi phục hoàn toàn. Xé rách lớp mây mù đang bao bọc đầu óc anh.

Anh thử động đậy ngón tay, nhưng gần như không làm được. Như thể anh đang bị một loại ma túy mạnh chi phối. Kể cả đôi mắt anh cũng phải chật vật lắm mới nhìn thẳng được vào kẻ thù.

- Được rồi, hai chúng ta sẽ trò chuyện đôi chút. Nếu cậu đồng ý, đương nhiên...

Viên cảnh sát gầm gừ vì đau đớn.

- Tốt lắm ! gã y tá chế nhạo. Tôi biết là cậu sẵn sàng trò chuyện mà.

Hắn đi vài bước, vẫn giữ khẩu súng bán tự động trong tay.

- Nếu cậu có ý định gào lên, tôi sẽ bịt miệng cậu ! gã nói thêm và chìa ra một cuộn băng dính. Nhưng tôi sẽ ngạc nhiên nếu cậu làm được việc đó, với liều thuốc mà tôi đã tiêm cho cậu !

Hóa ra là thế. Thằng khốn này đã đánh thuốc mình !

Quentin vung vẩy một chiếc kim tiêm trước mắt anh.

- Một chất rất hiệu quả để biến những kẻ bướng bỉnh nhất thành cừ non, gã giải thích. Và cậu biết gì không ? Một loại phân tử không để lại bất cứ dấu vết gì trong cơ thể. Điều đó có nghĩa là nếu giải phẫu cậu trong những ngày tới, họ sẽ chẳng tìm thấy gì hết !

Barthelemy hớn hở, Gomez cảm thấy nỗi sợ nẩy mầm trong ruột gan anh. Hẳn là vì anh đang tưởng tượng ra mình nằm trên chiếc bàn inox của bác sĩ pháp y. Nào đặt một bên, bên kia là gan.

Đột nhiên, cái chết không còn hoàn toàn lãng mạn và hấp dẫn nữa. Chỉ còn là hèn hạ và bẩn thỉu.

Một tảng thịt lạnh lẽo trên bàn của một gã đồ tể.

- Và bởi vì các bác sĩ pháp y luôn luôn quá tải, tôi sẽ ngạc nhiên nếu họ mổ phanh cậu trước bốn mươi tám tiếng. Cậu nghĩ thế nào, Alex ?

- Tao nghĩ rằng... rằng... mà là... một... một...

Thậm chí Gomez còn không thể nói hai từ liền lúc.

- Một gì ? Quentin đùa giỡn. Một thiên tài ? Tôi không muốn cậu nói thế đâu, anh bạn ạ !

Viên cảnh sát tập trung đến mức tối đa. Anh phải lấy lại sự minh mẫn và sử dụng được chân tay. Anh không chấp nhận để mình đổ máu mà không phản ứng. Không chịu chết theo cách này.

Đáng thương.

- Một thằng khốn nạn, cuối cùng anh cũng nói được.

- Cậu nên lịch sự, OK ?

- Thứ này sẽ... giết... tao ?

- Ma túy ư ? Không, yên tâm đi ! Mũi tiêm đó chỉ là để giữ cậu ngồi yên. Chính tôi sẽ giết cậu.

Alexandre nhắm mắt lại. Nhưng mọi thứ vẫn tiếp tục rập rình. Bởi vì càng lúc anh càng khó cử động. Như thể gã khốn kiếp đó đã đổ lên anh một lớp xi măng giờ nó đang cứng trên người anh.

Kinh hoàng.

Phải trụ vững. Nếu thứ ma túy này biến mất khỏi cơ thể nhanh như thế, thì hẳn tác dụng của nó cũng chỉ là tạm thời.

Trụ vững, càng lâu càng tốt.

- Cậu thấy đấy, Alexandre, tôi rất quý cậu. Tôi thấy cậu... Nói thế nào nhỉ ?... Dễ mến. Và khiến người khác cảm động. Đúng, đúng thế, tôi thấy cậu khiến tôi cảm động.

- Tốt thôi, một giọng nói trầm ấm, như vang lên từ dưới đáy mồ.

- À, tôi thấy là cậu đã nói lại được, tốt rồi. Nhưng tôi thích nói một mình ! Thế nên đừng có cố gắng trả lời tôi.

Quentin đặt hai bàn tay đeo găng lên vai Alexandre và cúi xuống. Trán họ gần như chạm vào nhau.

- Thậm chí tôi sẽ nói: cảm miệng lại ! hử thì thầm. Hiểu không ?

Hắn đứng thẳng dậy, Gomez lại hít thở được. Chạm đến nỗi anh có cảm giác mình sắp ngủ thiếp đi. Anh liền cắn vào lưỡi, cho đến bật máu.

- Tôi đang nói gì nhỉ ? Kẻ tra tấn anh tiếp tục. À đúng rồi, tôi thấy cậu khiến tôi cảm động. Nhưng quá tò mò... Cậu thấy không, tôi hiểu đấy, anh bạn ạ. Tôi hiểu tại sao cậu đã đổ gục trước cô nàng đó. Vào địa vị của cậu, không phải gã trai nào cũng chú ý đầu vào... Nhưng vấn đề ở chỗ giành vợ của một người khác là rất xấu. Rất xấu. Chưa bao giờ có ai nói với cậu sao ? Thậm chí điều đó còn được viết trong Kinh Thánh !

- Vợ của... người khác ?

- Đúng thế, Alex ạ, gã y tá thở dài. Cloé là của tôi. Không phải của cậu.

- Tao không thể... biết cô ấy là của mày.

- Tất nhiên là có, cậu có biết ! Ngay từ đầu. Nhưng cậu tưởng cậu mạnh hơn tôi. Cậu đã cho rằng cậu có sứ mệnh cứu vớt cô ấy. Cậu coi mình là anh hùng !

Quentin lại dí sát mặt vào mặt anh.

- Người anh hùng có một khuôn mặt xấu xí !

- Người anh hùng đó... vẩy phân lên mày.

Gã y tá nháy mắt với anh rồi thân mật vỗ vào má anh.

- Vị thế của cậu bây giờ không hợp để ngạo mạn, tôi tin là thế.

Gomez tập trung toàn bộ sức lực và xem thử chiếc còng tay. Không hi vọng. Nhưng chân anh không bị trói, anh vẫn còn có cơ hội. Với điều kiện

phải sử dụng được chúng. Nhưng lúc này, anh không nhúc nhích. Chờ đến thời điểm thuận lợi.

Quentin đứng sững trước chân dung Sophie tô điểm cho chiếc tủ búp phê kiểu những năm 30.

- Vợ cậu, cô ta đẹp thật. Đúng là Cloé giống cô ta. Giống kinh khủng. Hẳn là cậu đã bị sốc, đúng không ?

- Mà muốn... gì, trừ việc quấy rầy tao bằng lời nói ?

- Tôi ư ? Tôi chỉ muốn Cloé. Nhưng cậu đã ngăn đường tôi. Cậu xen vào giữa cô ấy và tôi.

- Tao làm việc của tao.

Nói chuyện với hắn. Kể cả đó là một cực hình. Gã điên này cần được thối lộ. Cần dộc bầu tâm sự.

Trả lời hắn, khuyến khích hắn tiếp tục. Thú nhận các tội lỗi và các dự định của hắn.

Tranh thủ thời gian, thêm nữa và thêm nữa.

- Không sai. Nhưng tôi nhắc lại là cậu thậm chí không còn là cảnh sát.

- Vẫn còn chứ, Gomez đáp trả. Tao vẫn là... cảnh sát. Và hạ một sĩ quan cảnh sát là ... điên rồ.

Quentin phá lên cười, Gomez thấy ruột gan quặn lên. Gã y tá lại ngồi xuống ghế. Hắn đứng đưa từ trước ra sau, lại gần rồi lại tách xa con mồi. Vừa qua cơn đau đầu, việc đó khiến anh buồn nôn.

- Cảm ơn vì đã cảnh báo tôi, người hùng ạ. Sau khi giết cậu xong, tôi sẽ suy nghĩ về việc đó, tôi hứa đấy.

Im lặng thật lâu, hai người đàn ông đối đầu nhau bằng ánh mắt. Nhưng đôi mắt Gomez phải khó khăn lắm mới trụ vững được.

- Dù sao, cậu cũng đang muốn chết, đột nhiên Quentin khẳng định.

- Làm sao mà... biết được ?

- Tôi biết hết. Cậu nhớ vợ, cậu muốn đi cùng cô ta. Muốn kết thúc. Nếu không, cậu đã không để bị đập như thế, cậu đã tìm cách tự vệ. Cậu đã nhìn thấy tôi trong cửa kính, đúng không ? Và chính lúc đó cậu đã từ bỏ cuộc chiến.

Gomez nghiêng rằng, thằng khốn này nói đúng.

- Chết, Quentin thì thâm. Lãng quên nỗi đau khổ, nỗi vất vả, nỗi đau đớn. Hẳn là phải rất tuyệt diệu, đúng không ?

- Mà muốn thử không ? Viên cảnh sát đề xuất, anh đã lấy lại được chút sức lực.

Cơ giận dữ có sức mạnh thật điên cuồng.

Quentin lại mỉm cười. Nụ cười hơi tiếc nuối.

- Tôi sợ là đến lượt cậu, cảnh sát. Không phải tôi. Cậu sẽ chết và tôi sẽ được yên tĩnh để chăm sóc cho cô nàng Cloé bé nhỏ xinh xắn ... Cậu sẽ không còn để mà trông chừng cô ấy, như một con chó ngoan.

Cố họng Alexandre nghẹn lại đau đớn, anh cố nén làn nước mắt đang định trào ra. Đôi mắt anh lúc này không còn vẻ gì là mắt của một người điên. Mà là của một đứa trẻ kinh hoàng.

Đôi mắt của một con người biết mình sẽ chết. Mà không hoàn thành được sứ mệnh.

- Tôi sẽ an ủi cô ấy về cái chết của cậu, Barthelemy hứa. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy, hãy tin ở tôi.

- Mà chỉ là một thằng bệnh hoạn ! Mà đã giết một y tá ở UMD và thế chỗ anh ta, đúng không ?

Quentin cười gằn, lại rời khỏi ghế. Rõ ràng là hấn thích đi lại.

Alexandre ngạc nhiên vì đã ném ra được một câu trọn vẹn mà không dừng lại. Dường như sức lực của anh lại hồi sinh.

- Mà thật vui tính... Tao nghĩ mà xứng đáng được nghe tao giải thích. Được tao nói cho biết tao thật sự là ai và tao sẽ làm gì với cô ấy.

- Không, tao không đáng bị như thế. Phải nghe một thằng điên trình bày chi tiết các dự định, các lệch lạc, các động cơ của hấn.

Tuy nhiên, Alexandre sẽ phải chịu đựng đòn tra tấn cuối cùng đó.

- Tôi đã gặp Cloé trong một bữa tiệc, Carole mời tôi đến. Chúng tôi đã trò chuyện dăm ba câu, nhưng thậm chí cô ấy còn không nhìn tôi, vì quá bận rộn chiêm ngưỡng ánh sáng của chính mình. Quá bận tỏa sáng ! Rực rỡ như mặt trời... Tôi đã biết ngay rằng chính là cô ấy. Đúng lúc đó tôi đã chọn cô ấy.

Viên thiếu tá không cắt lời hẳn nữa, để mặc hẳn kể cậu chuyện tình yêu ghê tởm của hẳn. Quentin bỏ khẩu súng lên chiếc bàn thấp, Gomez cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

- Tôi đã bắt đầu theo dõi cô ấy, một cách kín đáo. Ghi nhớ từng thói quen, từng tật xấu của cô ấy. Tóm lại là tôi đã học cách để hiểu cô ấy. Sau đó, tôi tiếp cận cô bạn gái thân nhất. Quyến rũ cô nàng đó thì chẳng khó khăn gì ! Cô ta sụp dưới chân tôi dễ dàng đến mức làm tôi bối rối... Hình như tôi có sức hấp dẫn điên rồ, cậu thấy không. Cậu nghĩ thế nào ?... Nhờ Carole, tôi đã biết được vô khối thứ về người đẹp. Thế là, đổi lại, tôi phải giả vờ yêu cô ta, và, tin tôi đi, việc đó không dễ chút nào. Cô ả đó chán ngắt như một ngày trời mưa ! Gợi tình chẳng khác nào một đĩa mì sợi.

Gomez nhẹ nhàng dồn sức nặng về phía trước. Anh thử cử động vài lần, để cơ thể đỡ nặng nề. Để phá vỡ lớp xi măng.

- Thế rồi sau đó, tôi chuyển sang tấn công. Tôi có một phương pháp không bao giờ sai lầm: khiến họ hóa điên hoàn toàn !

Quentin lại đến gần, Gomez lại dồn sức nặng ra đằng sau.

- Cậu làm sao mà cứ cử động như thế ?

- Tao muốn đi tè, viên cảnh sát nói dối.

- Rất tiếc, để lần khác nhé. Tôi đang nói rằng tôi khiến các cô nàng hóa điên. Vui lắm, cậu không biết đâu ! Họ kể chuyện của mình khắp nơi, và không ai tin họ cả.

- Không ai, trừ tao.

- Ta không bao giờ tránh được mọi vấn đề, chắc chắn thế, Barthelemy nhượng bộ. Mà nói cho cùng, chuyện đó cũng không quan trọng. Cậu thấy đấy, việc tôi thích là phá hủy các cô nàng. Xé họ thành từng mảnh ! Nhìn các cô nàng vùng vẫy, chiến đấu chống lại một kẻ thù vô hình. Đánh mất tất cả các dấu mốc, đánh mất tất cả những gì họ đã xây dựng. Phơi bày họ, lột trần họ... Rất vui, cậu không thể tưởng tượng được đâu.

- Không, tao không thể, Gomez khẳng định thêm. Tao không điên đến mức đó.

- Tôi cũng không, tôi cũng không đủ điên, Barthelemy tiếc nuối. Tôi thích sự điên loạn. Nó thu hút tôi, không thể cưỡng lại được. Sự bình

thường quá buồn bã, quá dễ đoán trước. Quá tầm thường ! Điên loạn chính là cánh cửa mở ra những thế giới mới. Những vũ trụ vô cùng giàu có mà trí tưởng tượng của chúng ta không đủ màu mỡ để thai nghén chúng. Trừ khi ta bị điên !

Quentin dừng lại một chút, như để chiêm nghiệm lời nói của chính hắn.

- Đúng, tôi có điên. Nhưng chỉ một chút thôi. Tỉnh thoảng thôi. Thật đáng buồn...

- Tao có một tin đặc biệt cho mày đây, viên thiếu tá đáp trả. Mày bị điên, điên nặng. Mày điên, rồ, khùng, dại, loạn ! Hoàn toàn điên, và lúc nào cũng vậy.

Quentin dường như không muốn nghe anh nói, hắn vẫn tiếp tục bài độc thoại.

- Nhờ có tôi, các cô nàng đó được thám hiểm những thế giới mới, trải qua những trải nghiệm mới. Nhờ có tôi, họ được biết một thứ khác ngoài nỗi tuyệt vọng trong một cuộc sống vô nghĩa, đôi khi khập khiễng, thường là buồn tẻ. Tôi là người cứu rỗi họ...

Gã y tá lại lùi ra xa, hắn đi lại trong phòng khách, hai tay chống nạnh.

- Cloé là một cái đích được lựa chọn. Cô ấy rất khó nắm ! Nhưng lại có tiềm năng khổng lồ... Nhờ những chuyện Carole kể cho tôi nghe, tôi nhanh chóng hiểu ra rằng Cloé có xu hướng tâm thần hoang tưởng, điều đó đã khiến công việc của tôi dễ dàng hơn rất nhiều.

Cloé... em đang làm gì ? Alexandre bỗng tự hỏi. Anh tưởng tượng ra cô, đang mặc bộ vét đen. Đẹp đến mức gây tội lỗi. Đẹp đến nỗi phải chịu tội.

Anh những tưởng mình sẵn sàng chết vì cô. Nhưng rồi cuộc, anh lại muốn sống hơn. Với cô.

Vào lúc này, anh lại thấy muốn sống. Thậm chí, mong muốn đến điên cuồng. Vào lúc này, Alexandre sẵn sàng hứa bất cứ điều gì. Hắn là vì anh không còn nhiều thời gian để thực hiện chúng.

Quentin lại ngồi xuống rồi tiếp tục thổ lộ.

- Hắn là cậu đang tự hỏi tôi làm thế nào để có thể thực hiện tất cả những việc đó, cảnh sát ạ... Rồi cậu sẽ thấy, đơn giản lắm. Trước tiên, tôi đánh thêm một bộ chìa khóa nhà cô ấy. Cloé có một cô giúp việc rất ngăn nắp: cô

ấy viết tên khách hàng lên từng chùm chìa khóa và treo chúng trong một cái tủ ngay ở cửa ra vào. Cậu thấy không, Alex, cậu đã mắc lỗi ở chỗ đó, cậu đã không đủ tầm ở chính chỗ đó... Nếu điều tra từ phía Fabienne, có lẽ cậu đã tháo mặt nạ của tôi sớm hơn. Có lẽ cậu sẽ biết rằng tôi còn xơi cả cô ta ! Nói ra mới nhớ, tôi vẫn còn may mắn: cô ta xinh xẻo và thú vị hơn Carole nhiều. Và cô ta chán muốn chết khi phải sống với chồng. Tóm lại, tôi đã xoay chùm chìa khóa, đánh một bộ khác rồi trả lại vào chỗ của nó. Và mỗi lần Cloé thay ổ khóa, tôi lại tái diễn việc đó. Trò trẻ con !

Alexandre nhận ra Cloé đã bất cần đến thế nào khi không nghe lời anh. Và bản thân anh cũng đã sơ suất đến mức nào. Điều tra cuộc sống của Fabienne nằm trong các dự định của anh. Trong khi lẽ ra nó phải là việc ưu tiên. Giá như anh có thời gian và phương tiện... Giá như Maillard thêm nghe anh.

Giá như mình có khả năng thuyết phục tốt hơn.

- Sau đó, tôi lên vào nhà Cloé và đặt lại vài tên lính mật thám nhỏ. Một chiếc micro chỗ này, một chiếc micro chỗ khác. Lưu ý nhé, loại làm bằng vật liệu tốt đấy, không phải loại đều đâu... Muốn thành công thì phải biết đầu tư. Thật đáng tiếc là cậu đã không tìm thấy chúng, Alex nhỉ ? Phải nói là tôi đã dành nhiều thời gian để gắn chúng, và cậu phải lục soát kỹ hơn mới có thể tìm được... Tôi cũng đã gắn một máy định vị vào xe của Cloé. Ngày nay, không thể tin ta lại có thể mua được nhiều thứ đến thế, trên mạng Net.

Viên cảnh sát nhắm mắt lại. Anh muốn ngủ và cố hết sức để cưỡng lại. Quentin quyết định giúp anh bằng cách giáng thêm cho anh một cái tát.

- Ở này ! Ở lại với tôi, người hùng ! Cậu không muốn biết đoạn tiếp theo à ? Gomez ngẩng đầu lên.

- Tốt rồi... Vậy là, tôi đã gắn micro gần như khắp nơi. Giá mà cậu biết tất cả những gì tôi nghe được ! Thậm chí tôi còn tiết lộ với cậu một điều: với Bertrand, cô ấy kêu to hơn là với cậu nhiều.

Khuôn mặt Alexandre thoáng nhăn nhó. Anh sẵn sàng trả giá đắt để đập nát hẳn. Bóp hẳn bẹp dí bằng tay như một trái cây chín.

- Nhưng tôi không muốn làm hại cậu, anh bạn ạ.

- Ít ra thì tao cũng không phải tấn công để cô ấy nhận ra là tao tồn tại, viên thiếu tá đáp trả. Tao chẳng cần phải cố gắng gì hết.

- Thôi nào, Quentin cười, đừng có xấu tính thế. Cô ấy ghi nhận cậu chỉ vì cô ấy cần cậu. Bởi vì cô ấy hoảng sợ. Chỉ vì tôi đã làm cô ấy sợ. Tình lại đi: ả gái dĩ dõ đã lợi dụng cậu, cậu không hề là loại người ả thích ! Nếu không có sự can thiệp của tôi, không bao giờ cô ta thêm nhìn cậu.

Gomez đang định trả lời, nhưng anh cảm thấy rõ là nói cũng sẽ vô ích.

- Micro là không đủ, gã y tá nói tiếp, tôi đã lắp những chiếc camera nhỏ xíu, ở những vị trí chiến lược, chính nhờ cách đó mà tôi có thể vào khi biết chắc là cô ta đã ngủ. Ranh ma, đúng không ? Và thế là tôi tha hồ ngắm nghĩa cô ta. Đúng là cô ta rất đẹp. Một món ăn thật sự ngon mắt...

Alexandre hết sức ngạc nhiên. Làm sao anh có thể bỏ qua chuyện đó ?

- Và sau đó, tôi đã vui vẻ với trò chơi yêu thích của mình... Tạo cho cô ta cảm giác là mình đã mất trí.

Quentin châm một liều thuốc, chế nhạo viên thiếu tá. Phả thẳng một làn khói vào mắt anh.

Đôi mắt đã không nhìn thấy gì. Đôi mắt chỉ mở ra khi đã quá muộn.

- Ya Ba, thứ đó có nghĩa gì với cậu không ?

- Ma túy đá, Gomez đáp như một cái máy.

- Hoan hô, cậu đã học rất thuộc bài ! Đó là thứ tôi đã cho vào trong những viên thuốc trợ tim của cô ta. Tôi đã thay thế thuốc bằng thứ khốn kiếp đó. Khi dùng liều thấp, cậu không thể biết thứ ma túy đó khiến tình trạng hoang tưởng nặng thêm như thế nào đâu ! Nàng công chúa nhỏ của chúng ta đã thực sự bị nghiện. Và sau đó, cô ta đã dùng các loại ma túy khác nữa, mà cứ nghĩ là đang uống thuốc ngủ hoặc thuốc an thần. Để khiến cô ta mất cân bằng hơn nữa. Up and down... Và mỗi ngày, cô ta lại tiếp tục hại mình mà không hề biết.

- Đồ khốn nạn ! viên cảnh sát gầm gừ.

- Lẽ ra cậu phải ngưỡng mộ trí thông minh của tôi chứ, Barthelemy bất bình.

- Mà không thông minh, chỉ là điên quá nặng thôi !

Quentin chỉ mỉm cười và di nát điều thuốc trong cái gạt tàn đã đầy. Sau đó, hắn cầm lấy mẫu thuốc đã tắt, bỏ vào trong túi quần.

- Bây giờ, mày muốn nghe tao kể đoạn tiếp theo không ?
- Điều tao muốn là làm nổ tung mặt mày !
- Nào, Quentin sửa lại. Nào cậu chính là thứ mà tôi sẽ làm nổ tung.

Alexandre nuốt nước bọt ừng ực.

- Cậu sợ rồi à, người hùng ? Gã y tá thì thâm.
- Có thể lắm, Gomez thú nhận.
- Tôi hiểu. Và cậu nên tin rằng tôi rất tiếc vì phải làm việc này với cậu.
- Nếu thế thì đừng có làm ! Dù thế nào, tôi cũng chẳng có bằng chứng gì để chống lại cậu... Cậu chẳng có rủi ro nào hết !

Lại một nụ cười ngao ngán.

- Tôi không được lựa chọn. Trước khi cậu đến gặp tôi hôm qua, tôi đã biết là cậu đang liên hệ Laura với Cloé. Những chiếc micro quả thật là rất tiện dụng ! Nhưng chuyện đó không thực sự đặt tôi vào vòng nguy hiểm... OK, đúng là tôi đã muốn giết cậu chỉ vì cậu đã ngủ với Cloé, nhưng đôi khi phải biết kìm nén mong muốn của mình nếu ta muốn đạt được mục đích. Và rồi hôm qua, khi nhìn thấy cậu trước cửa UMD, tôi hiểu là cậu đã đoán ra. Lẽ ra cậu không bao giờ nên thò mặt đến đó, anh bạn ạ. Sai lầm chết người...

Gomez tiếp tục tự nguyện rửa mình trong im lặng. Tất cả những sai lầm không nên mắc phải, thì anh đã phạm rồi. Như một kẻ mới vào nghề. Ánh mắt hướng về phía bức chân dung khổ lớn của Sophie treo trên tường.

Tôi đề nghị áp dụng các tình tiết giảm nhẹ. Tôi đã không ở trong trạng thái bình thường. Không có cô ấy, tôi đã bị lầm lạc. Ngài có thể hiểu điều đó không, ngài dự thẩm.

- Cậu tin là tôi sẽ để cậu làm hỏng hết việc của tôi sao ? Chừng nào cậu còn hiện diện, tôi sẽ không được tự do hành động. Thế nên, tôi phải loại bỏ cậu. Bởi vì bây giờ, Cloé gần như đã sẵn sàng, tôi đang định tận hưởng điều đó.

- Như thế nào ? Alexandre hỏi, cố gắng che giấu anh đau đớn đến thế nào.

Lần này, nụ cười của Quentin không có gì là tiếc nuối. Thậm chí còn rất kinh khủng.

- Cô ấy sẽ sụp đổ hoàn toàn, tôi cảm thấy thế. Và cái chết của cậu, mặc dù không được dự kiến trước, sẽ đẩy nhanh mọi việc. Cô ấy sẽ nhanh chóng đánh mất những điểm tựa cuối cùng. Và khi đó, cô ấy sẽ thuộc về tôi. Tôi sẽ tận hưởng cô ấy đến khi không còn thèm khát nữa, cậu có thể tin tôi. Tôi sẽ có thể làm tất cả những gì tôi muốn với cô ấy, sẽ không ai tin cô ấy nữa. Cho đến khi cô ấy không thể chịu đựng nổi việc phải nhìn thấy mình đã trở thành như thế nào. Cho đến khi nỗi sợ hãi và cô đơn đẩy cô ấy đến chỗ kết thúc sự tồn tại bi thảm của mình...

Đột nhiên, Alexandre thấy lạnh. Anh bắt đầu run lên. Đôi mắt xanh khiến anh đông cứng vì kinh hoàng.

Anh tưởng tượng ra chúng, đang nhìn thẳng vào đôi mắt kinh hoàng của Cloé. Anh tưởng tượng ra cô trong tay hắn. Đơn độc, trong tầm điều khiển của hắn.

Gã y tá lại bước ra xa, đi vòng quanh chiếc ghế dài. Rồi, đột nhiên, hắn đi vào bếp, nơi Gomez nghe thấy tiếng mở tủ lạnh.

Bây giờ, hoặc không bao giờ.

Anh thu hết chút sức lực còn lại trong người, cố gắng đứng dậy.

Các cơ bắp ở chân anh từ chối nỗ lực đó, hai hàm răng anh nghiến chặt, hơi thở hụt đi. Hai tay anh vẫn bị gắn chặt vào tay vịn của ghế, và anh không thể giăng ra được.

Anh lại ngã xuống. Quay trở lại ô xuất phát.

Cố gắng lần nữa, trong khi ở bên kia vách ngăn, gã y tá mở một lon Coca và tiếp tục bài diễn thuyết về tội ác hoàn hảo của hắn.

- Tôi tự hỏi cô ấy sẽ kết thúc thế nào .. Cậu có nghĩ là cô ấy sẽ uống thuốc ngủ, hay thích gieo mình xuống dưới đường tàu hơn ? Trừ khi tự nã một viên đạn vào đầu... Lẽ ra cậu nên tước súng của cô ấy, Alex ! Một lần nữa, cậu lại sai lầm.

Gomez cố gắng giơ chân ra, đau khủng khiếp.

- Nói thế thôi, các cô nàng hiểm khi tự sát bằng vũ khí nóng. Họ muốn bảo vệ khuôn mặt toàn vẹn, đẹp cho đến lúc chết. Tôi nhớ là đã nhìn thấy

Laura nhảy từ cửa sổ căn hộ của cô ấy... Đẹp lắm, cậu không thể tưởng tượng được đâu !

Đầu gối Alexandre núng thế, anh ngã ra đằng trước, đổ vật lên chiếc bàn thấp bằng kính, chiếc bàn vỡ tan dưới sức nặng của anh, trong tiếng ầm ỉ kinh khủng. Khẩu Sig-Sauer trượt trên thảm.

Hơi loạn choạng, Gomez thoát được ra khỏi chiếc ghế đúng lúc Quentin chạy ra. Gã y tá đứng sững, há hốc miệng.

- Chết tiệt...

Gomez cúi người ra phía trước, nắm chặt hai bàn tay vẫn bị trói. Anh lấy đà, như một con bò tót thực sự trên trường đấu. Lao đầu ra phía trước, anh đâm thẳng vào ngực đối thủ. Quentin ngã đập vào tường rồi trượt xuống đất, hơi thở đứt quãng.

Nhưng bò tót chẳng có cơ may nào, ai cũng biết điều đó.

Alexandre những muốn tận dụng cơ hội. Đối thủ của anh đang nằm trên sàn, đã đến lúc kết liễu hẳn. Bằng những cú đá, bằng những cú đạp gót. Bằng bất cứ thứ gì.

Chỉ có điều Alexandre chẳng thể làm gì được. Cú lao người đã dốc nốt chút sức lực cuối cùng của anh.

Đến lượt anh gục xuống, trong khi Barthelemy khó nhọc ngồi dậy.

- Chết tiệt, hẳn nhắc lại và đặt một bàn tay lên ngực. Cậu khỏe thật đấy, khốn kiếp...

Hắn dần dần thở đều trở lại, vừa quan sát viên cảnh sát đang quỳ sụp, đấu tranh để không ngất xỉu, cách hắn năm chục centimet.

- Chết tiệt thật, Alex. Nhìn đông lộn xộn này đi ! Tôi biết làm thế nào bây giờ ?... Cậu đã rất cố gắng, nhưng với những gì đang ở trong mạch máu, thì cậu không có cơ hội nào. Phần còn lại, cậu đừng lo, tôi sẽ tự xoay sở. Họ sẽ chẳng biết gì hết.

Gomez không hề nhúc nhích, anh cố gắng tập hợp đôi chút sức lực.

Tại sao các cơ bắp không vâng lời anh nữa ?

Anh nhìn thấy gã y tá cầm chiếc kim tiêm, hút nốt chỗ còn lại trong lọ.

Anh nhìn thấy thần chết đang lại gần mà không thể nào thoát khỏi.

Anh cố gắng đứng dậy, những chiếc móng vuốt mạnh mẽ kẹp vào vai anh, ấn anh xuống đất, trong tư thế hành hương. Mũi kim nhẹ nhàng cắm sâu vào tĩnh mạch ở cổ anh.

Tác động gần như ngay tức thì. Gomez hạ vũ khí hoàn toàn.

Quentin xốc nách anh, và với một nỗ lực lớn lao, lôi anh đến tận tấm thảm để anh tựa vào ghế dài. Rồi hắn cầm khẩu Sig-Sauer, lên đạn.

- Đến lúc kết thúc rồi, anh bạn. Với vụ ồn ào cậu vừa gây ra, tôi buộc phải đẩy nhanh tiến độ. Thật đáng tiếc, tôi vẫn còn nhiều chuyện muốn kể với cậu...

Hắn lấy trong túi một chiếc ống giảm thanh và gắn vào nòng khẩu súng lục.

Bất động trên sàn nhà, Alexandre khóc.

Trong sự im lặng thảm khốc, nước mắt lăn trên khuôn mặt tê liệt của anh.

Gomez khóc, và nghĩ đến Cloé, người không còn ai bảo vệ vì anh đã chết trước cô.

Anh khóc, và nghĩ đến Sophie, người sẽ rơi vào quên lãng vì anh đã chết quá sớm.

Anh khóc, vì sẽ không bao giờ biết Cậu Nhóc có thoát khỏi cơn hôn mê hay không.

Chúa ơi, hãy cho cậu ấy tỉnh dậy...

Trong im lặng thảm khốc, Gomez khóc. Bởi vì anh sợ chết, đơn giản thế thôi.

Một mình, như một con chó.

Không thể cầu xin gã đao phủ, bởi vì thậm chí anh không thể nói được nữa.

Quentin quan sát anh một lát. Không hận thù, không thương hại. Chẳng có gì trong mắt hắn.

Rồi hắn tháo còng tay, cầm bàn tay phải của viên cảnh sát lên để đặt khẩu súng vào đó.

- Tôi sẽ phải giúp cậu. Thật đáng tiếc, nhưng điều này là dành cho các bạn bè làm khoa học của cậu. Nếu cậu không có tiền cọc trong tay, họ sẽ

nghi ngờ điều gì đó.

Hắn buột Gomez gập ngón trỏ vào cò súng, cầm tay anh đặt lên thái dương, nơi vết thương đang rỉ máu.

Viên thiếu tá giống như một con rối, Barthelemy giật dây.

Vở diễn đã đến hồi kết.

- Tôi thì tôi cá là cô ấy sẽ lao mình xuống đường tàu, gã y tá thì thầm và mỉm cười.

Trong nỗ lực cuối cùng, Gomez cố gắng tránh đầu khỏi nòng súng. Nhưng Quentin nắm chặt tóc anh.

- Chúc chuyến đi vui vẻ, người hùng...

Đôi mắt Alexandre tuyệt vọng tìm kiếm bức chân dung trên tường.

Nhìn cô lần cuối cùng. Đi cùng cô.

Cuối cùng, Sophie mỉm cười với anh. Vào lúc ngón tay anh bóp cò, dù không muốn.

Chương 56

Có cảm giác buổi chiều dài mãi không dứt, giống như một hình phạt chung thân.

Cloé kín đáo nhìn đồng hồ, không biết lần thứ bao nhiêu. Những chiếc kim ranh mãnh cứ thích chơi mãi trò giữ thăng bằng.

Ngồi đối diện cô, hai khách hàng không có vẻ gì là muốn đẩy nhanh công việc. Phải chăng họ cảm thấy rất thoải mái khi được ở trong văn phòng của cô ? Đúng là cô đã kéo màn lên, và không gian tắm trong làn ánh sáng dễ chịu.

Trong khi hai người đàn ông, ông chủ của một dây chuyền nhà hàng ăn nhanh và chuyên viên tư vấn truyền thông của ông ta, đang phân tích dự án tiềm khả thi dưới mọi góc độ, Cloé nghĩ đến Alexandre.

Một cơn rùng mình dễ chịu lướt qua người cô, một nụ cười để lộ nỗi ham muốn.

Ở đó, ngay bên dưới da cô.

Cô ước ao được nghe lại lời nhắn mà anh đã gửi cho cô lúc cuối buổi sáng. Cách anh nói: *Anh hôn em thật lâu...* Như thế anh muốn nói: *Anh yêu em*, nhưng không muốn để lộ.

Cô cũng muốn thú nhận với anh điều đó vào sáng nay. Nhưng trước hết cô cần thú nhận với chính mình đã.

Một ngày nào đó, có lẽ thế. Sắp rồi, có lẽ thế.

Cuối cùng, cô cũng buông vũ khí. Cuối cùng, cô cũng cởi bỏ chiếc áo giáp.

Cứ mỗi giây trôi qua, nỗi ham muốn lại càng mạnh mẽ hơn. Lúc này, làn da cô đang nóng bỏng.

Cô muốn được chạm vào anh, được cuộn tròn trong vòng tay anh. Ham muốn anh.

Những ngày vừa qua, chỉ có ở bên anh cô mới cảm thấy thoải mái. Thế nên, nghĩ đến anh, biết rằng vài tiếng nữa sẽ được gặp lại anh khiến cô nhẹ nhõm hơn đôi chút

Bởi vì trong lòng cô như đang có một chiếc nồi áp suất, một lượng thuốc nổ TNT trong mỗi bên tay, một con vật điên cuồng ở chỗ trái tim.

Mỗi ngày, nó lại tệ hơn. Nhất là vào giữa chiều.

Cô chỉ muốn hét lên, đập vỡ tất cả.

Những dây thần kinh nóng bỏng của cô như sẵn sàng đứt gãy. Cơ bắp cô tê liệt từng nhịp đều đặn, như thể cô đang nhét ngón tay vào ổ điện. Cơn đau đầu khủng khiếp biến đầu cô thành một cái chảo đang hâm thứ đồ uống ghê tởm.

Cô đã đưa chiếc bút lên miệng, gặm nhấm giữa hai hàm răng, thậm chí không hề nhận ra điều đó. Viên trợ lý truyền thông nhướng đôi mắt vô vị nhìn qua gọng kính hình bán nguyệt, Cloé vội đưa chiếc bút ra xa khỏi môi.

Đây là cuộc họp thứ năm trong ngày. Từ khi Martins được phong làm tổng giám đốc tương lai, Cloé gánh hết những việc khổ sai. Như thế cô là đầy tớ của anh ta.

Mà thực ra, cô đã trở thành đầy tớ rồi.

Những khách hàng này đã yêu cầu lập lại dự án đến lần thứ ba. Thủ tục.

Tuy nhiên, khi họ lặp lại việc đó, Cloé mơ ước được đâm phần còn lại của chiếc bút bi vào họng họ. Cô cố gắng kiềm chế, thậm chí còn thử nở nụ cười với họ.

Chỉ có điều trông nó giống như nụ cười đe dọa của thần chết.

Câu *Chúng tôi mong các vị sẽ gửi lại một dự án mới trong thời gian sớm nhất* có tác dụng với cô như cú chích của một con ong bầu.

Lẽ ra cô phải trả lời là họ hoàn toàn có thể tin tưởng ở cô, nhưng vẫn giữ im lặng.

Bàn tay của gã trợ lý truyền thông ướt nhẹp, Cloé cố nén một cái nhăn mặt khó chịu. Cuối cùng anh ta cũng rời khỏi văn phòng, nhưng sếp của anh ta thì nán lại.

Lão còn muốn gì nữa đây ?

Mời mình đi ăn tối. Chỉ còn thiếu có thể !

Tại sao lại không tại một trong những nhà hàng bần thiêu của lão, khi lão ở đó !

Cloé từ chối, quên mất phải rào đón theo hình thức, lão già ngạc nhiên nhưng không tỏ ra thuyết phục. Chắc là lão ta thích được người khác phản kháng lại đôi chút. Nói cho cùng, ông ta chuẩn bị đồ mấy chục ngàn euro cho Công ty, nên nghĩ rằng đương nhiên sẽ được một phần thưởng. Một chiếc kẹo ngọt ngào tặng kèm cốc cà phê.

Quà cây nhà lá vườn.

Tay ông ta không ẩm ướt. Chỉ hay sờ soạng.

Có lẽ ông ta tưởng mình vừa thổi bùng một cô nàng trẻ trung hấp dẫn. Trong khi thứ mà ông ta vừa châm lửa lại là một ngòi nổ. Nó sẽ nổ tung vào giữa mặt ông ta.

Cái tát mà ông ta nhận được vang khắp tầng. Chỉ thiếu điều làm rung chuyển các vách ngăn.

Ông ta nhìn thẳng vào mắt Cloé, cô nhìn lại. Và, dường như một cái tát là chưa đủ, cô giáng thêm đòn kết liễu.

- Mày tưởng mày có thể lợi dụng được hả, đồ khốn ? Sáng nay mày có tự nhìn mình trong gương lúc cạo râu không ? Mày làm tao buồn nôn..

Chẳng thà cô giáng thêm một cái tát nữa, có lẽ ông ta còn đỡ đau hơn.

Ông vua của bánh sandwich sinh thái cũng sờ mắt ba giây. Rồi phản công.

- Mà sẽ phải hối tiếc về chuyện này, con khốn, ông ta nói rồi quay gót.

Cloé đứng bất động gần cánh cửa, cô cảm thấy nhẹ nhõm lạ lùng. Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra sự cố như thế này. Một khách hàng tỏ ra hơi bạo gan, thậm chí là thô lỗ. Nhưng đây là lần đầu tiên Cloé đáp lại bằng một cái tát và những lời nhục mạ. Thông thường, có lẽ cô đã tiễn ông ta đến tận thang máy, thoát nợ bằng cách mím một nụ cười tòng phạm, và có thể là một cái nháy mắt, sao lại không ?

Hôm nay, cô vừa ném vào mặt ông ta nỗi nhục nhã sẽ được ghi vào biên niên sử.

Một lần lãng nhục lịch sử.

Cuối cùng, cô tỉnh trí lại, đưa mắt liếc nhìn vào hành lang. Và khi nhìn thấy gã đàn ông vừa bị mặt sát bước ra từ văn phòng của Pardieu, cô hiểu rằng mình vừa đi một bước sai lầm.

Lão Già cố gắng giữ khách lại, chạy theo ông ta. Chỉ còn thiếu nước quỳ sụp xuống. Bị bệnh thấp khớp ngăn cản, nếu không có lẽ ông ta đã bò nhào trước mặt hoặc bám lấy mắt cá chân lão khách hàng.

- Ông chỉ việc bú lão thôi, Cloé thì thăm. Đó chính là điều lão muốn, hi sinh đi, lão già bạc nhược !

Nhưng lão khách hàng vẫn rắn như đá và găm lên như sấm: Tao sẽ cho chúng mày được quảng cáo, cứ tin tao đi ! Dành cho ông chủ của một công ty quảng cáo, câu nói đó quả là hết sức hài hước. Thế nhưng, trong tất cả các hành lang và văn phòng, không ai nghĩ đến việc phì cười. Hoàn toàn im phăng phắc.

Khi đi qua trước mặt Cloé, lão khách hàng thậm chí không nhìn cô. Hẳn là lão sợ nhận thêm hai cái tát. Trừ khi lão xấu hổ.

Pardieu ra hiệu cho cô lại gần, Cloé mím cười. Cô chậm rãi bước đến tận hang ổ của Lão Già, ông ta đóng sầm cửa sau lưng cô.

- Cô giải thích thế nào đây ?

- Ông ta đặt tay vào hông tôi, tôi đã tặng lại một cái tát, Cloé tóm tắt. Bình thường, đúng không ?

- Chúng ta vừa mất một hách hàng lớn ! BỐ Già gào lên. Cô đã đánh và lãng nhục ông ta. Trong khi ông ta chỉ mời cô đi ăn tối ! Cloé không thể ngăn mình mỉm cười.

- Ăn tối ? Để xem nào ! Tôi xin nhắc nhở ông, thưa ngài tổng giám đốc, rằng hợp đồng của tôi không nêu là tôi phải chấp nhận cho khách hàng cười lên mình để ký được hợp đồng.

- Cô câm đi ! Pardieu rống lên. Tôi không thể chịu đựng những lời đối trá của cô nữa !

Ông ta chưa từng cáu giận đến thế. Cloé muốn khuyên ông ta bình tĩnh lại, nếu không sẽ có nguy cơ bị nhồi máu cơ tim hoặc đột quỵ não. Nhưng dù ông ta có hồn lìa khỏi xác ngay trước mắt, hẳn cô cũng sẽ không thấy phiền lòng. Thậm chí có thể vì quá lo lắng mà cô sẽ tức thời quên mất số điện thoại cấp cứu.

- Cô đã hoàn toàn điên loạn rồi, tôi nói thật đấy ! Cô muốn Công ty phá sản à ?

Ông ta ngã xuống ghế, có vẻ mệt mỏi. Rồi giương đôi mắt nhỏ xiu nhìn Cloé.

- Biến khỏi đây ngay. Tôi sa thải cô vì phạm lỗi nghiêm trọng. Đừng bao giờ đặt chân đến đây nữa, hiểu không ?

Là người trong văn phòng, Cloé vẫn còn chưa định hình nổi.

Cô cố gắng gọi cho Alexandre, hẳn là anh sẽ biết khuyên cô phải hành động thế nào. Nhưng lại chỉ gặp trả lời tự động, liền giận dữ đạp chân vào sọt rác đựng giấy.

- Alex, em đây. Em đang rắc rối ngập đầu. Gọi lại cho em nhé, xin anh. Gọi lại cho em nhanh lên !

Khi cô gác máy, Pardieu tự động bước vào phòng.

- Cô vẫn còn ở đây sao ?

- Nghe này, thưa ông, tôi...

- Tôi không muốn nghe gì hết ! Lão Già rống lên. Lấy những gì thuộc về cô và biến ngay !

Cloé lại gần, ông ta vẫn kiên định Tuy nhiên, trông cô thật đáng sợ.

- Gã đó đã sờ tay vào hông tôi, cô nhắc lại, cố kiềm chế cơn thịnh nộ.
- Và sau đó ?
- Tôi không được trả lương cho việc đó !
- Thế thì tôi đang tự hỏi tại sao tôi lại trả lương cho cô... !

Làm sao ông ta dám ?

- Tôi đã mang tiền về cho cái công ty này nhiều hơn bất cứ ai khác, cô hét lên. Nhưng đúng là tôi đã được trả công hậu hĩnh cho việc làm của mình !

- Cô thực sự nghĩ tôi sẽ để công ty mình rơi vào tay một con điên ?
Pardieu cười gằn.

- Đồ khốn nạn ! Cloé thì thầm.
- Cút khỏi đây.

Pardieu giữ cánh cửa như thể ông ta sợ nó bị đổ. Cloé vơ mấy thứ đồ, nhét vào trong túi rồi khoác áo vét.

Khi lướt qua lão tổng giám đốc, cô bước chậm lại.

- Ông sẽ không mang được cái công ty của ông lên thiên đường đâu.
- Chúc may mắn, cô Beauchamp. Văn phòng việc làm chắc chắn sẽ tìm được cho cô một vị trí đồ vật, tôi không lo lắng gì về điều đó. Hoặc một vị trí ở bệnh viện tâm thần.
- Còn mày, một chỗ ở nghĩa trang đang đợi mày đó !

Cloé quay lưng và đi ra hành lang. Tất cả mọi người đã rời khỏi chỗ để chứng kiến cảnh tượng. Phải nói rằng một kết cục như thế này là khá hiếm hoi.

Đám khán giả lặng lẽ nhìn Cloé đi qua, đầu ngẩng cao, mắt nhìn thẳng. Có thể họ nghe thấy tim cô đang đập như sắp đứt mạch. Đến đầu hàng rào ô danh đó, Martin chặn cô lại. Như một chướng ngại vật cuối cùng, thử thách cuối cùng.

- Tôi rất tiếc, anh ta chỉ nói thế. Nhưng chuyện đó phải đến thôi.

Anh ta có vẻ chân thành. Tuy nhiên, Cloé không nhìn thấy gì ngoài một gã đàn ông đã cướp mất vị trí lẽ ra phải thuộc về cô. Kẻ đã bày ra âm mưu tồi tệ để đạt được mục đích.

Cô nhìn chăm chăm vào anh ta.

- Mà cũng thế, mà sẽ phải trả giá về chuyện này.

Tại sao anh không gọi lại cho em ? Tại sao anh không có ở đây ?

Cloé khóc. Suốt nhiều tiếng đồng hồ. Từ khi cô rời khỏi bãi đỗ xe ngầm của Công ty.

Bị đuổi việc, vì lỗi nghiêm trọng. Không tiền bồi thường, không trợ cấp thất nghiệp.

Không gì hết.

Chỉ còn đôi mắt để khóc. Khóc mãi, khóc mãi.

Gã khách hàng đó cũng là một phần trong cỗ máy do Martins điều khiển, chắc chắn thế. Đẩy cô đến tận cùng, đẩy cô đến chỗ phạm lỗi.

Gã khốn đó đã thắng. Hắn đã tự do. Nhưng có thể hắn sẽ không dừng lại ở đó. Có thể điều mà hắn muốn, là thấy cô chết. Và hắn sẽ cử tên lính bóng tối của hắn đến thực hiện cú đánh cuối cùng.

Cloé đã nốc hết ba cốc rượu bourbon và hai viên thuốc trợ tim. Cô nhìn màn đêm buông xuống như thể đang rình chờ một kẻ thù hùng mạnh. Một kẻ thù không gì ngăn cản nổi, thậm chí không thể trì hoãn nổi.

Chỉ Alex có thể làm việc đó. Nhưng anh không có ở đây. Anh đã bỏ rơi cô, một lần nữa.

Màn đêm mà cô vô cùng sợ hãi cuối cùng cũng gõ vào song cửa sổ.

Cloé dốc cạn cốc rượu thứ tư, hộp giấy Kleenex thứ ba.

Anh đâu rồi ? Em đã làm gì mà phải chịu đựng việc anh vắng mặt ?

Cô đã đến nhà Alexandre, tất nhiên. Đã nhìn thấy cửa khóa, trong khi chiếc xe 407 của anh vẫn đậu không xa tòa nhà.

Trong một cơn bực phát, cô cố gắng trấn tĩnh lại. Rõ ràng là anh đang điều tra. Có thể manh mối điều tra đó đã dẫn anh đi xa Paris. Có thể anh đã đi tàu, giống như lần trước chẳng ? Điện thoại của anh hết pin, anh đang trên đường đến với mình.

Người ta tự lừa dối mình, nhất là khi người ta sợ. Khi người ta đau đớn.

Chừng ấy năm ở Công ty. Không kể giờ giấc, không ngừng nỗ lực. Và bây giờ bị vứt ra ngoài như một kẻ bất lương.

Tiếng chuông điện thoại vang lên như một cú điện giật, cô lao đến chiếc điện thoại cố định gắn trên tường.

- Alex ?

Ở đầu dây đằng kia, có tiếng nức nở. Và một giọng nói quen thuộc.

- Là tớ, Caro đây...

Nỗi thất vọng mạnh mẽ đến nỗi Cloé nghĩ đến việc gác máy mà không thèm nói thêm lời nào.

Lại những tiếng nức nở, khuôn mặt Cloé đanh lại.

- Cậu muốn gì ?

- Quentin đã bỏ tớ ! Carole sụt sịt.

Tim Cloé vẫn lạnh tanh.

- Cậu muốn tớ làm gì ?

Tiếng khóc của Carole lại càng to hơn.

- Tớ cũng thế, tớ có nhiều vấn đề. Và còn nghiêm trọng hơn là bị bỏ rơi bởi một gã đã có vợ.

- Tớ cứ nghĩ là cậu sẽ nghe tớ nói ! Carole rên rỉ.

- Thế thì cậu nhầm rồi, Cloé tàn nhẫn đáp. Hẳn là hẳn đã quay lại với vợ. Hẳn là hẳn vẫn còn yêu cô ta. Thế nên hãy quên hẳn đi. Và nhân đây, cậu cũng quên luôn tớ đi. Bởi vì tớ còn có việc khác phải làm thay vì nghe những chuyện vợ vẫn dài dằng dặc của cậu. Thông tin cho cậu biết nhé, một gã tâm thần tìm cách giết tớ và tớ vừa mất việc.

Carole sụt sịt ầm ĩ, rồi xì mũi.

- Tớ không biết chuyện đó, cô ấp úng. Cậu muốn tớ đến không ?

Cloé mỉm cười. Nụ cười đáng sợ.

- Bởi vì cậu nghĩ có thể có chút ích lợi cho tớ sao... ?

Cô dửng dưng gác máy, rót thêm một cốc rượu nữa.

Rồi cô cởi quần áo, bỏ trên sàn phòng khách và loạng choạng đi vào phòng tắm.

Tấm gương đùa cợt cô.

Đó không thể là mình được. Cô nàng có đôi mắt đỏ ngầu, sưng phồng, thâm quầng. Mông lung.

Cô nàng có đôi môi bần thiêu và nước da vàng ệch. Mái tóc xỉn màu và làn da căng lên vì giữ nước.

Cô nàng xấu xí đến phát khóc. Và đang khóc.

Cloé bước vào bồn tắm, mở vòi nước và kéo rèm. Hai tay tì vào mảng gạch màu xanh, như thường lệ, cô để làn nước nóng gột bỏ hết nỗi nhục nhã, mệt mỏi, lo âu, cô độc.

Như thế thì quá dễ dàng. Chỉ tắm thôi thì chẳng có ích gì. Mọi thứ đã ăn sâu vào da thịt.

Sau khi đứng dưới vòi nước nóng bỏng hồi lâu, Cloé cũng quyết định bước ra. Một màn sương mù bồng bềnh trong căn phòng nóng nực và đầy hơi ẩm. Cô quần mình trong một chiếc khăn, đứng sững trước gương. Kề phản trắc.

Chính lúc đó, cô nhìn thấy nó. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy.

Lời nhắn, được viết bằng ngón tay trên lớp hơi nước bám ở gương.

Cuộc chơi kết thúc, thiên thần của ta.

- Không có ai ở đây, thưa cô. Chúng tôi đã rà soát hết.

- Có ai đó ! Cloé rên rỉ.

Viên cảnh sát nhìn cô với vẻ mệt mỏi.

- Chúng tôi đã xem hết các phòng. Thậm chí chúng tôi còn xem cả trong các ngăn tủ và dưới gầm giường. Và tôi có thể khẳng định với cô là chỉ có mình cô với chúng tôi trong căn nhà này.

Đồng nghiệp của anh ta mỉm cười thoáng vẻ châm chọc. Anh ta xem đồng hồ.

- Hẳn đã đến đây ! Cloé dẫn từng tiếng. Thậm chí hẳn còn vào cả phòng tắm trong khi tôi đang tắm !

- Vâng, lời nhắn trên tấm gương, tôi biết. Tuy nhiên, cánh cửa không bị phá..

- Và rượu gây ra ảo giác, cô biết đấy, đồng nghiệp của anh ta nói thêm và nhìn chăm chăm vào chai rượu trên chiếc bàn thấp. Thế nên, không nên lạm dụng nó, thưa cô.

- Cô có muốn gọi bác sĩ không ? Viên cảnh sát hỏi.

Như bị sét đánh vì xấu hổ, Cloé sụp mắt xuống. Dù sao, họ cũng không đủ tầm để đối mặt với Cái Bóng. Cô chỉ muốn Alexandre, không ai khác.

- Cảm ơn các anh đã đến, cô thì thăm.
- Cô hãy khóa cửa ngay sau khi chúng tôi ra và nghỉ ngơi đi, viên cảnh sát khuyên. Chúc ngủ ngon, thưa cô.

Cánh cửa đóng sập lại, Cloé cứng người lại vì kinh hoàng.

Trò chơi chấm dứt, thiên thần của ta...

Khi tiếng chuông nửa đêm vang lên ở một nhà thờ đằng xa, Cloé mở một chai whisky khác và uống một viên thuốc an thần. Cô đã nghĩ đến việc rời khỏi nhà, nhưng biết rằng làm thế cũng vô ích. Dù cô có ở đâu, hắn cũng sẽ tìm thấy.

Gomez đã không gọi lại cho cô. Anh không đến.

Sẽ không nhìn thấy cô bò đến tận giường, khẩu P38 nhét dưới gối.

Cũng sẽ không nhìn thấy cô quỳ sụp xuống để cầu nguyện.

Lạy Chúa, hãy làm thế nào để hắn không quay lại... Hãy làm thế nào để không có chuyện gì xảy ra với Alexandre.

Trời tối. Trời lạnh.

Cloé không còn biết cô đã làm thế nào để vào đến đây. Cô chỉ nhớ đã chạy đến đứt hơi, trong khi Cái Bóng đuổi theo cô không rời.

Một nhà kho, rộng mênh mông.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lisa đang chạy trên chiếc xà. Cô nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của em gái tràn ngập không gian.

Rồi đến tiếng hét bi thảm khi em gái cô rơi xuống khoảng không.

Thân thể bẹp nát dưới chân cô. Âm thanh ghê rợn của xương bị gãy, của da thịt bị xé rách.

Cloé liền trốn trong một căn phòng không có cửa sổ, ở tận cuối nhà máy. Ngồi trên nền đất, co quắp trong một góc, cô lắng nghe. Nhưng thứ duy nhất mà cô nghe thấy, là tiếng đập thình thình trong ngực cô.

Chị muốn đến cứu em, Lisa của chị. Nhưng chị phải trốn ! Trốn mãi... Nếu không, hắn sẽ tìm thấy chị.

Cô khóc, cô run rẩy. Cho đến khi một tiếng động khiến máu đông lại trong huyết mạch của cô.

Cánh cửa.

Có người đang cố mở nó ra.

Ô khóa nhỏ bật tung, tiếng cọt két ghê rợn thông báo điều tệ hại hơn nữa. Một luồng ánh sáng vàng vọt đột ngột chiếu sáng cảnh tượng. Đúng lúc đó, Cloé nhìn thấy lời nhắn viết trên tường: *Trò chơi kết thúc, thiên thần của ta* !

Một vóc dáng khổng lồ đứng sừng ở ngưỡng cửa, và Cloé lại hít thở được - Alex !

Anh bước vào, vẫn để cánh cửa mở, nhưng không lại gần cô. Hai tay khoanh trước ngực, anh tựa người vào tường. Như thể đang chờ đợi điều gì.

Lại đây ! Cloé nài nỉ.

Anh không nhúc nhích, chỉ nhìn cô chăm chăm. Mắt anh lấp lánh, có thể nói anh đang sắp khóc.

Đúng lúc đó, một vóc dáng khác xuất hiện. Vóc dáng của Con Thú.

Cái Bóng bước vào, không thèm đếm xỉa đến Alexandre, anh chẳng làm gì để giữ hân. Để ngăn hân lại.

Bây giờ, con quái vật đang ở cạnh cô. Hân không có khuôn mặt, đeo găng tay.

Hân túm cổ tay cô, nhắc bổng cô lên.

Cloé gào lên, to đến nỗi cuối cùng cô tỉnh dậy.

Hơi thở gấp gấp, trán và lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Cô ngồi trong giường, cố gắng hít thở lại đều đặn.

Sau chừng hai phút, cơn khủng hoảng dịu xuống. Những chữ số màu đỏ trên đồng hồ báo thức cho cô biết đã 4h28 sáng. Cô lại nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhưng có điều gì đó ngăn cản cô quay lại thế giới của những cơn ác mộng. Một cảm giác, ngọt ngào.

Không phải chỉ có mình cô trong phòng.

Hân đang ở đây.

Chương 57

Hắn đang ở đây.

Hai bàn tay Cloé níu chặt lấy ga giường. Đầu óc cô trống rỗng hoàn toàn, để rồi chất đầy nỗi lo sợ.

Cô không còn nghĩ đến gì khác.

Trừ hắn.

Và cái chết.

Bất động hoàn toàn, miệng há hốc vì hai hàm răng đã bị tê liệt, cô lao thẳng xuống tận cùng của nỗi sợ hãi nguyên bản, sinh vật. Sống còn.

Cô không nhìn thấy, mà cảm thấy hắn. Thậm chí bây giờ cô còn nghe thấy hơi thở đều đặn của hắn.

Hơi thở của hắn. Hơi thở của một con thú.

Nỗi sợ hãi khiến tri giác sắc bén hơn.

Cô đoán là hắn đang ở trước mặt. Ở đầu giường, ngay cạnh cửa sổ.

Nhiều phút cứ thế trôi qua. Trước khi nào cô bắt đầu hoạt động trở lại. Với một tốc độ điên cuồng.

Tay cô luồn xuống dưới chiếc gối bên cạnh, vội vàng nắm lấy khẩu P38 trung thành.

Nhưng khẩu súng không còn ở đó. Có lẽ đúng lúc này hắn đang nhắm nó vào cô chẳng ?

Bình tĩnh nào, Cloé... Bình tĩnh lại và suy nghĩ đi !

Nhảy ra khỏi giường, chạy đến tận phòng tắm và khóa hai lần cửa lại.

Để làm được điều đó, trước hết phải có thể cử động, dù chỉ là một chút.

Hắn có biết là mình đã thức không ? Hắn có thể nhìn thấy mình không ? Hắn sẽ giết mình chẳng ?

Thế nếu mình cứ đợi cho đến khi hắn đi ?

Cô nhắm mắt lại, tập trung.

Kín đáo lấy chiếc điện thoại di động để ở đầu giường, kéo ga và chăn xuống. Không gây ra tiếng động, tiếng sột soạt nào. Nhảy khỏi giường, lao

vào hành lang. Chạy thẳng, cho đến phòng tắm. Xoay ổ khóa. Và gọi cảnh sát, bởi vì hắn sẽ nhanh chóng phá vỡ cánh cửa.

Cô cố gắng tập trung sức lực và dùng khí để chuyển sang hành động. Trái tim cô sẽ không chống cự được lâu nữa, cô phải tránh xa hắn.

Thế nếu hắn tóm được mình trước khi mình vào được phòng tắm thì sao ?

Có lẽ mình không nên nhúc nhích, biết đâu hắn chỉ muốn quan sát mình thôi ?

Alex, tại sao anh không ở đây ? Chúa ơi, tại sao anh lại không ở đây !

Đột nhiên, hắn cử động. Cloé cảm thấy không khí xao động như một nhát roi.

Bùng nổ trong đầu cô.

Cô vớ lấy điện thoại di động, đứng bật dậy và lao vào hành lang chỉ có chút ánh sáng từ ngoài phố chiếu vào.

Trong đời mình, cô chưa từng chạy nhanh đến thế.

Nhanh đến nỗi cô va vào cánh cửa phòng tắm, đánh rơi điện thoại.

Cuối cùng, vừa đặt được bàn tay vào nắm cửa bằng sứ, cô đã bị lôi thốc lại phía sau. Hắn vừa túm tóc cô giật mạnh, cô gào lên. Đấm đập vào khoảng không, vùng vẫy.

Bị đẩy mạnh, cô ngã xuống sàn nhà, úp mặt xuống đất. Cô không kịp ngồi dậy, hắn đã túm cổ tay cô, lật ngửa cô ra và cứ thế lôi cô trên sàn, đến tận phòng ngủ.

Cảm giác như bị hút xuống địa ngục.

Cloé cố gắng bấu chân vào bất cứ thứ gì trên đường. Cô mắc chân vào một chiếc chậu nhỏ trong đó trồng một cái cây, nhưng nó không đủ nặng để giữ cô lại. Chiếc chậu bằng đất nung vỡ tan trên sàn nhà, tạo nên âm thanh trầm đục.

Vào đến phòng ngủ, một sức mạnh vô hình nhắc bóng cô lên rồi ném xuống giường. Cloé vội vàng bật dậy để trốn vào góc đối diện.

Đèn ngủ bật sáng, cơn ác mộng của cô hiện hình thành người.

Hắn đội mũ trùm kín hết mặt chỉ để hở đôi mắt, mặc áo choàng đen có mũ trùm. Găng tay cũng màu đen. Và một chiếc khăn quấn lên đến tận mũi.

- Xin chào, thiên thần của ta.

Nép sát vào tường, hai mắt tròn tròn, Cloé chăm chăm nhìn quỹ Sa tăng hiện hình.

Hắn đứng chặn giữa cô và cánh cửa, không còn lối thoát nào. Trừ cửa sổ. Mất thời gian kéo rèm, mở cánh cửa... Không thể được. Mọi hi vọng trốn thoát chỉ còn là hư vô.

Chỉ có chiếc giường ngăn cách cô với hắn. Chưa đầy hai mét.

Thế là hết, Cloé biết điều đó.

- Em muốn tắm vào giờ này sao ? Có lẽ em cảm thấy mình bẩn thỉu chẳng ?

Giọng nói đó, ma mị, lấp đầy không gian. Xâm chiếm cô.

Một thứ chất nhầy nhớp nháp, chết người.

Hắn nhảy bật lên giường, và chỉ một bước đã đến sát bên cô.

Cloé chạy trốn sang một bên, hắn tóm cô lại ngay lập tức, ép mạnh vào tường, một tay kẹp chặt cổ cô. Cô vẫn vùng vẫy, như một con sư tử cái giận dữ.

Cô đâm đá loạn xạ, đập được vào ống chân và đầu hắn. Hắn buộc cô quay lại, ép mặt cô sát vào vách ngăn, túm lấy hai tay cô.

Cô tiếp tục phản kháng, gào hét.

- Cứu tôi ! Giúp tôi với !

Hắn lấy từ trong túi ra một thứ giống như dải ruy băng, buộc chặt hai tay cô ra sau lưng.

Quay một vòng, và cô lại đối mặt với hắn. Hắn áp sát vào cô đến nỗi cô không thể dùng chân để đạp nữa.

- Em thật hung dữ, Cloé dịu dàng của ta ! Nhưng ta sẽ giúp em bình tĩnh lại.

Hắn bóp cổ cô mạnh đến nỗi cô không thể kêu được nữa. Thậm chí không cả thở được.

- Trò chơi kết thúc, thiên thần của ta... ! Ta đã báo trước cho em, đúng không ?

Cloé bất động, một tiếng rên xé ruột thoát khỏi đôi môi cô.

Cô càng quẫy đạp, hắn càng bóp chặt.

Hắn đưa hai bàn tay nâng mặt cô lên, kéo cô khỏi bức tường, đẩy ngã xuống giường. Cô đập vào thành giường, và gục xuống đệm.

Không kịp bò trên chăn, hắn đã ngồi lên trên người cô.

Cô thử huých đầu gối, hắn liền chặn cứng chân cô.

- Con chó giữ nhà của em đâu rồi, Cloé ? Em không được bảo vệ rồi...

- Anh ấy sẽ đến ngay thôi ! Cô gào lên. Anh ấy sẽ đến và giết mày !

Hắn phá lên cười, lấy từ trong túi ra một con dao. Tiếng clic đặc trưng của loại dao cán gấp vang lên lạnh lùng bên tai Cloé. Lưỡi dao ánh lên trong ánh sáng yếu ớt và chậm chậm sát vào mặt cô.

- Em mà hét nữa là ta cắt cổ đấy.

Cô nhắm mắt lại, căn nhà lại im lặng.

- Tốt. Tốt rồi đây, thiên thần của ta...

- Anh muốn gì ? Cô rên rỉ. Ai cử anh đến đây ?

Em không đoán được sao ? Ta tưởng em sáng suốt hơn cơ...

Cloé suýt thì nói ra là cô đã nhận ra hắn. Tôi biết chính là anh, Bertrand ạ !

Đến phút cuối cùng, cô kìm lại được. Đừng kí bản án tử hình của chính mình khi mà vẫn còn cơ hội sống sót.

- Tôi có thể trả tiền cho anh, tôi có tiền !

- Thật sao ? Cũng là một ý hay đấy..

Cô ngờ là hắn đang cười, mặc dù không thể nhìn thấy mặt hắn. Cái cười thể hiện qua giọng nói, bị bóp nghẹt bởi chiếc khăn và được hắn cố công bóp méo đi, một cách tài tình.

- Anh muốn bao nhiêu ? Tôi sẽ cho anh hết... Tất cả những gì tôi có !

Hắn áp lưỡi dao vào môi cô.

- Suýt.. Đừng nói những câu ngu ngốc, thiên thần của ta. Dù thế nào, em cũng chẳng còn gì.

- Hắn trả cho anh bao nhiêu ? Tôi có thể trả anh nhiều hơn ! Tôi có tiền, tôi thề với anh như thế !

- Ta tin em, người đẹp ạ. Nhưng ta cao hơn khả năng của em.

- Nếu anh động đến tôi, Alexandre sẽ giết anh !

- Gã cảnh sát khu vực nhỏ bé của em sao ? Chẳng có rủi ro nào hết. Và em biết tại sao không ? Bởi vì hắn đã chết.

- Không !

- Đúng đấy, thiên thần ạ. Hắn đã tự bắn vỡ sọ mình.

Hắn ngồi thẳng dậy, đặt ngón trỏ lên thái dương.

- Bùm. Bye bye thiếu tá Gomez.

- Không !

- Chắc là gã đã chán em rồi. Gã thích chết hơn là sống với em. Thật xấu xa, đúng không ? Nhưng em chưa bao giờ biết cách giữ đàn ông, Cloé ạ. Em làm họ bỏ trốn hết. Theo em thì tại sao ?

Cloé òa khóc nức nở, lưỡi dao cắt đứt sợi dây đầu tiên trên chiếc váy ngủ bằng sa tanh.

Rồi đến sợi thứ hai.

- Ta biết tại sao tất cả bọn họ lại bỏ đi. Bởi vì họ nhìn ra em là người như thế nào rất nhanh chóng, thiên thần ạ. Em là loại gì ?

Cô những muốn khép mi lại, cảm thấy lưỡi dao bằng thép cắt vào giữa thứ còn lại trên chiếc váy ngủ bằng sa tanh.

- Em có muốn ta nói cho em biết em là thứ gì không, Cloé ?

Chỉ có tiếng rên rỉ đáp lại. Lưỡi dao kim loại lạnh lẽo luôn giữa khe ngực cô, trượt xuống bụng.

- Hay em muốn ta chỉ cho em thấy ?

- Tha cho tôi ! Tha cho tôi đi, làm ơn...

Cô khóc nức nở.

- Em chỉ là một con điểm nhỏ coi mình là trung tâm vũ trụ. Một con khốn muốn giày xéo những người khác. Thích được người khác phục vụ... Và ta, ta sẽ đưa em về đúng chỗ của mình.

- Alex sẽ giết mày !

Cloé lại mở mắt ra, cô thoáng nhìn thấy màu mắt của kẻ tấn công mình trong luồng sáng của chiếc đèn. Hình như là xanh. Hoặc xám. Chắc chắn là màu nhạt.

- Alex sẽ giết mày ! Cô lại hét lên.

Mũi dao đột ngột dừng lại dưới hàm cô.

- Tao đã nói là hần chết rồi, gã cảnh sát con hoang của mày ấy ! Mày nghe rõ chưa ? Gã khốn đó, hần chết rồi ! Chết rồi ! Chết như một con chó !

Giọng hần bỗng trở nên hung bạo. Hần đang giận dữ

Đừng làm hần căng thẳng, Cloé ! Đừng làm thế, làm ơn đi !

- Đầu hần bây giờ chỉ còn là một cái lỗ ! Tao phải nhắc với mày bao nhiêu lần nữa ? Phải lắng nghe khi người ta nói chứ ! Hần đã tự bắn vào đầu mình !

Cloé lại khóc nức nở, nước mắt nóng hổi chảy xuống cổ cô rồi thấm ướt ga giường.

Hần áp mặt vào mặt cô, thì thầm vào tai cô:

- Nghe này, ta đã giúp hần đôi chút... Nhưng đó là một bí mật. Một bí mật giữa ta và em, đồng ý không ? Em sẽ không nói với bất kì ai, đúng không ?

- Không ! Cloé run rẩy. Không, tôi sẽ không nói với bất kì ai, tôi thề với anh !

- Tốt... Bởi vì hần đã gỡ mặt nạ của ta, anh chàng Alex đáng mến đó. Hần không đến nỗi ngu ngốc, em thấy đấy. Hần cũng đã bị em lợi dụng, nhỉ ? Và bây giờ, tại em, nên hần đã chết.

Hần cảm thấy cơ thể cô đánh lại bên dưới người hần.

- Nhưng ta sẽ cho em biết một bí mật nhỏ khác nữa, hần muốn chết. Hần muốn đi gặp vợ hần. Bởi vì hần không còn quan tâm đến em. Hần đã quyết định để mặc ta chơi đùa cùng em...

Hần lại ngồi thẳng dậy, nhắm nháp tác động của những lời vừa nói trên khuôn mặt Cloé. Nơi ánh sáng đầu ngày càng nhấn mạnh thêm nỗi kinh hoàng tột độ. Nỗi sợ hãi nguyên bản.

Đột nhiên, hần cởi chiếc khăn đen và mũ trùm, Cloé cuối cùng cũng nhìn thấy làn da trắng ngần cười tủm tỉm của hần. Cô suýt ngất.

Nếu hần bỏ mũ che mặt ra, mình sẽ chết.

Nhưng điều khiến cô kinh hoàng nhất có lẽ là nhìn thấy hần cởi quần jean.

Bị trói trên giường, buộc phải ngoan ngoãn bởi một lưỡi dao sắc lạnh, cô chẳng có cách nào để tự vệ.

Lúc này, cô biết đến nỗi cô đơn tuyệt đối. Thứ mà ta phải trải qua khi đối mặt với cái chết. Đối mặt với kẻ xa lạ.

Hắn ép môi hắn lên môi cô, cô đột ngột quay đầu đi. Hắn giữ chặt mặt cô trong bàn tay đi găng, buộc cô quay về phía hắn rồi lại tiếp tục.

Rồi hắn xuống đến cổ, đến hai núm vú. Trong khi bàn tay còn lại thọc vào giữa hai chân cô.

Cloé ngạt thở. Mùi nước hoa của hắn, mùi gỗ, thoảng mùi xạ hương, khiến cô ngột ngạt.

Cơ bắp cô, căng thẳng đến tột độ, có lẽ sắp đứt hàng. Rách tan.

Tim cô nện thình thình trong lồng ngực, như một con chim hoảng loạn lao vào khung sắt của chiếc lồng. Nó đập nhanh đến nỗi máu dồn lên não cô thiêu đốt da thịt cô.

Không thể kháng cự được nữa, cô bắt đầu hét lên. Hắn chặn một bàn tay lên miệng cô, vẫn tiếp tục nhấm nháp làn da cô, không vội vàng.

Bình thản.

Và đột nhiên, hắn dừng trò chơi tàn bạo đó lại. Hắn nhắc bổng cô lên, cô rơi sắp xuống. Cô cảm thấy hắn cắt đứt những sợi dây đang buộc chặt cổ tay cô. Tuy nhiên, cô vẫn không cử động được hai bàn tay.

Hắn lại quấn khăn và trùm mũ, xuống khỏi giường.

- Ta sẽ quay lại, thiên thần ạ, hắn hứa. Ta có cảm giác em chưa hoàn toàn sẵn sàng...

Hắn nhét con dao vào túi, ngắm nghía cô một lát.

- Nếu cố gắng một chút, chắc là em có thể tự cởi trói. Sẽ mất chút thời gian, nhưng em sẽ làm được. Ta đã bắt đầu việc đó rồi... Em thấy không, ta rất dễ mến !

Trong một giây, cô hi vọng cơn ác mộng đã chấm dứt. Nhưng hắn đã nắm lấy vai cô, lật cô nằm ngửa, rồi buộc cô phải ngồi dậy.

Một bàn tay giữ dưới cằm để cô ngẩng đầu lên.

Hắn áp khuôn mặt che kín đến sát mặt cô, chỉ cách vài centimet.

- Ta sẽ quay lại. Và sẽ kết liễu em. Chúc ngủ ngon, thiên thần của ta...

Chương 58

- Vậy là, tôi tóm tắt lại, hắn đã vào nhà trong khi cô đang ngủ, và khi cô tỉnh dậy, hắn đã lao vào cô. Sau đó, hắn đã trói cổ tay cô và đã... định lạm dụng cô. Nhưng hắn đã không làm. Cô chỉ bị hắn sờ soạng.

Chỉ bị hắn sờ soạng.

Một cách tóm tắt thật thoải mái về cực hình mà Cloé vừa phải trải qua.

- Rồi hắn bỏ đi và cô đã tự cởi trói được. Rồi cô gọi cho chúng tôi. Có đúng thế không ?

Cloé gật đầu. Cô rúm ró trên chiếc ghế dài, trong khi viên thiếu úy trẻ tuổi mặc đồng phục ngồi trong chiếc ghế pho tô, ngay trước mặt cô.

Đồng nghiệp của anh ta quay ra từ phòng ngủ, nơi cô ta đã thực hiện những ghi nhận ban đầu.

- Cho tôi xem cổ tay cô nào.

Cloé kéo ống tay áo ngủ lên, đưa tay về phía viên cảnh sát. Chúng vẫn còn run rẩy.

- Tôi không thấy có dấu vết gì. Thông thường, một sợi dây thừng sẽ...

- Không phải dây thừng, Cloé thì thầm. Đúng hơn là một loại dây ruy băng.

- Cái này à ? Nữ cảnh sát hỏi và giơ ra một mẫu vải bóng láng.

- Đúng.

- Hắn đã lấy ở nhà cô à ?

- Không, tôi không nghĩ thế. Chắc là hắn mang theo.

- OK, viên cảnh sát tiếp tục. Và cô nói hắn mang theo một con dao. Loại nào ?

- Tôi không biết nữa, tôi... Loại có mũi nhọn và sắc !

Bình tĩnh nào, Clo. Họ ở đây để giúp mình.

- Một con dao cán gập, tôi nghĩ thế.

- Lưỡi dao dài bao nhiêu ?

- Tôi không biết. Có thể là ba mươi centimet. Viên thiếu úy thoáng nở nụ cười.

- Không, nếu thế thì là một con dao khổng lồ của hàng thịt, không phải, dao cán gấp !

- Thế thì ngắn hơn... Nhưng phòng không sáng lắm, anh biết đấy.

- Tất nhiên, tôi hiểu. Hắn đã cắt váy ngủ của cô bằng thứ đó, cô đồng ý chứ ?

- Vâng.

Nữ cảnh sát ngấm nghĩa mẫu vải vứt trên mặt bàn. Như thế nó sẽ tiết lộ cho cô ta tên của thủ phạm.

- Được rồi, viên thiếu úy nói tiếp, cán dao màu gì ?

- Tôi không biết, Cloé thú nhận. Có lẽ là đen. Nói tóm lại là màu sẫm.

- Khá thiếu chính xác... Còn hắn, cô có thể miêu tả không ?

- Cao, khỏe. Mắt sáng màu.

- Màu tóc ?

- Hắn đeo mặt nạ, đội mũ trùm và quần khăn đến tận đây, Cloé trả lời và đưa tay lên ngang mũi. Thế nên...

- Thế thì cô không thể miêu tả hắn được. Sau đó, hắn đã cắt đứt dây váy ngủ của cô và đã...

Anh ta đưa mắt nhìn những gì vừa ghi chép, hơi bối rối.

- Hắn đã cố gắng hôn cô và đã chạm vào người cô. Hắn có định làm gì khác không ?

Cloé lắc đầu thay cho câu trả lời không.

- Hắn không vào bên trong cô, đúng thế không ?

- Vâng.

- OK. Tôi phải gọi một cuộc điện thoại, xin thứ lỗi.

Anh ta đi ra cửa, Cloé rót một cốc nước. Cô liền nhận ra rằng lẽ ra nên tranh thủ cất hai chai whisky, trong đó có một chai rỗng không và vẫn còn nằm lẫn lóc trên thảm. Chiếc cốc trong đó đá đã tan chảy và chỉ còn lại một ít nước màu hổ phách. Cả vỉ thuốc an thần nữa. Cô đã chỉ nghĩ đến việc cất khẩu P38 tìm thấy dưới gầm giường. Lại một lần nữa, hắn để nó lại cho cô. Không thể hiểu nổi.

Phải chăng hắn có thể chịu được đạn ?...

Viên thiếu úy cất điện thoại, ra hiệu cho nữ đồng nghiệp. Cả hai biến mất, Cloé hiểu rằng họ đã vào trong phòng ngủ. Chắc là để xem xét lại.

Còn lại một mình, cô lường lự việc định rót cho mình một cốc scotch. Có thể nó sẽ làm dịu những run rẩy của cô.

Ta sẽ quay lại. Ta sẽ kết liễu em.

Cô vớ lấy điện thoại di động, bấm số của Alexandre. Nhưng, cũng giống như những lần trước, cô chỉ được nghe câu trả lời tự động. Cô gác máy, nhắm mắt lại.

Khi cô mở mắt ra, hai cảnh sát đã quay trở lại phòng khách.

- Cô có bị thương không ? Viên thiếu úy hỏi và lại ngồi xuống chiếc ghế phô tôi.

Cloé vén váy ngủ lên, để lộ một vết máu tụ đang bám lại ở bắp chân.

- Hắn đã gây ra cái này ? Hắn đã đánh cô sao ?

- Đó là khi hắn lôi tôi dưới đất. Tôi đã cố gắng quặp chân vào chậu cây, trong hành lang... Và nó rơi lên chân tôi.

- Tôi hiểu. Cô cũng nói rằng hắn đã định bóp cổ cô. Cô có thể vén tóc lên không ?

Cloé làm theo, tin chắc rằng những dấu vết bạo lực phơi bày trên cổ cô. Viên thiếu úy mặc đồng phục cúi xuống. Anh ta tỏa ra mùi da và một loại nước hoa tinh tế mà Cloé đã quên tên.

- Tôi chẳng thấy gì cả, anh ta nói. Hơi đỏ, nhưng không đáng kể.

- Ấy thế nhưng tôi đã nghĩ là hắn sẽ giết tôi, hắn siết chặt lắm.

- Chắc là thế, viên cảnh sát trả lời và quay lại chỗ ngồi. Còn gì khác không ?

- Không, Cloé thú nhận.

Im lặng một lát, trong thời gian đó viên sĩ quan chuẩn bị đòn tấn công.

- Cô biết đấy, cô Beauchamp, tôi đã gọi cho đồng nghiệp của tôi. Những người đã đến nhà cô tối qua. Cô còn nhớ không ?

Cloé nhúm mày.

- Đương nhiên là tôi còn nhớ. Chính tôi đã nói với hai người là họ đã đến !

- Hai đồng nghiệp của tôi bảo đảm rằng họ đã lục soát kĩ nhà cô và không thấy có gì bất thường. Trong khi cô lại nghĩ rằng kẻ tấn công cô đã vào đây.

- Thế thì sao ? Cloé thở dài.

- Thế thì, họ đã nói với tôi là cô có vẻ say rượu.

Một khoảng im lặng, dài hơn lần trước, khiến Cloé sụp đổ hẳn.

- Tôi không say ! Cô đột ngột tự vệ. Tôi... Tôi đã uống một hay hai cốc, thế thôi. Lần này, viên cảnh sát không giấu nụ cười nữa.

- Cái chai ở trên bàn, cái chai chưa hết ấy, phải thiếu... phải thiếu đến hai cốc to, đúng không ?

- Đó chính là điều tôi vừa nói với các vị.

- Thế còn cái chai dưới đất ? Nó rỗng không, đúng không ?

- Tôi không say, Chúa ơi ! Cloé gay gắt.

- Được rồi, bình tĩnh lại đi, thưa cô ... Cô làm nghề gì ?

Thất nghiệp. Không trợ cấp.

- Tôi làm việc trong một công ty quảng cáo.

- Hay đấy... Cô giữ chức gì ở đó ?

- Tôi là phó tổng giám đốc.

Anh ta bấu môi ngưỡng mộ.

- Mọi chuyện có ổn không ? Tôi muốn nói là ở công ty. Cloé lưỡng lự, nhân dịp đó anh ta nói thêm:

- Nếu mở cuộc điều tra, chúng tôi sẽ xác minh, cô biết đấy... Thế nên tốt hơn hết là hãy nói thật, thưa cô.

Cloé nhìn chăm chăm vào xác chai whisky nằm trên thảm.

Mình thật ngu ngốc.

- Tôi vừa bị sa thải hôm nay. À mà hôm qua.

- Vì nguyên nhân gì ?

- Tôi... Tôi đã tát một khách hàng.

- Thế sao ? Tại sao thế ?

- Bởi vì ông ta đã... đã để tay vào mông tôi.

Anh ta lại ra hiệu cho đồng nghiệp, cô ta lại gần với một chiếc ống đo nồng độ rượu.

- Cô có thể thôi vào đây không, thưa cô ?

Cloé muốn nổi khùng. Và thậm chí là đuổi họ ra khỏi nhà. Nhưng chừng nào họ còn ở đây, cô còn được an toàn.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu em.

- Hẳn... hẳn đã bắt tôi uống, cô bỗng bịa chuyện.

- Thật sao ? Viên cảnh sát ngạc nhiên. Thế tại sao cô không nói điều đó với tôi sớm hơn ?

Cloé lùa một tay vào trong tóc

- Tôi quên mất.

- Tất nhiên rồi... Thôi được, thưa cô, chúng tôi thật sự không có thời gian để mà lãng phí, cô biết đấy.

Cô giận dữ nhìn anh ta, nhưng anh ta không nao núng.

- Tôi nghĩ là cô đã gặp một cơn ác mộng.

Mi mắt Cloé sụp xuống. Cô khẽ lắc đầu.

- Tôi nghĩ là cô đã uống nhiều hơn mức cho phép, hẳn là vì cô đã bị sa thải hôm qua. Và hơn nữa, cô lại còn uống thuốc. Theo những gì cô đã tiết lộ với các đồng nghiệp của tôi tối qua, đây không phải lần đầu tiên cô gọi đến cơ quan cảnh sát vì một kẻ tấn công bí ẩn... Và tôi tin rằng một lần nữa cô lại bịa ra chuyện gì đó để chúng tôi đến cứu.

Anh ta đứng dậy với sự chậm rãi có tính toán, đến ngồi bên cạnh Cloé. Đưa hai tay cầm lấy bàn tay trái của cô, và mỉm cười.

- Cô nên nhờ người giúp đỡ, thưa cô, anh ta nói, dịu dàng đến ngạc nhiên. Không nên cứ như thế này.

Hai mắt Cloé bỗng đầy nước mắt.

- Cô nên đi gặp bác sĩ. Một nhà tâm lý hoặc một bác sĩ tâm thần. Tôi có thể gọi cứu hộ, nếu cô muốn.

Cloé không còn đủ sức. Để phản đối. Để giải thích. Để lập luận.

Toàn bộ sức lực đã rời bỏ cô.

- Họ sẽ đưa cô đến bệnh viện và giao cô cho một người có chuyên môn. Cô có muốn tôi gọi họ không ?

Cloé lưỡng lự, nếu cô chấp nhận, họ sẽ giam cô. Gì cũng được, trừ chuyện đó.

- Không, cô trả lời.
- Cô sai lầm rồi, cô biết đấy. Cô đang gặp nguy hiểm, tôi tin như thế.

Nhưng tôi không thể bắt buộc cô, thế nên...

Anh buông tay cô ra, quay đầu đi.

Thế là hết

Cô lại là một con mồi.

Chẳng là gì khác ngoài một con mồi.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu em.

Chương 59

Bà gác cổng đã tìm thấy cậu ấy, Maillard giải thích. Bà ấy đến dọn nhà cho cậu ấy một tuần một lần.

Ngơ ngác, đại úy Villard nhìn sững vào thi thể của Alexandre. Anh nằm sấp, giữa đồng hồ nát của chiếc bàn trong phòng khách, khẩu Sig-Sauer trong tay phải. Mặt anh quay về phía cửa sổ, tắm trong ánh sáng đẹp đẽ. Và một vũng máu lớn. Mắt anh mở ra như một lời nhắn nhủ không thể diễn giải.

- Chết tiệt, không thể thế được, viên đại úy thì thầm. Alex, không thể thế được...

Cảnh sát trưởng Maillard tựa người vào tường. Anh cũng ngẫm ngía bạn mình. Hay là những gì còn lại của Alexandre.

Bác sĩ pháp y đến, bắt tay hai người. Ông lập tức vào việc, trong im lặng khủng khiếp.

Cuối cùng, Maillard ngồi xuống. Anh không thể đứng nổi nữa.

- Có thể nói anh ấy chết cách đây khoảng hai mươi tư giờ, bác sĩ nhanh chóng thông báo. Tự sát, không nghi ngờ gì nữa.

- Là lỗi của tôi, viên cảnh sát trưởng thì thầm. Lẽ ra tôi không nên thông báo với anh ấy như thế...

Villard đưa mắt nhìn anh dò hỏi.

- Hôm qua tôi đã gọi cho anh ấy. Tôi đã nói là anh ấy sắp bị IGS đình chỉ công việc. Rằng tôi không thể làm gì để che giấu cho anh ấy. Hẳn là anh ấy đã tự bắn mình ngay sau đó...

Viên đại úy lại quay sang phía Alexandre. Mặc dù đó là một hình ảnh không thể chịu đựng nổi.

- Anh đã giết anh ấy, anh kết tội. Công việc là tất cả những gì còn lại của anh ấy.

- Tôi có thể làm gì chứ ? viên cảnh sát trưởng đáp trả.

Villard không trả lời, anh lại gần bác sĩ pháp y, ngồi xuống bên cạnh Gomez.

- Thật lạ là anh ấy đã lắp thêm ống giảm thanh để tự sát, đúng không ?

Người cảnh sát trong anh lại trỗi dậy. Ông bác sĩ nhún vai.

- Có thể anh ấy muốn không đánh động hàng xóm. Để mọi người không phát hiện ra nhanh chóng và đưa anh ấy đến bệnh viện...

- Điều ông vừa nói thật ngu ngốc, viên đại úy cau kinh nhận xét. Khi ta tự bắn một viên đạn vào đầu mình, thì việc ta được tìm thấy sau ba mươi giây hay sáu tháng đâu có quan trọng gì ? Dù thế nào, ta cũng chết rồi !

- Cả anh cũng như tôi đều biết ta sẽ không nhất thiết chết ngay với một viên đạn bắn vào đầu. Với lại, anh ấy đã không chết ngay lập tức.

- Điều gì khiến ông nói thế ? Villard hỏi.

- Lượng máu... Tim đã đập thêm một lúc nữa. Ít nhất là một tiếng đồng hồ.

Maillard bỏ ra đến tận đầu kia của căn hộ. Đã nhiều năm nay anh không khóc.

Trần nhà màu trắng. Màu trung tính, có điều gì đó dè dặt. Nhất là khi ta nhìn chăm chăm vào đó nhiều giờ liền.

Ta sẽ quay lại, ta sẽ kết liễu em.

Khẩu Walther P38 trong tay phải, tay trái đặt lên tim, Cloé nằm dài trên tấm chăn trải ngay trên sàn nhà.

Không thể leo lên chiếc giường đó nữa. Mặc dù cô đã tẩy ga giường bằng nước javel, mặc dù cô đã thay đệm.

Cô không rời khẩu súng nữa. Không một giây nào. Kể cả khi đi vệ sinh.
Vì mày, hăn đã chết, chết như một con chó... Bye bye, thiếu tá Gomez !
Vì mình.

Nhưng không, anh ấy không chết. Anh ấy không thể chết.

- Alex ! Cô bỗng hét lên.

Cô chậm rãi đứng dậy và đi về phía phòng tắm. Mặt mũi nhợt nhạt, hai mắt long lanh. Nỗi sợ hãi hiện rõ trong đôi mắt, bây giờ và mãi mãi.

Anh ấy không thể chết được. Không phải như thế, không phải lúc này.

Cô khóa cửa, đặt khẩu súng lên thành bồn tắm và không kéo rèm.

Nước từ vòi phụt ra xối xả, Cloé vẫn mở mắt. Mặc dù nước làm cô bỗng rất.

Anh mạnh hơn hăn, em biết thế. Hăn không thể giết anh được.

Cô đứng như thế rất lâu, hai tay áp vào mảng gạch ốp tường, tai đóng lên.

Một con mèo không bao giờ nghỉ ngơi. Trừ khi nó muốn chết.

Từ khi hai cảnh sát bỏ đi, đây là lần tắm thứ sáu.

Cô sắp không còn da nữa. Tuy nhiên, cô sẽ vẫn bắn thiêu. Bởi vì nó ở bên trong. Bởi vì nó rất sâu.

Mùi vị của môi hăn trên môi cô. Sự ô nhục đó. Cô uống nước nóng, rồi lại khạc ra thật mạnh.

Đêm qua, cô không nhận ra cả nụ cười, cả mùi của hăn. Thế nên, cô nghi ngờ.

Trời tối, mình đang sợ chết khiếp. Mùi nước hoa có xạ hương che giấu mùi của làn da...

Cuối cùng, cô tắt vòi nước, mặc quần áo, sấy khô tóc và thậm chí còn dành thời gian trang điểm. Những mong che giấu nỗi kinh hoàng.

Nhưng không có loại phấn mắt, phấn phủ nào có thể che giấu rằng cô đã chạm tới đáy.

Cô leo vào trong chiếc xe Mercedes, nhắm hướng Maisons-Alfort.

Cô đã bấm chuông, đã gõ cửa. Rồi lại lặp lại.

Một lát sau, cánh cửa trước mặt mở ra và một bà già xuất hiện trên thềm nhà. Thanh lịch, quần áo được chăm sóc rất kỹ lưỡng. Bà ta lại gần Cloé, mỉm cười dịu dàng.

- Cô tìm ai thế ?
- Tôi đến tìm anh Gomez. Tôi là bạn của anh ấy.
- Chúa ơi... Cô không biết sao ?

Cổ họng Cloé nghẹn tắc đến nỗi không khí không thể lọt qua được nữa. Đột nhiên, cô tóm lấy hai vai bà hàng xóm tội nghiệp, lắc mạnh.

- Tôi không biết chuyện gì ? Cô hét lên.

Bà già choáng váng nhìn sững cô nàng điên dại đi giày cao gót.

- Tôi phải biết chuyện gì ? Cloé lại hét lên.
- Cậu Gomez, cậu ấy chết rồi, bà già rụt rè thông báo.

Cloé buông bà ra, tóm lấy lan can. Cầu thang run lên từng đợt. Nó cử động, rập rình, tiến rồi lùi. Một giọng nói, xa xăm, vắng đến nỗi cô.

- Họ đã tìm thấy cậu ấy trước mười hai giờ trưa một chút. Họ đã sang hỏi tôi, để xem tôi có nghe thấy gì không. Nhưng vì tôi hơi điếc... Hình như cậu ấy tự sát, bằng súng của cậu ấy. Thật kinh khủng ! Tôi nghĩ là vì cái chết của vợ cậu ấy. Chúa ơi, còn trẻ thế...

Cloé lùi một bước ra sau. Rồi đột nhiên, cô chạy lao xuống từng bậc, bỏ mặc bà hàng xóm trên thềm nhà.

Chương 60

Trời đã tối. Hay còn chưa sáng. Em cũng không rõ nữa.

Đã nhiều giờ liền em chờ đợi hẵn. Hai mắt em khô khốc, mệt mỏi vì phải mở suốt.

Và em lạnh.

Tuy nhiên, nghe đài nói thì thời tiết mùa này đang mát mẻ.

Em vẫn nhớ điều đó. Mới cách đây một tiếng, có thể là hai. Em cũng không biết rõ nữa.

Em lạnh, thật sự. Cứ như thể nó tỏa ra từ em. Cái lạnh toát ra từ sâu thẳm con người em... Em là nguồn gốc của nó và nó sẽ lan tràn khắp Trái đất.

Một dòng chảy băng giá sẽ phá hủy mọi thứ trên đường đi của nó.

Anh nghĩ có thể có chuyện đó không ?

Không, tất nhiên ! Em nói linh tinh rồi... Cái lạnh là từ bên ngoài.

Hắn là nhà đài đã bị nhảm. Hoặc họ nói dối.

Mọi người biết nói dối như điên ! Em cũng thế, em cũng từng biết nói dối.

Nhưng bây giờ thì hết rồi. Đã chấm dứt.

Không còn ai nói dối em nữa. Và em cũng không nói dối nữa. Em không giấu mình nữa.

Này, ngày đã rạng rồi... Trong khi em nói chuyện với anh, ánh sáng đã rực lên.

Anh nên nhìn thấy, anh yêu ạ... Đẹp lắm, bầu trời ánh hồng nhẹ nhàng.

Anh phải nhìn thấy, anh yêu ạ... Chỉ có điều anh không thể nhìn được nữa.

Anh không thể nhìn nữa, anh không thể mỉm cười nữa.

Thế mà anh có nụ cười đẹp lắm đấy. Và đôi bàn tay cũng rất đẹp nữa.

Em những muốn đôi bàn tay ấy chạm vào em. Chỉ có điều anh không chạm được vào em nữa, anh yêu của em.

Nhưng em thì vẫn có thể yêu anh.

Anh ngạc nhiên sao ? Ngạc nhiên vì em gọi anh là anh yêu ?... Em hiểu, anh biết không. Em cũng thế, em cũng ngạc nhiên.

Em đã không kịp thú nhận với anh, anh đã ra đi quá nhanh. Quá sớm. Hắn đã lấy mất anh của em trước khi em kịp thực hiện điều đó.

Tuy nhiên, em biết rằng một ngày nào đó, những lời này sẽ thốt ra từ môi em.

Anh yêu... Em đã nói những lời đó, trước đây, với những người khác ngoài anh. Bởi vì em đã sai lầm, đã lạc lối. Em đã để mình bị lợi dụng.

Anh thì khác. Rất đột ngột, sét đánh. Anh là thật sự.

Anh là người duy nhất nhìn cao hơn vẻ bề ngoài, cao hơn những bình phong nơi em đang ẩn náu. Anh là người duy nhất nhìn thấy những gì đang được che giấu phía sau. Chỉ có mình anh hiểu.

Chỉ có anh bảo vệ em. Và anh đã phải trả giá bằng mạng sống.

Thế nên hãy chấp nhận để em gọi anh là anh yêu.

Hắn đây rồi.

Em đã tưởng hắn không bao giờ xuất hiện nữa.

Hắn ra khỏi nhà, khóa cổng.

Em phải chia tay anh thôi, anh yêu. Em phải đi thôi. Đến giờ rồi, em nghĩ thế.

Em ra khỏi xe, nhẹ nhàng khép cửa. Em băng qua con phố để sang cùng bên vỉa hè với hắn. Thật lạ là hắn không quay lại. Bình thường thì hắn phải quay lại. Trong các bộ phim, mọi chuyện đều diễn ra như thế.

Thế là em gọi tên hắn. Cuối cùng, hắn cũng quay lại và em thấy rõ là hắn ngạc nhiên.

Sau nỗi ngạc nhiên, hắn mỉm cười. Hắn dám mỉm cười với em. Hắn tưởng hắn mạnh mẽ hay tưởng là em yếu ớt.

Dù thế nào, hắn cũng đã nhầm.

Bởi vì em sẽ xóa bỏ nụ cười của hắn.

- Cloé ? Cô làm gì ở đây ? Cô muốn gặp tôi sao ?

- Đúng thế. Tao muốn nhìn thấy mày. Đã chết.

Khi em giơ tay về phía hắn, mặt hắn biến sắc. Mắt hắn trợn tròn vì kinh ngạc, hắn đánh rơi chùm chìa khóa xe.

Em cứ tưởng tay em sẽ run.

- Cloé... Cô đang định... ?

- Trò chơi kết thúc, thiên thần của ta !

Ngón tay em đặt trên cò súng. Em đã không quên tháo chốt an toàn, cũng không quên lên đạn, như anh đã dạy em.

Vâng, em sẽ siết cò, anh yêu ạ. Chỉ cần cho em thời gian thôi. Thời gian để vui vẻ thêm một chút với nỗi kinh hoàng đang làm mặt hắn biến dạng.

Em những muốn hắn tè ra quần. Như em, tối đầu tiên.

Nhưng điều đó cũng không quan trọng.

- Cô điên rồi !
- Còn mày, mày chết rồi !
- Cloé, nói chuyện đã ! Ta có thể...
- Tao không nói chuyện với người chết.

Ngón tay em siết cò súng. Tiếng nổ khiến em ngạc nhiên, cả bước lùi nữa.

Hắn bật ra đằng sau, đập người vào xe của hắn và quỳ mọp xuống, ấn một tay vào bụng. Như thể hắn muốn hứng trọn thứ chất lỏng nóng hổi đang tuôn ra từ ống ruột gan mở phanh.

Em nghĩ em đã bắn trúng gan. Mặc dù không có chủ ý thực sự.

Càng tốt.

Em lại gần, gót giày em nện trên mặt đường nhựa. Và cả trong não em. Mỗi tiếng động đều âm vang hơn, mỗi giây được chia nhỏ ra. Em đến gần hắn đến nỗi có thể chạm vào trán hắn bằng nòng khẩu súng P38 trung thành.

- Cloé...

- Mày chết rồi, và tao không nói chuyện với người chết. Tao đã nói rồi, đúng không ?

Em hạ khẩu súng xuống ngang miệng hắn và bắn lần thứ hai.

Em đã nói với hắn rồi. Rằng em sẽ xóa bỏ nụ cười của hắn.

Hắn vừa đập vào vỉa hè. Giật giật vài cái, hình như hắn đã chết.

Nếu hắn chưa chết, thì cũng không còn lâu nữa.

Em quay đi, bỏ mặc cái xác xấu xa của hắn và chậm rãi đi đến tận xe.

Em khởi động xe, hồi tưởng lại như đang quay chậm cảnh tượng vừa diễn ra.

Em mới là người hùng.

Em tăng tốc, bánh xe khê rít lên. Em không nghĩ là lại dễ dàng như thế.

Trên bàn tay em có máu. Nhưng máu thì có thể rửa được. Và quên lãng. Ngược lại, chỗ máu vấy lên áo sơ mi của em thì sẽ không sạch được. Lẽ ra em phải nghĩ đến chuyện mặc đồ khác.

Tất cả những chuyện này không còn quan trọng nữa.

Em vừa giết một người đàn ông. Ông chủ của Con Thú. Và không còn chủ, nó sẽ chẳng là gì, em tin chắc như thế.

Em cũng sẽ săn đuổi nó. Và em sẽ giết nó. Sắp đến lượt nó rồi.

Anh hãy yên nghỉ, anh yêu.

Nhân dịp anh bừa tá quay ra, em lén vào đằng sau anh ta trong khi cánh cửa tòa nhà vẫn còn mở. Em leo lên tầng ba, chân em hơi mỏi. Chắc là vì mệt.

Lần trước có vẻ dễ dàng hơn. Nhưng hình ảnh của hăn, quỳ mọp đằng trước chiếc xe, không rời bỏ em. Hình ảnh khuôn mặt hăn đau đớn, biến dạng đến kinh khủng... Xuyên chiếm đầu óc em, cứ như thể một vết bẩn không thể xóa sạch trước mắt em.

Không, anh đừng lo, em sẽ làm được. Bởi vì anh ở đây, bên cạnh em. Bởi vì giọng anh nói cho em biết phải làm gì. Giọng nói của anh, hay của em, em cũng không rõ nữa. Mà cũng không quan trọng.

Nhưng đó là giọng nói em đang nghe thấy. Em tin chắc điều đó.

Em vẫn giữ ngón tay trên chuông. Và em chờ.

Cuối cùng hăn cũng mở cửa, vẫn còn ngái ngủ. Cởi trần. Thế mà em đã từng yêu bộ mặt đó... Em đã siết lấy cơ thể đó sát vào cơ thể em. Em đã để hăn lợi dụng em.

Thế mà em đã cho hăn lạc thú.

Lúc đầu hăn nhìn em ngạc nhiên, rồi giận dữ.

- Cloé... Cô làm cái quái gì ở đây thế ?
- Tao muốn gặp mày.
- Tôi thì không.

Em ngăn không cho hăn đóng cửa và tự bước vào không cần xin phép hăn.

Em muốn kéo dài thời khắc này em nghĩ thế. Hoặc có thể là em lưỡng lự.

Mặc quần đùi, mắt húp lên vì ngái ngủ, hăn không có vẻ nguy hiểm đến thế. Chỉ giận dữ.

- Nào giờ thì cô ra khỏi nhà tôi !
- Đồ cái trang của mày đâu rồi ? Áo choàng đen, mặt nạ trùm... ?

Nổi ngạc nhiên trên mặt hắn có vẻ thật. Thậm chí còn buồn cười. Nếu em không biết hắn là ai. Hắn thật sự là ai.

- Đồ cái trang nào ? Chết tiệt, cô đang nói gì thế, Cloé ?
- Mà muốn kết liễu tao ? Mà đã nói câu đó đêm qua, đúng không ?
- Đêm qua ? Cô điên rồi...

Em rút tay ra khỏi túi áo vét, hắn bắt đầu liếc mắt nhìn vào nòng của khẩu P38.

- Mà thấy đấy, tao mới là người quay lại. Và chính tao sẽ kết liễu mày. Hắn lùi lại, em tiến đến.
- Cloé... Để khẩu súng đó xuống ngay. Có chuyện gì với cô thế ?

Em tháo chốt an toàn và lên đạn con chó lửa. Em đã trở thành một tay chuyên nghiệp thực sự.

- Cloé, thôi những trò ngu ngốc đó đi, chết tiệt ! Chúng ta sẽ nói chuyện. Bình tĩnh lại và bỏ khẩu súng xuống.

- Tao đang bình tĩnh. Mày không thể biết tao bình tĩnh đến thế nào đâu...

Nổi kinh hoàng khiến hắn lạc cả giọng, mắt hắn trợn lên. Đôi mắt xanh tuyệt diệu.

Đêm qua, hình như em thấy chúng có màu xanh đậm. Hoặc xám. Đường nhiên, hắn đã đeo kính áp tròng để đánh lừa em. Để em không nhận ra hắn.

Nhưng em đã lọt mặt nạ của hắn từ lâu.

- Trò chơi kết thúc... ! Bây giờ, mày sẽ chết.

Những câu nói quan trọng dành cho những thời điểm quan trọng.

Và đây là một trong những thời khắc đó. Cái Bóng sẽ xuống địa ngục. Nơi có chỗ của hắn.

- Dừng lại đi, Clo... Dừng lại đi, anh xin em ! Em không biết em đang làm gì đâu, anh nghĩ...

Em ngẩng, và bóp cò. Bước giật lùi không làm em ngạc nhiên nữa. Hắn bật tung vào tường rồi đổ sụp xuống đất. Em đã nhắm vào đầu, nhưng lại bắn trượt. Em đã bắn vào họng hắn.

Và em nhìn hắn chết ngạt vì máu của chính hắn.

Em cứ tưởng là một viên đạn sẽ giết chết người ta ngay. Ngay lập tức, sạch sẽ. Đó là những điều mà truyền hình và phim ảnh muốn cho ta tin.

Nhưng không đúng: cái chết cũng rất thông thả.

Hôm nay, em là sứ giả của nó. Em gõ cửa, và thực thi.

Em là sức mạnh.

Báo thù.

Công lý.

Hắn cố gắng thở một cách tuyệt vọng, hắn đấu tranh. Thậm chí hắn còn đưa một tay về phía em.

Em nghĩ hắn nhờ em giúp.

Hắn đã lấy mất anh của em. Thế nên em chẳng có chút thương hại nào. Thậm chí em sẽ không kết liễu hắn, để hắn chết ngạt từ từ.

Nhưng cái chết chưa thôi đùa giỡn hắn. Hắn không thể nói nữa, thế nên đôi mắt hắn cầu xin em.

Em lùi ra sau vài bước, tim em dội lên.

Mắt em nhòa đi. Em nghĩ là em đang khóc.

Giúp em với, anh yêu... Giúp em !

Chương 61

- Em có cái váy rất xinh, em nói.

Em mỉm cười với em gái, cúi xuống để hôn lên trán Lisa. Nó lạnh ngắt, như cái chết.

Tất cả những gì em chạm vào đều lạnh ngắt như cái chết. Hắn là sẽ như thế, khi ta sang thế giới bên kia.

- Em thấy không, chị đã nói là chị sẽ quay lại. Chị đã giữ lời hứa ! Chị đến nhà bố mẹ cách đây chưa đầy hai tiếng, và chị đến thăm em ngay lập tức.

Em ngồi lên chiếc giường xộc xệch, đặt một bàn tay lên đầu gối Lisa.

Lisa của em. Lisa yêu dấu của em...

- Chị đang được nghỉ, em biết đấy. Nghỉ dài hạn. Chị đã từ chức ở Công ty, chị chán ngán quá rồi. Họ đã cố gắng giữ chị lại, tất nhiên. Nhưng chị

không muốn nghe gì hết... Sau tất cả, chị đã tự do. Cứ mặc họ tìm người khác để làm công việc bẩn thỉu đó !

Ngồi trong chiếc ghế pho tô giả da rách lỗ chỗ, Lisa ngả đầu sang một bên, rất nguy hiểm.

Bình thường thôi. Đó là một con búp bê. Một con búp bê bị bẻ gãy.

Chính em đã phá hủy em ấy, là lỗi của em. Thế nên em muốn sửa chữa.

Em nghe tiếng chim hót lọt qua cửa sổ mở hé. Em nhìn hai bàn tay em. Em thấy có máu. Em vội giấu nó vào giữa hai đùi.

Rốt cuộc, chỗ máu đó không bao giờ sạch được. Mặc dù em đã cố mạnh. Vẫn còn mùi, còn cảm giác.

- Hay là chúng ta làm một vòng công viên, như lần trước ? Chị tin chắc là em sẽ không phản đối ! Đừng nhúc nhích, chị sẽ đi tìm xe cho em.

Sau khi quan sát hành lang, cuối cùng em cũng thấy thứ em đang tìm ở cạnh văn phòng của các y tá. Chính lúc đó sếp trưởng của đám áo blu trắng xuất hiện.

Nếu bà ta tìm em, em sẽ giết.

- Này cô ! Cô định làm gì với cái đó ?

- Tôi định dẫn em gái tôi ra công viên. Bà thấy có gì không tiện à ?

Hắn là ánh mắt em vô cùng đáng sợ. Em nhìn thấy điều đó phản chiếu trong mắt bà ta. Bà ta đã hiểu là tốt hơn hết nên lui quân. Chắc là bà ta đã ngửi thấy mùi máu trên tay em.

Và bà ta biết là em đã thay đổi. Em không còn là Cloé trước đây nữa. Em là Cloé thực sự.

- Không... Không, tất nhiên. Cô cứ làm đi.

Mười phút sau, em và Lisa đã ở bên ngoài.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu em.

Thật lạ lùng là câu nói đó vẫn vang vọng trong em. Trong khi em đã giết kẻ thốt ra câu đó.

Thời gian trôi qua, rồi nó cũng sẽ qua thôi.

- Nhìn xem trời đẹp thế nào, Lisa của chị !

Trên đài, họ đã nói đúng. Thời tiết mùa này thật mát mẻ.

*Mày sẽ không quay trở lại nữa. Chỉ có tao đã tìm đến tận chỗ của mày.
Và đã kết liễu mày.*

- Em muốn ta đến bên bờ bể nước như lần trước không ?

Với Lisa, ta phải hỏi rồi trả lời. Nhưng ít ra, em ấy không phật ý.

Những cây hoa súng vẫn tàn tạ như thế, nhưng nơi này thật dễ chịu.

Em kéo tấm chăn mỏng lên chân em gái. Ánh mắt em ấy giao với ánh mắt em, dừng lại một lát. Em vừa kể hết chuyện cho em ấy nghe. Và em tin chắc là em ấy đã lắng nghe.

Tuy nhiên, hình như em ấy không phán xét em.

Thật là tốt, rốt cuộc cũng có một người lắng nghe em, tin tưởng em.

- Chị rất muốn em làm quen với Alex... Chị tin chắc là em sẽ thích anh ấy.

Em cố kìm nước mắt, em không muốn Lisa nhìn thấy em khóc.

Đúng, chị đã muốn em làm quen với Alex.

Và chị, chị đã muốn được biết em, em gái ạ. Biết em trở thành người phụ nữ như thế nào...

- Chị đã mang cho em một món quà.

Em mở túi xách, nhìn ngắm khẩu Walther P38 hồi lâu.

Chị đã mang nó đến cho em, Lisa của chị.

Cái chết sẽ là món quà của chị. Món quà đẹp nhất mà chị có thể tặng cho em, chị tin là thế.

Chỉ cần chị đủ dũng cảm để tặng nó cho em.

Thu hết dũng khí thật là khó khăn. Để sửa chữa những sai lầm của chính mình. Nhưng chị sẽ làm được, em đừng lo. Chị sẽ giải thoát em khỏi thân thể lúc này chỉ còn là một cái vỏ gò bó. Tâm hồn em sẽ bay lên trời. Giống như một chú chim, cuối cùng cũng được tự do bay lượn theo ý mình.

Đúng, chị sẽ giải thoát cho em, Lisa của chị ạ. Chị nợ em điều đó.

- Chị đã bị tan vỡ cùng lúc với em, em biết đấy. Không thể nhìn thấy điều tất nhiên, chị đã ra sức gắn lại từng mảnh vỡ. Thật ra là được thế nào hay thế ấy. Từ hai mươi sáu năm nay, chị đã bị xé nhỏ, chặt thành từng mảnh. Như một bộ xếp hình, em hiểu không ?

Những vết rách trên thân thể và trong tâm hồn. Từ đó nhựa sống trong chị chảy dần ra.

Chùng ấy nghị lực đã bị tiêu tốn để vá víu những chỗ hổng.

- Chính vì thế mà chị không bao giờ đến thăm em, Lisa của chị ạ. Bởi vì cứ mỗi lần thăm em, những lỗ hổng lại rộng ra rất nguy hiểm. Mỗi lần đến thăm em, chị lại có nguy cơ tan rã.

Nhưng đã không ai hiểu được điều đó. Không ai nhìn thấy.

Trừ một người. Tên là Alexandre.

Em lau nước mắt chảy tràn trên má. Cuối cùng, em đã không thể che giấu nữa.

Em phải mạnh mẽ. Bởi vì đó là lỗi của em, tội của em.

Em sẽ đi cùng em gái, em biết thế. Thật ra là ngay sau em ấy.

Những mảnh ghép sẽ tan tác trong gió. Sẽ có hai con chim trên bầu trời, tự do bay lượn theo ý mình.

Nói cho cùng, em đã chết trong nhà máy cũ đó. Cloé thật sự đã biến mất vào ngày hôm đó. Và đã đến lúc chấm dứt sự giả trang bỉ ổi này.

Em vuốt ve khuôn mặt em gái, mỉm cười dịu dàng với em ấy.

- Hãy cho chị một chút thời gian, xin em. Chị chưa hoàn toàn sẵn sàng.

Em ấy lại nhìn em. Em ấy đã hiểu, em biết thế. Em cảm thấy thế. Em ấy kêu gọi em, cổ vũ em. Em đưa tay vào trong túi xách, các ngón tay siết chặt bóng súng.

Hai con chim tự do bay lượn theo ý mình.

Đúng lúc đó em nghe thấy tiếng chân bước sau lưng mình. Em quay lại ngay.

Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu em.

Không, không thể là hăn được. Bởi vì em đã giết chết hăn. Em đã giết chết bọn chúng, cả hai tên.

Em vội vàng đóng túi xách lại.

- Cô Beauchamp ? Cảnh sát hình sự đây.

Hai gã. Ăn mặc như bất cứ người bình thường nào.

- Cảnh sát ư ?

Em không chỉ tỏ vẻ ngạc nhiên. Mà ngạc nhiên thực sự. Đã đến lúc rồi ư ?

Người đầu tiên giơ thẻ ra, đồng nghiệp của anh ta cũng làm như vậy. Một đại úy và một thiếu úy.

- Các anh có thể quay lại sau không ? Tôi đang ở cùng em gái...

- Chúng tôi đã báo cho các y tá, viên đại úy đáp lại. Họ sẽ đến đón cô ấy. Tôi sẽ yêu cầu cô theo chúng tôi, cô Beauchamp.

Em lại quay sang Lisa, cố gắng mỉm cười với em ấy. Nhưng không làm được.

Chúa ơi, Lisa... Elisabeth yêu dấu của em. Em sẽ không kịp mất !

- Chị phải chia tay em đây. Họ sẽ dẫn em về phòng, em đừng lo.

Em hôn lên má em gái, áp môi em trên má em ấy vài giây. Em cảm thấy nhịp thở của em ấy nhanh hơn.

- Em đừng lo, chị sẽ quay lại.

Chúng ta lại phải đau khổ. Lại phải chờ đợi.

Cuối cùng, em ôm em ấy trong vòng tay, gần như nhấc bổng em ấy khỏi chiếc xe lăn.

Không thể có chuyện họ đã hiểu ra. Đã biết. Nỗi sợ hãi khiến môi em run rẩy.

Em vừa thất bại, lần thứ hai. Em vừa kết tội em gái em, lần thứ hai.

- Tha lỗi cho chị, Lisa !

Viên thiếu úy đặt một tay lên vai em, em giật mình.

- Phải đi thôi, thưa cô.

Em tách khỏi Elisabeth, với dự cảm khủng khiếp rằng em đang nhìn thấy em ấy lần cuối cùng trong đời. Em tin rằng em ấy cũng đã hiểu, khuôn mặt em ấy, vốn gần như không còn biểu hiện gì từ hai mươi sáu năm nay, bỗng như bao trùm một tấm vải liệm sợ hãi.

Em đối mặt với hai cảnh sát và nghĩ đến việc cầm khẩu Walther lên. Đôi mắt em liền nhìn vào vũ khí mà họ đang đeo ở hông bên phải.

Không, em phải tìm một giải pháp khác. Nếu họ giết em lúc này, Lisa sẽ không còn cơ may nào.

Viên thiếu úy bước lên, tay cầm một chiếc còng tay.

- Không phải ở đây. Tôi không muốn em gái tôi nhìn thấy thứ đó.

Viên sĩ quan trẻ tuổi lưỡng lự, nhưng rồi cuối cùng cũng cho em ân huệ đó. Anh ta tịch thu chiếc túi xách của em, nắm lấy cánh tay em và dẫn em về phía bãi đỗ xe, nơi xe của họ đỗ ngay gần xe của em.

- Làm sao các anh tìm được tôi ở đây ?

- Chúng tôi đã đến nhà bố mẹ cô, họ đã cho biết cô đang ở đâu.

- Và chính xác thì các anh bắt tôi vì tội gì ?

Họ còng tay em, cổ họng em nghẹn lại cùng lúc chiếc còng khóa lại. Em có cảm giác đang bước lên đoạn đầu đài. Rồi viên đại úy lục túi xách của em. Lúc đó, em nghĩ mặt em đã trắng nhợt. Anh ta tịch thu khẩu P38, bỏ nó vào trong một chiếc túi nhựa.

- Tôi sẽ giải thích với các anh. Tôi...

- Vô ích thôi, chúng tôi biết hết rồi. Cô đã bị bắt, thưa cô Beauchamp.

Em mơ ước được tắm. Thậm chí được ngâm trong bồn tắm.

Em thấy mình bẩn thỉu. Bẩn kinh khủng, anh yêu ạ. Em có cảm giác mùi của trại tạm giam ngấm vào quần áo em, và cả da em. Không, thịt em.

Với lại, đó không phải là một cảm giác. Mà đúng là sự thật.

Sự thật.

Em đã qua đêm trong một phòng giam bẩn thỉu và hôi thối.

Em đã bị bắt ngay trước mắt em gái em, anh có hiểu không ?

Nhưng có thể Lisa không nhận thấy gì cả chẳng ? Không, em thề là em sẽ không nói dối nữa. Tất nhiên là Lisa đã hiểu. Em đã nhìn thấy điều đó trong mắt em ấy. Em ấy đã hiểu hết, em biết thế. Mọi việc. Em tưởng tượng ra nỗi đau khổ của bố mẹ em. Bố mẹ tội nghiệp của em... Em không muốn thế, mà chính là Cái Bóng muốn thế. Em không được lựa chọn. Nhưng chỉ có anh biết điều đó. Từng biết điều đó. Họ không biết gì, không hiểu gì. Cái Bóng có thật, thế nhưng họ đã không nhìn thấy hấn. Mùi và điếc.

Và họ vẫn không nhìn thấy hấn.

Liệu em có tìm thấy người nào đó biết lắng nghe em ? Liệu trên thế gian này có ai đó đủ khả năng để nghe em ?...

Họ đã dẫn độ em về thủ đô, đã hỏi cung em. Nấu cháo, như họ nói.

Họ có bốn người. Việc đó kéo dài nhiều giờ liền, anh yêu ạ.

Lúc đầu, em đã phủ nhận. Em đã nói là họ nhầm rồi. Rằng không phải em, rằng họ đang phạm sai lầm nghiêm trọng.

Rồi sau đó em hiểu ra làm thế chỉ tốn công vô ích. Có thể nói là nói dối không còn ổn nữa. Hẳn là bởi vì em đã thề là sẽ không bao giờ dùng đến cách đó nữa.

Họ có một nhân chứng, anh hiểu không. Một người nào đó đã nhận ra em.

Em đã tự hỏi họ làm thế nào mà tìm thấy em nhanh thế, bây giờ thì em biết: vợ của Martins đã nhìn thấy em, sáng hôm qua. Qua cửa sổ phòng bếp.

Cô ta đã nhận dạng em, như họ nói.

Và về Bertrand, họ chỉ liên hệ sự việc với nhau. Bởi vì cùng một vũ khí. Và bởi vì có người đã nhìn thấy em ra khỏi căn hộ của hắn. Bà hàng xóm, hình như thế. Qua lỗ khóa trên cánh cửa.

Em đã phạm nhiều sai lầm, biết bao sai lầm. Lẽ ra em nên dành thêm thời gian để chuẩn bị việc trả thù, thực thi bản án của mình. Nhưng em không có thời gian !

Ta sẽ trở lại và sẽ kết liễu em.

Em sợ. Sợ cái Bóng, anh biết đấy.

Trong khi em nói chuyện với anh, em đang ở trong một hành lang, ở tầng trệt của tòa án. Có một cảnh sát ở bên cạnh em, hai tay em bị còng. Tất cả mọi người có thể nhìn thấy em.

Nhìn thấy em đã thành người thế nào, nhìn thấy Cái Bóng đã biến em thành người thế nào.

Tất cả mọi người, trừ anh, anh yêu ạ.

Điều đó khiến em đau đớn, anh biết không.

Thẩm phán là một phụ nữ, trẻ hơn em.

Tóc hung, khuôn mặt hốc hác, xương gò má nhô cao và đôi mắt đen thụt sâu trong hốc mắt.

Luật sư do tòa án chỉ định, bởi vì em không biết chọn ai. Cả anh ta cũng còn trẻ. Chắc là mới vào nghề. Và có vẻ như anh ta không hề hiểu gì về

những chuyện xảy ra với em.

Em kể lại câu chuyện của em, một lần nữa. Không bỏ sót bất cứ chi tiết nhỏ nào.

Em kể mất nhiều phút, trong suốt thời gian đó thẩm phán lắng nghe em, chăm chú. Thịnh thoảng, cô ta ngắt lời em, để đặt một câu hỏi, để làm sáng tỏ một điểm nào đó.

Và rồi, cuối cùng, em cũng đi đến đoạn kết của câu chuyện đau đớn đó. Vừa cầu nguyện để đây là lần cuối cùng em phải kể lại nó.

Thẩm phán tháo kính, chăm chú nhìn em với vẻ lạ lùng.

Mỗi lời cô ta thốt ra in sâu trong em, không thể xóa nhòa.

- Cô Beauehamp, tôi xin tuyên bố cô bị điều tra liên quan đến vụ giết người có chủ ý ông Philip Martins. Nói cách khác là vụ sát hại ông ấy. Cũng như sát hại Bertrand Levasseur. Tôi sẽ đề nghị với tòa án pháp quyền để đưa cô vào diện giam giữ phòng ngừa. Và cô sẽ phải trải qua việc giám định tâm thần.

Giam giữ. Điều đó có nghĩa là em sẽ vào tù.

Giám định tâm thần. Điều đó có nghĩa cô ta tin rằng em bị điên.

Thế nhưng em đã nói với cô ta. Rằng đó là phòng vệ hợp pháp. Rằng hãn đã giết anh.

- Thiếu tá Gomez đã tự sát. Giọng cô ta thật lạnh lùng khi tuyên bố điều đó. Liệu rốt cuộc có ai mở mắt cho cô ta không ?

Liệu rốt cuộc có ai nghe em nói không ?

Em đã thử mọi cách, anh biết đấy. Mọi cách.

Em đã nhắc đi nhắc lại cả trăm lần, cả ngàn lần. Em đã giải thích, với toàn bộ từ ngữ mà em biết. Và từ ngữ thì em biết rất nhiều.

Nhưng em tin rằng đây không phải vấn đề về từ ngữ. Em có cảm giác đang ở trong một thực tế khác. Tất cả bọn họ đều nhìn em như thể em không thuộc về thế giới của họ. Như thể em không bình thường.

Em nói với họ là hãn đã giết anh, hãn đã tấn công em, hãm hiếp em. Rằng hãn sẽ quay lại và kết liễu em. Rằng em không có lựa chọn nào khác.

Em đã nói với họ rằng nạn nhân chính là em. Chính là em. Rằng Martins đã sắp xếp, điều khiển, chuẩn bị tất cả. Rằng hẳn đã thực hiện mọi việc để hủy hoại em.

Em đã nhắc đi nhắc lại sự thật, đến nỗi muốn phát điên.

Nhưng không ai chịu nghe em. Phải chăng tất cả bọn họ đều tham gia cái bầy đó ?

Em bắt đầu tự hỏi mình điều đó, anh biết đấy.

Từng ngày trôi đi, giống hệt nhau từ khi em bị giam ở đây. Từng phút trôi qua, chậm chạp, vô tích sự và đau đớn.

Thỉnh thoảng, em mơ rằng tất cả chuyện này chỉ là một cơn ác mộng. Rằng em sẽ thức dậy và mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Như trước đây.

Nhưng em biết rõ rằng đây không phải một cơn ác mộng.

Hoặc đúng hơn là đây chính là một cơn ác mộng. Và ta không thể thoát khỏi nó.

Tại sao lại là em ? Tại sao lại là anh ?

Em đã làm gì để đáng bị như thế ?

Bây giờ, khi em đã hứa sẽ giúp em ấy tự do, hẳn là Lisa đang đợi em, từng ngày.

Em ấy sẽ phải chịu đựng bao nhiêu lâu nữa ?.

Đôi khi, em ghét anh.

Bởi vì anh không có ở đây. Bởi vì anh đã bỏ mặc em, bỏ rơi em.

Bởi vì em cô đơn, cô đơn khủng khiếp, giữa những người không hiểu biết. Những người không đủ khả năng nhìn ra sự thật.

Em co ro trong phòng giam bẩn thỉu đó. Em đi vòng quanh nó, không ngừng. Trong nhiều giờ, trong nhiều ngày. Em đi sát những bức tường bẩn thỉu, mà không thể làm gì để phá vỡ chúng.

Đôi khi, em đập đầu vào đó.

Cô đơn, cô đơn khủng khiếp.

Nhưng không, không hẳn thế. Vì bên em còn có nỗi sợ. Không bao giờ rời bỏ em. Như một bộ da thứ hai.

Em không còn sợ Cái Bóng, chỉ sợ tương lai.

Ánh sáng đã tắt, nhưng em vẫn tiếp tục đi đi lại lại từ cửa sổ đến cửa ra vào. Giữa những song sắt và ổ khóa.

Thậm chí em còn không thể đi thành vòng tròn, không thể đi vòng quanh.

Hắn là vì em đã bị mất phương hướng.

Ánh sáng đã tắt, nhưng em không ngủ.

Làm sao em có thể ngủ được ? Trong khi còn chưa biết họ sẽ làm gì với em

Chương 62

Làm sao em có thể sống sót sau chuyện này ?

Nhà tù thật khắc nghiệt. Kinh khủng. Nhiều tuần liền khiến thần kinh em trầy trượt trên những chấn song, những sợi dây thép gai. Nhiều tuần liền em mệt mỏi trong chín mét vuông.

Thật khắc nghiệt, đúng thế.

Nhưng ở đây mới là địa ngục. Địa ngục thật sự.

Cứ như thể người ta chôn sống em. Như thể em đang ở trong quan tài, hai mắt mở to để quan sát chính mình đang hấp hối.

Hấp hối chậm chạp.

Em đến đây sáng nay. Sau một chuyến đi trong xe hòm, bị trôi như một con vật mà người ta đưa đến lò mổ.

Người ta không nói là em đi đâu. Chỉ khi nhìn thấy tòa nhà em mới hiểu ra.

Rằng em đã đến chặng cuối của hành trình. Đến nơi ở cuối cùng của em.

Đầu tiên, em gặp một bác sĩ. Một lần nữa, em kể lại câu chuyện của mình. Từ đầu đến cuối. Em đã đau đớn, đúng thế. Vì cứ phải nhắc đi nhắc lại cùng những chuyện đó, cuối cùng em đã bị rối trí, đã tự mâu thuẫn với chính mình. Em lẫn lộn ngày tháng, em lẫn lộn tên người và hình ảnh.

Em mệt mỏi quá rồi, anh yêu ! Thậm chí là suy kiệt.

Viên bác sĩ đó có vẻ dễ mến. Ông ta tươi cười, tốt bụng. Thế nên lúc đó, em cũng đã cầu nguyện. Rằng cuối cùng thì em cũng nhìn thấy ánh lên trong mắt một người nào đó tia sáng của sự minh mẫn. Của tình người.

Rằng cuối cùng em sẽ nghe thấy lời giải thoát từ miệng một người nào đó. Những lời lẽ thật đơn giản.

- Cô Beauchamp, cô chẳng có việc gì ở đây cả ! Chúng tôi sẽ thả cô !

Nhưng em chỉ nghe thấy những lời lẽ phức tạp, những lời dối trá. Những lời khủng khiếp.

Khủng hoảng hoang tưởng.... Thuốc thần kinh... Thuốc an thần... Liệu pháp thần kinh. Miễn tố... Quyết định của thị trưởng... Điều trị nội trú.

Thế là em hét lên.

Em tin mình chưa từng hét to đến thế.

Cuối cùng, em muốn bỏ trốn. Bởi vì gã bác sĩ không chịu mở cửa, em đã đánh ông ta. Thậm chí em nghĩ mình đã định giết ông ta.

Em không thể chịu đựng hơn nữa, anh hiểu không... ?

Các y tá đến ngay lập tức. Họ có ba người.

Ở đây, áo blu trắng đã thay thế cho cảnh phục màu xanh.

Anh muốn em tự vệ thế nào đây ? Đấu tranh thế nào đây ?

Họ đã lôi em đến tận một phòng ngủ, có một chiếc giường gắn chặt xuống đất, ở giữa căn phòng trống trải. Rồi họ trói em lại bằng dây đai, sau đó tiêm cho em một mũi.

Em có cảm giác não đang chảy ra khỏi đầu, chảy qua tai.

Cơ giận dữ trong em dần dần tan biến, bị thay thế bởi nỗi tuyệt vọng.

Từ đó trở đi, em khóc. Em khóc đến hết nước mắt trong người, người em chẳng mấy nữa sẽ khô khốc và héo hon.

Em đã khóc suốt nhiều tiếng đồng hồ. Một mình, trong quan tài của chính mình.

Bố mẹ em đâu ? Các em gái của em đâu ? Bạn bè em đâu ? Tất cả những người biết về em, biết rằng em không điên.

Họ đã quên em rồi sao ? Hay những người này ngăn cản họ đến gần em ?

Một mình, trong quan tài của chính mình. Bị buộc tội phải ở đây đến hết đời, em hiểu rõ như thế.

Không có ai để trò chuyện, trừ anh. Anh, một bóng ma.
Một mình, trong chiếc quan tài của chính mình.
Dưới nhiều mét khối vô tình.

Họ đã cởi trói cho em. Nhưng cánh cửa bị khóa chặt và cửa sổ thì có chấn song.

Thế nên em đành trốn dưới đất. Trong một góc của căn phòng tang lễ đó.
Em run rẩy, như một con vật. Không phải do lạnh, vì ở đây nóng đến ngột ngạt. Do thứ khác.

Bị ngốn ngấu bởi nỗi sợ hãi, giằng xé bởi nỗi tuyệt vọng. Sắp bị tiêu hóa.
Họ đã buộc em phải uống thuốc. Uống đi, nếu không chúng tôi sẽ trói cô lại

Lũ khốn kiếp.

Em có cảm giác đã bị một cú chùy đập vào đầu. Não em chỉ còn là một cục bông, những kí ức tả tơi. Các cơ bắp không còn vâng lời nữa. Nghị lực trong em lụi tắt dần, như thể ngọn lửa của một cây nến bị thiếu ô xy.

Em biết em đang ở đâu. Em biết em là ai. Em cảm thấy hết, em không quên bất cứ điều gì.

Nhưng sức lực đang từ bỏ em, mắt em trở nên mờ mịt.

Tại sao lại kết tội em trong khi em chỉ tự vệ ?

Tại sao lại giam em ở nơi của những người điên trong khi em không bị điên ?

Có chuyện gì đã xảy ra với em, hả anh yêu ?

Chúa ơi, có chuyện gì đã xảy ra với em vậy ?..

Em tin là em đã thiếp đi.

Trong vài phút hoặc vài giờ. Làm sao mà biết được ? Ở đây không có đồng hồ đeo tay, không có đồng hồ treo tường. Những mũi kim duy nhất chỉ là những mũi kim mà họ tiêm vào ven chúng em.

Không còn dấu mốc nào nữa. Chỉ có những bức tường trắng lạng lẽ. Đôi khi có thêm một tiếng hét kinh hoàng xuyên qua chúng và khiến em lạnh giá đến tận tim.

Có lẽ em sẽ lại chìm vào giấc ngủ. Có còn lối thoát nào khác đâu ? Có còn lối thoát nào, ngoại trừ cái chết ?

Em hi vọng sẽ mơ thấy anh, nghe thấy giọng nói của anh. Em đã yêu nó biết bao, giọng nói của anh...

Nhưng em tin rằng em sắp quên nó...

Một tiếng động buộc em mở mắt ra.

Một chiếc chìa khóa xoay trong ổ.

Họ lại đến đánh thuốc em ? Tra tấn em ?

Em khẽ gọi mẹ. Nắm chặt hai tay, em thì thầm: mẹ, mẹ, mẹ ! Đến đón con đi, làm ơn ! Đó chỉ là một tai nạn, con thề với mẹ ! Thế nên đừng để họ giết con, con xin mẹ !

Một luồng ánh sáng yếu ớt chiếu vào cũi hư vô, có ai đó lại gần em.

Một chiếc áo blu trắng, đương nhiên. Nói cho cùng, ở đây chỉ có thứ đó. Thứ đó, và những người điên.

Em ngẩng đầu lên, và bỗng nhiên, một niềm vui vừa sâu lắng vừa bất ngờ tràn ngập trong em, cuốn em đi.

Một khuôn mặt quen thuộc. Rốt cuộc cũng có một điểm tựa. Một hi vọng.

- Quentin !

Nhẹ nhõm khiến em có thêm những sức lực không ngờ. Em lao vào trong tay anh ấy, mặc dù chỉ mới quen biết sơ sơ. Đột nhiên, anh ấy trở thành người bạn duy nhất của em, ánh sáng của em, trung tâm của thế giới.

Em ôm chặt anh ấy, bấu lấy anh ấy như thể đó là một cái phao còn em là người đang chết đuối.

Em gục vào vai anh ấy khóc nức nở, anh ấy lùa tay vào trong tóc em.

- Quentin, giá mà anh biết em hạnh phúc thế nào khi nhìn thấy anh...

Anh ấy vẫn không nói, chỉ lau nước mắt lăn trên má em. Nhưng anh ấy mỉm cười với em. Và điều đó khiến em dễ chịu. Vô cùng dễ chịu.

Em lại áp đầu vào hõm vai anh ấy.

- Anh sẽ đưa em ra khỏi đây, đúng không ? Hãy nói là anh sẽ đưa em ra khỏi đây, em xin anh !

Em chưa bao giờ đặt nhiều hi vọng đến thế chỉ trong một câu nói.
Em hít thở mạnh, mê đi trong mùi nước hoa của anh ấy.
Mùi gỗ. Thoảng chút mùi xạ hương.
Cổ họng em liền nghẹn tắc, ruột gan em xoắn lại.
Lúc đầu, em không hiểu tại sao. Tại sao mùi thơm đó lại hồi sinh trong em những hình ảnh, kinh hoàng.
Ta sẽ quay lại. Và ta sẽ kết liễu em.
Em vội vàng tách khỏi hân, bắt gặp ánh mắt hân trong luồng ánh sáng yếu ớt. Mắt hân màu xanh xám.
Nụ cười của hân mở rộng trong khi em lùi ra sau.
- Chào em, thiên thần của ta... Ta đã nhớ em, em biết đấy. Ta rất vui được gặp lại em.
Em lùi ra sau ba bước, lưng em đập mạnh vào tường. Miệng em vẫn há hốc trong nỗi kinh hoàng tột độ.
Tận cùng của thế giới.
Em bị nhốt trong chiếc quan tài của chính em.
Nhưng không phải một mình, không.
Cùng với Cái Bóng.
Em đổ sụp xuống dọc theo tấm vách cứng, cho đến khi chạm đất. Em không đứng nổi nữa.
Hân ngồi xuống trước mặt em, vuốt ve khuôn mặt em.
Tự vệ đi, đẩy hân ra đi... nhưng em không còn đủ sức. Những viên thuốc khốn kiếp.
- Em đã vượt quá mọi hi vọng của ta, Cloé ! Em thật sự hoàn hảo.
Bàn tay hân trượt xuống cổ em, khẽ phanh chiếc áo bệnh nhân của em.
Tim em sắp vỡ tung, em cảm thấy thế. Em hi vọng thế.
- Em đã trở thành một kẻ giết người, thiên thần của ta... Martins tội nghiệp, Bertrand tội nghiệp ! Em nhận ra là em đã lạnh lùng giết hại hai người vô tội chưa, em yêu ?
Đầu em lắc lư từ phải sang trái, để nói là không. Để xua đuổi sự thật hiển nhiên.
Không thể có chuyện em đã sát hại hai người vô tội... !

- Ta đảm bảo với em, họ chẳng có liên quan gì. Không ai thuê ta, không có người đặt hàng... Chỉ có mình ta ! Em và ta. Và bây giờ em đã ở đây, ta sẽ có thể tận hưởng em. Chuyện đó sẽ kéo dài nhiều tháng, thậm chí nhiều năm liền... Và rồi, ta sẽ chán em và sẽ chọn một người khác. Lúc đó, ta sẽ nhìn em chết dần giữa những bức tường này.

Hắn khắc ra thứ nọc độc đau rất đó vào khuôn mặt lạnh giá của em. Cùng với nụ cười lấp lánh của hắn.

- Tao sẽ nói với họ mày là ai ! Tao sẽ nói với họ mày đã làm gì !

Em đã cố kêu lên, nhưng chỉ có tiếng thì thầm đáng thương thốt ra khỏi đôi môi.

- Làm đi, em yêu, cứ nói với họ tất cả những gì em muốn. Họ sẽ không tin em đâu. Họ không bao giờ tin những người điên, nhất là người hoang tưởng như em... Họ sẽ nghĩ là em đã lôi ta vào cơn điên loạn của em, bởi vì em biết ta. Họ sẽ chỉ tiêm liều mạnh hơn cho em thôi.

- Không !

- Có đấy, Cloé. Lời nói của một người điên không có chút giá trị gì. Họ sẽ giả vờ coi là em đang nói nghiêm túc, và sẽ tăng liều điều trị cho em... Ở đây, em chẳng còn là gì hết. Không gì khác ngoài một bệnh nhân tâm thần, một tội phạm nguy hiểm không phải chịu trách nhiệm về hành động của mình. Một bệnh nhân tâm thần cần phải cách ly, giam cầm, ngăn không cho làm hại đến xã hội đẹp đẽ của chúng ta... Em vừa lĩnh án tù chung thân, em yêu ạ. Và không ai còn gì để quan tâm đến em nữa. Không ai cả, trừ ta.

Em không biết đã làm thế nào, nhưng đột nhiên em tìm thấy sức mạnh để xô hắn ra. Hắn ngã sang bên, em lao chạy ra tận cửa. Em ra sức giật tay nắm, em kêu cứu với chút giọng còn lại, nắm tay đấm liên hồi vào cánh cửa.

Khi em quay lại, tên khốn kiếp đó nhìn em với vẻ ma quái. Hắn khẽ lắc lư chùm chìa khóa trước mắt em.

- Em muốn thứ này hả, thiên thần ? Lại đây lấy đi... Nào, lại đây ! Em muốn thoát khỏi ta ? Ở đây, em và ta chẳng phải đang rất vui sao ?

Gáy em đập ra sau, đầu em va vào cánh cửa đóng kín.

Em những muốn đập vỡ đầu. Để không nhìn thấy nụ cười của hấn nữa. Không nghe thấy giọng hấn nữa.

Để đến một chiếc quan tài nơi không có hấn.

Em vừa lĩnh án tù chung thân, em yêu ạ !

Những liều thuốc an thần đã đánh gục em. Khí lực bỏ rơi em, từng chút một. Em khụy xuống bên cánh cửa.

Ngồi trên giường, hấn tiếp tục quan sát em, như thể hấn có thể xâm nhập vào trong em chỉ bằng ánh mắt.

- Em đã thay đổi diện mạo, Cloé ạ. Tuy nhiên, ta thấy em còn xinh đẹp hơn trước... Chắc hấn là bởi em đã trút bỏ cái mặt nạ chết tiệt đó ! Cuối cùng em đã từ bỏ cái cảm giác bề trên, cái thái độ ca ngạo từng khiến mặt em biến dạng. Bây giờ, em thật sự là em... Và thật sự là của ta. Bây giờ, ta tin chắc là em sẽ nhìn ta. Thậm chí em sẽ chỉ nhìn ta. Em sẽ chỉ nghĩ đến ta. Ta, duy nhất mình ta, sẽ là cả vũ trụ của em, em có nhận ra điều đó không ?

Hấn cười gằn, bỏ chìa khóa vào sâu trong túi. Rồi hấn nhẹ nhàng bước về phía em.

Em ước mình biến mất biết chừng nào ! Em ước mình chưa từng đến thế giới này biết chừng nào !

- Và em sẽ mất trí, Cloé. Dần dần, em sẽ quên em là ai.

- Không...

- Có đấy, thiên thần ạ. Và ta biết là em sẽ yêu ta, như thể em chưa từng yêu bất kì ai. Bởi vì em sẽ chỉ còn có ta.

Hấn nhắc bổng em lên, mang em đến tận hang ổ của hấn.

Đúng ra là ngay đằng sau chiếc giường.

Em nằm trên mặt đất, trên sàn nhà lạnh lẽo, hai mắt nhìn xoáy lên trần nhà.

Hấn nói, em nghe. Không thể trả lời.

Em chỉ có thể khóc. Khóc mãi, khóc mãi.

Trong khi hấn chậm rãi cởi quần áo em, như thể người ta cởi quần áo của một con búp bê bằng vải bị lòì ruột.

- Em biết không, em là người đầu tiên đến tận đây cùng ta. Thông thường, họ tự giết mình để thoát khỏi ta. Nhưng em... em không giống với

những người khác, em là ngoại lệ. Em là thành quả đẹp đẽ nhất của ta.

Em kêu cứu, nhưng những lời kêu cứu đã lịm tắt ngay trong cổ họng em.

Trong khi đôi môi bệnh hoạn của hắn dạo chơi trên thân thể trần trụi của em. Để lại những vết bỏng đau đớn.

- Kiệt tác của ta...

Em cầu xin trái tim em ngừng đập.

Trong khi em nghe thấy hắn cười.

Em cầu xin thần chết mang em đi, nhưng em hiểu rằng nó sẽ không đến. Sẽ không ai đến đây làm uế tạp chiếc quan tài của em.

Trong khi hắn đang làm uế tạp thân thể em.

- *Cuộc tàn sát đẹp đẽ nhất của ta.*

ĐOẠN KẾT

Một năm ba tháng sau...

Em lại thay ổ khóa sao, thiên thần ?

Tuy nhiên, em nên biết là việc đó chẳng có tác dụng gì... Không cánh cửa nào, không ổ khóa nào có thể ngăn được ta.

Cũng như không gì, không ai có thể giúp em.

Bằng chứng là ta đã ở nhà em. Trong khi em vừa đi làm. Người lính bé nhỏ dũng cảm ! Ta nhìn em đi xa dần, trong bộ đồng phục vừa vặn khiến em thật rạng rỡ. Nhưng rồi ta sẽ tước bỏ nó của em, sớm thôi.

Em đã hụt chân rồi.

Em đã không thể ngủ được nếu không có thuốc ngủ. Em chỉ còn nghĩ đến ta, trong khi thậm chí em còn không quen biết ta.

Cuộc sống của em đã trở thành địa ngục.

Nhưng chưa là gì so với những điều ta dành cho em.

Thiên thần yêu dấu, Valentine yêu dấu của ta... Ta hi vọng em sẽ đi theo vết của Cloé. Em sẽ đi xa như cô ta.

Chính một phần vì thế mà ta đã chọn em, em biết không.

Trước hết là vì em xinh đẹp. Rõ ràng, Alex rất có khiếu về phụ nữ ! Ta phải biết ơn hắn về điều đó. Nhưng không phải chỉ vì em nữ tính và hấp

dẫn mà ta đã chọn em. Còn vì khẩu súng mà em đeo ở thắt lưng.

Một ngày nào đó, em sẽ dùng đến nó. Một ngày nào đó, em sẽ sa ngã. Và ta sẽ ở đó.

Sẽ có chỗ cho em, ở nơi của ta. Em có thể dùng chỗ của Cloé. Cloé tuyệt diệu...

Em có đủ khả năng không ? Em có thể thay thế cô ấy không ?

Em biết không, ta không thể hồi phục từ khi cô ấy ra đi. Chúng ta đã ở cùng nhau trong nhiều tháng rỗng. Không thể chia cắt. Mỗi đêm, hoặc gần như thế, cô ấy đều thuộc về ta. Chỉ riêng mình ta.

Ta đã chiêm ngưỡng tác phẩm điên loạn đó. Một nghệ sĩ hấp dẫn.

Ta đã nhìn nó biến đổi Cloé, từng ngày một. Đẻo gọt tâm hồn, khuôn mặt và thân hình cô ấy. Bào mòn cô ấy như một thứ axit mạnh.

Cloé, Cloé yêu dấu của ta... Ta đã tin là cô ấy sẽ từ bỏ. Nhưng Cloé không bao giờ từ bỏ, em biết đấy.

Cô ấy đã gây ấn tượng mạnh với ta, làm sao có thể không thú nhận điều đó ?

Không dễ dàng để tự gây cho mình cái chết. Nhất là khi người ta có rất ít phương tiện. Không có cửa sổ để nhảy xuống. Không có dao để cắt đứt mạch máu. Không có thuốc để tự đầu độc. Chỉ có đủ liều để làm em suy sụp, để xóa bỏ quyết tâm của em.

Thế nhưng, Cloé đã thành công.

Giữa hai lần khám, cô ấy đã buộc ga giường quanh cổ, đã buộc đầu còn lại vào chấn song tô điểm cho cửa sổ.

Và cô ấy đã quỳ xuống.

Chắc chắn là em không thể tưởng tượng việc đó khó khăn đến thế nào đâu. Không chỉ phải chịu đựng cơn ngạt thở. Phải đối mặt với nó, đến tận cùng. Chống chọi với nỗi đau đớn không tháo bỏ thứ đang ngăn không cho em hít thở, không đứng dậy... Một cực hình hiếm có.

Cô ấy đã chờ thời điểm thuận tiện. Cô ấy muốn ta là người nhìn thấy cô ấy. Mắt cô ấy vẫn mở, ta đã nhìn rất lâu.

Ta đã khóc, em biết không. Khóc nước nở như một đứa trẻ. Những giọt nước mắt giận dữ, điên dại. Ta nghĩ ta cũng đau đớn. Vì đã mất cô ấy.

Cloé tuyệt diệu. Cloé dũng cảm... Cô ấy đã thành công trong việc khiến ta tổn thương. Nhưng không giết được ta.

Thật đáng tiếc cho em.

Thay ổ khóa cũng không có tác dụng gì thiên thần ạ. Ta đã ra ngoài rồi.

Ta đã chuẩn bị cho em một điều bất ngờ khi trở về nhà. Sau một đêm dài vất vả phụng sự luật pháp.

Một điều ngạc nhiên sẽ khiến em mất ngủ. Sẽ khiến em nghi ngờ. Nghi ngờ tất cả mọi thứ, nghi ngờ tất cả mọi người. Và nhất là nghi ngờ em.

Về tình trạng sức khỏe tâm thần của em.

Em sắp sẵn sàng rồi, thiên thần ạ...

Cái Bóng lách ra khỏi nhà. Kín đáo như một con thú hoang. Khó tóm bắt như một làn gió.

Hai tay xỏ trong túi quần, mũ trùm kín đầu, Quentin huýt sáo theo một giai điệu opera hắc đã nghe thấy trên đài. Hắc đưa mắt liếc nhanh, rồi lao vào con phố vắng vẻ.

Hắc không nhận thấy chiếc xe đỗ cách đó vài chục mét.

Cũng không nhìn thấy người đàn ông ngồi trước tay lái. Đang nhìn hắc qua chiếc máy ảnh có zoom cực mạnh, lưu lại cảnh tượng đó mãi.

Mày quá tự tin nên không nhìn thấy tao, đồ khốn kiếp bẩn thỉu.

Mày quá tự tin nên không thể tưởng tượng rằng từ giờ trở đi, con mồi lại chính là mày.

Tao không còn làm được gì cho Cloé. Nhưng mày sẽ không có được Valentine.

Từng giờ của mày đang đếm ngược, tin tao đi. Mày sắp thối rữa trong tù rồi.

Trừ khi người ta giam mày trong chính bệnh viện tâm thần của mày. Phải nói là việc đó cũng sẽ khiến tao rất thích thú đấy !

Nhưng điều đó không quan trọng. Dù thế nào, mày cũng sẽ lĩnh án chung thân.

Mặc dù tao không còn được điều tra thực địa, mặc dù tao chỉ còn là một người tàn phế làm việc trong văn phòng, tao vẫn giữ được tâm hồn của

cảnh sát.

Phải nói là tao đã được dạy dỗ cẩn thận. Được đào tạo bởi người giỏi nhất.

Anh ấy tên là Alexandre Gomez.

Anh ấy vẫn luôn nói với tao: Hãy làm theo bản năng, Nhóc ạ... Đừng bao giờ rời mắt khỏi mục tiêu.

Trong khi tao đang lang thang ở biên giới của một thế giới khác, anh ấy đã không bao giờ bỏ rơi tao.

Mỗi ngày, anh ấy đều đến trò chuyện với tao. Khuyến khích tao. Lay động tao.

Mỗi ngày, anh ấy kể cho tao nghe những nỗi nghi ngờ, những niềm hi vọng. Hoặc những nỗi tuyệt vọng.

Mỗi ngày, anh ấy cũng ghi chép lại cho tao những điều mà tao không thể nghe thấy. Nhưng cũng là những điều tao đã nghe thấy.

Và khi tao quay trở về từ cõi chết, tao đã tìm thấy một cuốn sổ nhỏ bên cạnh giường. Mỗi lần đến thăm, anh ấy ghi vào đó những tiến bộ của tao, những lần tao giật mình, những giai đoạn trong cuộc đấu tranh của chính tao.

Và những diễn tiến trong cuộc điều tra của anh ấy.

Tao biết về Cloé, mặc dù chưa bao giờ gặp chị ấy. Tao biết những gì mà y đã khiến chị ấy phải chịu đựng, đồ khốn kiếp.

Đối với chị ấy, thì đã là quá muộn. Nhưng với những người khác, thì vẫn còn kịp.

Tao đã hứa với Alexandre như thế.

Tao tin là anh ấy sẽ tự hào về tao, ngày hôm nay. Tự hào về cậu nhóc trước đây. Và về người đàn ông là tao ngày hôm nay.

HẾT

Table of Contents

[Lời cảm ơn](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 41](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

Chương 61

Chương 62

ĐOẠN KẾT